

Giới thiệu Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm

Chào mọi người, đây là truyện về sự đồ luyến nhé ! Mình chưa có kinh nghiệm viết nhiều trong lối hành văn nên có gì sai sót mọi người thứ lỗi nhé . Cảm ơn mọi người

Tác giả: -Trần Trần - (Ích Ân)

Thể loại: Sự đồ luyến , tình cảm

Trích:

Cô ngỡ ngàng, ngược nhìn thầy giáo hồi cấp một của mình trong trí nhớ. Thầy bước lại gần cô, nở nụ cười ma mị.

"Cô bé, em thật không khác gì lúc trước !"

"Thầy...?"

"Để xem tôi bé em coi có nặng hơn sau bao năm không nhé !"

"K...h...ô...n...g"

Tiếng cô vang dội, Cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của thầy, người này cách sáu năm trước, giờ gấp lại trái tim cô lại lỗi nhịp. Lúc trước sao cô lại không có cảm giác này?

"Nặng hơn trước xí rồi đấy ! Cố lên nhé cô bé "

"Ơ..."

"Đừng nói gì hết, tôi cho em ba năm nữa !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Kí ức tuổi thơ - gặp lại thầy !

Sáu năm trước,

Cô - mười một tuổi, với vẻ đẹp thơ ngây cùng làn da trắng hồng đáng yêu của mình, khiến ai nhìn ngay chỉ muốn ôm một cái, ngoài cái làn da cùng đôi mắt màu nâu sẫm kia làm tôn lên vẻ đẹp của cô thì cái ngoại hình là đáng lo ngại nhất, cô rất bé, bé đến nỗi mười một tuổi chỉ có hai mươi mốt cân. Mẹ cô đã cho cô ăn rất nhiều đồ ăn tẩm bổ, thậm chí còn nhờ bác sĩ dinh dưỡng đến khám và cho thực đơn dành cho cô phải ăn, mà cô vẫn không lớn nổi. Trong khi, cô bạn Mẫn Huyền của cô lại tròn trịa đáng cưng chết đi được !

"Tiểu Khê, cậu ăn khoai tây không ? Ngon lắm đấy. "

"Không, tớ không ăn "

Cô nhìn thức ăn, lắc đầu liên tục rồi uống ly nước cam bên cạnh. Mẫn Huyền liếc nhìn cô, khẽ nhăn mặt.

"Hừ, ốm như ma !"

Mặc cho bạn thân nói thế nào, cô vẫn không ăn. Nhìn thấy đồ ăn thì cô lại ngán tận cổ. Ngoài ăn cơm thì cô lại chả hề ăn vặt như bao cô bé, cậu bé khác.

"Thầy Dương đến kìa Khê"

Tiếng nói trong trẻo của Huyền vang lên, Huyền vỗ tay vào đùi cô. Cô nhăn mặt, ngược sang phía người thầy đang bước đến phía ghế đá của cô và Huyền. Cô không quan tâm, và thậm chí không thích thầy ấy. Tuy thầy là một người rất yêu trẻ con, lại là chủ nhiệm lớp kế bên. Nhưng mỗi lần lớp ồn

khi trống tiếc, thầy lại chạy qua bắt cô canh lớp vì sợ ảnh hưởng đến tiết học của lớp khác, khiến cô rất cả cỡ hòng phải uống thuốc nhiều ngày, loại thuốc đắng ngắt mà cô ghét nhất, trong khi cô chẳng phải là ban cán sự gì trong lớp.

"AAA thầy ơi, ăm ăm ăm "

Lại thế, mỗi lần thầy đến là y rằng đám học sinh từ lớp một đến lớp năm lại chạy đến bắt thầy bồng lên. Vì khi thầy bồng lên có cảm giác bay bổng trên bầu trời, thầy rất thích trẻ con nên thường làm theo lời đề nghị của đám trẻ. Tuy thế, cô lại ghét, ghét lắm. Lúc nào, thầy cũng bảo cô ôm và rất nhẹ cân !

"Em trước, em em em !"

"Được rồi, thầy sẽ bồng từng bạn, được chưa ?"

Tiếng đám học sinh lại nhao khiến cô khó chịu vì những tiếng ồn, cô đứng dậy kéo tay Huyền, nhưng đôi mắt của Huyền đang hướng về phía thầy, không chớp mắt...

"Thầy ơi, Huyền nữa."

Cô nàng Huyền béo múp cũng rất thích thầy bồng lên. Thầy nhìn cô rồi nhìn sang Huyền khẽ cười.

"Được rồi"

"Aaa thích quá !"

Huyền hét lên trong vui sướng, thầy thả Huyền đáp đất rồi quay sang nói.

"Khi nào em bằng Huyền lúc đó tôi sẽ hết chê em"

Cô không nghe, định bước đi, mặc kệ thầy ấy. Nhăn mặt khó chịu...

"Aaa sao thầy lại ăm em ! Bỏ em xuống !"

"Em phải ăn nhiều vào đây, khi khác tôi lại kiểm tra cân nặng của em !"

Thầy thả cô xuống rồi nói với đám học sinh gì đó rồi bước đi ... để lại sự tiếc nuối của những học sinh khác.

"Hừ, thầy đáng ghét. Em sẽ chứng minh cho thầy xem !"

Sáu năm sau,

, Cô hiện tại đã trở thành một nữ sinh xinh đẹp, cô bước dạo trong ngôi trường với tà áo dài thướt tha, cô khẽ cười... hôm nay thật khỏe khi ít bài kiểm tra. Đã sáu năm, khoảng thời gian không dài nhưng đã giúp cô trưởng thành hơn. Cô vẫn thể vẫn học chung với Huyền, vậy mà Huyền đã được cải thiện hơn, ngoại hình đã ốm bớt hơn trước, dáng cũng khá chuẩn. Còn cô, cô vẫn vậy chỉ được cái cao hơn, và sáu năm đó cũng đã bồi bổ tăng khá nhiều cân. Nhưng cô vẫn chỉ đạt bốn mươi hai kí.

"Haiz, Khẽ cậu như thế này chuẩn rồi đấy, mà có điều bốn bốn hay bốn lăm sẽ được hơn đấy !"

"Ừ !"

Cô cười, phải ! cô đã lớn rồi đấy chứ... đâu còn nhỏ bé lắm đâu. Cơ mà, cải thiện chi nhỉ ? Cũng chỉ gia đình và Huyền biết thôi mà. Thầy...Thầy ấy có biết đâu chứ ! Nhưng chỉ có điều tại sao thầy lại quan tâm đến cô như thế ? Hay thầy xem cô là con gái ?

Cô đảo mắt vào bãi giữ xe nhìn thấy dàn xe của trường, sao hôm nay nhiều xe thế ? Toàn là xe đẹp, xe sang, đẹp quá đi mất... Một bóng dáng khá thân thuộc trong trí nhớ tuổi thơ của cô, cô nhìn chằm vào người đàn ông chừng chạc đang cầm sấp tài liệu trong tay, cái áo sơ mi trắng làm cho người ấy càng trẻ trung phong độ hơn... Cô dường như nhớ điều gì đó. Phải cố gắng lắm cô mới nhớ ra, nhưng vẫn không nhớ rõ. Phải rồi !

Cô ngỡ ngàng, ngược nhìn thầy giáo hồi cấp một của mình trong trí nhớ. Thầy bước lại gần cô, nở nụ cười mà nị.

"Cô bé, em thật không khác gì lúc trước !"

"Thầy...?"

"Để xem tôi bé em coi có nặng hơn sau bao năm không nhé !"

"K...h...ô...n...g"

Tiếng cô vang dội, Cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của thầy, người này cách sáu năm trước, giờ gặp lại trái tim cô lại lồi nhịp. Lúc trước sao cô lại không có cảm giác này?

"Nặng hơn trước xí rồi đây ! Cố lên nhé cô bé "

"Ồ..."

"Đừng nói gì hết, tôi cho em ba năm nữa !"

Bóng dáng ấy bước đi, cô lắc đầu, chưa kịp hoảng hồn, thầy... Dương đây sao ? Tiểu Huyền cũng thế, mở mắt thật to nhìn cho kỹ người đàn ông đó trong sự ngỡ ngàng giống cô. Mọi người nhìn cô, cô gượng đến đỏ mặt. Thầy ấy làm gì ở đây ? Sao lại xuất hiện vào lúc này...?

Trái tim cô đập liên tục, cô khẽ nhìn sang mọi người.

"Trời ơi, nhìn gì chứ ?"

Mọi người nghe cô nói liền tản đi, rồi xôn xao bàn tán... Cô xấu hổ, thầy ấy phải không ? Rốt cuộc phải không ?

"Khê à, là thầy Dương hồi cấp một của mình đây. Thầy ấy đây "

Huyền reo lên, cô xác định đó là... thầy. Người thầy sáu năm trước ...

"Thầy xuất hiện bất ngờ rồi làm tôi mất mặt sao ? Quá đáng !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cảm giác kì lạ -lời tỏ tình mập mờ

Mặt mày cô đỏ như trái cà chua chín, cô tức giận nhiều hơn là gượng. Bao nhiêu năm không gặp, cô phải khó khăn lắm mới có ngoại hình như thế này ? Đến cả Mẫn Huyền còn phải nói là chuẩn, ba mẹ cô đã bớt lo lắng về phần này của cô. Vậy mà... Thầy lại xuất hiện bất ngờ, rồi phán cho một câu "Nặng hơn xíu rồi đây !" . Thật là tức chết cơ mà.

"Mẫn Huyền, đi thôi ! "

"..."

"Huyền !"

"..."

Vẫn không có tiếng trả lời, ánh mắt của cô đảo về phía con mắt của Huyền đang nhìn. Trời đất ! Thầy ấy đã đi xa khuất rồi mà còn nhìn ngó, miệng lại cười cười như những người bệnh đao thế này. Cô lay mạnh Huyền, khẽ nhăn mặt.

"Cậu thật phá rồi nhé, tớ đang nhìn thầy cơ mà ?"

"Hừ, người ta đi rồi cô nương ơi !"

"Ồ... thần tượng của tớ. Thầy Dương number one !"

Mẫn Huyền hét lên. Cô chỉ biết lắc đầu, kéo cánh tay Huyền vào lớp. Đúng là... bản tính không thay đổi mà. Từ nhỏ, Huyền đã hâm mộ thầy, luôn tìm cách để thầy nhìn cô ấy hơn nữa, nhưng... Thầy lại xem như các học sinh khác. Thậm chí, lại chả quan tâm ai nhiều nhất khiến nhiều học sinh tiếc nuối. Ngược lại, mỗi lần nhìn thầy cô lại có cảm giác không thích. Mà sao... lần này cảm giác ấy lại khác ? Tim đập ? Hồi hộp ? Nhiều cảm xúc lộn xộn có khiến cô khó hiểu.

Bước thò thân cùng Huyền vào lớp, trong đầu cô lại nghĩ đến thầy. Có thể nói, cô cũng có nhớ thầy, à không, không nhớ ! Cô rất ghét thầy... cái ôm đó, quá thật rất... lạ.

"Rốt cuộc, thì đó là cảm giác gì ?"

"Sao cơ ?"

"Không có gì !"

Cô thì thầm lẩm bẩm trong miệng. Còn Huyền đang nhảy múa, hát hò. Gặp lại thầy Huyền lại vui vậy sao ?

"Khê à, cậu có cảm thấy sau bao năm thầy phong độ hơn không ? "

"Ừ, chút chút !"

"Chút chút sao ? Văn Lục Khê tớ nói cho cậu biết nếu bạn bạn trong trường cũ gặp thầy sẽ rất bất ngờ và yêu thầy mất !"

"Điên rồ !"

"Hừ, phải chăng trái tim của Bạch Dương làm bằng rượu ! nên con người sẽ say chẳng ?"

"Cậu có ý gì ?"

"Thì cậu vốn là vậy. Cậu luôn được thầy nhớ đến ! Còn bọn tớ thầy lại chẳng nhớ tên."

Huyền nói với ánh mắt đượm buồn. Phải, đúng là thầy luôn nhớ tên cô, nhưng không hẳn là say ?

"Nhớ tên thì sao ? Có lẽ tên tớ ngắn nên dễ nhớ ! Chứ chắc gì đã say ?"

Cô vẫn không tin vào những cái tử vi đấy. Đúng là cô cùng Bạch Dương và cô cũng đã đọc qua những câu nói ấy. Không lẽ ... à không chắc không đâu !

"Cậu...không nói nữa. "

Huyền bực bội bỏ vào trong lớp, lại giận ! Tính trẻ con của nàng ấy lại thế. Cứ nói không lại thì giận. Chán thật. Cô không suy nghĩ nhiều nữa, gạt đi cái suy nghĩ vớ vẩn ấy rồi vào lớp học.

...

Những chiếc lá phượng rơi phảng phất qua mái tóc uốn xoăn ngang vai của cô. Cô dẫn chiếc xe đạp điện đi ra khỏi trường. Một ngày lại trôi qua, thời gian cứ thế lại lặng lẽ trôi... Cô và Huyền dắt xe đi. Lại gặp bóng dáng đó, bóng dáng vừa gặp lúc sáng. Người đàn ông ấy đang đứng nhìn cô với nụ cười bí ẩn. Cô đã nhìn thấy từ xa, nhưng lại làm lơ lướt qua người ấy.

"Thầy, thầy còn nhớ em không ?"

Huyền đột nhiên dừng xe lại, chạy đến chỗ của thầy đang đứng. Cô đang đi thì khựng lại, Huyền lại về phía thân tượng của mình rồi. Nghe hai từ "thân tượng" làm cô nổi cả da gà lên.

"Còn, em là Huyền phải không ?"

"VẮNG ! Aaa thầy vẫn còn nhớ em. Khê ơi, cậu nghe gì không ?"

"Nghe !"

Cô dẫn xe lại, rồi trả lời. Chỉ với từ ngữ cụt ngủn ấy đã trở thành một câu trả lời của cô. Đã cố né tránh vì không thích mà Huyền lại lao vào và hỏi cô vô. Thật...Huyền có phải là gián điệp không nhỉ ? Nhưng tại sao ? Lúc nào cô cũng như thế, cũng phải tỏ thái độ như vậy khi gặp thầy ? Chính cô còn không hiểu nổi bản thân.

Mạch suy nghĩ như những áng mây đen ở trên đầu cô., như cơn mưa ập đến đổ xuống bất ngờ. Giọng nói trầm ấm ngày nào lại vang lên.

"Đừng làm như thế nữa ! Em sẽ không trốn được bao lâu đâu."

"Tại sao ?"

"Vì ba năm nữa em sẽ là của tôi !"

"Thầy chắc chứ ? "

"Chắc chắn. "

"Ba năm thời gian khá dài với tuổi thanh xuân của thầy ?"

"Không sao, sáu năm còn được, ba năm nữa còn là gì đối với tôi !"

Với những câu nói ấy, trái tim cô lại loạn nhịp. Cô không hiểu, thật sự không muốn hiểu lời ám hiệu của thầy...

Huyền ngơ ngẩn khi nghe những câu nói ấy, ánh mắt ngơ ngẩn lại nhìn sang cô. Cô không nói gì nữa, không một lời chào hỏi, cô bỏ ngang. Bỏ tất cả để theo mạch suy nghĩ về những câu nói ấy...

" Nếu có một điều ước, em sẽ ước thầy đừng ám em nữa."

Lắm bằm trong miệng, cô bước đi không thèm đợi Huyền nữa. Cô thầm mong thầy biến mất để không trái tim cô không còn cảm giác này nữa. Câu nói ấy vẫn cứ vang lên trong đầu cô. Sáu năm ? Ba Năm ? Liệu thầy đang có tình cảm gì với cô sao ?

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Người đàn ông bí ẩn

" Khê, Tiểu Khê ..."

Mẫn Huyền chạy theo gọi to, không quên gật đầu chào thầy, hồi hả đi theo cô. Cô không nghe những tiếng Huyền gọi, cứ tiếp tục đâm thẳng về phía trước.

"Khoan đã !"

"Sao thế thầy ?"

"Em có thể giúp thầy không ?"

"Thầy thích Khê cơ à ?"

"Ừ !"

"Lúc nào cơ ? "

"Từ rất lâu, khi cô ấy lên năm "

"Hả...?"

Miệng của Huyền lúc này không thể khép nhỏ được nữa, mà há hốc mồm, tròn tròn mắt... Huyền nghĩ, cố gắng nghĩ tại sao lại có chuyện này ? Làm bạn lâu như thế lại không được Khê kể hay nhắc đến sao ?

"Em không nên biết đâu. Đến cô ấy còn không biết."

"A ..."

"Suyt, nhỏ thôi. Giữ bí mật và giúp thầy nhé ? "

"Vâng."

Huyền gật đầu cái rộp, mỉm cười. Thì ra là thế, coi như cô được biết một tin tức quan trọng vậy. Cơ mà, Huyền sợng thật, lại có một người thầy chừng chặc để mắt đến. Thích thế ?

"Yên tâm, rồi em sẽ tìm được người em thích !"

"Vâng, em đi đây "

Cắt đôi chân nhỏ nhắn cùng đôi giày búp bê đáng yêu. Mẫn Huyền đi theo gót chân của cô, khẽ kêu hô, phi nhanh về phía trước.

Thầy khẽ cười, nhìn theo ánh nắng đang ngã xé tà kia, nơi mà đôi nữ sinh ấy đang chạy đuổi theo nhau.

"A ! "

"Có sao không ?"

"Hừ, cuối cùng cậu cũng dừng . Một chết."

Huyền thông minh giả vấp ngã, nghe tiếng động cô hốt hoảng quay lại .Mẫn Huyền thở phào nhẹ nhõm, khó khăn lắm mới đuổi theo kịp. Cô dòm Huyền, ánh mắt lạnh lùng xuyên thẳng vào cô. Cô khẽ nhăn mặt, miệng không hé môi.

"Thôi mà, tó xin lỗi !"

"Đi theo ông ta luôn đi ?"

"Thôi, tớ theo cậu thích hơn."

"Thần tượng mà ? Number one mà ?"

Cô nói, cố gắng giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn xuyên thấu Huyền khiến nàng ấy lạnh lạnh xương sống.

"Thôi mà, Khê tỷ tỷ tha cho muội ?"

"Không."

"Một châu kem, được không nhỉ ?"

"Quên rồi à ?"

"Ày da, vậy thì trà sữa nhé ?"

"Bingo ! Đi thôi."

Cô cười, Huyền quên mất là cô có căn bệnh rất lạ, mỗi khi ăn kem sẽ phát sốt, không hiểu sao mỗi lần ăn cô lại vậy. Nhiều người nói cô có loại máu nóng bên trong cơ thể, nếu ăn lạnh sẽ có hại đến sức khỏe liệu có phải không ? Một căn bệnh mà cô không thể chữa khỏi.

...

Bước vào một quán trà sữa nhỏ ở đối diện đường. Cô chọn ngay nơi gần kệ sách nhất của quán. Khẽ ngược nhìn lên các cuốn sách. Haiz, cô lại đọc hết rồi, đến giờ quán lại chưa nhập sách mới về. Sở dĩ, cô thích vào đây chính là hương vị trà sữa của quán lại rất đặc biệt. Những viên trân châu dai dai, sữa pha lẫn với trà tạo ra một mùi vị sáng khoái khiến ai cũng muốn uống căng cả bụng. Mùi vị trà thơm phức hấp dẫn lòng người.

Nhân viên phục vụ bước ra kèm theo một ly trà sữa cùng kem tuyết. Cô uống một ngụm vào miệng, mùi vị vẫn không thay đổi vẫn luôn ngọt béo như xưa. Liếc nhìn ly kem tuyết đầy sắc màu hấp dẫn kia của Huyền, cô nhìn chăm vào nó. Bàn tay đưa sang kéo về phía mình. Ly kem đầy sắc màu có kèm một ít sữa đặc ngon thế, bỏ lỡ rất phí.

"Văn Lục Khê ! Bỏ ra ngay."

Tiếng nói của Huyền vang dội cô khẽ cười khi, lại nữa rồi. Cô không được ăn kem mà ? Sao lại thèm thế cơ này ?

"Một xíu thôi ?"

"Không."

Lời dứt khoát ấy đã khuất phục cô, cô ngồi im uống ly trà sữa hương bạc hà the the ở đầu lưỡi. Từng cơn gió thoảng qua, khiến ai cũng muốn đánh một giấc thật sâu.

...

Ở căn phòng tối, mờ mịt, tĩnh lặng. Bóng dáng người đàn ông ấy khẽ lướt lên trên khuôn mặt của người phụ nữ quyền rũ kia.

"Anh à, anh có yêu em không ?"

"Không biết !"

"Anh, anh thật đáng ghét sao lúc nào ánh cũng hờ hững như thế với em ?"

"Thích thế !"

Người đàn ông nói, ánh mắt lạnh lùng tựa sương mù. Đôi mắt màu nâu nhạt trong suốt đang nhìn ra khung cửa sổ, không nhìn đến cô ta.

"Anh ?"

"Sao ?"

Người phụ nữ chồm dậy hôn nhẹ lên cánh môi anh, bất ngờ. Nụ hôn của cô ta dành cho hắn điên cuồng, ôm nhẹ bờ vai của hắn. Hắn cười nhạt, ánh mắt sắc bén đảo sang lướt trên người cô. Ôm mạnh cô, bàn tay ma quái bầu chặt hai cánh tay mỏng manh của cô. Cô khẽ cười, nụ cười hạnh phúc khi anh nhìn và hôn cô. Cô thật sự hạnh phúc, ôm mạnh anh rồi tự chủ hôn anh điên cuồng.

"Đủ rồi, Tử Dung."

Anh xô mạnh cô ra, ngã lưng xuống ghế, quệt đi những thứ trên bờ môi rồi nhắm mắt lại.

"Nam Phong ! Anh..."

"Một...ha..."

Chưa đến tiếng đếm thứ hai, Dung đã nâng cao đôi giày cao gót đỏ đi mất. Tiếng giày cao gót đặt nặng sự tức giận vang xa...cô bức, thật sự rất bức. Vì sao, anh luôn hờ hững thế này ?

Trong căn phòng tối chỉ còn mình hắn, nâng cánh tay đặt nhẹ lên trán suy nghĩ, hắn nhếch môi, nhìn thẳng vào chiếc smartphone có in hình cô gái kia. Nụ cười ngây thơ của cô ấy rất đẹp. Vuốt nhẹ màn hình, nâng cơ miệng hắn cười nhạt.

"Xin lỗi !"

Tiếng chuông điện thoại vang lên, những tiếng chuông nghe thật buồn. Hắn cầm điện thoại trên tay nhìn dòng số phía trước. Bàn tay nhẹ nhàng bấm nút trả lời.

"..."

"Bang chủ, không hay rồi em không tìm thấy tin tức về cái chết của lão đại. Chỉ biết cách đây mấy năm trước Văn cảnh sát trưởng là người cuối cùng gặp lão đại thôi ạ !"

"Khôn, tìm tiếp cho tôi. Dù có thế nào cũng phải tìm ra kẻ chủ mưu. "

"Bang chủ, nhiều người bảo là Văn cảnh sát đã sát hại ạ ."

Tiếng nói của tên đàn em một lúc càng run rẩy và nhỏ dần.

" Xoảng"

Hắn nắm chặt bàn tay lại, ném thẳng lọ hoa trên bàn vào bức tường rồi bóp nghiền miếng thủy tinh. Máu đỏ ở lòng bàn tay tuôn xuống, một màu đỏ hòa vào bóng đêm, màu đỏ của sự tức giận pha lẫn với màu đen của bóng đêm. Hắn ngồi phịch xuống thở dốc.

" Bang chủ...ngươi...có Sao không ?"

" Không, làm tốt nhiệm vụ đi tôi cho cậu năm ngày"

" Vâng, bang chủ."

Cuộc trò chuyện làm hắn càng mệt mỏi, hắn dựa vào bức tường nhìn xung quanh. Rồi nhắm hờ mi mắt. Lấy ngay vài viên thuốc an thần cho vào miệng. Từ Dung mặt tái mét chạy vào phòng, về mặt sợ hãi hằn rõ trên khuôn mặt của cô.

"Anh, có sao không ? Máu chảy rồi..."

"Không, im lặng anh muốn nghỉ ngơi. "

Dung im lặng, cô nhẹ nhàng nâng bàn tay của anh lên. Sát trùng cho anh rồi băng bó nó lại. Hắn im lặng, tận hưởng cái nhẹ nhàng mà cô dành cho hắn. Hắn cười, nụ cười hiền hòa nhất cô từng thấy, trái tim Dung lại lồi nhịp, giây phút này cô thấy hạnh phúc lắm.

"Anh lại dùng thuốc an thần sao ?"

"Ừ, không lẽ dùng được xuân ?"

"Anh lại đùa. Ước gì em cũng được một lần ở dưới cơ thể anh ?"

"Haha, em đừng yêu thẳng khát máu như tôi !"

"Em..."

"Em về nghỉ ngơi đi, tôi mệt !"

Không một lời nói, Dung đi, đi khỏi tầm nhìn của hắn. Hắn không thích cô, là sự thật, nhưng cô sẽ cố gắng phủ nhận và chiếm lấy trái tim của hắn.

Phù Từ Dung vừa đi, hắn ngồi đó rồi nhìn cơn mưa đang rơi ngoài sân. Hạt mưa nhẹ nhàng rơi, như thấu hiểu sự mệt mỏi và tức giận của hắn. Lấp đi những cơn nóng giận ấy...

...

Lục Khê đã về tới nhà, cả người mệt nhoài khi vừa học xong và vừa uống một bụng trà sữa đầy ngập chất béo kia.

"Khê à, mai tớ béo thêm hai cân mất."

"Cho chưa, ai kêu không cho tớ ăn kem tuyết của cậu hứ"

Cô khẽ cười, béo thì sao ? Đáng yêu mà. Sao nhiều cô gái lại không thích nhỉ ? Cũng phải, tại cô ốm quá nên không hiểu cảm giác của người khác mà. Đáng trách, thật tội lỗi...

"Aaa mưa, mưa rồi. "

"Chạy chạy mau !"

Mọi người la lên rồi chạy tít vào nhà, người đi đường đi nhanh về phía trước. Tiếng mưa tí tách phủ trắng xóa cả khu vực. Cô đứng gần căn nhà ấy, cảm giác lạnh lẽo sát khí tỏa ra. Sao căn nhà lại không một ánh sáng nhỉ ? Ngắm nhìn những hạt mưa bắn vào mũi, cô và Huyền khẽ cười tình nghịch. Người đi đường ai cũng vội mua áo mưa hoặc dù để về nhà kịp buổi tối cùng gia đình, con đường ngày càng vắng. Cô nhìn những đứa nhóc đối diện đang chơi trước sân nhà đối diện. Những đứa trẻ thật đáng yêu !

"KHÊ !!!"

Kéttttt...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cứu mạng

Chiếc xe BMW thẳng gấp, một lực đẩy thật mạnh xô cô và đứa bé vào lề đường. Tim cô đập mạnh, cô sợ, sợ lắm ngay lúc sắp gặp được tử thần kia.

"KHÊ....cậu có sao không ?"

Mẫn Huyền hồi hải, chạy đến gần cô. Nước mắt Huyền không thể nào kìm lại được. Giọt nước mắt rơi xuống tay cô. Cô như đứng hình, ánh mắt lơ đãng vẫn còn hình ảnh kia. Cậu bé tay ôm quả bóng, khóc nức nở lên.

"Em không sao là tốt rồi."

"Thầy...?"

Giọng nói nhẹ nhàng, thờ dốc vang lên, cô di chuyển ánh nhìn mơ hồ về phía ấy. Cô lấy lại tinh thần, khẽ ôm cậu bé vào lòng. Đối diện với thầy, cô không tin trước mắt mình, thầy ấy đã cứu cô một mạng. Nếu lúc đó cô không cứu đứa bé thì là đứa bé chết. Còn cứu bé ? Là cô ! Nhưng không, số cô may mắn đã được người khác cứu. Chiếc xe được ngừng kịp lúc, không ấy...Thầy đã vì cô và đứa bé mà đi về thế giới bên kia mất rồi. Lướt nhìn cái áo sơ mi của thầy. Có vài vết dơ do ngã xuống đường. Bàn taychảy máu !

Một cảm giác truyền hơi ấm vào cơ thể thầy, thật bất ngờ. Cô ôm thầy, cái ôm lần đầu thầy được nhận, cái ôm chủ động từ cô. Như một luồng điện chạy qua cơ thể cả hai. Cơ ngón tay của cô tê rần. Thầy im lặng, ngạc nhiên nhìn cô.

"Khê nhi... Em..."

"Một xiu thôi, xin thầy !"

Cô lên tiếng, thầy cười, không nói gì hết. Cảm giác này quả thật rất lạ, rất khác biệt. Cô từ từ buông thầy ra, ánh mắt không còn lạnh lùng như lần trước nữa.

"Thầy, cảm ơn. "

"Không sao đâu."

"Vào đâu đó đi, em sẽ giúp thầy băng bó vết thương."

"Ừ !"

Mẫn Huyền vẫn chưa thể hết hoảng hốt, bàn tay lạnh ngắt nhìn cô và thầy. Cậu bé sợ đến phát khóc, mẹ đưa bé chạy đến rồi ôm cậu vào lòng.

"Cảm ơn, cảm ơn hai người. "

"Vâng."

Người phụ nữ trung niên, với chiếc áo màu nâu sẫm kia hoảng hốt. Bà như vừa cướp được mạng sống của con trai từ tử thần. Bà vội rít cảm ơn, nếu không cứu đứa bé, có thể người phụ nữ ấy sẽ đau lòng lắm. Hai mẹ con ôm nhau vỡ òa trong nước mắt, tình cảnh này quả là tình mẫu tử luôn cao đẹp, thiêng liêng nhất. Thầy và cô ngắm nhìn đứa bé và bà ấy cho đến khi bóng dáng hai người đã dần khuất xa. Cô quên mất vết thương thầy mỗi lúc càng chảy nhiều hơn, không khử trùng sẽ bị nhiễm trùng mất. Máu máu đỏ trên tay hòa quyện với nước mưa. Vì cô mà thầy bị thương? Tòá án nhân tâm của cô cảm thấy ảm nản khi không nhìn ra được sự tốt bụng từ thầy.

"Tách"

Hạt mưa tinh khiết rơi xuống tay thầy làm nhật đi chất lỏng màu đỏ kia. Cô hốt hoảng lấy khăn từ trong cặp chặn lại.

"Huyền, cậu qua kể bên mua dụng cụ y tế đi?"

"..."

"Huyền!"

"..."

Huyền cứ bị mơ màng làm sao ý? Không hề nghe cô nói những gì, cô khẽ lay Huyền, Huyền thức tỉnh trong tiềm thức, chạy cuống lên mua đồ dụng cụ y tế.

Chỉ cần đi đến chỗ đối diện Huyền đã mau nhanh chóng đem về đưa cho cô. Dụng cụ y tế được mang về nhanh chóng, cô và thầy cùng Huyền vào mái che của một cửa tiệm nhỏ gần đấy. Mưa một lúc ngày càng nhỏ, phố phường ít người qua lại vắng vẻ. Chỉ có ba người ngồi ở đây, bàn tay thon nhỏ của cô khẽ nâng đôi bàn tay của thầy lên. Nhẹ nhàng sát trùng cho thầy, cử chỉ nhẹ nhàng tựa cơn gió thoảng qua. Thầy nhìn cô, ánh mắt đối diện nhau. Tim cô lại đập, giây phút này...thật lạ. Cuồng cuồng làm thật nhanh, cô dọn dẹp, rồi ngược nhìn lên bầu trời.

"Trời tạnh rồi, em về đây. Thầy nhớ giữ sức khỏe. "

"Ừ! Cảm ơn em Khê Nhi "

Cầm cặp sách bước đi, cô đang nghĩ về cảnh tượng lúc này. Huyền theo sau cô, đan bàn tay vào nhau khẽ chọt chọt vào hông cô. Cô quay sang nhìn mặt.

"Sao cậu lại chẳng lảng mạn cơ chứ? Đáng ra, cậu phải đi về cùng thầy chứ? Cậu thật là..."

"Mẫn Huyền cô nương ơi, đó là thầy giáo của chúng ta chứ đâu phải là người yêu đâu mà về cùng?"

"Cậu..."

"Thôi đi, nghĩ vớ vẩn!"

Cô nhăn mặt, chau mày. Tim cô lại lồi nhịp khi nhìn thầy. Cảm giác này là gì?

Huyền vẫn không chịu thua cố gắng chạy lên trước cô.

"Nè, không phải cậu chủ động ôm thầy còn gì?"

"Vô tình thôi."

"Vô tình? Cậu... có tình cảm với thầy đúng không?"

"Không có"

"Sao cứ chỉ nhẹ nhàng và thân mật thế cơ?"

"Trả ơn. Đủ rồi, cậu đừng hỏi nữa, nhứt đầu chết mất."

Cô trả lời, Huyền luôn là người chịu thua. Sao cô lúc nào cũng có lời lẽ hết thế này? Cô bước thật nhanh về nhà, nhìn lên bầu trời, cô thấy có ánh cầu vồng. Nó thật đẹp, sau cơn mưa trời lại sáng..

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Nụ hôn và cái tát. tôi thích em lục khê !

Trong căn phòng tối bí ẩn, ma mị. Người đàn ông cởi nhẹ vài chiếc cúc của áo sơ mi ra, rồi ngồi lên bệ cửa sổ. Hắn bật lửa, châm thuốc rồi cho vào miệng hút. Căn phòng không ánh đèn, pha mờ với khói thuốc loang khắp trần nhà và bầu trời. Mùi khói thuốc khó chịu bốc lên. Hắn hút nhanh rồi đi đến giường, đôi mắt màu nâu sẫm lướt trên những đường cong của Tử Dung, cô đang nhắm tịt mắt lại trong căn phòng tối.

"Dung, sao không về nhà ?"

"Em thích ngủ ở đây hơn cơ "

Cô đứng dậy vòng tay sang cổ hắn, tựa khuôn mặt xinh đẹp của mình vào bờ ngực của hắn. Mùi thuốc từ hơi thở của hắn tỏa ra, khiến Dung khó chịu. Ho vài cái, cô cố gượng rồi ôm hắn. Hắn nhúm mày rồi đẩy cô ra.

"Tại sao ?"

"Đơn giản, vì nó lưu hơi ấm của anh "

Câu trả lời đơn giản của cô khiến hắn bật cười nhẹ. Tuy cô rất thích hắn, hắn cũng biết rất rõ, rất rõ điều này, nhưng...Hắn lại chỉ xem cô là một đứa em gái. Cô hôn hắn, đôi môi dày, màu đỏ quyến rũ cuốn lấy bờ môi lạnh lẽo của hắn. Hắn hôn cô, liếm đôi môi của cô được vài giây rồi đẩy nhẹ cô ra.

"Chúng ta không có kết quả, anh không yêu em ?"

"Suýt, đừng nói nữa, em chờ anh "

Hắn bỏ lửng lời nói của cô, bước vào phòng tắm. Tiếng nước chảy róc rách khiến người bên ngoài nghe thấy rất rõ. Nước mắt cô lại rơi, cô không hiểu sao anh lại không yêu cô ? Chính ai đã cướp trái tim của hắn từ Dung.

...

Cô về nhà, vội lên trên phòng nằm nghỉ. Cuối cùng cũng được về đến nhà. Cô nằm trên giường khẽ nhủ thầm ôm bụng. Con đau ập đến, cô mệt mỏi, đau quặn cả bụng lên. Lại nữa, chỉ cần ăn trễ thì lại như thế ? Gượng bước dậy đến gần bàn học cầm ly nước thủy tinh lên uống một ngụm rồi nằm xuống, ngày hôm nay quả là mệt mỏi.

...

Sáng hôm sau, cô thức dậy với tâm trạng mệt mỏi của buổi ban mai. Tóc xoăn cô rối xù lên trong rất ngổ. Chải chuốt, cô khẽ cười soi mình trong gương rồi đi học. Vừa đến trường, cô đã gặp Mẫn Huyền đang cầm bánh hamburger trên tay, hối hả chạy thật nhanh.

"Phù, may là chưa trễ. Không ấy lại bị đứng ngoài cổng trường rồi."

Huyền nhìn cô, thở phào nhẹ nhõm. Luật của trường nào cũng thế, đi trễ phải đứng bên ngoài. Chờ đến tiết học khác mới được vào. Thật nhần tâm.

Cô và Huyền vào lớp, chuông báo hiệu giờ học đến. Ngồi trong lớp thật nhàm chán. Một hai ngày nữa, cô phải kiểm tra các môn một tiết ? Cô lại chả có tâm trí nào để học cả, nhìn bài vở và con số cảm thấy chán ngán. Tét lại cận kề, khiến học sinh chả có tâm trạng nào kiểm tra cả.

"Chán, chán quá Khê à ?"

"Ừ, chán "

"Hay mình hẹn thầy Dương đi ăn, hay đi chơi ? "

"Cậu điên hay khùng vậy ?"

"Cậu..."

Ý tưởng điên rồ của Huyền đã làm cô gượng đỏ cả mặt không lí do, nhắc đến thầy ấy cô lại nhớ đến hành động hôm qua. Gượng không thể tả.

Bỏ lơ đi cái nhìn ngờ ngẩn của Huyền, cô lảng đi chỗ khác, mặc kệ Huyền ra sức tỏ vẻ đáng yêu. Nhớ đến chuyện lần đó, cô bắt đầu bớt ác cảm hơn với thầy. Cô cười, phải rồi dường như thầy ấy không còn là thầy của cô nữa mà ?

...

Thời học sinh cứ theo một vòng tuần hoàn, cứ đi học rồi học bài và học bài xong thì cứ ăn ngủ. Thật nhàm chán ! Hôm nay ba cô đi công tác xa, mẹ cô lại bận đi make up cho người bạn ở xa đi lưu diễn, đến tối mới về. Bụng thì đói meo chả có hạt cơm nào trong bao tử. Bước xuống bếp, đảo mắt nhìn từng thứ, cô mở tủ bếp lấy hũ mì ly ra.

"

I lie awake at night

See things in black and white

I've only got you inside my mind

You know you have made me blind

I lie awake and pray

That you will look my way

I have all this longing in my heart

I knew it right from the start

Oh my pretty pretty boy

I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Oh my pretty pretty boy

I need you

Oh my pretty pretty boy I do

Let me inside

Make me stay right beside you

I used to write your name

And put it in a frame

And sometime I think I hear you call

Right from my bedroom wall

You stay a little while

And touch me with your smile

And what can I say to make you mine

To reach out for you in time

Oh my pretty pretty boy I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Oh my pretty pretty boy

I need you

Oh my pretty pretty boy I do

Let me inside

Make me stay right beside you

Oh pretty boy, pretty boy, pretty boy

Say you love me too

Oh my pretty pretty boy I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Oh my pretty pretty boy

I need you

Oh my pretty pretty boy I do

Let me inside

Make me stay right beside you. "

(Perty Boy)

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô bật máy, là Mẫn Heo à không Mẫn Huyền gọi.

"Alo ?"

"Thay đồ đi, hôm nay tớ dẫn cậu ăn nhà hàng cơ "

"Hả ???"

Không thể tin vào tai của bản thân, hôm nay Huyền có điều gì đó bất thường. Sao lại gọi cô đi ăn nhà hàng cơ chứ ? Có chuyện gì đó bất ổn...

"Có ai ?"

"Tớ và cậu !"

"Ừ, được."

Cô nhanh chóng chọn lựa cho mình cái váy ren nhẹ màu xanh ngọc bích, đi đôi với cái turban màu xanh có những họa tiết đơn giản. Cô không quên cầm theo cái điện thoại, rồi rời khỏi nhà đến chỗ hẹn cùng Mẫn Huyền.

Đạp xe trên phố, tận hưởng cơn gió mát lạnh của những ngày cuối sang tết. Cô chợt nhớ, nhà hàng đó mắc thế sao Huyền lại có tiền mời cô ăn nhỉ ? Bác Hòa -ba của Huyền vừa phát lương cho Huyền ? Chẳng phải, bác đang đi công tác làm nhiệm vụ cùng ba rồi sao ?

Cầm điện thoại gọi cho Huyền để xác định. Tim cô loạn nhịp, đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài. Hít thở thật sâu và dài, cô lấy lại tinh thần, không lo lắng hoài nghi nữa mà tiến nhanh về nhà hàng.

Cuối cùng cũng đã đặt chân tới nơi, cô khẽ ngược nhìn vào nhà hàng. Thật đẹp và sang trọng, lại trang trí có không khí tết rồi cơ đấy. Nhìn thích thật, ai đi vào cũng toàn tay ga, và xe hơi ? Còn cô, lại đi xe đạp điện, cô còn quên sạc để nó hết điện phải đạp một nhồi đây... Quyết tâm không giữ xe ở đây cô lại một quán nước đối diện. Cô cứ nghĩ chỉ là một căn nhà hàng bình thường giản dị, ai ngờ... lại cao sang thế này ?

"Cô ơi giữ giúp cháu chiếc xe, được không ạ ?"

"Ừ, cháu cứ để đó, cô trông coi giúp cho. "

Người phụ nữ trung niên đang sắp hàng hóa lên tiếng, nở nụ cười rất dễ mến. Cô gật đầu rồi chạy nhanh vào nhà hàng. Vừa bước đến cửa cô đã thấy được sự hoành tráng của nó. Ánh sáng chiếu sáng cả phòng, có rất nhiều cặp đang khiêu vũ trong điệu nhạc ballad. Cô đi đến thì thấy cánh tay của

Huyền vội gọi. Cô cười, rồi đi đến đó.

"Woa, sao hôm nay sang thế ?"

"Tớ mà !"

"Gọi món chưa ?"

"Chưa."

Nhân viên phục vụ đến, đưa cho cô và Huyền menu, nhìn xung quanh không thấy món nào rẻ cả, thấp nhất chính là món có sáu số không. Cô ghé nhỏ vào lỗi tại Huyền.

"Mắc quá, cậu có tiền không đây ?"

"Không sao. Cậu cứ lựa món nào yêu thích đi. Tớ lo."

Nghe Huyền nói cô có chút lo lắng, nhưng ánh mắt của sự tin tưởng của Huyền đã giúp cô xua bớt đi phần lo ngại, cô gọi món rẻ nhất cho nhẹ đi phần tiền. Còn Huyền ? Gọi toàn món ngon và sang khiến cô choáng ngợp.

Gọi món ăn xong, cô đảo mắt lướt nhìn các cặp đôi đang khiêu vũ, tận hưởng đồng nhạc vu vương nhẹ nhàng say mê, thức ăn đã được đem đến. Cái bụng của cô đánh trống ùng ục, cô ăn một bữa no nê, cười nói với Huyền vui vẻ...

"Cậu thấy thế nào ?"

"Rất ngon !"

Phải nói, món ăn ở nhà hàng này rất ngon miệng. Rau salad trộn với sốt rất vừa ăn, món chiên thì không thấm dầu lại rất vừa ăn. Cắn vào miệng có một lớp sốt béo hòa tan với cái vị giòn tan. Cô ăn rất là ngon miệng. Món nào gọi lên cô cũng nếm thử, cảm giác này rất thú vị. Được ăn ngon thế này lại còn miễn phí nữa chứ ? Cô ăn mãi mà quên mất mọi thứ. Đến người ăn ít như cô mà lại có thể ăn hăng say như vậy, chắc sẽ béo lên thêm một cân mất. Cô cười, rồi tiếp tục uống ly soda màu xanh the the chua chua kia.

"Chết rồi, tớ bỏ ví ở nhà ?"

Lời nói hốt hoảng của Huyền làm cô muốn đánh rơi cả ly nước, cô tròn mắt, há mồm, không thể tin những điều đã nghe thấy. Thật là...quên rồi sao ?

"Cậu...Cậu...Không có mang tiền ?"

"Đúng vậy, là thật !"

Cô nhúm mày lo lắng, vừa nãy đi gấp và nghĩ Huyền có mang ví nên cô bỏ ví luôn ở nhà. Kết quả, thế thảm nhất chính là không có tiền trả cho người khác. Mặt cô trắng bệch như không còn sức lực. Dây thần kinh của cô không thể nghĩ ra cách nào để có thể giải quyết nhanh chóng. Nhân viên đem đơn hàng đến, con số lên đến mười lăm triệu. Một con số tuy không lớn với gia đình cô, và có thể nhà cô hay Huyền có thể chi trả. Nhưng với tình huống này, cô không thể nào trả, số tiền này bắt đầu lớn dần trong thực tại...

"Làm sao giờ ?"

"Cậu còn dám nói ? Tất cả tại cậu đây ! Dám rủ rê tớ đến đây rồi không có tiền mang mạng về nhà !"

"Tớ...Tớ Không cố ý là lỗi của tớ."

Huyền bỗng nhiên khóc, nước mắt Huyền lăn xuống đôi gò má xinh đẹp trắng trẻo kia. Nhìn cảnh tượng này, cô thấy thương bạn lắm, lương tâm ăn năn không cho phép cô trách móc Huyền nữa. Cô lau nước mắt cho bạn rồi nhờ nhân viên rời khỏi nơi ấy, để lại không gian cho hai người.

Gia đình ai cũng có công việc làm xa. Nhà không còn ai để nhờ vả, cô không còn cách nào khác. Bàn tay lạnh ngắt. Mặt càng bệch hơn lúc nãy, hai tay cô đan vào nhau rồi đi qua đi lại. Không lẽ, ở lại đây rửa bát giùm nhà hàng trừ nợ ? Ý nghĩ bản cùng của cô chợt lóe sáng...

"Thầy, thầy Dương !"

Huyền cất tiếng, cô ngoảnh mặt lại. Giây phút ấy, tim cô như ngừng đập. Thầy đang đi với một chị gái nào đó rất quyến rũ, lộ rõ những đường cong trên cơ thể với bộ váy đen bó sát người. Nhìn thật ngứa mắt. Bàn tay cô ta còn ôm chặt lấy cánh tay của thầy. Đôi mắt cô không thể nào chớp, cứ giữ khung hình ảnh ấy vào cửa sổ tâm hồn. Thầy quay lại, nở nụ cười ấm áp của mình...

"Chào hai em !"

"Thầy...Thầy có thể giúp tụi em được không ?"

"Suýt, Mẫn Huyền không được !"

Cô lắc đầu, cất tiếng lớn, vẫn giữ phong thái lạnh lùng không chút lo lắng gì về chuyện lúc này...

"Có chuyện gì sao ? "

Huyền liếc nhìn cô gái kia, rồi nhìn thầy. Thầy gật đầu hiểu ý, quay sang cô ta.

"Em vô trước đi, anh vô sau ?"

Không trả lời, cô ta nâng gầy cao gót của mình lên và đi thật kiêu hãnh, sang trọng.

"Thầy à, giúp tui em trả bàn ăn này nhé ?"

Mẫn Huyền nói, cô hoảng hốt. Trời ơi ! Sao dạo này Huyền lại bán đứng bạn thân của mình thế này ? Bảo không nói cô ấy lại nói...

"Được, phục...vụ !"

Thầy mỉm cười, kêu ngay nhân viên đến thanh toán cho cô và Huyền. Cô quả quyết không chịu. Mặt tái mét mà không còn trắng bệch nữa, quay sang thầy.

"Không cần thầy !"

"Nhưng em và Huyền chẳng phải đã quên mạng ví ?"

"Em...cho dù có phải rửa chén cho cả tối nay của nhà hàng em cũng sẽ không nhận sự trợ giúp của thầy !"

"Thật ?"

"Vâng...em..."

Chưa nói hết câu, thầy đã ôm chặt cô vào lòng ghi sát cô vào bức tường. Bờ môi ấm áp bao phủ lấy cánh môi mềm mại như những nụ hồng nhung của cô. Cô cố chống cự, nhiều người xung quanh đang nhìn cô, cô gượng đỏ cả mặt. Thầy vẫn không bỏ cuộc ôm mạnh mẽ vào bờ vai mỏng manh của cô, nụ hôn cuồng nhiệt, cắn mạnh, ngấu nghiến bờ môi cô. Đầu óc cô ngưng hoạt động, cứ lâng lâng tận hưởng mùi vị ngọt ngào này. Nụ hôn đầu tiên của cô đã mất !

Cô nghệt thở chưa ngửi, thầy buông cô ra. Khẽ nhếch môi bí ối, không còn hiền hậu như trước nữa. Có thể nói, là một con sói đói đang lao vào cô.

"Xin lỗi, thật ngại quá. Cô cứ quẹt vào thẻ thanh toán này nhé. Đây là người yêu tôi. Cô ấy đang giận nên thế !"

Lời nói bí ối phát ra, mọi người xung quanh bàn tán. Ai cũng tung hô, góp lại những câu hoa hồng trên bàn rồi đưa cho thầy.

"Hết giận đi, tha lỗi đi..."

Mọi người xung quanh đang nói về cô. Cô muốn tát thật mạnh vào cái mặt dày vô sỉ đó. Vừa ăn cướp vừa la làng ? Cô nên làm gì đây ? Trời ơi ! Cái môi cô đang sưng tấy lên...Mọi người ai cũng nghĩ cô nên là người tha thứ cho thầy...

"Cô kia, có được bạn trai như thế này thì không còn gì bằng. Sao lại kiêu thế ? Mau tha thứ đi ?"

Một trong các khách hàng lên tiếng. Cô thật tức chết đi mà ? Tại sao lại làm thế với cô ? Kiêu à ? Xin lỗi tôi không phải người yêu thầy ấy.

"Giờ em có muốn thoát không ? Hay muốn tôi nói em là người ngoại tình với người khác ?"

Hơi thở loang vào lỗ tai cô, hơi thở nóng làm nơi mẫn cảm nhất của cô đỏ ửng cả lên, cô đành chấp nhận chịu thua thầy. Cô nín thở rồi gượng gạo lên tiếng.

"Em...tha thứ !"

"Woa, chúc hai người hạnh phúc nhé !"

"Hạnh phúc quá !"

"..."

Lời nói gượng gạo của cô lắp bắp lên tiếng, bàn tay cô cứng đờ khi chả hiểu mình đang nói gì. Sau khi cô nói xong, mọi người hoan hô tán thưởng, cô như muốn đào một hố sâu làm nhà ở đó, mãi mãi không muốn gặp các người này nữa. Cô bức bối bỏ đi khỏi nhà hàng. Thầy nhếch môi, rồi đi theo cô. Bước ra khỏi nhà hàng trong bức tức, cô xoa cánh môi đang throét rát đến một góc khuất tối, thầy và Huyền đang theo sau cô.

"Chát"

Cô quay lại tát thẳng vào mặt thầy của mình không thương tiếc, cái tát in rõ năm dấu tay đỏ ửng trên khuôn mặt của thầy. Thầy cười, không nói gì hết mặt kệ cho cô muốn làm gì thì làm.

"Thầy nghĩ thầy lớn hơn em tận mười hai tuổi là em mặc cho thầy muốn làm gì thì làm sao ? Nụ hôn đầu của em ? Cái sĩ diện, cái lòng tự trọng của em điều bị thầy đánh mất ! Thầy lấy mất nó vậy ai sẽ chịu trách nhiệm cho em ? Ai sẽ bù đắp và lấy lại cái đó cho em ?"

Cô tức giận hét thẳng vào mặt thầy. Đôi bàn tay không ngừng đánh vào bờ ngực săn chắc của thầy. Huyền đứng đó, ngẩn người, không dám lên tiếng gì cả. Thầy ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc của cô. Cô ngơ ngác trước hành động này, xô ngược thầy lại. Thầy ôm chặt ghì cô vào lòng.

"Được rồi, tôi chịu tất cả những gì liên quan đến cả cuộc đời của em, được không ? "

"Thầy..."

"Đáng ra tôi chờ em ba năm, nhưng em muốn bây giờ thì tôi có thể làm ngay lập tức. Lục Khê, Tôi thích em ! Từ rất lâu rồi."

Cô không biết nên khóc hay cười. Một người thầy lớn hơn cô tận một con giáp ? Cô có nên đồng ý không ? Lí trí và trái tim cô đang thôi thúc nhau. Tim cô đập mạnh khi đối diện với thầy giây phút này. Nó như nói lên bầu trời hôm nay thuộc về cô !

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Anh là ai ?

Cô im lặng, lắng nghe trái tim mình đập cô không hiểu bản thân đang nghĩ gì, cô chỉ biết lúc này cô cảm thấy rất ghét thì thầy đi với cô gái kia...

"Cô gái lúc này?"

"Em đừng lo, chỉ là đồng nghiệp mời đi ăn khi cô ấy được tiền thưởng khá cao trong kì làm việc xuất sắc."

"Ồ..."

Cô trả lời, hai má đỏ ửng lên. Người cô luôn kì thị đó sao ? Cô được tỏ tình cơ đấy. Một người không nên dính vào lại nói lời yêu thương đến cô ? Cô cần giải quyết thế nào. Đầu óc cô bấn loạn lên. Huyền thụt vào tay cô, nháy mắt một cái. Cô hiểu, ý của Huyền đang muốn cô nhận lời, đang cổ vũ tinh thần và trái tim bằng giá của cô. Cô suy nghĩ, từng cơn gió thoảng qua làm mái tóc cô bay bay, bàn tay thon dài của thầy lướt nhẹ nó, rồi vén vào mép tai cô, cử chỉ nhẹ nhàng ấm áp này thật khiến cho cô không thể cưỡng lại...

"Em..."

"Không sao, tôi đưa em về. Khi nào có quyết định hãy nói, tôi cho em ba ngày nhé ?"

"Không sợ em bỏ trốn ?"

"Không, đã in ấn đóng mộc rồi còn đâu ? "

"Thầy..."

"Ngaoan, tôi đưa em về !"

Cô bước đến chỗ gửi xe ban nãy, cô chủ bán hàng này giờ dường như đã nghe và thấy hết. Bà cứ nhìn cô cười gian. Cô hơi nghi ngờ neho mắt nhìn bà. Bà ghé nhỏ sang lỗ tai cô.

"Con giữ cậu ấy cho kĩ nhé, hiếm có đứa nào như thế đâu... cậu ấy là một người đàn ông tốt, tiền xe không cần gửi trả."

"V...â...n...g"

Cô gật đầu, miệng nói nhỏ. Ai cũng có quyền được yêu và chọn người mình yêu thật thích hợp. Tuổi tác trên lịch thể này cô có nên đồng ý không ? Mạch suy nghĩ cứ chạy liên khúc trong não bộ, hoạt động không ngừng. Cô nên đồng ý ?

Cô dẫn xe ra, thầy lấy điện thoại gọi cho ai đó... Có vẻ khá thân mật, cô hoài nghi nhìn thầy. Thầy cười, xoa đầu cô.

"Đương, tôi đến rồi. "

"Ừ, đưa cô bé Huyền về giúp tôi "

Huyền quay qua nhìn hắn. Trái tim của Huyền đột nhiên đập liên tục, hồi hộp. Đôi mắt long lanh nhìn hắn không chớp mắt.

"Lên xe nào ?"

Hắn mở cửa, nháy mắt mời Huyền lên chiếc BMW. Huyền gật đầu, ánh mắt không ngừng nhìn hắn. Một khuôn mặt thật hoàn mỹ, Huyền bước lên xe, ngồi bên cạnh ghế người lái, hắn thắt dây an toàn giúp Huyền rồi bắt đầu lái. Ngồi bên cạnh mà lòng Huyền cứ nhao nhao cả lên. gương mặt hắn không chút tỳ vết, rất hoàn hảo khiến Huyền cứ thích say mê nhìn hắn.

"Đừng nhìn anh nữa, anh biết mình đẹp trai "

"Ừ, anh thật đẹp "

Hắn ngo người, lần đầu tiên có một cô gái nói thẳng thừng với hắn như thế. Một cô gái thật ngây thơ, hồn nhiên với ánh mắt long lanh trong sáng. Khác hẳn với các cô gái khác hắn từng gặp. Hắn cười, rồi tiếp tục lái xe.

"Anh, anh tên gì ?"

"Anh tên Hắc Mỵên, ha ha "

"Cái tên ...Sao giống tên em đọc ngược vậy ?"

"Ừ ! Ha ha."

...

Thầy và cô bước đi trên con đường đêm tĩnh lặng, cô ngại ngùng không dám ngược lên nhìn thầy, cứ cúi gằm mặt xuống đi sau lưng thầy. Thầy dắt xe đạp giúp cô, miệng nở nụ cười âm ỉ... Tâm trạng của cô lúc này rối bời, người cô luôn ghét như thế sao lại có thể đi về cùng cô ? Những dấu chấm hỏi bắt đầu không ngừng hiện lên trong suy nghĩ của cô. Cô không thể nào giải thích hết được, bàn tay đan vào nhau, miệng lắp bắp.

"Thầy, em có thể đi một mình về nhà được không ?"

"Được ! Nhưng không phải là bây giờ !"

Cô im lặng, bầu không khí lúc này càng trầm hơn có thể nghe được nhịp đập của cả hai. Từng cơn gió thoảng qua lạnh buốt, cô co người. Thầy cởi áo khoác ngoài cho cô mặc, cô im bất không biết nói gì hơn, từng hành động lời nói của thầy như đã chinh phục được cô. Còn về tuổi tác ? Nói đúng hơn, điều cô sợ chính là...

"Thầy, sao thầy lại yêu em ? Em còn rất nhỏ, không hợp với thầy đâu..."

"Sao không ?"

"Thầy, em nhớ không lầm thầy đã gần ba mươi ?"

"Đúng."

"..."

Cô im lặng, ít sâu hơn. Nếu quen thầy có lẽ cô sợ người ngoài sẽ nghĩ cô là một đứa "quỷ" mặt thiên thần lại có trái tim ác quỷ sao ? Yêu thầy giáo của mình thế này chẳng phải đi ngược với đạo lý sao ? Học sinh lại quen thầy giáo ? Một tình cảnh thật...đáng cười.

"Em đang nghĩ tôi là ông già không xứng với em ?"

"Em...không phải !"

"Ừ, tôi hai tám thôi. Ba mươi chưa hẳn là tét. Vì thế, hai tám chưa phải là già !"

"Em biết, em không phân biệt tuổi tác nhưng... Em "

"Tiểu Khê, được rồi. Em cứ suy nghĩ, tôi không ép em"

Dường như, thầy đang tức giận. Trong lời nói nghiêm nghị len lõi đâu đó sự tức giận... Cô hơi lo lắng, khẽ ngược lên nhìn thầy, hai bàn tay đan vào nhau, đi theo bóng dáng cao lớn của thầy. Hai bóng dáng, cùng đi khuất xa dần trong màn đêm tĩnh lặng...

...

Về đến nhà, cô suy nghĩ rất nhiều đến khi đánh ngay một giấc mà không hay biết. Cô không muốn nghĩ đến nhiều gì về chuyện đó nhưng đầu óc cô cứ

cổ suy nghĩ về nó, nó rồi như cuộn tơ chưa ai gỏi...mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn mà ? Phải không ?

"Aaa, Nam Phong anh thật quá đáng !"

" Khê, nghe anh nói. Anh xin lỗi. Anh ..."

"Không. Anh không được đi, đừng đi Khê sẽ nhớ anh lắm !"

"Anh xin L...ồ...!"

Tiếng nói chưa hoàn chỉnh, cậu con trai đầy đã bị đám người áo đen, mắt kính đen hùng hồn, bắt lấy. Cậu có chồng trả, nhưng đối với chút võ thuật nhỏ, cậu đành bị đám người đó lôi lên xe phóng đi mất... nước mắt cô nhoe dãn trên khóe mi, Cô không còn nhìn thấy rõ hình ảnh người con trai đó nữa.

Cậu ta đi, Tiểu Khê khóc nức nở cả lên. Nhìn dây chuyền đá thạch anh màu xanh cô yêu thích mà anh để lại, cô khẽ gượng cười, quệt đi những giọt nước mắt lúc này. Có thể, đây là món quà của anh dành cho cô trước khi đi. Cô đeo ngay lên cổ của mình, rồi buồn rười trong phòng. Không còn anh chăm lo yêu thương cô cảm thấy rất thiếu vắng... con nhút nhát lại khiến cô đau đớn, cô ôm đầu rồi ngất đi...

"Aaa..."

Cô tỉnh dậy, đó chỉ là một giấc mơ bình thường của mọi người nhưng đối với cô nó như cơn ác mộng rất lớn. Nó có thể khiến bệnh cô tái phát, cũng có thể khiến cô trở về con người đáng sợ kia mà cô không hay biết. Cô dường như đã quên chuyện đó rất lâu, nhưng lại không thể, bây giờ nó lại ám ảnh cô ? khuôn mặt của người con trai đó cô không nhớ rõ, cô chỉ biết thoáng qua tên Nam Phong nó có cảm giác rất quan trọng với cô. Nỗi ám ảnh này đã theo cô rất lâu thì phải. Nó vẫn in hằn sâu trong mỗi giấc mơ của cô, nhưng lâu lắm mới lặp đi lặp lại...Có điều người này khá quen thuộc, nhưng tại sao cô lại không nhớ được ?

Bước đến chiếc tủ lấy chiếc áo ấm, cô mở hộc ra.

"Bịch!"

Một hộp quà nhỏ rơi xuống từ chỗ sâu nhất của tủ, cô bất ngờ. Từ trước giờ sao cô lại không thấy nó ? Mở hộp quà ra, cầm lấy sợi dây chuyền thạch anh màu xanh lục, cô ôm vào người rồi ngắm nhìn nó. Hình như nó có ở trong giấc mơ của cô...

"Quá khứ ? xin hãy ngủ yên. Nam Phong, sao bao lâu nay anh lại không tìm em ? Rốt cuộc, anh là ai ?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Suy nghĩ về giấc mơ

00:00

Đồng hồ đã điểm đúng giờ linh, chuẩn bị qua một ngày mới, cô lướt quanh nhà, uống ly nước lấy lại tinh thần. Nhìn sang điện thoại có tin nhắn, cô bật tin.

"Em ngủ ngon, Tiểu Khê ! Gặp lại em sau "

(Thầy Dương) "

Tin đã được gửi lúc 21:00 mà cô không để ý, cô khẽ cười rồi tắt máy... Chắc chắn là thầy đã hỏi Huyền số điện thoại của cô rồi..

"Xoạt"

Có tiếng động, cô bật đèn lên.Bóng dáng của người phụ nữ trung niên đang đứng đấy, khẽ cười nhìn cô. Bà đang mặc chiếc áo ngủ...Hình như mẹ đã về khá lâu rồi...Mà cô không để ý.

"Mẹ, mẹ về rồi à ?"

"Ừ, mẹ về cũng lâu rồi. Hôm nay con cô Giang và cô Giang đi hát nhìn xinh lắm. Tiếng hát vẫn trong trẻo như ngày xưa, nghe cứ động lòng người. Mẹ ở lại chơi với cô ấy nói chuyện xưa vui lắm, lâu rồi chưa có dịp nói chuyện."

"Mẹ... con nói chuyện với mẹ chút được không ?"

"Ừ. Con nói đi. Mẹ hơi khó ngủ, chắc lúc đi ăn cùng cô Giang có nhiều món hơi nhiều dầu mỡ khiến dạ dày không tiêu hóa rồi."

"Mẹ... Nam Phong là ai ? Mẹ có biết không ?"

"Khê, Tại sao con lại nói về chuyện đó ? Có chuyện gì sao ? Tự nhiên con lại hỏi thế ? Thôi khuya rồi con lên phòng ngủ đi, mai đến trường !"

Bà lảng tránh, ánh mắt không nhìn đối diện cô. Bà uống nước rồi bước lên phòng, cô cương quyết muốn tìm hiểu để giải tỏa cho giấc mơ của mình, cô nắm tay bà lại, ngăn không cho bà đi. Với tính cách ngang bướng thế này cô nhất quyết phải tìm ra.

"Mẹ...Nhưng anh ấy là ai ? Mẹ cho con biết được không ? "

"Con...BUỐC LÊN PHÒNG !"

Bà quát to, chưa bao giờ cô thấy mẹ của mình như thế. Giọng bà run run như kim nén sự tức giận. Đôi mắt của bà hiện lên gần đỏ hơn, không còn hiền lành như hôm khác, cô im bật, bước lên phòng. Tại sao ? Mẹ lại không nói cho cô biết ? Có chuyện gì đã xảy ra, càng muốn nhớ đầu cô lại nhút đầu như đang muốn nổ tung. Cô rất muốn tìm hiểu, nhưng có thể,... Cô không nói được gì nữa, cô không muốn làm mẹ tức giận thêm.

Hình như ngăn học tủ đó mẹ cô bảo không được mở ? Mẹ nói cái đó chỉ để đựng những đồ cũ, không còn dùng đến. Nhưng trong đêm tối, cô lại vô ý mở nó ra để tìm kiếm áo ấm, kiểm mồi không ra cô lại quên mà mở nó ra và có nhiều điều khiến cô không hề hiểu rõ. Rốt cuộc điều gì đang xảy ra...?

Nằm lẫn mồi trên giường mà cô không thể nào ngủ được, tâm trí của cô cứ quanh quẩn đi theo người con trai mang tên Nam Phong, cố nhớ ra khuôn mặt người đây thật kĩ, nhưng lại không được, giấc mơ cứ mờ ảo, nó như một cơn ảo giác, khiến đầu óc cô bấn loạn, trong giấc mơ cô chỉ nghe tiếng nói nhỏ dần, xa dần còn khuôn mặt thì nhạt nhòa...khó thể nào nhìn thấy.

1:00

Đồng hồ đã điểm một giờ, cô vẫn chưa thể ngủ. Sự tò mò lấn át tất cả mọi thứ trong lí trí của cô, chợt nhớ hình ảnh người mẹ giận dữ của cô lúc nãy, tim cô thất lại, nhịp tim đập loạn. Cô lại làm mẹ buồn ? Chắc hẳn, mẹ đó có lí do gì đó khó nói...

"Cốc, cốc, cốc"

"Mẹ sao ?"

"Ừ !"

Mẹ cô bước vào, cầm cho cô ly nước rồi đến gần giường cô, bật đèn sáng cả căn phòng. Bà mỉm cười, không còn tức giận nữa mà xoa đầu cô...

"Được rồi, uống nước rồi ngủ đi Lục Khê "

"Mẹ..."

"Ngủ ngon !"

Bà không trả lời, đặt ly nước xuống bàn rồi nhanh chóng bước ra khỏi cửa, tắt đèn cho cô, bà không một lời nào giải thích những câu hỏi mà cô đặt ra. Cô nhút đầu, dấy thần kinh cứ tê rần lên khi suy nghĩ nhiều về việc đó. Không thể nào nhớ được khuôn mặt người con trai tên Nam Phong là ai ? Cầm ly nước trên bàn, cô uống ngay nó, nước hòa quyện vào cơ thể, cô mệt mỏi, thờ dờ khẽ khép tít mí rồi nhìn xung quanh. Bầu trời đầy sao, lấp lánh trên khung trời màu đen sẫm nơi phố phường đã ngủ, tĩnh lặng. Ngồi cạnh cửa sổ, gió thổi vào, làm cô đột ngột buồn ngủ... Cô lên giường, ngủ ngay một giấc.

"Xin lỗi, con không nên nhớ về quá khứ, Khê nhi à. Nhớ nhiều bệnh sẽ lại dày vò con. "

Bà bước vào phòng, thuốc ngủ đã thấm, cô đã ngủ... Bà khẽ vuốt những sợi tóc tơ của cô, rồi thầm nhủ. Bà làm vậy đều là muốn tốt cho cô mà thôi...

...

Sáng hôm sau, mặt trời đã lên cao, có thể nói ánh nắng khá gắt chói lọi vào mắt của cô qua ô cửa sổ. Cô bực mình, bứt tóc rồi mở mắt, vớ tay lấy đồng hồ, cô hoảng hốt, giật thót mình.

"Aaa, tám giờ rồi sao ??? Trời ơi !!! Sao mẹ lại không kêu mình đi học ?"

Cô lật đật thay quần áo, rồi bước xuống nhà... Mẹ cô đang bình thản làm bếp.

"Mẹ..."

"Sao con không ngủ thêm tí nữa ?"

"Con...trễ học rồi mà, tám giờ rồi cơ đấy. "

Đôi mắt cô tròn xoe nhìn mẹ, mẹ cô mỉm cười... rồi xoa đầu cô, đem đến cho cô một phần bánh mì ốp la, và ly sữa lạnh.

"Ăn đi, hôm nay mẹ xin phép cho con đi học trễ, tám giờ ba mươi con vào nhé !"

"Vâng. "

Cô trả lời, rồi ăn từ tốn, cô nhìn ly sữa. Woa ! Đó là sữa lạnh, thật thích khi buổi sáng được uống nó.

"Mẹ, sữa lạnh còn không ?"

"Còn."

"Cho..."

"Một ly thôi, sáng không được uống nhiều đồ lạnh !"

Bà cắt ngang lời cô, cô buồn vô cùng, tia hy vọng len lõi đã bị bà dập tắt, lúc nào cũng thế, Mẹ cũng cấm sở thích của cô cả.

" Con biết rồi, con đi học đây. "

Cô đứng khỏi bàn, bước lại gần bà, rồi hôn lên trán bà một cái. Bà cười rồi ôm cô. Hình như, cô đã quên chuyện lúc tối...

...

Trong căn nhà sang trọng, nơi âm thanh phủ đầy màu tím chung thủy, Mạc Quỳnh và Tử Dung ngồi cạnh bên nhau. Cả hai đều như những đóa hoa rực rỡ, trong nắng, nhưng có điều,... ánh mắt cả hai điều khác hẳn, và nó như sự đối lập với nhau. Dung hiền hòa ân cần gọt trái cây, từng cử chỉ và ánh mắt luôn vui vẻ tràn ngập sức sống. Quỳnh thì khác, ánh mắt lạnh lẽo phủ đầy sương mù đang nhìn về hướng cửa sổ, ngắm nhìn những tia nắng ban mai.

"Sumi, hình như tên kia thích cậu ?"

"Nói nhảm, tớ thế này ai dám lại gần ?"

Lời nói nhẹ nhàng tựa cơn gió lạnh ngắt thoảng qua khiến Dung cảm thấy ớn lạnh.

"Tớ... thấy hắn cứ nhìn cậu hay sao á..."

"Chắc nhìn nhầm."

"Không đâu, lúc đi siêu thị, hắn đụng trúng cậu và hắn cứ nhìn chăm chăm cậu. "

"Ừ, kệ đi. Còn cậu với Phong thế nào ?"

"Á !"

Nhắc đến hắn, Tử Dung giật thót người, vô ý cắt phạm vào ngón tay, máu chảy ra khiến Quỳnh lúng túng.

"Trời ơi ! Cậu xem, bản thân cậu thật lụy tình. Cậu thừa biết mà..."

"Cậu đừng nói gì hết, lấy giúp tớ dụng cụ y tế đi..."

"Ừ. "

Không nói nữa, Quỳnh Sumi tức giận, đi đến học tủ lấy ngay dụng cụ đến băng bó cho Dung. Nước mắt Dung lại rơi, khi nhắc đến người ấy. Người luôn làm cô đau, nhưng cô vẫn cứ đắm đuối vào yêu...

"Hay là cậu đến với em trai tớ, được không ?"

"Không. Dù thế nào tớ cũng yêu Phong mà thôi."

Quỳnh không nói gì, ánh mắt lạnh lẽo lại nhìn thẳng vào Dung, Dung im lặng, lau khóe mắt, cố kìm nén cảm xúc rồi quay sang mỉm cười với Quỳnh.

"Tớ không sao. Tớ chịu được mà. "

"Ngốc, tự làm khổ bản thân !"

"Ừ, là tớ ngốc. Nhưng Sumi này...mai Tớ sẽ liên lạc với tên kia làm mai cho cậu ?"

"Cái gì ???"

Quỳnh hốt hoảng, tròn mắt nhìn Dung, cô không thể tin rằng, bản thân mình nghe gì. Trời ạ, Dung đang suy nghĩ quái gì thế này ?

...

Cô đi xe đến trường một cách thông thả, cô đang nghĩ tại sao mẹ lại cho cô nghỉ tiết đầu hôm nay ? Từ trước giờ mẹ không cho cô nghỉ tiết nào cả, vì sợ cô mất bài ... Còn bây giờ lại hiền quá cơ nhỉ ? Đang vui vẻ suy nghĩ cô chợt nhớ ra, hình như....Hôm nay có bài kiểm tra lý ? Ôi, chết mất...Cô chưa học bài. Ý nghĩa thoáng qua khiến cô sững sốt, cô phóng xe đến trường thật nhanh đến trường. Vì mẹ đã xin phép nên cô có thể đi vào mà không bị lập bảng kiểm điểm. Cô bước vào lớp, tiết học đầu cũng vừa kết thúc. Mặt cô tái xanh, bước vào lớp ngồi xuống kế bên Huyền, nhìn cả lớp ai cũng hết sức thản nhiên. Cô khẽ nhìn qua rồi nhìn lại...Sao chả ai ôn lý ? Mình đã nhớ lắm ? Từng chấm hỏi thi nhau hiện lên đầu cô. Cô quay sang Huyền khẽ nhìn, Huyền cũng đang thản nhiên ngồi ăn kẹo mút.

"Huyền, cậu không ôn bài sao ?"

"Cậu đừng ôn, hôm nay cô Mai đi họp rồi hura !!!"

"Vậy không kiểm tra nữa sao ?"

"Không phải, nhưng sẽ có người khác đến canh chúng ta kiểm tra. Tha hồ trao đổi, nghe nói dễ lắm. "

"Ừ!"

Cô cũng an tâm phần nào, nhưng linh cảm của cô cho cô biết điều gì đó không hay cho lắm. Tim cô sao cứ đập mạnh, cơn mắc ói cứ nhôn nhao thế này. Mỗi Lần kiểm tra lại có cảm giác như thế ? Chết thật !

Huyền thấy sắc mặt cô kém đi, hiểu ý cô, nên quay sang nhìn cô.

"Há họng ra !"

"Chi ?"

"Nhanh..."

Ặc, sao Huyền lại dứt cây kẹo mút hương cam vào miệng cô thế này. Ghét nhất ăn kẹo mà còn cho cô ăn nữa.

" Ăn đi, đỡ hồi hộp."

"Ừm..."

Cô im lặng, tận hưởng mút cây kẹo trong miệng, hương cam hòa quyện vị ngọt ngọt chua chua khiến cô hơi thích thú. Cơ mà hình như nó lạnh lạnh thì phải. Nhìn sang học bàn Huyền, nước đang chảy lan khắp học bàn, thì ra Huyền đã mua đá bỏ vào ly rồi ướp kẹo vào đó. Hèn gì ...nó lạnh đã thế cơ đấy.

"Cạnh"

Cánh cửa im lặng đang của tiếng học sinh đang đóng cửa để quây phá thì đột nhiên bật mở. Bóng dáng của một người đàn ông cao cao bước vào. Thầy ấy nở nụ cười thật tươi với học sinh. Cả lớp im bật không còn tiếng động, cô và Huyền há hốc, mặt cô tái đi, hồi hộp thêm hồi hộp...

"Chào các em !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Trao đổi với cậu con trai tên vũ

Và không ai khác người đàn ông phá tan không khí ồn ào đó chính là thầy Dương - Trịnh Mặc Dương.

" Ừa, sao thầy này lạ vậy ?"

"Thầy à, thầy là ai ?"

"Thầy đẹp thật đó nha, haha em thích thầy rồi nha "

Cả đám nhao nhao lên, trong khi cô đang ngại chết đi. Cô ghét khi đối diện với môi trường như thế này. Lớp cô thật bá đạo, khi thấy ai vào lớp lạ mặt lại trêu chọc, cho người khác tức điên hoặc ngại đến đỏ mặt. Lúc trước, cô cũng là một trong những kẻ bá đạo tham gia trò chọc phá này. Nhưng giờ...

"Hôm nay, cô Mai nghĩ nên thầy sẽ gác các em kiểm tra. Thầy không dạy trường này, nhưng thầy là thanh tra mới của bộ, hôm nay đến kiểm tra phong cách học của các em và cũng muốn xem các em kiểm tra thế nào, cùng phối hợp nhé ? "

"Vâng, nhưng mà thầy nè... trông thầy hiền và đẹp trai lắm, thầy phải giúp lớp em trong kì này !"

"Đúng đó, đúng đó. Mặc dù, thầy làm thanh tra nghiêm khắc nhưng nhìn thầy không giống tí nào, hiền lắm cơ, giúp lớp em nhé.?"

Cả lớp hết sức nấn nì và nói những lời thật đáng ngờ, cả lớp chả ai học bài đến cả lớp trưởng còn không học thế thì ai còn học nữa ? Tiếng trống vừa vang lên, báo hiệu chuyển tiết, thầy phát bài kiểm tra cho từng học sinh. Cô nhìn đề rồi cau mặt. Trời ơi ! Bà cô cho cái quái gì vậy ? Cả lớp cắn bút gãi đầu trước bài kiểm tra này, có tận bốn đề, được xáo trộn các câu trắc nghiệm giống nhau, lộn xộn thật !

"Huyền à, cậu học bài chưa ? Khó quá chả có chữ nào cả !"

"Ai biết, tớ cũng không hiểu gì. Ai đó giết tớ đi."

"Hai em, không được trao đổi !"

Tiếng nói của thầy vang lên, cô bực bội. Chưa gì hỏi gì hết đã vậy, thầy thật đáng ghét, còn Huyền thì đang nhìn qua nhìn lại xem ai đang làm bài thì chớp ngay cơ hội. Cô khẽ liếc xéo thầy, thầy thấy ngay hành động của cô, nhưng lại im lặng mỉm cười...

"Này, Ngọc Huyền, chỉ tớ với "

"À, cậu đề mấy ?"

"Đề 2!"

"Tớ... đề 1 "

Trời ! Tiếng nói thì thảo của Huyền làm cô bật ngửa, sao cô lại khổ thế này, lớp trưởng lại khác đề của cô... Cô phải làm sao đây ? Chả nhẽ... đề ít điểm đem về cho mẹ chửi ?

"Nè, Huyền cậu đề mấy ?"

"Đề 1"

Úi, bingo ! Cuối cùng Huyền và Huyền lại cùng đề. Tên giống nhau cũng có lợi đó chứ ? Tự nhiên, số cô lại may mắn thế này ? Đúng là, trong cái rủi có cái may mà ! Cô cười đắc ý, thầm vui vẻ vì đã có quý nhân phù hộ.

"Huyền à, Câu 2 là đáp án gì ?"

"Đề cậu hay tớ ?"

"Cậu á !"

"B"

Cô gật đầu mỉm cười rồi nhìn sang Huyền, thấy đáp án và số câu giống mình rồi đánh trắc nghiệm vào. Cô xem đi xem lại những câu đã có trong kiến thức, rồi đánh vào câu đúng. Nhìn sơ qua một vài câu nữa, cô gãi đầu bứt tóc, tại sao lại có những câu này ???

À hình như Vũ gần hơn thì phải đề hỏi Vũ cho dễ nghe. Huyền thì xa quá cô nghe không rõ lắm. Hình như Vũ cũng đề 1.

" Vũ, giúp tớ. Câu 20, 22 25"

"B, C, C"

"Cảm ơn cậu "

"LỤC KHÊ ! Em lại vi phạm nội quy trong bài kiểm tra rồi ?"

"Em.."

"Không nói nhiều, em nộp bài cho thầy !"

"Hừ, ..."

Thầy Dương đáng ghét ! Lại bắt nạt cô vào lúc này, vào lúc cô " mong manh dễ vỡ " thế cơ ấy... Cô nhất quyết không nộp bài, nhìn ánh mắt thầy như đang trêu chọc cô thì phải, máu giận dữ của cô trào dậy. Cô quay sang nhìn từng gương mặt ưu tú trong lớp, rồi nhả mặt. Cả lớp gật đầu hiểu ý.

"Thầy à, thầy không được bắt nạt Khê nhi bé bỏng của em !"

"Thầy, thầy không được làm vậy. "

"Đúng, thầy mà làm vậy cả lớp sẽ nộp bài không làm nữa đấy. "

Một màn kịch lại diễn ra, cả lớp cô ai cũng tỏ ra ngoan hiền, ngây thơ, khuôn mặt đáng thương trơ ra. Tình thế lúc này muốn cảm thương cũng không được, muốn cười lại không xong. Lớp này thật đoàn kết !

"Thật đáng để, được rồi các em làm bài tiếp tục. Lục Khê, em phải lên đây ngồi ! "

"Hừ..."

Rắc rối ! Cả lớp nhìn cô với ánh mắt đáng thương nhưng rồi lại năn nỉ cô lên bàn giáo viên ngồi, lướt qua người thầy Dương, thầy nhếch môi khẽ cười.

"Ra về, em gặp tôi !"

Lời nói nhỏ vừa đủ để cô nghe khiến cô đứng hình, sống lưng cô bỗng dưng lạnh toét, mồ hôi cô đổ hết cả trán như những người lao động cực lực.

Ngồi một mình không có ai giúp cô làm bài cô cảm thấy tủi thân vô cùng. Thầy bước xuống rồi nhìn sang các học sinh, cả lớp nhanh chóng cất tài liệu vào học bàn, thầy thấy hết tất cả chiều trò của lớp này nhưng lại im lặng và bỏ qua. Đứng trước một học sinh có đề 1 giống cô, thầy đứng lại rồi đọc đề, suy nghĩ rồi đứng phía cuối lớp.

Những ngón tay thầy đưa lên về hướng cô, một ngón rồi giờ xuống tiếp theo lại là hai ngón tay. Nhìn mắt cười chết đi được... Hình như là ám hiệu. Cô suy nghĩ vẫn không ra thầy đang nói gì... Thầy khẽ lắc đầu rồi chỉ các màu sắc trên những hình vẽ phía dưới.

Có bốn màu, đó có phải là A B C D không ? Cô nhăn mặt, cắn đầu bút. Thầy cười, rồi gật đầu. Đưa một ngón thứ nhất lên rồi chỉ vào màu đỏ. Phải rồi ngón tay là số câu còn màu sắc là đáp án. Cô gật gù hiểu ý, cả lớp thấy thầy xuống cuối lớp thì im bật, không một ai dám quay xuống kể cả Huyền. Chỉ có một mình cô là có thể đối diện với thầy và biết được đáp án. Tại sao, thầy lại giúp cô ?

Cuối cùng thì bài tập trắc nghiệm của cô cũng đã hoàn thành nhờ bộ não đầy nếp nhăn của thầy chỉ giáo cái nào phải của cô. Cô khẽ cười, miễn cưỡng. Lớp cô đang trong tình thế nguy hiểm, cô phải làm sao giúp lớp ?

Nhìn chậu hoa phía ngoài hành lang, rồi lại quay vào nhìn sang bàn của giáo viên đang ngồi. Hình như có một vài viên sỏi của lo hoa. Cô để ý, rồi cầm viên sỏi lên, nháy mắt nhìn sang thầy.

"A, thầy ơi !"

"Xoảng !"

Tiếng nói của cô vang lên, thì chậu hoa treo trên hành lang cũng vừa rơi xuống và vỡ nát trong sự bất ngờ của mọi người.

"Thầy ơi, thầy ra đó xem thử có chuyện gì đi ?"

Cô nói giọng nhẹ nhàng, hốt hoảng, thầy liếc xéo cô rồi bước ra ngoài. Cô đắc ý, cuối cùng cũng có thời gian rồi.

"Giờ nha, tớ đọc cái đáp án đề 2 ai có thì chép vào ! Còn mấy đề kia so đáp án mà viết nha. "

"Ok !"

Như được bắt chớp thời cơ cả lớp hô to trong vui sướng, cô nhanh chóng đọc, tất cả mọi người hoạt động nhanh chóng.

Phù ! Cuối cùng cũng xong, cô trở về trạng thái cũ. Ngồi ngây ngô nhìn ra ô cửa sổ, gió thoảng vào mát quá đi được.

Thầy bước vào, khuôn mặt vẫn không có sắc thái gì cả, vẫn âm ỉ bước vào. Ánh mắt lạnh lùng của thầy liếc sang cô, cô cảm thấy lạ lắm, nhưng lại cố gắng tỏ ra ngoan ngoãn, vì cô là " Con ngoan trò giỏi" mà ?

"Ừa, có chuyện gì thế ạ ?"

"Không, chỉ là chậu hoa do ai ném đá khiến bị vỡ thôi !

"Haiz, ai mà phá thế không biết !"

Miệng nói vậy nhưng trong lòng cô cảm thấy rất lo lắng, cô nhận ra hình như thầy đang biết gì đó.

"Tùng, tùng, tùng"

Tiếng trống báo hiệu kết thúc, cả lớp nhanh chóng nộp bài với tâm trạng vui vẻ. Cô cũng vậy, thoải mái làm sao khi đã vượt qua một môn đáng ghét. Đi về phía sau trường, bất giác cô thấy thầy đang đứng đó.

"Thầy..."

"Em được lắm ! Lại giờ trò "

"Em ...làm gì cơ chứ ?"

"Em còn nói, phá hoại tài sản của trường !"

"Ahihi, ai đó chứ em đâu có ?"

"Hừ, em còn dám !"

"Em..."

Chưa nói gì hết, thầy đã hôn lên bờ môi căng mọng của cô. Cô giật mình, chống chọi, thầy lại dám cưỡng hôn cô. Tức chết mà, cô xô thầy ra nhưng lại bị thầy ghi chặt vào vách tường. Cô cắn thật mạnh vào môi thầy. Thầy buông cô ra rồi giận dữ.

"Là do em trao đổi với cậu con trai tên Vũ. "

Ôi giờ, thì ra là thầy ghen... Cô có làm gì đâu chứ chỉ hỏi bài thôi mà ? Trái tim cô lại đập mạnh. Hèn gì, khi này lại bắt cô lên bàn giáo viên ngồi.

...

"Alo, anh là Khắc Nghiêm ?"

"Ừ, tôi đây có gì không ?"

"Tôi muốn hẹn anh gấp, tôi có việc cần nói. "

"Ừ, được. Cô là ai ?"

"Tôi là Mạc Quỳnh. 11h trưa nay, ở nhà hàng Cơ Minh nhé ?"

"Ừ."

Cúp máy, Dung cười khanh khách vì đã hẹn gặp được đối tượng cho Quỳnh. Cô bạn của cô có chết cũng lạnh lùng với con trai ? Chẳng quan tâm ai cả, lạnh lùng máu lạnh chết đi được, khiến không ai dám bước đến.

"Quỳnh. Cậu sửa soạn đi tớ có việc cần cậu đi giúp. "

"Sao nhò tớ ?"

"Tớ bận, tớ đi với Phong cậu giúp tớ gặp một người mua giúp tớ cái này nhé."

"Tớ..."

"Giúp tớ nhé ! 11h trưa, nhà hàng Cơ Minh."

Dung nói rồi nhanh chóng đẩy Quỳnh vào phòng, chọn lựa cho Quỳnh những mẫu áo xinh nhất quyến rũ nhất. Dung chọn cho bạn mình tone sáng thì Quỳnh lại lắc đầu, vì cô chỉ thích mặc màu tối. Nó khiến cô càng ảm đạm hơn trong cuộc sống...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Em đồng ý !

11:00

Trưa, với cái ánh nắng gắt gao của buổi trưa, Quỳnh không thể nào chịu được cái oi bức này, tuy thế Cô đã hứa với Tử Dung là đến nhà hàng gì đó... Phải làm theo trách nhiệm, cô lựa chọn cho mình chiếc áo phong rộng và cái quần vải da bò màu đen, đeo thêm cặp kính che gần hết khuôn mặt khiến

cô chả thể nào bí ẩn hơn và phong cách hơn nữa...

Bước đến nhà hàng, cô tìm ngay số phòng mà Dung đã đặt trước...

"Cạch"

Cánh cửa được bàn tay thon nhỏ của cô mở ra. Cô bước vào, thấy một chàng trai nào đó đang ngồi, ánh mắt mơ hồ đang hướng về phía cửa sổ. Nhìn thấy điểm gì đó quen thuộc, cô khẽ nhếch môi bước vào chỗ ngồi.

"Chào anh, anh là người bán hàng cho Từ Dung ?"

"Không... Cô ấy hẹn tôi !"

Khắc Nghiêm nhìn Quỳnh, ánh mắt không còn mơ màng nữa mà lóe lên tia hạnh phúc.

"Là...Em ?"

"Ừ"

Tiếng nói nhỏ nhẹ thốt ra trên đôi môi xinh xắn đỏ mọng kia. Cô không cười khuôn mặt vẫn lạnh tanh không chút vui vẻ.

...

Ở sân sau của trường, cô gượng, cảm thấy rất gượng trước hành vi của thầy. Huyền im lặng, ngẩn người trước nụ hôn nhẹ nhàng, lướt nhanh trong tí tắc. Đôi má cô đỏ ửng, cô không trả lời, rồi vội bước đi...

Luôn ấm áp truyền đến bàn tay lạnh ngắt của cô, cô giật thót, hình như...Cô bị thầy giữ lại.

"Thầy...có chuyện gì sao ?"

"Tôi muốn em phải đồng ý !"

"Đồng ý gì cơ chứ !"

"Đồng ý thích tôi !"

"Em..."

"Đừng dối lòng nữa, tôi biết trái tim em đang muốn hòa quyện cùng tim tôi ?"

"Gì chứ ???"

Cô như muốn dộn thổ xuống đất, tiếc là ở đây chỉ toàn xi măng mà thôi. Không thì cô sẽ liều mình để dùng hai bàn tay vàng ngọc này để cào đất mất...

"Hình như sắp đến sinh nhật em ?"

"Đúng !"

"Em muốn có quà không ?"

"Có chứ !"

Bỗng nhiên thầy đổi sắc thái, cười ma mị rồi nhìn thẳng vào ánh mắt của cô. Khẽ hỏi về chuyện sinh nhật. Cô nhìn thầy, thấy có gì đó bất ổn, nhưng vẫn cố tỏ ra không biết gì.

"Trao đôi quà ha ?"

"Được..."

"Từ nay thầy sẽ là của em và em sẽ là của thầy ! Từ nay cho đến cuối đoạn đường. Không chia lìa nhé ?"

Giọng nói ấy như hút hồn cô, ánh mắt ấy như muốn cô hòa quyện vào sâu thẳm tận tâm hồn... Cô và thầy đến lúc này dường như không còn khoảng cách nữa. Nó rất gần, gần đến tận milimet, cô không muốn trốn, cũng chả muốn đổi mặt. Ngay khoảnh khắc này, nhịp đập của trái tim cô nhanh hơn.

Lưng chừng !

"Em..."

"Sao ? Nếu em không thích cũng không sao, ngày mai tôi sẽ biến khỏi nơi này, sẽ cưới vợ mới, sẽ xóa em ra khỏi tim tôi. "

"..."

"Tạm biệt em, cô học trò nhỏ !"

"Không !!! Thầy không được đi, em đồng ý !"

Ngay giây phút quan trọng ấy, cô rất sợ, sợ lắm cái cảm giác mất đi một người nào đó, cái cảm giác này khiến cô cứ như có cái gì đó ngăn chặn cô lại. Muốn cô nắm bắt lấy, không được buông. Nếu buông, cô sẽ mất tất cả...Thầy ôm cô vào lòng, khẽ vuốt mái tóc của cô rồi cúi nhẹ lên đầu cô, khẽ cười. Nụ cười ấm áp như đem cả ánh sáng của mặt trời chiếu soi trái tim cô.

Cô đã đồng ý với thầy, còn bây giờ người cô muốn nói và mong được chia sẻ cùng Huyền. Nhưng bây giờ... mãi đối thoại trao đổi cùng thầy mà cô không đề ý đến Huyền, Huyền đã biến mất... Cô bắt gặp nhìn xung quanh. Không thấy bóng dáng nhỏ nhắn nào của Huyền cả ? Rốt cuộc, Huyền đi đâu ?

Cô hốt hoảng, vội buông thầy ra, niềm vui vừa len lõi thì cô lại gặp phải chuyện cần lo lắng. Lấy điện thoại gọi cho Huyền, nhưng không gọi được... rất nhiều lần, rất nhiều nhưng vẫn không ai bắt máy.

Cô và thầy vội đi tìm Huyền, mặc dù bề ngoài của Huyền rất đáng yêu, mạnh mẽ. Nhưng... Ai biết được nó là "song ngư " một nàng song ngư mơ mộng, hảo huyền, đầy yếu đuối sẽ bị tổn thương bất cứ điều gì. Huyền từng mơ ước có một người nào đó bên cạnh nó đi hết cuối đoạn đường. Chắc lúc này, Huyền cảm động quá mà trốn ở đâu đó khóc rồi.

...

Buổi chiều, hoàng hôn buông dần, bóng dáng cô gái yếu đuối trong chiếc áo dài trắng tinh khôi. Huyền bước đi, bước đến bờ sông ngay đối diện, hướng về phía đó, ánh nắng mặt trời chiếu xuống dòng sông có những làn sóng uốn lượn nhẹ nhàng... Từng cơn gió thoảng bay ngang mái tóc bồng bềnh của Huyền.

"Thật ghen tị với cậu đó, Khê à."

"Chàng trai à, rốt cuộc anh ở đâu ? Đến nhẹ như con gió rồi cũng ra đi rất nhanh... Em muốn tìm anh !"

Những lời nói nhỏ của Huyền như muốn tâm sự cùng hoàng hôn. Huyền không muốn Khê buồn vì mình. Khê khó khăn lắm mới có thể tìm được người con trai như thầy Dương. Còn Huyền ? Soái ca, anh ở đâu ?

Ngồi bệch xuống bãi cỏ gần bờ sông, khẽ nhắm mắt tận hưởng những gì đang có... mở mắt, dùng tay che những tia nắng chiều đang chiếu vào mắt Huyền. Mở mắt, bóng người đó rất quen thuộc... Hình như là anh !

...

Trong căn phòng tối đầy mùi mật khói thuốc, Dung cười ma mị, hút điếu thuốc trên tay. Trên bàn tràn ngập chai rượu, ánh mắt lơ đãng của Dung nhìn anh.

"An Khôi, tôi thế nào mà Phong lại không yêu tôi ?"

"Em rất tốt, rất đáng yêu."

"Vậy..."

"Dung, cậu cứ say mê Phong vậy ? Nghe tớ, đến với em tớ - An Khôi được không ?"

"Không...cậu và Khôi đi đi, tớ cần ở một mình."

Dung lại thế, cô lại luôn nghĩ mình làm vậy là đúng, tại sao ? Anh ấy lại không thích cô. Cô làm gì sai ? Bao năm qua, rốt cuộc là thứ tình cảm gì mà cô vẫn không thể hiểu ? Khôn thật !

...

Dạo khắp các nhà sách trong thành phố, cuối cùng cũng chán, Huyền về nhà trong tâm trạng bình thường... Không còn buồn như lúc này. Mở điện thoại, Huyền thấy cô đã gọi rất nhiều cho mình, bật chế độ im lặng nên Huyền dường như không biết và không để ý. Lấy máy gọi điện cho cô, cô bật máy ngay và hoảng hốt.

"Huyền! Lúc này cậu đã đi đâu ?"

"Hi, tớ đi nhà sách. Có mua cho cậu vài cuốn."

"Sao lại Thế ? "

"Không, thích thì đi thôi."

Cô nhận ra có điều gì đó nghẹn ngào, hụt hẫng trong giọng nói của Huyền. Hình như tâm trạng Huyền không tốt...

"Có chuyện gì thì nói tó, không được giấu. Giờ thì lên giường nghỉ đi !"

"Ừ, tó sẽ..."

Huyền cúp máy, Cô quay sang thầy với nụ cười tươi tắn. Cuối cùng thì Huyền cũng không sao rồi. Chơi với nhau từ rất lâu rồi thế mà cô và Huyền chẳng giống gì cả, chỉ giống cái tính duy nhất chính là sự bướng bỉnh luôn giấu giếm người khác về những chuyện buồn để đau khổ mà thôi...

"Tiểu Khê. "

"Sao thầy ?"

"Em còn gọi tôi là thầy sao ?"

"Không thầy thì là cái gì ?"

"Là anh. "

"Oe, nghe tởm "

Cô giả vờ làm hành động ấy, nhìn rất đáng yêu. Muốn cô gọi bằng anh sao ? Thầy đừng mơ. Cô khẽ cười khúc khích trong khi thầy thì đang như có một vài đám mây đen bay đến. Cô rất thích nhìn cái biểu tượng này, nhìn thầy đáng yêu chết đi được. Lấy bàn tay bẹo má thầy, sao da thầy mềm quá vậy, thích ghê cơ. Cô cứ nheo, cứ bẹo má thầy ở ngoài đường. Ai nhìn vào cũng cứ nghĩ họ đã quen nhau tận hai ba năm.

"Khê, em quậy quá !"

"Em có quậy đâu, là do anh rất đáng yêu, da nhũn nhũn rất dễ nha."

Cô cười, vẻ mặt của cô rất đáng yêu. Thầy áp sát khuôn mặt của mình vào cô, khoảng cách rất gần, cô khẽ nhút nhích nhưng bị thầy tóm lấy. Thầy ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên mái tóc của cô, rồi xuống trán và môi. Cô im lặng, cảm nhận những giây phút ấy... Có lẽ, cô cũng đã rất yêu thầy mà không nhận ra, trái tim cô đập liên tục, phải làm sao ngăn chặn lại nó ? Nụ hôn ngọt ngào lướt trên môi cô, nhẹ nhàng chậm rãi. Chiếc lưới nhanh nhẹn lém lỉnh của thầy tách nhẹ hàm răng của cô và từ tốn treu chọc uốn lượn bên trong...

"Ư...m"

Cô rên lên một tiếng, trời ơi! Sao thầy lại làm thế với cô. Cái môi cô hết sức gìn giữ này đã vì thầy mà sung tẩy lên, thầy dám cắn cô...

"Từ nay, không được hôn em !"

"Tại sao ?"

"Em ghét ! Anh cắn em. "

"Không sao, cứ mỗi lần em bẹo má anh, thì anh sẽ cắn vào môi em một cái "

"Ồ..."

Tại sao thế này ? Lúc nào thầy cũng luôn lời hơn em, còn em luôn là người chịu thiệt... ánh nắng chiếu xuống bóng dáng hai người, họ cầm tay nhau dắt nhau trên con đường dài. Bóng dáng càng nhỏ, càng khuất xa dần, chứng tỏ họ đã rất hạnh phúc khi ở bên nhau...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Anh em mãi mãi là anh em !

Sáng sớm, cô thức dậy với tâm trạng vui vẻ, cô làm vệ sinh cá nhân, chải chuốt tươm tất rồi khẽ cười nhìn mình trước gương. Nụ cười rạng rỡ của cô hiện lên trên khuôn mặt đáng yêu của mình.

"Chúc em buổi sáng tốt lành !"

Có tin nhắn reo lên, cô ngược nhìn nó rồi xem tin nhắn. Là thầy ! Không ngờ, thầy vẫn luôn ân cần như thế. Nghĩ đến những cảm giác trong những ngày qua, nó khiến cô gượng đỏ cả mặt. Thật không thể tin, ngày hôm qua là ngày cô có người yêu ? Cô... Thật không tin đó chỉ là mơ mà ? Phải không ?

...

Dạo bước trên con đường dài đến trường, tâm trạng của Huyền vẫn trầm mặc với những suy nghĩ vớ vẩn, cô rất muốn gặp lại người đó, rất muốn, người con trai bí ẩn... anh tốt cuộc ở đâu ?

Đến trường, Huyền ngồi một mình vào bàn, cảm giác mệt mỏi khiến Huyền khó chịu mà nằm nhoài xuống bàn học, ánh mắt mơ màng nhìn ra cửa sổ.

Ngày ấy, chúng ta vô tình gặp nhau.

Ngày ấy, chúng ta vô tình quen biết nhau.

Anh biết tên em ? Em lại không biết tên anh ?

Phải chăng, gặp anh là duyên của em ? Còn với anh, em chỉ là con gió vô tình ?

Này giờ, cô ngồi nhìn Huyền, cứ muốn nói chuyện với Huyền nhưng lại thấy có điều gì đó rất lạ. Bàn tay trắng thon thả đặt trên vai Huyền khẽ lay nhẹ.

"Huyền, cậu sao vậy ?"

"Tớ không sao !"

"Hôm qua cậu đi đâu ? Cậu có chuyện buồn ư ?"

"Ừ !"

Tiếng nói nhẹ nhàng thoảng qua, cô khó hiểu, hình như Huyền dính vào chuyện tình cảm thì phải... Huyền cố tránh né, ánh mắt cụp xuống. Rồi mở ba lô ra lấy từ ngăn nhỏ trong đó hai cuốn sách rồi đưa cho cô.

"Đọc đi, là truyện ngược của cậu ."

Cô cầm lấy, rồi nhìn tên hai cuốn sách mới tinh trên tay được bao plastic kĩ càng. Liếc nhìn tên cuốn sách, cái tựa này... Cô đã có cuốn đó rồi mà ? Sao Huyền lại quên cơ chứ ? Nhíu mày cô kéo Huyền ra ngoài không cho Huyền cơ hội từ chối.

"Cậu nói đi, cậu đang yêu ai ?"

"Là..."

"Ai ? Có phải là tên đưa cậu về hôm đó không ?"

"Cậu...Ừ!"

Quả thật, không sai chút nào Huyền say nắng tên đó, hèn gì cử chỉ của Huyền mấy ngày nay rất khác, Huyền không còn là cô nàng song ngư đầy mơ mộng nữa rồi, mà thay vào đó là sự suy tư mang đầy ưu phiền, đáng ghét ! Tất cả là tên đó đã làm Huyền của cô như thế.

"Được rồi, tớ sẽ tìm và bắt hán cho cậu !"

"Nè...đừng "

"Hừ, sao cậu bánh bèo quá vậy ? "

"Chứ ai như cậu hung..."

"Cậu... Tớ là Khê, Tớ luôn thân thiện, tớ luôn yêu mọi người, tớ rất hiền. Hãy như tớ."

Những tiếng cười vang lên của cô và Huyền. Trời ạ ! Cái tính lại tự kỉ của cô lại lên cơn rồi. Chẳng hiểu sao một đứa bánh bèo như Huyền lại chơi chung với cô suốt bao nhiêu năm qua mà không chán. Cô khẽ cười, vuốt tóc Huyền. Nếu Huyền lúc nào cũng cười như thế thì hay rồi, haiz.

...

Chợt nhớ ra hình như thầy là bạn của tên đó thì phải. Không biết đúng hay không ? Nhưng cô phải hỏi lại mới được. Tan học, cô lấy điện thoại gọi cho thầy, Huyền đến bên cạnh cô chờ đợi.

"Alo ? Thầy à, cái tên hôm bữa đưa Huyền về là ai thế ?"

"À..."

"Ai ?"

"Không nói, có điều kiện..."

"Đáng...ghét !"

"Ra nhà hàng hôm trước đi anh sẽ nói. "

Thầy nói, rồi cúp máy trong sự tức giận của cô. Huyền đứng bên cạnh khẽ nhăn mặt, rồi lắc đầu lay tay cô.

"Hay là khỏi đi Khê "

"Không được ! Chúng ta đi. "

Cô kéo Huyền đi đến nhà hàng. Hôm nay, Cô và Huyền sẽ không về ăn cơm ở nhà, vì thế cả hai đã xin phép mẹ để được đi "truy lùng" tên đó.

Trên đường đi, Huyền hồi hộp, tim Huyền đập liên hồi. Thật sự Huyền rất muốn tìm ra người đó, chỉ mới vô tình gặp nhau thôi mà sao cô lại như thế này ? Thật đáng xấu hổ!

...

Trong căn biệt thự sang trọng hần đang sửa soạn đang khoác trên người chiếc áo sơ mi rất đẹp. Những cúc áo ở trên chưa gài ngay ngắn, để lộ hần cơ thể. Hần ngược nhìn mình trong gương tối, gương ảnh nhìn người trong gương rồi nhếch môi. Từ Dung đứng ở phía sau, khẽ vòng cánh tay nòn nà của mình ôm chặt lấy hần. Hần nhìn Dung rồi khẽ cười, nhưn mây.

"Sao em lại ở đây ?"

"Anh... Anh lại ra ngoài sao ? "

"Ừ" ! "

Lời nói tựa như cơn gió vô tình thoảng qua trầm lặng. Hần không quan tâm, cứ cài những cúc áo còn sót trên chiếc sơ mi màu đen tĩnh mịch. Dung chặn tay hần lại, nhẹ nhàng gài nút áo cho hần, cử chỉ nhẹ nhàng cẩn thận đến khó cưỡng. Cài xong, đôi mắt long lanh ngấn nước của Dung ngược nhìn hần như chờ đợi tia hy vọng nào đó từ hần. Muốn hăng cho Dung đi cùng, nhưng rất tiếc, hần ...Không bao giờ cho Dung theo cùng bất kể là đi đâu.

"Anh, có thể tặng em nụ hôn không ? "

"Không. "

"Đi mà, xin anh !"

Dung như một con mèo con đang van xin chủ nhân của mình nụ hôn cung chiều, ánh mắt lạnh lùng như con dao sắc hoắm đâm vào tim Dung.

Một nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua trán Dung, Dung thỏa mãn cười mỉm trong lòng. Dẫu sao nữa Dung cũng một lòng yêu hần.

"Anh, có thể cho em biết mối quan hệ chúng ta là gì không ?"

"Là anh em !"

"Chỉ thế ?"

"Ừ, anh em mãi mãi vẫn là anh em."

Không nói gì nữa, hần cất bước đi khỏi phòng, bỏ lại đằng sau bóng dáng nhỏ nhắn của Dung lặng lẽ đứng nhìn hần khuất xa dần. Dẫu thế nào, em vẫn âm thầm theo anh...

...

Nhà hàng sang trọng đã hiện diện trước mắt cô và Huyền. Hai người bước vào, cũng may là hôm nay chỉ mặc đầm phục, không mặc áo dài học sinh không ấy người ta sẽ nhìn cô và Huyền như người ngoài hành tinh mất. Học sinh lại sa hoa vào nhà hàng ăn khi tan học...

Bước vào, lướt nhìn thấy bóng dáng thầy đang ngồi suy tư ở góc cửa sổ. Gió thoảng vào làm mái tóc của thầy bay trong gió trong rất tức cười.

"Thầy !"

"Ừ, tiểu Khê !"

Cô vội kéo tay Huyền bước đến bàn ngồi, Huyền này giờ vẫn có cái gì đó e thẹn trước sự việc này. Thấy điều gì đó bất ổn. Cô vào thẳng vấn đề, liếc nhìn thầy.

"Thầy, tên đó là ai mà lại làm Huyền bé nhỏ, bảnh bèo của em tổn thương !"

"Em...Còn dám kêu tôi là thầy. Giỏi lắm, khỏi nói. "

"Ấy...hừ ! Nói đi mà."

"Tên đó là bác sĩ, là bạn của anh. "

"Thế anh ấy ở đâu ?"

Lúc này Huyền không thể kiềm chế được nữa. Huyền lập tức hỏi, ánh mắt long lanh nhìn thầy như lóe lên tia hy vọng. Thật sự, Huyền đang rất cần biết về hắn...

"Ngày mai, tôi hẹn cho em buổi gặp mặt nhé ? Được không ?"

"Em.."

"Không phải ngại, ngày đó em cũng đã giúp tôi và Tiểu Khê rất nhiều vì thế giờ tôi sẽ giúp em tìm được một người tốt !"

"..."

Phải rồi, ngày ấy nếu Huyền không giúp thầy hẹn cô đi ăn nhà hàng thì cùng đã không thể tỏ tình rồi nhỉ ? Quả thật, ở hiện thì gặp lạnh. Huyền giúp mọi người nhiều như thế thì bây giờ đến lượt mọi người phải tìm một người tốt nhất dành cho Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Anh rất nhớ em !

Chủ nhật. 8:00

Sáng sớm, Ánh nắng chiếu soi vào ô cửa sổ của phòng cô, chiếu lên mái tóc đen bóng mượt và đôi mắt trong veo kia, cô dụi mắt thức dậy, khẽ vuốt lại mái tóc rồi nhìn đồng hồ. ôi ! Đã tám giờ rồi cơ đấy. Cô vội vã chọn cho mình chiếc váy màu đen tay dài, cô lộ trông rất tiểu thư, với phong cách cổ kính, rồi đi đến nhà Huyền với chiếc xe đạp điện quen thuộc. Dọc đường những làn gió khiến mái tóc cô bay bồng bềnh. Đến nhà Huyền, được sự mở cửa từ dì Liên -mẹ Huyền, cô gật đầu chào hỏi rồi chạy lên phòng Huyền, Huyền đang cười tươi ướm thử trong bộ váy phủ ren mang phong cách công chúa, giản đơn rất đáng yêu trong gương. Với ngoại hình mũm mĩm của mình thì Huyền rất nổi bật, vừa vặn trong cái váy trắng ấy. Nhìn Huyền y như một thiên thần đáng yêu trong cổ tích vậy. Vừa thấy cô Huyền đã vội cười, bàn tay nồn nà kéo cô lại.

"Khê, thấy tớ thế nào ?"

"Rất đáng yêu !"

Cô cười tủm tỉm nhìn thấy cô bạn thân của mình đang nở nụ cười tươi như hoa khi sắp gặp được người Huyền thích, khiến cô cũng phấn khích theo. Dạo bước trên con đường đầy nắng vàng bao phủ, lòng Huyền ngập tràn hạnh phúc như có nắng đang sưởi ấm con tim. Điểm đến là quán trà "Tình nhân" - nơi tụ tập của các cặp mới quen và đang yêu nhau thắm thiết. Cô và Huyền bước vào, hình như vẫn còn sớm nên người hẹn chưa đến. Cô và Huyền tìm ngay một góc khuất nhỏ rồi ngồi ở đó, gọi hai tách trà, cô và Huyền nhâm nhi hương vị trà ô long, vị chát chát ở đầu lưỡi nhưng lại hòa quyện sự thanh thanh, đáng nhe ở cổ họng. Mùi hương của trà bay thoảng qua rất cuốn hút, khói trà bốc hơi bay nghi ngút tựa như lớp sương mù ẩn hiện sự có mặt của cô và Huyền.

"Ngon quá ! Mùi vị trà quả thật rất lạ."

"Ừ!"

...

9:15

Vài phút sau, ánh nắng chói lọi vào một chàng trai đang bước vào, lấy bàn tay che ánh nắng, nhắm mắt về hướng người bước vào. Huyền ngỡ ngàng, là...Anh, quả thật gương mặt ấy vẫn không thay đổi, vẫn như lần đầu gặp mặt, đẹp trai cuốn hút ánh nhìn từ Huyền. Trái tim Huyền đập mạnh, nó khẽ loạn nhịp khi bắt gặp nụ cười rạng rỡ của.

"Tiểu Khê ! Ra ngoài anh chờ. "

Có tin nhắn đến từ điện thoại. Là thầy ! Cô vội vàng đọc tin nhắn rồi nhìn qua Huyền, khẽ lay tay cô nàng mồm mồm đang cười tít mắt cùng trái tim đang thôn thốc kia.

"Huyền nhi, tớ đi nhé !"

"Cậu..."

"Không sao, tớ tin, cậu làm được, cậu nhớ hãy tự tin làm chủ bản thân !"

Huyền lo lắng, vịn tay cô lại níu kéo không muốn cô bỏ đi, cô khích lệ tinh thần cho Huyền, rồi nhanh chóng đi ra khỏi cửa tiệm để lại không gian riêng tư cho hai người kia. Vừa bước ra cửa, một cánh tay rộng, ấm áp đã ôm trọn lấy cô ! Hơi thở nóng phả nhẹ vào cổ cô khiến cô nóng bừng cả lên. Hai mắt cô bị che lại bởi bàn tay thon mịn, ấm áp ấy, cô không nhúc nhích, vòng bàn tay của mình sang ôm eo người đàn ông ấy !

"Được rồi ! Anh không cần đỡ em đâu."

Người đàn ông khẽ nhếch môi, vẫn im lặng không chịu thua, che ánh nhìn của cô, nhẹ nhàng đặt môi của mình lướt lên đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô, khẽ cười.

"Anh rất nhớ em !"

Cô có thể nghe rõ ràng tiếng nói trầm lạnh ấy rõ từng tiếng một.

"Em cũng vậy. Rất nhớ anh !"

Đáp lại câu trả lời của người bí ẩn ấy, cô hôn lên đôi môi của người đàn ông đó, gỡ bàn tay ra, cô thấy thầy - Người đàn ông chuẩn mực của lòng cô. Nếu nói thầy không đẹp trai thì cô đang dối lòng. Còn nói thầy đẹp trai thì cũng không hẳn. Nhưng ngoại hình không quan trọng. Hiện tại, cô chỉ biết thầy là của riêng cô mà thôi ! Nhìn kĩ lại, thầy cũng cao khoảng một mét tám đó chứ ? Khuôn mặt cũng điển trai dễ nhìn, cung quá đi mất. Nếu lỡ đánh mất thầy cô sợ cô sẽ bỏ lỡ một gói mì "omachi" mà cô thích ăn nhất mất. Omachi-sức hút không thể chối từ.

...

Sau buổi gặp mặt Khắc Nghiêm, Quỳnh cảm thấy rất bức tức khi Tử Dung, cô bạn thân của mình đã ép cô cho gả đó. Quỳnh về nhà với tâm trạng bức bối, bước vào nhà đã thấy Tử Dung đang ngồi cầm điện thoại lướt web trên ghế sofa. Ánh mắt Dung thích thú khi nhìn thấy gì đó trong điện thoại rồi khẽ cười, ngây ngô khiến Quỳnh cũng vui lay cho con bạn, Quỳnh như xua tan sự buồn bức trong lòng. Cô gài à ? Sao lúc nào cũng yếu đuối thế ?

"Quỳnh, cậu về đúng lúc lắm ! Vào đây. "

"Sao ? Chuyện gì nữa à ?"

"Áo sơ mi này đẹp lắm. Cậu thấy sao ?"

"Tạm."

"Xỉa, cậu thật là...tớ muốn mua cho Phong !"

"Tùy cậu !"

Ánh mắt Quỳnh lạnh lùng khi nhắc đến chuyện yêu đương. Đối với Quỳnh yêu đương không phải là quan trọng nhất. Chưa xử tội Dung thì Dung lại ngây ngô, vui vẻ mua quần áo cho hắn. Trong khi, hắn có quan tâm Dung đâu chứ ?

"Tớ sẽ mua cho Phong màu đen. Cậu có mua cho Khắc Nghiêm không ? "

"Không, tại sao phải mua cho hắn ? Mua cho An Khôi đi. "

Dung gật đầu, rồi nhấp vào cách thức đặt hàng trên trang web, ánh mắt của Dung cứ ngắm nghía cái áo ấy mà suy tưởng, cứ cười cười.

"Cậu thấy cái này có hợp với Phong không ?"

"Cậu...Phong, Phong, Phong. Lúc vào cũng vậy, còn bạn thân của mình lại hại "

"Gì chứ ?"

Dung há hốc, Dung hại Quỳnh khi nào chứ ? Lúc nào Dung cũng muốn Quỳnh sống tốt và có một tình yêu thật để lo cho Quỳnh suốt chặn đường còn lại mà ?

Tiếng nói của Quỳnh bắt đầu lớn hơn, vẻ mặt hết sức nghiêm trọng. Tim Quỳnh đập mạnh, khi nghĩ đến cảnh tượng lúc sáng đầu Quỳnh bắt đầu quay cuồng. Trời ơi ! Chết thật.

"Tôi thích em ! Tôi chính thức theo đuổi em."

"Gì chứ ?"

"Tôi thích em."

Những tiếng nói trầm bổng ấy lại vang lên trong đầu Quỳnh. Nghĩ đến mặt của Nghiễm, Quỳnh như muốn tung cho gã ta vài cước. Chỉ nghĩ đến thôi thì Quỳnh lại như muốn nôn ra hết tất cả thức ăn trong bụng. Thích tôi ? Xin lỗi, Tôi không thích yêu đương.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tiểu Khê chính là con khe nhỏ

Cô khẽ cười, lại làm hành động như trước, đôi bàn tay cô bẹo má thầy,捏o mũi thầy trông rất đáng yêu.

"Em muốn đi đâu ?"

"Đi...câu cá ha ?"

"Ừ. "

Thầy gật đầu, bật tiếng nói trầm ấm lên, vuốt nhẹ mái tóc của cô rồi kéo cô đi.

Đến hồ " Mỹ Hàn " -Hồ cá giải trí cho các cặp tình nhân hoặc những người căng thẳng đến để thử giãn. Không khí ở đây rất thoáng mát, có cả khu vực cho các nhóm đi chung với nhau nghỉ ngơi, cắm trại. Xung quanh hồ là dọc những đóa hoa chiều tím. Một loại hoa ít người biết, nhưng lại có sắc tím chung thủy, mong manh toát lên vẻ thanh cao mà giản dị. Trên dọc cầu, có một thanh sắt dùng để treo những chậu bầu bà nhỏ tạo nên một không gian tĩnh lặng, dịu nhẹ.

" Cần câu của quý khách đây !"

"Cảm ơn chị."

Nhân viên phục vụ đưa cho cô và thầy. Cô khẽ cười, đón lấy. Đây là lần đầu cô và thầy đi chơi riêng với nhau. Tuy thế, nó cũng đơn giản là lần đầu tiên cô đi câu cá. Cảm giác này thật tuyệt, nó làm cho cô cảm thấy như xưa tan mệt mỏi và lo lắng. Nhắc mới nhớ hình như cũng sở đến tết tây rồi thì phải, cô cũng rất muốn nghỉ tết tây. Nhưng mà còn tận mười bốn ngày cơ đấy, thật chán. Nhưng không sao bây giờ cô có thể thỏa thích vui chơi rồi.

Cô tập trung lấy cần câu mà thầy đã xỏ mồi, từ từ quăng xuống hồ. Nhắm mắt lại, rồi quăng thật mạnh, nước bắn tóe lên. Rất may, là hồ được thiết kế thấp so với chỗ đứng nên không bắn lên người cô. Nhìn những làn nước lâu lâu co lại tạo thành một đường như làm sóng, quả thật cô rất thích.

Mặt hồ đột nhiên tĩnh lặng, cô chờ mãi mà vẫn không thấy cá cắn câu, nổi chán nản bắt đầu dâng cao. Cô quay qua thầy, chu mỏ.

"Anh, tại sao không có cá ? Có phải là do người ta lừa mình không ?"

"Suyt, không phải. Cá sẽ không cắn câu nhanh như vậy đâu."

Cô gật đầu, ngồi ở ghế uống nước, bây giờ cô mới hiểu câu cá thật là chán. Lâu lắm mới có cá, người có tính kiên nhẫn mới làm được.

"Quý khách à, nếu chán hai người có thể qua bên hồ kia để ngắm nước nóng và ngắm cảnh. Chúng tôi sẽ quan sát giúp."

"Woa,thật sao ? Đi thôi !"

...

Sau khi cô đi khỏi đó, Huyền cảm thấy rất thẹn khi nhìn anh, khẽ ngước mắt nhìn anh. Huyền bất gặp anh đang mở đôi mắt to tròn màu nâu kia nhìn thẳng mình.

"Lại gặp em rồi nhỉ ?"

"Vâng. "

"Sao thế ? Nghe Dương nói, em muốn gặp tôi ?"

"Vâng, nhưng...lần đó em chưa biết tên anh ? "

"Haha"

Anh đột nhiên bật cười khi nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Huyền như một chú mèo con, bàn tay anh vuốt nhẹ mái tóc đang bay che khuất đi đôi mắt long lanh của Huyền. Huyền im lặng, lắng nghe câu trả lời từ anh dù biết rằng anh tên -An Khôi.

" Anh..."

"Anh nói rồi mà, anh tên Hân Muyền "

Huyền im lặng không trả lời, cắn nhẹ môi dưới để kìm nén sự tức giận. Tại sao anh lại luôn trêu chọc Huyền như vậy chứ ? Không biết nên khóc hay nên cười, nhưng cũng rất may anh còn nhớ ngày đầu gặp mặt anh đã nói anh tên Hân Muyền.

"Cần môi không tốt cho em đâu. "

Anh cầm nhẹ tách trà lên uống một hớp tôi nhìn ngoài khung cửa sổ, gương mặt ưu tú ấy khi nhìn nghiêng rất hấp dẫn, đôi mắt nâu long lanh, mái tóc đen và áo sơ mi trắng đã tạo nên sức hút, phong thái này...Rất cuốn hút Huyền, cuốn hút mọi ánh nhìn, có thể nói, Huyền đã say anh. Anh như một ly rượu ngọt khiến người khác muốn chìm đắm.

...

Cô bước theo sự hướng dẫn của nhân viên. Mở to đôi mắt trong sự ngạc nhiên. Woa! Quả thật nơi đây rất đẹp, chẳng khác nào như một khu vườn cổ tích. Dọc đường bước vào đây những đóa hoa cúc trắng. Đóa hoa trắng nhụy xanh tạo nên sự hài hòa. Làn nước trong hồ trong vắt, có cả suối nhân tạo để chạy nước nóng xuống. Ở đây có rất nhiều người đang ngâm đôi chân của mình xuống đó, để nghỉ ngơi thư giãn. Chọn cho mình.Một nơi trống, cô kéo thầy vào, rồi khẽ cười.

"Anh, chúng ta cũng thử ?"

"Ừ !"

Thầy trả lời rồi theo bước chân bé nhỏ của cô. Cô kéo thầy ngồi kế mình rồi đắm mình vào làn nước ấm áp dưới chân. Ngắm nghiêng mắt lại, những làn gió từ hàng si già thoảng qua tạo cho con người ta cảm thấy thật thích. Đúng là thiên đường của các cặp tình nhân mà.

"Tiểu Khê, em có nhìn thấy dòng nước nhỏ chảy trong cái khe bé bé kia không ?"

Cô mở mắt ra, nhìn theo hướng ngón tay trỏ thầy chỉ, đúng rồi có một cái khe nhỏ.

"Thấy, nhưng mà sao chứ ?"

"Đó là em !"

"Hả ? Gì cơ ?"

Đôi mắt thể hiện sự ngạc nhiên của cô hiện ra, cô suy nghĩ tại sao thầy lại nói thế chứ.

"Khê tiếng hán viết chẳng phải là khe sao ? Tiểu là nhỏ. Vì thế tiểu Khê chính là con khe nhỏ. "

"À, thế thì em sẽ là con Khe nhỏ có dòng nước xanh lá "

Cô khẽ cười, rồi tung chân đá dòng nước xanh bắn lên.

"Không được, anh là Dương vì thế em phải là con khe có dòng nước màu xanh dương. "

"Gì chứ, không chịu !"

"Hừ, anh không biết, anh nói là màu xanh dương. "

Cô cãi bướng lại, tại sao cô lại phải là màu xanh dương mà không phải là xanh lá đáng yêu chứ ? Thật đáng ghét mà.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đi chơi

Ngồi ngắm nước ở suối, cô và thầy đi khỏi nơi đó rồi quay lại chỗ câu cá. Mọi thứ vẫn như cũ, vẫn không đổ con câu nào. Haiz chán thật, cô lắc đầu ngoay ngoay rồi đứng gần cần câu hơn. Ánh mắt nhìn thầy, rồi mỉm cười. Từng làn gió thoảng qua, cô nhắm mắt lại tận hưởng. Có cái gì đó đang làm cho cần câu của cô lung lay, cô nhìn xuống cố gắng kéo cần câu lên.

"Aaa, có cá. "

"Ừ, kéo mạnh lên "

Cô và thầy cùng nhau kéo lên. Cô chau mày cố gắng thau cần câu lên, con cá khá to, nó giãy giụa không ngừng nghỉ.

"Phù ! Cuối cùng cũng xong "

Cô thở phào nhẹ nhõm rồi, thầy tháo con cá ra bỏ vào xô đựng. Con cá ngoan ngoãn nằm im trong không gian chật hẹp, có thể, nó đã mệt khi vật vờ với cô và thầy.

Nhìn thấy con cá như thế, cô khẽ cười, bàn tay thon thả vuốt nhẹ trên đầu con cá, cười mỉm. Cô cầm xô lên thả con cá từ trên cao xuống. Con cá rơi từ không trung rồi rơi về bờ sông mà nó từng sống nơi mà nó yêu quý.

"Tiểu Khê..."

"Sao ? Cho nó quay về nhà đi. Mình chỉ câu thôi, đừng bắt nó tội lắm. "

"Cũng đúng. Em hành hạ con người ta vật vờ rồi lại thả người ta bay bổng trên không trung. Thật ác độc. "

"Hừ, em ác đâu cơ chứ ?"

Cô chu mỏ, quay lại ghé ngồi, khẽ đung đưa chân, cầm ly nước ép lên uống một hớp.

Thầy nhìn cô, khẽ vuốt mái tóc của cô, muốn hôn lên cái môi đáng yêu đó. Bất giác, cô nhìn thầy, bốn mắt nhìn nhau, cô không ngạc nhiên cũng không sợ không ghét như những ngày gặp nhau nữa.

" Anh, không hiểu sao ngày đó anh và em lại gặp nhau ?"

"Vạn sự tùy duyên. "

"Cũng đúng. "

Cô gạt đầu, uống tiếp ly nước ép trên tay, giờ này cũng đã gần trưa, mặt trời đã chiếu những tia nắng gay gắt, uống nước cam ép lúc này là tuyệt vời nhất. Cô hút một lượt hết toàn bộ nước trong ly rồi cười. Vị đắng hòa vào ở đầu lưỡi, vị chua ngẹn lại ở cổ hòa một chút ngọt ngào ở môi, cô thích thú cười.

"Khê, hay anh chuyển đến trường em dạy nhĩ ?"

"Hả ???"

Cô đang uống thì gạt mình phun nước ra, ho vài tiếng. Sao lại đến trường cô dạy chứ, thật là... nếu thầy đến đó chẳng phải là luôn theo dõi canh găt cô sao ? Nghĩ đến đó thôi, cô lắc đầu liên tục. Không thể, không thể được.

"Anh làm gì có dạy chuyên môn của cấp ba ? Với lại trường em cũng có đủ giáo viên cơ mà ?"

Cô nhìn thầy, ánh mắt đang nhìn xem sắc thái của thầy. Thầy không nhìn cô, ánh mắt đang hướng về phía con cầu kia, ánh mắt nhìn xa xăm, sâu thẳm. Bàn tay thon gọn, dài và trắng của thầy cầm lấy tách cà phê. Mùi hương thơm nghi ngút cuốn hút.

"Sao lại nghĩ anh không có thể ?"

"Em nghĩ anh thương trẻ con như vậy chắc hẳn rất thích dạy trước cấp một. Với lại nhờ cấp một anh lại được gặp em, anh có thể gặp người khác..."

"Em là ngoại lệ."

Thầy cắt ngang lời cô, đôi mắt cô long lanh, cảm kích nhìn thầy. Thầy nói : " cô là ngoại lệ ?" Có nghĩa là sao ? Lời nói mang hết sức sự mập mờ, cô nhìn thẳng sâu vào đôi mắt thầy.

"Anh..." ngoại lệ " Là ý gì ?"

"Lục Khê, em nghe rõ đây. Em là một người ngoại lệ trong số tất cả học sinh. Vì thế, em sẽ là người đầu tiên và cũng sẽ là người cuối cùng của tôi. Cùng nhau đi khắp chặng đường còn lại. Tôi yêu em."

Những lời mật ngọt như rót vào đôi tai nhỏ bé của cô. Hai má cô ửng đỏ, những giọt lệ ngấn trên mi mắt dưới, ánh mắt cô mờ ảo, ẩn hiện hình bóng của thầy. Cô dụi mắt, bước đến gần thầy hơn. Vòng tay ôm lấy thầy. Thầy mỉm cười, nhẹ nhàng ôm gọn cô vào lòng như một chú mèo đáng yêu. Đôi môi bạc thân hạ xuống trên cánh môi ngọt ngào tựa đóa hoa anh đào. Nụ hôn lướt nhẹ, chao lượn bên trong lưỡi. Thầy cắn nhẹ môi cô, cô nhắm mắt, bàn tay trắng nõn của cô đặt trên má thầy, nhéo thật mạnh vào má thầy.

"A, sao em lại nhéo ?"

"Em đã nói rồi, em thích "bẹo má" anh. Nhưng anh cắn em trước, vì thế em nhéo anh."

Thầy mỉm cười, véo mũi cô. Hai bóng lưng đang đứng ngắm cảnh, ngoài hai người thì chẳng còn ai cả...không gian yên tĩnh đến đáng sợ. Chỉ có tiếng dòng sông chùng chình qua lại, và tiếng lá cây xào xạc hòa vào gió như khúc lên một bản nhạc...

...

6:00

Kết thúc buổi đi chơi, cô lại phải đến trường. Ánh nắng của ban mai đang hồi thúc cô dậy, những tia nắng nghịch ngợm vẫn không cho cô tiếp tục ngủ nướng, nó chiếu thẳng vào đôi mắt cô khiến cô không thể nào ngủ được. Nhướn mắt, cô tỉnh dậy, đầu tóc bù xù chưa được chải chuốt. Bước vào nhà vệ sinh cô chuẩn bị tươm tất rồi bước vào xuống nhà.

Mùi thơm của trứng ốp la làm khứu giác của cô không ngừng hít hà, chả hiểu sao mỗi lần nghe mùi đó là cô lại thích thú rất muốn ăn ngay lập tức. Mẹ đã dọn hẳn một buổi sáng cho cô, cô ngồi vào ghế, khẽ lấy bánh mì chấm vào tương ăn cùng trứng. Cô liếc sang mẹ.

"Mẹ, sao chỉ có một trứng sống mà không phải hai ?"

"Ăn trứng sống nhiều không tốt đâu bé con."

Mẹ cô trả lời, cô gật đầu ăn phần ăn sáng của mình. Ước gì ngày nào cô cũng có buổi ăn sáng thế này thì hay biết mấy. Mẹ toàn cho cô ăn những món nước cho ấm cơ thể và dễ ăn.

Cô ăn xong vội vàng đến trường. Ôi không, mãi lo ăn mà cô quên mất thời gian. Vừa tăng tốc đến trường, vừa uống nước trên tay. Phù, cuối cùng cũng đến trường. Cô nhanh chóng vào lớp ngồi. Nhìn xung quanh thấy trường rất đông cô quay sang Huyền đang nhìn ngó gật trên bàn.

"Huyền, sao đông vậy ?"

"Vì hôm nay thầy Dương sẽ đến trường chúng ta dạy. "

"Hà ???"

Tiếng nói của Huyền làm cô hết sức bất ngờ. Lời nói như tiếng sét đánh ngang tai, cô mở mắt thật to nhìn ra cửa sổ, nhìn vào nơi tụ tập nhiều học sinh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Em ghen rất đáng yêu !

Đảo đôi mắt sang nơi đó. Cô không thể ngậm miệng nữa, mở đôi mắt thật to và cái miệng thật to. Cô không ngờ điều hôm qua là thật. Thầy thật là... vậy sao hôm nay Mẫn Huyền lại không còn như trước nữa nhỉ ? Chẳng phải, lúc trước Mẫn Huyền thích đi thầy thân tượng thầy lắm sao ?. Cô nhìn Mẫn Huyền, ánh mắt Huyền đang mơ hồ nhìn về phía điện thoại, cứ lướt lướt. Cô khẽ lay tay Mẫn Huyền rồi khẽ cười.

"Huyền, Sao hôm nay cậu không thèm để ý thầy Dương nữa ?"

"Xì, tớ cũng chả thèm đồ của cậu đâu. Giờ tớ đã có tình yêu thật sự !"

Ừ ! Phải rồi, giờ Mẫn Huyền đã có tên bác sĩ An Ninh An Khôi gì đó. Làm gì thêm để ý đến Thầy đáng yêu của cô nữa cơ chứ. Cô mặc kệ Mẫn Huyền đang chìm đắm trong cuốn tiểu thuyết đang đọc dở dang trên điện thoại mang đầy sắc màu của sự sùng ái trong ngôn tình kia.

Cô đi nhẹ nhàng lại đám đông, khẽ liếc nhìn những người trong đó. Thầy nhìn cô, nháy mắt. Ánh mắt tạo nên sự vui nhộn, tình nghịch, mang chút gì đó lạ lẫm. Cô nhìn thầy với đám nữ sinh kia kia cứ láo nháo cả lên, thật đáng ghét cơ mà. Đôi chân ngắn nhỏ nhắn của cô cố gắng len lỏi vào trong đó.

"Ừa, bạn này là học sinh mới à ?"

Cô chen chân vào, khẽ nâng đôi bàn tay của mình thành cái loa rồi hô to, cả đám nhìn cô vui ánh mắt lạ lùng như sinh vật lạ đến trái đất. Nhiều ánh mắt đâm thẳng vào cô.

"Khê à, đây là giáo viên mới. Không phải học sinh !"

"Ồ !"

Hừ. Có gây sự chú ý từ "tên kia" nhưng tên ấy lại im lặng lại cứ cười cười với con nhỏ nào đó chảnh chọe nhất khối. Ai cần "bà tám" Thế Mạnh chen chân vào trả lời câu hỏi của cô thế này ? Mà tên này đúng là "bà tám" mà. Cứ có việc gì là hắn ta luôn cập nhật thông tin nhanh nhất...

"Vậy cho hỏi thầy sẽ dạy khối nào ạ ?"

Cô vòn hỏi. Dòm ngó xem sắc thái thầy thế nào. Cô đang muốn biết câu trả lời từ thầy. Đôi môi thầy đang mấp máy trả lời...

"Tôi dạy... "

"Khê à. Tất nhiên thầy dạy khối 10 của chúng ta đó...Cậu có biết..."

"Thôi đi. Tại sao cậu cứ chen vào miệng thầy hoài vậy...Cậu BIÊN NGAY CHO TỐ !"

Lời nói và sự giận dữ của cô thốt lên. Ánh mắt cô giận dữ, sự tức giận từ nãy giờ nó đã khiến cô gất hấn lên. Thế Mạnh như chết đứng.

"Ôi, tớ xin lỗi Khê nhi... à không tớ xin lỗi kê nhi..."

Thế Mạnh nói lấp ba lấp bắp. Hắn ta luôn là người gây chuyện gây hại. Nói chung rất ư là phiền phức. Nhưng có điều hắn rất tốt với mọi người. Hắn nắm tay cô, khẽ lay cho cô bớt giận. Cô liếc thầy, giật tay Thế Mạnh ra. Mẫn Huyền bất giác nhìn ra ngoài ô cửa sổ, khẽ thở dài, dẹp điện thoại rồi ra kéo tay cô vào.

"Khê nhi ngoan, vào với tớ. "

Cô im lặng liếc xéo tất cả mọi người. Cô hiện tại y như một con mèo con trở thành một con cọp con không hề kém. Cô nổi giận thật sự rất đáng sợ. Thầy không nói gì, chỉ khẽ che miệng cười rồi nhếch môi.

"Con nhỏ đó là ai sao hung dữ vậy. Mới lớp 10 mà..."

"Úi thầy ơi. Thầy..."

Bóng dáng của cô khuất dần, thầy cũng rời khỏi đám đông. Cô nữ sinh lớp 12 đang chải rửa cô thì im bất khi nghe thầy đã rời đi.

...

Vào lớp, cô vẫn giữ phong thái đó. Mẫn Huyền xoa đầu cô, khẽ bật cười ha hả. Cô nhìn Mẫn Huyền.

"Gì ? Cậu trêu tớ à ?"

"Không có gì. Cậu biết ghen à ?"

"Gì chứ...tớ À mà hôm qua cậu và An Ninh sao rồi "

"Cậu...giỏi lắm tránh thật. An Khôi not An Ninh. "

"Được rồi. "

Thở phào nhẹ nhõm, cô khẽ lay sang chuyện của Mẫn Huyền. Cô thật là đáo đê mà, nhưng Huyền thì khẽ cười mỉm rồi cứ nhìn nhìn xuống bàn học, bàn tay đan vào nhau.

"Hôm qua, chúng tớ nói chuyện rất lâu... rồi Khôi đưa tớ về."

"Ồ... Tiếp nào"

"..."

"Sao ?"

"Hết rồi. "

Ầy, sao lại ngắn gọn thế này. Đi chơi cả ngày chỉ có nhiều đó, thật chán Mẫn Huyền quá đi mất. Ít ra thì cũng phải nói gì đó, vô tình chạm tay... hẹn gặp vào ngày khác chứ ?

Thật là...như thế cũng đủ khiến tâm trạng và trái tim của Mẫn Huyền lên tận chín tầng mây xanh rồi.

Cô và Mẫn Huyền trải qua những tiết học ngao ngán. Mẫn Huyền cứ lén đọc truyện trong giờ học, còn cô thì vẽ bậy vẽ bạ khắp các trang giấy tập và sách. Môn học gì đâu mà chán chết đi được. Nửa lớp học nhưng tâm trạng mơ hồ. Nửa còn lại toàn làm việc riêng. Và giáo viên cứ nói, cứ giảng mặc cho biết chẳng ai hiểu hay nghe gì dù chỉ một lần.

"Các em cho tôi biết tôi đang giảng gì ?"

Tiếng nói của bà la sát thốt lên, cả lớp rơi vào trạng thái ngủ đông. Im bật, đến nỗi có thể nghe được tiếng gió thoảng qua của quạt trần.

"Lục Khê cho tôi biết."

"Dạ...ái da cô ơi con...con bị nhứt đầu nên không nghe gì ạ. "

Ánh mắt ngây thơ vô số tội của cô nhìn giáo viên. Nửa giả nửa thật. Cô giáo cắn môi, nhìn vào xoáy mắt của cô.

"Em đứng đó. Mẫn Huyền chắc em không bị bệnh chứ nhỉ ?"

"Á, cô ơi con nhớ ra là thầy Văn này có gọi con. Con xin phép ạ."

"Hừ. Lớp trưởng trả lời. "

"Dạ thưa cô...Em bị tào tháo đuổi ạ "

Mẫn Huyền vội chạy lên phòng giáo viên để trốn tránh, cô bị đứng ở đó giả vờ lắc đầu rồi ngồi xuống tỏ vẻ nhứt đầu. Còn tên lớp trưởng thì chạy tót ra khỏi lớp học. Bà cô cay đắng nâng cặp kính cận lên. Đập bàn.

"Được lắm. Nói chuyện với đầu gối sướng hơn với các em !"

Lời nói thốt ra. Giáo viên lập tức bước ra khỏi lớp không chùng chừ, bà ta đi rất nhanh để tránh khỏi cái lớp ác ma này.

...

Kết thúc tiết học chán nhất thế kỷ của cô ấy. Cô được tự do ra về thỏa thích. Hôm nay Mẫn Huyền bận việc gia đình phải về nhà sớm nên đã xin về trước. Cô đi một mình lang thang trên đường, những tán cây xanh rờn quen thuộc hôm nay lặng gió. Bóng đen nào đó dần như đang theo cô. Có tiếng bước chân xào xạc. Không gian rộng lớn, cảm giác ma mị. Cô không dất xe trên đường dạo phố nữa. Cô lên xe cố gắng chạy thật nhanh bóng đen đó cũng chạy thật nhanh. Cô không dám quay lại nhìn, tim đập thình thịch. Bóng đen càng lúc càng cao hiện lên trước mặt cô. Cô nhắm mắt quay lại, mở mắt ti hí. Không -có -ai- cả. Cô lại tiếp tục quay lại tính chạy thật nhanh. Có cái gì đó mềm mại nhẹ nhàng, lạnh lạnh khẽ chạm vào môi cô. Cô mở mắt thật to ra nhìn. Là...thầy. Nhớ đến chuyện lúc sáng, con giận cô đáng trào. Cô tránh né nụ hôn đó, quay mặt đi.

"Em.."

"Đừng nói nữa. Không quen biết anh !"

"Thật ?"

"Ừm!"

Cô gật đầu, không thèm nhìn thầy, ánh mắt của cô nhìn về hướng khác.

"Em đang ghen ?"

"Gì chứ ? Ai bảo ?"

"Không cần chối, em ghen rất đáng yêu !"

"Hừ, anh..."

Cô lại bị đôi môi đáng ghét ấy khóa chặt bờ môi hoa anh đào của cô. Cô im lặng đáp nhận, nụ hôn này khó cưỡng lại được. Nó rất ngọt ngào, tựa như một viên kẹo ngọt. Hàng cây lặng bóng, không người qua lại. Gió khẽ thoảng qua mái tóc bay bay của cô.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Dầm mưa

Căn phòng tối mù mịt phủ đầy khói trắng vương khắp trần nhà, hần ngồi trên bệ cửa sổ nhìn ngắm không gian yên tĩnh của bầu trời đêm. Những ngôi sao lấp lánh nho nhỏ đang len lỏi nhau để tỏa sáng.

"Cốc cốc cốc"

Có tiếng gõ cửa vang vọng ở ngoài, hần đưa đôi mắt đẹp dài của mình nhìn về hướng đó, vút điều thuốc đang hút đặt ở khoe môi vào thùng rác, nhìn đồng hồ ở tay, khẽ nhú mày rồi mở cửa.

Quả nhiên, như hần nghĩ, tối thế này rồi chỉ có mình Từ Dung là đến làm phiền hần mà thôi. Từ nhỏ hần luôn chỉ coi Từ Dung là em gái, không hơn cũng không kém. Vì thế, hần cũng không muốn làm Dung tổn thương. Nhiều lần đã nói rõ nhưng hần vẫn thấy Dung cố vờ vịt không nghe, không hiểu để có thể ở bên cạnh hần.

"Tối rồi, em đến đây làm gì?"

"Em.. em không ngủ được, anh có thể dạo với em một chút được không?"

"Vốn biết rằng tôi sẽ trả lời thế nào rồi còn hỏi à?"

Hần nhếch môi. Khẽ nhìn Từ Dung. Hôm nay, Dung không còn vui vẻ như trước, hình như nét buồn có lưu giữ in đậm trên gương mặt xinh đẹp, điểm lệ của Dung. Dung nhìn hần, không dám trả lời, vì Dung biết nếu trả lời, thì hần cũng sẽ không chịu đi cùng Dung. Hần quan sát Dung thật lâu, thấy gương mặt Dung có chút gì đó khó hiểu, nhú mày nhìn vào Dung chăm chăm.

"Sao vậy? Có gì cứ nói, đừng để trong lòng."

Hần nắm chặt bả vai của Dung lại. Không cho Dung có cơ hội tránh né, Dung hoảng sợ miệng mấp máy, hai dòng lệ từ từ tuôn xuống đôi gò má, Dung đã khóc.

"Hôm nay...xin nhập em! Anh...anh có thể đi dạo với em một chút không? Em.. em không có ý làm phiền ạn, vì em biết anh còn phải làm nhiều việc khác. Em...em xin lỗi em.."

Dung nói, nước mắt không ngừng rơi, giọt nước mắt đọng lại trên khoe mi. Hần nhìn Dung hồi lâu, rồi nhìn rõ khuôn mặt đang trắng bệch của Dung. Hai bàn tay Dung đan vào nhau, hần im lặng không trả lời, bước vào trong phòng, khoác lên người chiếc áo sơ mi mới màu đen đậm. Rồi nhìn đồng hồ, thờ dài.

"Bây giờ ba mươi rồi. Tôi đi dạo với em tí rồi về. Mai tôi về sớm sẽ tổ chức sinh nhật bù cho em? Chịu không?"

Dung siết chặt bàn tay của mình, khẽ cười, vội gạt nhẹ dòng nước mắt hồi nãy... nhưng khoe mắt Dung lại cay, Dung không thể tin được vào những gì bản thân đã nghe đã thấy. Quan sát khuôn mặt của hần, Dung nhận được nhận lời nói ấy là thật, hần nheo mắt về phía Dung. Ý muốn Dung lập tức đi xuống nhà, chứ không phải đứng ở đây ngắm hần.

"Ngắm đủ chưa? Giờ thì đi...!"

"Vâng vâng..."

Dung gạt đầu liên tục rồi vội bước xuống lầu, trong niềm hạnh phúc đang dâng trào từ sâu đáy lòng. Nhưng hôm nay, hần rất lạ, lại có thể vui vẻ cùng Dung đi như vậy sao? Có gì không ổn!

"Sao anh lại muốn đi cùng em? Lại còn hứa tổ chức sinh nhật cho em?"

"Ừ. Vì em là em gái tôi. Đương nhiên, là anh trai phải như thế? Tổ chức sinh nhật cho em gái là bổn phận của tôi!"

Dung "ờ" một tiếng, hai chữ "em gái" ủa vào đồn dập đến lỗ tai cô, niềm vui chưa hé nở như một đóa hoa đến mùa thì nó lại bị ngọn lửa đang bùng cháy dập tắt đóa hoa xinh xắn kia. Ngọn lửa ấy như con dao sắc hoắt đâm sâu vào trái tim của Dung, đau đến từng thớ thịt, xương tủy.

...

Rảo bước trên con đường dài phủ bóng đêm. Gió nhẹ nhàng thoảng từng cơn, mát rượi. Hắt nhẹ tung bay mái tóc bồng bềnh của Dung. Dung im lặng, tận hưởng phút giây âm áp bên hần.

...

Cô đi học về với tâm trạng mệt mỏi, cô rảo bước trên con đường dài, vai đeo ba lô, rồi bước đi thật nhanh. Hôm nay Mẫn Huyền bệnh rồi, cô đành phải đi về trên con đường vắng đầy cô đơn, con gió lạnh phả vào làn da mỏng của cô, cô ôm bả vai rồi cố gắng chạy thật nhanh. Hai con đường song song vắng tanh, cô nhìn đồng hồ, cũng may là mới bảy giờ bốn mươi, nếu không cô sẽ sợ chết mất. Mẹ và thầy đã quyết không cho cô đi học thêm vào giờ này, nhưng cô cương quyết đi học vì cô học rất kém môn Anh. Nhiều lần thầy đã bảo cô không được cứ để thầy kèm cô, nhưng cô lại nhất quyết không chịu. Cô bảo " có Huyền đi cùng sẽ không sao ! Lại còn gần nhà không xa lắm !"

Chính vì sự kiên quyết đó nên cô đã được gia đình và thầy chấp thuận. Mưa rơi từng hạt nhỏ, rơi xuống đôi mắt của cô, cô thở dài rồi cười tươi nhìn bầu trời. Mùa hạ, có mưa quả là hơi hiếm thấy...

Cô nhìn thấy đôi nam nữ đi con đường song song với mình đang cố che chở cho nhau để không bị ướt, nhìn tình cảnh này cô cảm thấy nhớ đến thầy... ước gì giờ này thầy cũng ở đây với cô. Con tim lại nhói lên. Nhưng cô khẽ nhủ lòng. Chạy thật nhanh về nhà...

"Nay anh ấy bận, nên không đến rước mình. Mình phải thông cảm cho anh ấy !"

...

Về đến nhà, cả người cô ướt như chuột lột, mẹ cô ngồi ở ghế sofa, khẽ nhăn mặt, vội vàng chạy đến đỡ cô vào nhà.

"Chà phải ...mẹ đã kêu con đem dù khi đi học rồi sao ?"

"Hi, mùa hè nên con nghĩ không mưa. "

"Biết vậy mẹ sẽ không cho con đi, mà lấy xe đón con. Con gái ngốc!"

"Mẹ...con lớn...hắc xì"

"Đẩy đẩy...con lên phòng đi !"

Cô gật đầu bước lên cầu thang lên phòng, đi vài bước lại hắc xì một cái trong rất đáng thương. Vừa bước lên cô vội thay quần áo ướt ra, rồi nhẹ nhàng đặt cái lưng lên giường. Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vội bật máy.

"Alo ?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lớp mờ ám

Cô bắt máy, áp điện thoại vào sát tai của mình, nằm ỉn trên giường. Cô khẽ cười, trái tim như đang được ngọn lửa của tình yêu sưởi ấm, cô vui vẻ trò chuyện.

"Em về có bị ướt không ? Nãy anh qua nhưng em đã về."

"Anh lo cho em vậy sao ?"

"Tất nhiên. Em là của anh. Khê ngốc"

Cô mỉm cười, im lặng. Cô rất vui khi thầy nói ra những lời này. Lòng cô lại len lỏi những tia ấm áp. Nhớ đến đôi tình nhân lúc chiều gặp, cô lại thấy vui và ngưỡng mộ. Cô ngồi bật dậy, đầu tựa vào đầu giường, đôi mắt long lanh của cô sáng lên.

"Anh..."

"Sao ? "

"Em...lúc này em đi về em thấy đôi tình nhân kia...rất đẹp đôi. Họ cùng đi nhau đi dưới hàng cây. Những hạt mưa rơi xuống họ, khung cảnh ấy thật lãng mạn !"

"..."

Thầy không trả lời, hơi thở hơi dồn dập. Cô áp điện thoại sát vào tai, có thể nghe được hơi thở của thầy. Cô im lặng. Chờ đợi thầy nói.

"Anh..."

"Em thấy ở đâu ?"

"Ở con đường gần nhà em ấy, có hai hàng cây, hai con đường song song... em đi đối diện nhưng... em bị cận không đeo kính nên không nhìn rõ người ấy "

Cô trả lời, miệng còn nở nụ cười, nếu như lúc đó, cô có đeo kính và trời không đổ mưa thì cô có thể thấy cặp tình nhân ấy rồi. Sau này nếu có gặp lại cô còn phải nhờ họ để biết được bí quyết giữ được tình cảm của họ mà thực hành theo họ.

"Ừ, sau này em và anh cũng sẽ giống thế. Khuya rồi Khê con ngủ ngon "

"Hửm ? Khê con ?..."

" À không, là Khê mẹ, sau này sẽ có Khê con. Em ngủ ngon "

"Ồ..."

"Tút...tút...tút "

Chưa kịp trả lời, thầy đã cúp máy mất tiêu, cô hậm hực, cảm xúc ngơ ngác bắt đầu hiện ra. Chưa bao giờ thầy dám cúp máy trước cô. Vậy mà...thầy lại nói những câu mập mờ, khó hiểu như vậy rồi cúp luôn máy. Haiz... cô không suy nghĩ nhiều nữa, đắp chăn, tắt đèn ngủ.

"Cốc cốc cốc "

Có tiếng mở cửa từ bên ngoài, cũng khoảng tối rồi, chắc chỉ có mẹ đến muốn nói gì đó với cô thôi. Cô bật chăn, bước xuống giường lại gần, mở cửa.

"Mẹ...khuya rồi sao mẹ không ngủ ?"

"Mẹ đem sữa nóng đến cho con, nhớ uống nhé. Cho dễ ngủ, con ngủ ngon."

Mẹ cô đặt ly sữa nóng lên bàn học cô, kèm theo một vỉ thuốc nhỏ màu đỏ. Cô chắc hẳn, đó là thuốc cảm rồi. Cô nhắm mắt, nhìn vỉ thuốc mà cô chẳng muốn thèm đưng đến, cứ nghĩ đến uống thuốc thì cô lại muốn nôn ra khỏi miệng tại chỗ. Nhưng lại nghĩ đến mẹ đã tận tình mang thuốc và pha sữa cho cô uống, cô lại cảm thấy ấm áp và không muốn phụ lòng mẹ. Khẽ cầm vỉ thuốc, cô lấy một viên cho vào miệng. Viên thuốc theo làn nước chảy vào cổ họng cô, cô cảm thấy muốn nôn ra ngoài, nhưng cô đã cố gắng ngăn chặn cơn buồn nôn đó. Cô nhanh chóng vớ lấy ly sữa nóng trên bàn, uống một hơi vào miệng, cảm thấy bụng của bản thân ấm lên cô hít sâu, rồi bước đến giường đắp chăn ngủ. Từ khi lên mười hai tuổi cô đã hạn chế uống thuốc, những bệnh nhẹ như ho, đau cổ họng, hay sốt mũi ? Cô điều cố gắng che giấu và không bao giờ chịu uống thuốc. Nhắc đến mùi thuốc là đã đáng ghét ở cổ họng.

Mưa ngoài trời vẫn rơi, từng hạt mưa vương trên kính của cửa sổ, cô đắp chăn, khép bờ mi rồi đánh một giấc thật say...

...

Sáng hôm sau.

Cô đã không còn hắc xì nữa mà thay vào đó là một Tiểu Khê nhanh nhẹn, lém lỉnh của mọi khi. Cô đeo ba lô rồi đạp xe đến trường, từng cơn gió thoảng qua làm mát lạnh khắp cả người. Mưa dư âm của ngày hôm qua làm đường phố hơi ẩm ướt, những chiếc lá còn đọng lại những giọt mưa của mùa hạ, hay là những giọt sương của ban mai, long lanh trong ánh nắng. Khép mi. Cô hít thở thật sâu, rồi đi đến trường.

Bước vào lớp, hôm nay không khí bỗng nhiên lạnh hẳn đi, sao lại im ắng đến mức này ? Căn phòng tràn ngập ánh sáng nay đã trở nên tối tăm vì tổ trực trả thêm buộc rèm lên ? Để lại không gian u ám, chắc tổ trực nhất có việc nên vô trễ. Nhìn xung quanh lớp học sạch sẽ không có tí bụi, chắc hẳn là có chuyện gì đó mờ ám. Cô neho mắt về phía bảng lớp, lại có một miếng lụa che cái bảng. Thật đáng ghét ! Cái lớp này hôm nay sao thế này ?

"Thiên My, hôm nay lớp chúng ta sao thế ?"

"Tớ không biết, tớ có việc. Tớ đi trước nha. "

Thiên My là lớp phó học tập, và cũng là người phân chia tổ trực hằng ngày của lớp, Thiên My là người hiền lành, dễ thương. Thường luôn giải đáp những vấn đề mà cô thắc mắc. Vậy mà... cô hỏi lại lảng đi, chẳng thèm trả lời cô, tức chết đi mà... cô cắn môi, quay người xuống chỗ bản thân ngồi. Nhìn sang chỗ kế bên, không có Huyền ? Sao hôm nay Huyền lại đi trễ thế không biết. Chán nản, cô gục mặt xuống bàn định thiếp đi một chút, lúc này chắc là mình đi sớm nên Huyền chưa vào đây mà.

"Tùng Tùng Tùng "

Tiếng trống vang lên, cả lớp im lặng chuẩn bị tư thế. Huyền bước vào cầm theo một chiếc bánh sinh nhật thật to.

"Happy birthday to you !"

Có tiếng vang dội, đồng thanh, cô ngẩn mặt lên. Không gian lúc này bỗng sáng rực bởi những ngọn nến lung linh khắp lớp học, những ngọn nến lấp lánh, tỏa ánh sáng khắp căn phòng. Cô ngơ mặt khó hiểu, quả là khung cảnh thật đẹp thật lãng mạn mà ... ai cũng cầm những cây pháo hoa trên tay, những thứ ánh sáng hào huyền ấy lấp lánh chiếu sáng về hướng cô. Cô đứng dậy mỉm cười, bước lên cùng mọi người.

"Hôm nay, sinh nhật ai vậy ?"

Cả lớp há hốc, ai cũng ngẩn người trước câu nói của cô. Cả lớp nhìn cô như sinh vật lạ. Có người còn giả vờ ngã xuống đất khiến cô hơi khó hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Mất tích

Sáng sớm.

Căn phòng u ám của hắn đã được ánh sáng chiếu rọi vào hình bóng cao cao ấy. Hắn đang ngủ, trên cái gra giường đen sẫm ấy. Hắn ngủ, đôi mắt hẹp dài tạo thành một đường cong quyến rũ, mũi cao, khuôn mặt lúc nào cũng nhấn nhá nghiêm nghị. Có tiếng chuông điện thoại vang lên, hắn nhướn mày, hai bàn tay xoa vào thái dương của mình, nhẹ nhàng cầm điện thoại lên bật máy.

"Tôi nghe ?"

"..."

"Ừ. Tốt, năm mươi triệu sẽ được chuyển vào tài khoản của cậu sớm nhất. Có thể trong hôm nay."

"..."

Cúp máy, hắn nhếch môi bóp chặt điện thoại trong tay, ngửa cổ lên trần nhà, hắn mệt mỏi. Hôm nay, hắn cần làm một số điều cần thiết...

...

Lục Khê nhìn mọi người, mọi người đứng dậy, Thiên My khẽ cất tiếng nói nhẹ nhàng đáng yêu của mình.

"Thật tình cậu không nhớ gì sao ?"

"Không !"

Cô trả lời chắc nịch, hàng chục con mắt đang nhìn chăm chăm vào cô. Cô liếc nhìn sang Huyền, Huyền khẽ nhăn mặt, cau mày nhìn cô. Cô cảm thấy chột dạ, nhướn người về phía cái bánh to to của Huyền đang cầm trên tay.

"Sinh nhật lần thứ 16. Văn Lục Khê. "

Cái bánh đó ...ghi rõ họ và tên của cô bằng kem đỏ hương dâu. Cô chợt nhớ. Phải rồi, hôm nay là sinh nhật cô mà ? Sao cô lại quên đi ngày hệ trọng này chứ ? Vô trăn, cô thật muốn đập đầu vào gối mà chết mất... cô nhìn các bạn cười khi.

"Ahìhi, cảm ơn mọi người đã tổ chức sinh nhật cho Khê nhé ! Khê...không biết nói gì hơn..."

Lục Khê nói. Trong lòng dâng lên một cảm giác vô cùng hạnh phúc đang len lỏi khắp trái tim cô, làm nóng cơ thể của cô. Cô không biết nên khóc hay cười, cô chỉ biết có thứ gì đó đang rơi đang làm ướt ở khóe mi của cô.

Tháng tư - Mùa hạ, sinh nhật của cô. Noi ngập tràn của sự khởi đầu mãnh liệt và hạnh phúc của các bạn cùng nhau. Mùa hạ nóng bức ở Việt Nam, thì cánh hoa anh đào bên Nhật Bản giờ này cũng đang nở rộ. Những cánh hoa mỏng manh ấy đang nở, đang khoe sắc trước cái thời tiết lạnh lạnh âm ỉ.

Cô im lặng, đứng lặng một vài giây trong niềm hạnh phúc, ngập tràn sự cảm động. Nhắm mắt lại cảm nhận giây phút này. Một bàn tay mềm mại, thon dài, đang lướt trên mắt cô, lau sạch đi những giọt nước mắt của cô. Cô nhẹ nhàng mở mắt, hình bóng ấy, hình bóng của người cô mong đợi lúc này đã hiện ra. Cô gãi đầu, đưa hai bàn tay của bản thân ra áp vào đôi mắt đang mờ ảo, nhờo nhờo hình ảnh không thấy rõ của mình do nước mắt tạo ra. Cô cười, nụ cười hạnh phúc hiện ra trên cánh môi hoa anh đào.

"Anh...à thầy sao lại ở đây ?"

"Chào em. Cô gái đại diện cho những cánh hoa anh đào. Sinh nhật vui vẻ "

Thầy bước lại gần cô, trong bộ áo sơ mi trắng, lúc nào cũng vậy thầy luôn mặc áo với màu sáng đặc biệt là màu trắng. Cái màu trắng của sự tinh khiết ấy đã tôn lên nét thanh cao, sang trọng của thầy. Điều đó đã hút hồn cô từ bao lâu nay.

"Thầy vẫn chưa nói cho em biết ? Sao thầy lại ở đây ?"

Đôi mắt tròn xoe của cô đang mở to hết mức, hai con ngươi long lanh đen láy của cô đang long lanh mong chờ câu trả lời.

"Hôm nay, tiết đầu tiên môn Vật Lý của tôi. Lại đứng vào sinh nhật em ? Cả lớp năn nỉ tổ chức cho em ? Lễ nào tôi đồng ý mà lại không tham gia ? Để các em tự quản...tôi e là... các em sẽ quây banh mất "

Thầy mỉm cười nói, ánh mắt nghiêm nghị nhìn cô ý muốn nói " Vì em nên tôi sẽ làm. Sẽ luôn theo dõi mọi tung hoành của em ". Cô "ồ" lên một tiếng rồi bắt đầu quậy phá. Cô cầu nguyện, thổi nến. Ngón tay của cô vurun dài vào bánh kem.

"Một, hai, ba,.....mười sáu. !"

Gật đầu hài lòng vì đã đủ số lượng nến trên bánh kem. Cô thổi một hơi, nến tắt hết. Tất cả mọi người bật đèn, cùng hét hò reo vui khúc ca chúc mừng sinh nhật. Cô vui lắm, quả thật rất vui vì tất cả, vì hôm nay. Mọi người cùng nhau trét bánh kem lên khuôn mặt xinh xắn của cô và thầy. Ai cũng dính rất nhiều kem. Chín mươi phút đã bắt đầu trôi qua, hết tiết Vật Lý rồi, cô và mọi người ai cũng dùng khăn giấy ướt lau mặt. Mọi người dính kem ít nên chỉ cần lau một số lần là sạch, chỉ có cô và thầy lại không ra, lau cách mấy vẫn còn kem trên mặt. Cô và thầy bèn bước vào nhà vệ sinh rửa mặt.

"Khê, vào đây "

"Sao phải vào đó, góc khuất mà ?"

Cô khẽ nhăn mặt khó hiểu, nhưng rồi cũng gật đầu bước theo.

"Gì thế ? "

"Anh chỉ em cách lau kem rất nhanh ?"

"Được. Chỉ em !"

Thầy kéo cô lại sát mình. Nâng cao mặt của cô lên, từ từ liếm vào mặt cô, hôn lên đôi môi của cô, nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, thầy buông cô ra, xoa đầu cô, ôm cô vào lòng.

"Anh..."

"Được rồi, đừng nói gì hết. Rửa nhanh rồi vào lớp. Anh yêu em "

Cô tức giận, lại bị thầy lừa. Hèn gì kêu cô vào góc khuất, thật tức chết đi mà. Cô nhanh chóng rửa mặt, để nhanh chóng học tiết Văn của bà cô ru ngủ có nghệ thuật... đâu có thể nào thì hôm nay vẫn là ngày vui nhất của cô.

...

Chiều.

Cô vui vẻ đi về nhà, hôm nay quả là ngày vui vẻ của cô. Cô nghĩ thế nào mẹ cô cũng sẽ chuẩn bị tiệc sinh nhật cùng cô, à con có ba nữa. Ba đi công tác rất lâu rồi vẫn chưa về, cô nhất định sẽ được nhận quà từ ba...

Về đến nhà, cô nhìn thấy mẹ gục đầu xuống bàn, khuôn mặt buồn bã, tóc xõa rũ rượi xuống mà không buộc tóc như mọi khi. Ôm mặt, những giọt nước mắt bà rơi xuống má. Cô hoảng hốt, lập tức tháo dây giày, chạy chân trần về phía mẹ, ôm mẹ vào lòng.

"Mẹ ...mẹ sao vậy ?"

"..."

"Mẹ...mẹ, có phải bên mẹ tái phát không ? Mẹ trả lời con đi. "

Cô hoảng hốt cố gắng lay bà dậy, nhưng đôi mắt sâu thẳm của bà không ngừng rơi nước mắt, hai tay ôm mặt, đôi môi bà mấp mảy. Nước mắt cô bỗng đọng rơi, tim cô đau nhói. Điều gì đó đã làm cô linh cảm có chuyện gì đó không hay. Cô lo lắng, sự hồi hã hồi thúc cô.

"Khê à... ba con mất tích rồi !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Các người là ai ?

Cô không biết nên khóc hay nên cười. Chuyện xảy ra từ sáng đến giờ diễn ra quá nhanh, nhanh đến chớp nhoáng, khiến cô không thể chậm rãi, nghe những lời nói mập mạp từ mẹ cô "Ba bị mất tích ?" vào đúng ngày sinh nhật của cô sao ? Haha, quả là trời trêu nhí ? Cô như không thể nào bình tĩnh được, không thể kìm nén được nỗi nhớ ba vô cùng. Ba đã đi công tác rất lâu ? Một tháng rưỡi rồi, ngày ba đi, ba hứa sẽ đem về cho cô quà rất nhiều, rất to. Vậy giờ, cô còn có thể nhận được gì nữa, khi ba cô đã mất tích ?

Đầu óc cô quay cuồng, con nhát đầu của cô lại ập đến, đầu cô căng nứt ra, dây thần kinh của cô đang giãn ra hết mức. Hai tay cô ôm đầu, đôi chân nhỏ bé của cô khụy xuống, ngã gục xuống sàn. Khóe mắt cô cay cay, những giọt nước mắt của cô rơi xuống đôi bàn tay. Sự đau đớn bao phủ cô, cô không thể làm được gì. Hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, đôi mắt cô đỏ ửng lên, gấn lên những tia máu. Đắm thật mạnh xuống sàn, cô không còn định hướng được những gì xung quanh, ánh mắt cô nhòe nhoẹt, cô nắm chặt số thủy tinh vỡ nát ở dưới sàn, khẽ cười nhạt rồi nắm chặt, nghiền nát nó. Máu trong tay tuôn ra. Nước mắt càng rơi nhiều hơn, rơi xuống hòa lẫn vào máu. Cô đứng dậy chạy ra khỏi nhà...

"Khê !!! Con không đang làm trò điên khùng gì vậy ?

Cô bỏ ngoài tai những điều mẹ đang nói, cô cứ xông ra ngoài.

"Rầm ! Rầm ! Rầm !"

Ngoài trời những giọt mưa đang bắt đầu rơi xuống, đám mây đen ồ ạt kéo đến, ông bà sấm đã bắt đầu đánh tiếng kêu đáng sợ khiếp người. Cô kích động, không bước đi nổi, cô sợ tiếng sấm, cô bịt hai tay lại, ngã quỵ xuống đường. Nước mắt và mưa hòa quyện vào nhau, long lanh, trắng xóa, không thể nhìn thấy rõ, người cô co rúm lại, cô không thể đi được nữa, cô bắt lực ngã xuống dòng đường vắng tanh. Mưa vẫn rơi, vẫn cứ đổ xuống ồ ạt vào tấm thân nhỏ bé mong manh của cô. Cô nhắm mắt lại, không còn biết điều gì đang xảy ra nữa.

...

"Khê, Khê con tỉnh lại đi. Mẹ sợ mẹ sợ lắm. "

Mẹ cô khẽ gọi, bàn tay bà nắm chặt lấy tay cô, không muốn buông tay cô ra, nước mắt bà không ngừng rơi xuống. Bà lo lắng, nếp nhăn trên đuôi mắt bà co lại, nụ cười của bà khoong còn như trước nữa, mà thay vào đó là nước mắt. Bà nhìn cô, vuốt nhẹ mái tóc mây ấy. Rồi ôm cô vào lòng, có mẹ ở đây, con không cần lo gì cả.

Cô hé mở đôi mắt, ánh mắt nhìn xa xăm, lớp thủy tinh hơi đục, nhòe nhòe mờ ảo. Cô vươn tay lên, sờ vào khuôn mặt mẹ, mẹ cô cuống cuống lên, vội ôm cô vào lòng lần nữa.

"Khê, con tỉnh rồi. Mẹ..."

"Nước ...nước !"

Tiếng nói của cô khẽ nhỏ nhẹ, giọng đầy yếu ớt, cơ thể cô nóng bừng, cả người sốt đến ba mươi chín độ. Mẹ cô lật đật lấy nước cho cô, đưa tận tình đến miệng, nhẹ nhàng cho cô uống. Cô nhép miệng, môi cô khô dần, cơ thể trở nên lạnh đi, cô run người, bà đẩy cô nằm xuống giường, đắp nhẹ chăn lên người cô, giữ nhiệt độ cho cơ thể.

Đảo đôi mắt sang bên cạnh, cô thấy Huyền, ánh mắt Huyền buồn rười, đang cầm ly sữa nóng trên tay. Cô khẽ chớp mắt, cố gắng đảo sang về hướng khác, bóng dáng mà cô mong đợi, không có ở đây.

"Mẹ... ba, ba đâu ?"

"Khê à...ba ..."

"Ba đâu ? Ba con đâu ?"

Vẫn không có tiếng trả lời, ánh mắt bà nhìn cô, không dám đối diện, bà nhìn về hướng cửa sổ, ngoài đây, trời vẫn mưa. Bầu trời tối đen, không có một ngôi sao nào, trời u ám, lạnh lạnh, giống như cảm giác của cô lúc này.

Mẫn Huyền bước đến gần cô, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô, đôi bàn tay Huyền nắm lấy tay cô, đưa ly sữa nóng cho cô. Cô im lặng, ánh mắt khẽ cụp xuống, cô rất muốn nghe mẹ và Huyền có một lời giải thích, hay tin tức gì về ba cô. Cô im lặng, tai vẫn chờ đợi để nghe tin tức, không ai lên tiếng, không ai trả lời cho cô nghe, cô tức giận, sự kiên nhẫn của cô có hạn, cô nắm chặt ly sữa trong tay, bóp mạnh vào nó, sữa nóng áp vào tay cô làm tăng nhiệt độ, nhưng trái tim cô vẫn buốt giá, cô nhớ ba, nhớ ba lắm, người cô vẫn luôn coi trọng, và chiếm trong lòng cô rất lớn, ba luôn là hình tượng, mẫu người lý tưởng của cô.

"Khê, cậu uống chút sữa đi sẽ giúp cậu ấm, cậu dầm mưa khá lâu rồi"

"Xoàng !"

Tiếng thủy tinh chói tai vang lên, bàn tay trắng nõn nà của cô vứt ly sữa xuống sàn, sữa đổ, ly vỡ, tiếng vỡ như đập tan không khí ngọt ngào, ấm áp, khó thở này. Cô tức giận, ôm chặt hai tai của mình, chân co lại, ngồi trên giường, đầu tóc bù xù, trông rất thảm.

"Chát !"

"Dì...sao dì..."

"Văn Lục Khê. Ba con bị mất tích không phải do con, con tỉnh dậy đi, xem con đã hành hạ bản thân như thế nào ? Mẹ biết, con rất thương ba, ba luôn quan trọng với con. Còn mẹ thì sao ? Chắc mẹ không quan tâm ba và con ? Mẹ không yêu thương ba con sao ? Con suy nghĩ đi, đừng đại dốt nữa, tinh thần và thể lực của con đã không tốt. Mẹ không muốn con bị tổn thương. Thuộc ở đó, con uống hay không thì tùy, mẹ muốn sáng ngày mai con sẽ trở lại như trước !"

Giọng mẹ cô hơi lớn tiếng, ánh mắt bà gằn lên những tia đỏ đáng sợ. Bà đã quá mệt mỏi với cái cuộc sống lúc này, khi nghe đồng đội của ba cô nói, chồng mình đã mất tích ? Bà như đứng không vững nữa, tay chân bà tê cứng lại, trái tim bà như bị ai bóp nghẹt, khó thở lắm. Chồng bà bị vậy, bà không lẽ tro mắt đứng nhìn ? Không, bà rất sợ, rất lo cho sự an nguy của ông, nhưng rất tiếc, bà chỉ là một người vợ, một người mẹ, một người phụ nữ yếu đuối, chỉ biết trông chờ tin tức từ cảnh sát -đồng đội của ông mà thôi. Điều đáng tiếc, cái sai lầm lớn nhất của bà chính là đã yếu đuối trước mắt con gái, để con gái của mình bị kích động.

"Mẹ xin lỗi con, Lục Khê !"

Bà bước ra khỏi cửa phòng của cô, con nhứt đầu của bà đã dâng lên, bà mệt mỏi, tay ôm ngực, bước đi chậm rãi để bước lại gần phía bàn. Bà rót vội nước vào ly rồi uống.

...

Bà đi, trong phòng chỉ còn mình cô và Mẫn Huyền, Huyền im lặng đứng nhìn xung quanh, nhìn về mặt nhợt nhạt của cô mà xót. Cúi người xuống lượm nhặt những miếng thủy tinh lên, lau sạch sàn nhà để không còn dính sữa nữa. Mẫn Huyền khẽ lắc đầu, đem thuốc lại gần cô hơn. Vịn nhẹ bàn tay cô, vỗ vai cô, rồi bước ra khỏi phòng.

Ra khỏi phòng, Mẫn Huyền bước xuống cầu thang, ánh mắt đảo sang cái bàn tiếp khách, mẹ cô đang gục xuống đó, gương mặt bà xanh xao. Mẫn Huyền vội chạy nhanh đến gần bà, khuôn mặt Huyền tái mét.

"Dì...dì sao vậy ?"

...

Trong bóng đêm, một người đàn ông trung niên đang nằm trên giường, khuôn mặt đầm đìa, hai bàn tay đan vào nhau. Ông khẽ nhủ mảy, đôi mắt hé mở, đầu ông hơi nhứt, ông lấy hai tay xoa vùng thái dương, đảo đầu nắn sang nhìn xung quanh. Căn phòng tối tăm, không có chút gió, cũng chẳng có chút ánh sáng nào, cửa sổ không mở, rèm cửa đóng kín mít.

Người đàn ông ngồi dậy, tìm kiếm gì đó xung quanh. Khẽ nhượng mảy khó hiểu. Bước lại gần cửa, ông đưa tay lên nắm vịn, định mở cửa, nhưng cánh cửa bật lại bật mở ra trước ông.

"Cảnh sát Văn, ông đã tỉnh dậy ?"

Tiếng người đàn ông nào đó vang lên, người đó bước vào, mặc chiếc áo sơ mi đen, đeo kính râm gần hết khuôn mặt.

"Rốt cuộc, các người là ai ?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: An khôì...em không thể

Cảnh sát Văn khẽ nói, mặt ông không có chút gì gọi là sợ sệt. Làm nghề này, ông phải biết trước số phận sẽ có ngày hôm nay. Thế nhưng, họ là ai ? Giữa căn nhà sang trọng thế này lại làm chuyện phi pháp sao ? Thật khó có thể tin, ông lại chẳng quen họ, rốt cuộc họ là ai. Cảnh sát Văn nghiêm nghị, bàn tay đặt trên bàn, gõ từng nhịp trống bình thản.

"Xem ra ông thật mạnh mẽ, không sợ chết nhì ?"

"Haha... các người nghĩ bắt tôi vào đây là tôi sẽ sợ ?"

"Tôi nghĩ ông không sợ, nhưng có lẽ vợ con ông sẽ rất đau lòng. "

"Cạch"

Có tiếng mở cửa, đảo đôi mắt, ông nhìn thấy hình một chàng trai nào đó, dáng cao, khoác trên người bộ vest đen sẫm, đeo mắt kính đen che gần hết khuôn mặt. Ông nheo mắt về phía hấn, đôi môi hấn nhếch lên, tạo thành một đường cong hoàn hảo.

"Cậu ...cậu đã làm gì con gái tôi, cả vợ tôi?"

"Tôi chẳng làm gì cả. "

Hấn trả lời, vút thẳng xấp hình kia xuống bàn. Cảnh sát Văn nhìn thấy, vội cầm lên. Hình ảnh cô gái nhỏ ấy đang hiện ra, nước mắt và mưa làm nhòa đi khuôn mặt của cô gái ấy. Cơ thể yếu đuối bị ngắt xủ giữa con đường vắng. Mưa cứ rơi, cứ trút xuống cơ thể mong manh ấy. Cảnh sát Văn đảo đôi mắt sang tấm này rồi tấm kia. Bàn tay ông nắm chặt lại thành nắm đấm, xé xoret đi những tấm ảnh kia. Khóe mắt ông bỗng cay cay, ông nghiêng rặng.

"Rốt cuộc, các người đã làm gì con gái tôi? Tại sao con gái tôi lại bị như thế này?"

"Haha, tôi chẳng làm gì cả. Tôi chỉ bắt cóc ông.!"

"Mục đích?"

"Làm cho con người đau đớn. "

Hấn quay mặt đi, bước lại gần phía cửa sổ, nhảy lên bệ cửa, châm điếu thuốc. Hấn im lặng, nhìn về phía bầu trời, trời vẫn mưa, những hạt mưa kia làm con tim hấn thêm lạnh giá...

"Đừng hại con gái tôi. Tôi đã làm gì? Cứ nói, tôi sẽ giải quyết. "

"Không. Ông cứ ngồi đây, tôi chỉ cần thế. Người chịu đựng sẽ là người khác. "

Hấn trả lời, không thèm nhìn cảnh sát Văn dù chỉ một cái. Khói thuốc lá bay khắp trần nhà, khê làm ông ho sặc sụa, hấn nhú mày khó chịu. Là đàn ông, sao ông lại không chịu được mùi của khói thuốc.

"Ông không chịu được khói thuốc?"

"Ừ. Con gái tôi không thích điều đó, từ lâu tôi đã bỏ, giờ không thể chịu nổi được khói thuốc. "

Ông nói, hấn gạt đầu, cất bước khỏi phòng. Không ngoái đầu lại nhìn dù chỉ một lần, dứt khoát, toát lên vẻ lạnh lùng, âm đạm của hấn.

"Giám ông ta trong phòng, canh ông ta, không cho ra ngoài khỏi nửa bước. "

Tiếng nói trầm trầm của hấn vang lên, các tên thuộc hạ khê gạt đầu. Đôi mắt dài hẹp của hấn khép lại, hấn bước về phòng. Tựa người lên sofa, hấn lại nhớ đến điều gì đó.

...

Hấn đi, cảnh sát Văn bị giam lỏng trong phòng. Điều ông thấy sợ nhất không phải bị bắt, mà là điều ông lo cho an nguy của vợ con. Ông nằm xuống giường, cảm giác khó chịu bao phủ lấy ông. Ông làm hành động, hay bất kể cử chỉ nhỏ nào cũng bị người khác dòm ngó, cũng bị người khác liếc nhìn. Tại sao họ không đánh đập ông? Không tra tấn ông? Mà chỉ giam ông, còn mọi thứ vẫn ổn. Người con trai đó là ai? Hấn rất quen, dường như ông đã từng biết... có phải không?

Nghĩ đến con gái, ông lại đau lòng, hồ thẹn. Nhìn tấm lịch trên bàn, ông cầm lên. Ngày mười ba tháng tư? Ông giật mình, cầm nát tờ lịch trong tay vò lại thành một đống, quăng ra ngoài cửa sổ. Sinh nhật năm nay của con gái, ông đã không đến dự và dành những điều tốt đẹp nhất cho con gái.

Rút trong túi áo, ông cầm món quà, nhìn ngắm nó, rồi nhắm mắt lại.

"Lục Khê, ba xin lỗi, ba về nhất định tặng nó cho con. "

Ông khê nói, đôi mắt nhắm nghiền lại trong giấc mộng. Môi ông khê mỉm cười trong giấc ngủ.

"Ba ơi. Ba đi khi nào về?"

"Chắc là khoảng hai tháng. "

"Lúc đó, sinh nhật Tiểu Khê đến rồi đấy. "

Cô bé lay tay ba, khê cúi gầm mặt xuống, chau mũi lại, nhìn ba.

"Con ngoan, nhất định ba sẽ về đúng ngày sinh nhật của con."

Giấc mơ khép lại, ông tỉnh dậy... nhớ lại điều làm sao ông lại bị bắt đến đây. Ông nhớ rất rõ, ông đã chuẩn bị đồ đạc, chỉ cần mua quà cho con gái nữa

thôi, là ông có thể về nhà dự sinh nhật cùng con. Những khi đi đến cửa hàng, ánh mắt của ai đó cứ nhìn ông. Ông không quan tâm, vẫn cứ chú quan. Một đứa bé nào đó đã nhờ ông lấy giúp quà bóng. Ông mỉm cười, lấy giúp bé.

"Bác ơi, bác ăn đi. Cảm ơn bác. "

Cậu bé đưa cho ông một viên kẹo socola, ông mỉm cười khẽ lắc đầu. Cậu bé nhẩn mặt, leo lên chiếc ghế từ cửa hàng. Nhét vào miệng ông viên kẹo đấy. Ông rời khỏi cửa hàng, đầu óc ông nhứt nhối, mắt ông chỉ muốn nhắm lại... ông ngã quỵ xuống, mở mắt ra ông thấy mình ở đây...

...

Mẫn Huyền thờ thẩn dạo quanh phố, đảo đôi mắt tìm kiếm thứ gì đó để tặng cho cô. Hôm sinh nhật, cô đã bị cú sốc đó làm tinh thần bất ổn, khẽ thờ dài Mẫn Huyền đến quán trà sữa bên cạnh mua trà sữa. Thời tiết mùa hạ nóng nực như thế này. Chắc cô thích uống trà sữa lắm đây.

"Cô ơi. Lấy cho cháu hai trà sữa túi. À một thái xanh, một thái cam cô nhé. "

Mẫn Huyền mỉm cười, suýt nữa Huyền quên mất, nếu mua màu khác cho cô, nhất định cô sẽ không chịu uống. Khẽ thở dài, vì bản thân vẫn còn mình mình không nỡ cá.

Ngồi ghế chờ bà chủ pha chế, Mẫn Huyền ngược mắt ra ô cửa sổ. Hôm nay trời nắng gắt quá, chói đến nỗi chỉ muốn khép đôi mắt lại.

"Ồ...anh... An Khôi ?"

Đôi môi nhỏ nhắn của Mẫn Huyền khẽ hé mở, mấp máy gọi bóng dáng đó. Dường như anh ta không thấy cô, bước đi luôn. Lòng Mẫn Huyền rối bời, Huyền định bước đến chạy đến gặp anh. Vừa run vừa muốn bước đến. Bàn tay Mẫn Huyền khẽ đan vào nhau. Ánh mắt vẫn không rời khỏi bóng dáng đó.

"Bé ơi. Trà sữa của con..."

"Dạ..."

Mẫn Huyền nhận lấy trà sữa từ tay bà chủ, rồi khẽ cất bước đi theo anh. Phải anh không, An Khôi ? Nhìn anh rất quen thuộc, nhưng em lại không thể nhìn rõ anh, anh cũng chẳng nghe em nói...

Anh là con gió...

Em là bò công anh...

Chúng ta cứ lướt qua nhau, mà chưa lần nào gặp nhau trọn vẹn.

Tim Mẫn Huyền đập mạnh, trái tim như hồi thúc bản thân chạy theo anh. Mẫn Huyền khựng lại vài giây, nhìn theo anh... anh đang mua gì đó, anh quay mặt lại... Phải rồi ! Là anh, chính là anh , An Khôi à...

Mẫn Huyền bắt cháp, vội mở cửa đi dần theo sau bóng dáng của anh. Anh mua một hộp gì đó ? Dường như là socola... được gói lại rất tỉ mỉ.

Có tiếng chuông điện thoại vang lên từ túi xách của Mẫn Huyền. Huyền dừng lại, khẽ nhẩn mặt, nhìn số điện thoại là cô, Mẫn Huyền thờ dài, lo lắng bất mấy.

"Alo... ?"

"Mẫn Huyền, tớ buồn quá, qua nhà tớ đi."

"Ừ...tớ..."

"Sao vậy ?"

"Tớ sẽ đến..."

Mẫn Huyền trả lời, lòng rối bời. Mẫn Huyền quyết sẽ đi theo anh một lát rồi đến nhà cô sau vậy. Thở dài... Mẫn Huyền lon ton chạy theo anh...

An Khôi đi bộ, Mẫn Huyền cũng đi theo bằng phương tiện "căng hái" của mình. Mẫn Huyền thăm nghĩ, có lẽ điểm đến khá gần nên anh mới đi bộ như thế. Đi theo anh đến tận nơi, Mẫn Huyền khẽ nhìn đồng hồ, mười phút trôi qua rồi, Mẫn Huyền thầm mong An Khôi sẽ đến nơi nhanh chóng...

An Khôi dừng lại tại một ngôi nhà sang trọng nào đó. Mẫn Huyền núp sau tán cây cỏ thụ to gần đó, đôi mắt Huyền không ngừng quan sát...

"Dung, quà sinh nhật của Dung... xin lỗi vì Khôi đã tặng muộn..."

"Ừ..."

Dung khẽ cười. Gật đầu. An Khôi ôm Từ Dung một cái thật ấm áp. Từ nhỏ họ đã sống gần nhau, vì vậy tình cảm thân thiết, gắn bó. Một cái ôm, cũng không có gì là lạ...

Khóe mắt Mẫn Huyền cay cay, sứt sùi... Mẫn Huyền trơ mắt đứng nhìn, đôi chân như ngã quỵ... Trái tim Mẫn Huyền như bị ai bóp nát... ngạt thở lắm cái cảm giác đó... Đứng từ xa Mẫn Huyền không thể nghe được gì. Huyền chỉ biết những gì Mẫn Huyền thấy cũng đã đủ...

"An Khôi...Em không thể ..."

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gặp thầy

Mẫn Huyền mệt mỏi, nhòai bước đi trên con đường. Tim Huyền cứ đập mạnh, cơ thể Huyền như không thể cử động, con đau của Huyền như ập đến quá nhanh, quá vội vàng... làm sao anh lại có thể như thế ? Ôm một người con gái trước hiên nhà... miệng cười ? Hừ ! Vui lắm sao ?

Mẫn Huyền đưa bàn tay đặt lên lồng ngực ôm chặt nó, bàn tay buông lỏng hai ly trà sữa đã tan đá. Mẫn Huyền bước xuống, đi thẳng về phía trước, từng bước đi mang đầy sự mệt nhọc.

" Xoẹt "

"Mẫn Huyền..."

Nghe tiếng An Khôi cất tiếng. Dùng hết sức lực, Mẫn Huyền nâng giày cao gót, chạy thẳng về phía trước, không một lần ngoái lại. Khóe mắt Mẫn Huyền cay cay, từng giọt nước mắt rơi xuống đôi gò má xinh đẹp phớt hồng trong ánh nắng.

Tiếng "đập cánh " từ hai ly trà sữa làm xoáy động tâm trí An Khôi. Anh nheo mắt khó hiểu. Rốt cuộc, Mẫn Huyền đến đây làm gì ? Sao lại như thế, thái độ lúc này thật lạ...

"An Khôi, làm sao vậy ? Khôi quen cô gái lúc này sao ?"

"À...không...vào thôi "

An Khôi lắc đầu nhìn Từ Quỳnh, hôm nay hình như là ngày Quỳnh tổ chức sinh nhật ?

...

Mẫn Huyền rơi vào trạng thái "ngủ đông" đôi bàn tay cứng ngắt, lạnh ngắt, mặt trắng bệch không còn chút sức sống, cứ đâm thẳng về phía trước. Ánh mắt lơ đãng đảo xuống đất, hai bàn tay đan vào nhau.

"Ủi da..."

Mẫn Huyền đâm vào cột điện, đầu nhứt bỏ ra, đồng thời Mẫn Huyền đã nhận ra, mình đang làm gì thế này ? Tại sao lại vì chuyện vớ vẩn đó mà đau lòng ? Bàn tay Mẫn Huyền tạo thành nắm đấm, quyết mạnh mẽ hơn. Nhận ra mình có hẹn với cô, Mẫn Huyền vội bắt taxi để đến nhà cô.

...

Đội Mẫn Huyền khá lâu, cô dường như đang say mộng, Ánh mắt khẽ khép dần, đôi lông mi của cô dài, cong vút trên khóe mi còn đọng lại vài giọt nước mắt... mái tóc của cô bay bay thoảng nhẹ qua, phất phơ làm che đi phần trán cao của cô.

"Anh. Anh là ai ?"

Tôi là ai cô không cần biết. Tôi hận cô !"

Người đàn ông đó không cho cô nhìn rõ khuôn mặt, hắn đeo chiếc mặt nạ đen kìa che gần hết mặt, chỉ để lộ duy nhất cái môi đang nhếch lên. Đôi mắt hắn ta rất sáng, cô có thể nhìn vào tận xoáy mắt của hắn.

Hắn tiến lại gần ba cô hơn, đưa nhẹ nhàng trước mặt cô một khẩu súng cùng một con dao nhọn hoắt. Ánh sáng từ dao tóe lên. Xoáy thẳng vào cô....

"Cô chọn đi. Súng hay dao để kết liễu ?"

"Tại sao... tôi phải ...?"

"Chọn ngay !"

Hắn ta cất tiếng, gần giọng lên. Ánh mắt khẽ hiện ra những gân máu đỏ trong ánh mắt, hắn bước lại gần cô hơn. Khẽ nâng cao cằm cô lên...đưa đôi môi hôn nhẹ bờ môi của cô. Cô tròn mắt, nhìn hắn bằng sự tức giận. Bàn tay cô bị trói chặt trên ghế, cô vùng vẫy không muốn để đôi môi bản thủ này chạm vào môi của mình.

"Được rồi. Chọn đi !"

Hắn từ từ rời khỏi bờ môi cô, đặt hai dụng cụ đó lên bàn. Kéo ghế lại, hắn an tọa, hai bàn tay đan vào nhau đặt trên đùi, ngược nhìn cô. Chờ đợi...

"Hừ... nếu tôi chọn súng thì sao ?"

"Đoàng !"

Hắn không nói gì, đứng phắt dậy, cầm lấy khẩu súng, nhắm thật chuẩn xác. Viên đạn nhỏ ấy bay thẳng về phía chiếc màn kia, xuyên thấu qua nó. Cánh màn từ từ mờ lên... cô nhìn thấy rõ... là

"Ba!!!"

"Lục Khê, Lục Khê cậu sao vậy ? Dậy dậy mau, cậu làm sao vậy ?"

Mẫn Huyền ngồi bên cạnh, nắm chặt bàn tay cô lại, lay tay cô hết sức có thể. Người cô nhể nhại đầy mồ hôi, lại có những cơn co giật khiến Mẫn Huyền lo lắng. Ánh mắt cô mờ ảo, khẽ giật mình, cô bật dậy. Mồ hôi trên trán đổ xuống, Mẫn Huyền lấy khăn lau cho cô, không ngừng gọi tên cô.

"Lục Khê, Lục Khê cậu sao vậy ?"

"Tớ...không...tớ không sao !"

Cô lắc đầu liên tục, không nói gì nữa. Con ác mộng đó như cuốn xoáy vào tâm hồn cô. Sợ quá ! Hắn là ai ? Có phải người định hãm hại ba cô không ?

Mẫn Huyền đưa đôi mắt đầy lo lắng sang nhìn cô. Mẫn Huyền không hiểu sao cơn bệnh này cứ theo cô mãi thế. Dù uống thuốc nhưng sao nó lại khiến cô cứ gặp ác mộng ?

"Mẫn Huyền, cậu qua đây có gì không ?"

"Cậu...cậu bảo buồn kêu mình qua tâm sự cơ mà ?"

"Ừ nhì ? Tớ quên mất..."

Cô bình tĩnh trấn áp tinh thần, cố quay về với trạng thái bình thường. Miệng khẽ cười, cô thật là náo cá mà, mới hẹn Mẫn Huyền giờ lại như vậy... quên nhanh thật.

Mẫn Huyền im lặng, không nói gì cả. Đôi mắt hướng về ô cửa sổ, không gian như trầm hẳn xuống, cô thấy lạ. Cầm tách trà nóng, hơi nóng phả vào mặt làm cô ấm lên, lòng bàn tay cũng ấm hẳn lên. Cô đặt tách trà xuống bàn, khẽ ôm Mẫn Huyền vào lòng.

"Huyền, cậu lại có chuyện gì rồi sao ?"

"Không..."

"Đừng giấu tớ, tớ có giác quan thứ sáu."

Mẫn Huyền phì cười, phải rồi chuyện gì cô cũng nắm được hết thảy. Mẫn Huyền nâng tách trà lên uống một ngụm. Hôm nay trời thật đẹp...

...

Hôm sau...

Suốt mấy ngày nay, cô không ra đường chán chết đi được. Hôm nay lại là chủ nhật ? Cô phải dạo phố hóng mát thôi. Mặc chiếc áo phông đen rộng cùng quần short ngắn, cô cầm ô khẽ dạo bước ngoài công viên. Đến tiệm bán trà sữa, lâu rồi không uống. Cô thêm hương vị đắng đắng, thanh thanh của trà sữa thái lắm rồi.

"Cô ơi, cho con ly trà sữa thái. "

"Thái xanh hay cam con ?"

" Là thái xanh !"

Có tiếng ai đó chọt vang lên, cô đang cúi húi lấy tiền trong túi đeo. Không để ý là ai đã trả lời giúp cô. Cô gật đầu mỉm cười, cuối cùng cũng đã tìm được

tiền trong túi.

"Đúng rồi. Là thái xanh...à mà sao biết hay vậy ?"

Cô ngẩng mặt lên, bắt gặp hình bóng đó. Hình bóng đã làm cô xao xuyến, cô đã không gặp hình bóng đó khá lâu rồi...

"Thầy..."

"Khê nhi. Lâu rồi em mới xuất hiện."

Giọng thầy vẫn như vậy, vẫn trầm ấm khiến con người ta ấm áp vô cùng. Cô choàng tay, ôm lấy thầy. Bao nỗi nhớ nhưng hôm giờ đã xua tan đi. Cô và thầy cùng nhau lại ghé của quán ngồi chờ đợi.

"Anh à. Anh có nhớ em không ?

Anh à. Anh còn yêu em không ?

Anh à. Anh có đi chơi với gái không ?

Anh à. Anh có nghiện cà phê và công việc mà bỏ em không ? "

"Không. Anh chỉ nhớ và chỉ nghiện em !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Anh là cả thế giới của em !

"Cuộc sống cũng ảo ảnh giống như một con người bị cận. Khi mở kính ra bạn sẽ thấy nó ảo ảo không thể nhìn rõ và nghĩ rằng ai cũng tốt như ai. Khi đeo kính vào, ta mới có thể nhìn rõ từng bộ mặt của con người !"

...

Nghe những lời nói của thầy, cô khẽ cười, vòng đôi tay của mình ôm choàng lấy thầy. Những lời nói của anh như trút đầy mật ngọt làm cô say đắm. Trong lòng cô dâng tràn một sự hạnh phúc khó tả.

"Thật không anh ?"

"Tất cả điều là thật. "

Người ta nói ? Con gái không nên yêu một người quá lớn tuổi hơn mình ? Nhưng cô lại thấy khác, yêu người lớn hơn mình tận mười hai tuổi, được nuông chiều, được lo lắng chăm sóc, không phải rất tốt sao ?

Thực chất, tình yêu cũng giống như một chuyến mua bán. Thuận mua vừa bán, được lợi cả đôi bên ? Gái chưa chồng bán trái tim cho trai chưa vợ. Hai bên đồng lòng chung ta người bán người mua.

Tình yêu không phải dựa vào độ tuổi hay hoàn cảnh. Chỉ cần có duyên, hai trái tim cùng đập, cùng hòa quyện khi gặp nhau thì chắc chắn chung ta sẽ là một cặp đôi hoàn hảo.

Cô ôm lấy thầy, hơi ấm từ thầy truyền qua cơ thể của cô khiến cô cảm thấy ấm áp và an toàn vô cùng. Hôm nay, thầy lại mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nước biển. Nhìn thấy nó, từ khóe mắt của cô rơi xuống mu bàn tay của thầy. Thầy giặt mình, buông cô ra, khẽ nâng cằm cô lên, thầy đặt môi hút hết những giọt pha lê trên khóe mắt của cô một cách trân trọng.

"Đừng khóc. Tại sao em lại khóc ? "

"Em nhớ ba. Nhớ ba rất nhiều anh ạ. Ba em thích nhất màu xanh nước biển. "

Anh khẽ gật đầu, ôm cô vào lòng. Nhìn màu trên chiếc áo sơ mi, anh mới ngời ra, chắc là do anh mặc chiếc áo này nên mới làm cô khóc. Thật là...

"Anh ơi ! Anh rất giống ba em ?"

"Tại sao ?"

"Ba em thường hay ôm em vào lòng khi em nhõng nhẽo hay đồ dành em một cái gì đó. "

"Có điểm khác không ?"

"Có. Đó là ba chưa bao giờ lau nước mắt cho em bằng môi giống như anh. "

"Ngốc. Lau nước mắt bằng môi chỉ có người bạn đời của mình mới có thể làm thế. Người đó sẽ bảo vệ cho em suốt đời. "

Phải rồi. Thầy nói rất đúng, chỉ có người bạn đời mình mới có thể làm thế.

Người bạn đời sẽ cùng bạn vượt qua mọi khó khăn.

Người bạn đời sẽ lau nước mắt mỗi khi bạn khóc.

Người bạn đời sẽ cảm thấy vui nếu bạn cũng đang vui và thành công trong cuộc sống.

Chỉ cần tìm đúng người, bạn nhất định sẽ là người hạnh phúc nhất.

Cô gật đầu, ba mẹ là người tốt với cô nhất, còn thầy và Huyền sẽ là người tốt với cô thứ hai. Suốt đời này có lẽ cô sẽ mang ơn họ nhiều lắm.

"Nín nhé. Khé không được khóc. Không tốt cho mắt. "

"Vâng."

Không cần nói gì nữa, thầy kéo cô lại gần hơn, đặt nụ hôn nhẹ lên môi cô, cô ngượng đến đỏ mặt, nhẹ nhàng đẩy thầy ra khỏi bờ môi của mình, đặt ngón trỏ trên môi. Cô ra hiệu không được phép hôn mình.

"Tiểu Khê. Em sao vậy ?"

"Ở đây rất đông người em rất ngại. "

Thầy cốc một cái thật nhẹ vào đầu cô, cô xoa đầu nhăn mặt. Thầy lại bắt nạt cô rồi. Thầy dám cốc đầu cô cơ đấy. Đáng ghét !!!

"Anh dám cốc đầu em ? "

"Anh không cốc, anh cốc yêu đấy."

Cô chun mũi, tỏ vẻ không hài lòng, nhõng nhẽo trước mặt anh. Nhân viên bê trà sửa lại, anh gạt đầu cầm lấy rồi kéo tay cô đi.

"Đi. Chúng ta đi ngắm hoàng hôn!"

Nghe thầy nói, cô tròn mắt khó hiểu nhìn thầy. Vươn đôi tay nhìn đồng hồ. À ! Ra là chiều rồi... thầy rủ cô đi ngắm hoàng hôn là phải.

Ngồi trên xe của thầy, cô cảm thấy thật thích khi thầy đi mô tô chứ không phải đi ô tô. Cô ghét nhất là đi ô tô, mùi xe thật là khó chịu, nghĩ đến nó thôi cô đã cảm thấy nôn mửa như bị thai nghén vậy.

Gió vi vu xuyên qua mái tóc của cô, cả người mát rượi. Cô muốn hét thật to để cho cả con đường này biết "cô yêu thầy rất nhiều." lâu lắm rồi cô mới có cảm giác vui thế này. Đi bên thầy, mọi mệt mỏi dường như bị lãng quên, cô chỉ chìm vào hạnh phúc, ấm áp vô cùng mà thôi.

"Ôm vào. Không ấy lạnh lắm. "

"Xỉa ! Có lạnh cũng chả ôm anh !"

Cô mỉm cười, quyết tâm không ôm thầy, ngồi mô tô thích thế này. Cô phải tự do bay lượn, tận hưởng nó chứ ?

Đồng hồ đã điểm ba giờ, từ thành phố đến biển khoảng một đến hai tiếng. Ngồi mô tô thế này, cô cũng chẳng sợ ê mông đâu, cô vốn rất thích đi mô tô.

"Tiểu Khê ? Ngồi mô tô em có cảm thấy buồn khi không được đi ô tô không ?"

"Không hề nha. Em thích nhất xe này và ghét nhất ô tô. "

"Ừ nhì. Thế ôm chặt vào nào ?"

Thầy khẽ cười, kéo bàn tay của cô đặt lên eo của mình. Cô lắc đầu tựa người vào thầy, khẽ mỉm cười, thì thầm.

"Em sẽ không ôm anh đâu. Ngốc ! Anh là cả thế giới của em. Không cần ôm vì cả thế giới sẽ ôm lấy em mà ?"

Cô cười khanh khách khi tự mình nói ra những lời như vậy. Tựa vào người thầy, cơn gió thổi làm cô thiếp dần. Cô mỉm cười say sưa ngủ trên lưng thầy,

còn thầy thì cứ chờ cô đi. Khẽ cười, thầy cảm thấy thật hạnh phúc khi cô học trò nhỏ này.

...

Căn phòng tối, Ông Lục bước dạo trong căn phòng tối. Sáng trưa chiều tối gì ông cũng phải sống trong không khí ngột ngạt với bốn bức tường. Ăn cơm có kẻ hầu người hạ thật không như ông tưởng. Có người nào bắt cóc con tin lại tốt bụng vậy không ? Quả là không bình thường !

"Tôi muốn gặp chủ của các người !"

"Hừ ! Ông nghĩ ông là ai mà dám gặp bang chủ vô có như vậy ? Khi cân bang chủ sẽ đến gặp ông !"

"Tôi chả nghĩ tôi là ai. Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc bắt tôi về đây để làm gì ?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Nơi nào có khô, nơi đó sẽ có dương !

"Ông già, ông nên im lặng, và thực hiện nguyên tắc ba không đi, đừng quá nhiều chuyện, không tốt đâu "

Một tên mặc quần áo vest đen, dáng cao to, khuôn mặt trông cũng khá điển trai, đeo cặp kính khuất cả khuôn mặt trong màn đêm tối bước đến, khẽ vỗ vai ông, nhếch môi rồi đóng sập cánh cửa lại.

Trong căn phòng tối chỉ còn lại mình Văn cảnh sát, ông vác tay lên trán suy nghĩ, ông nhất định phải thoát khỏi nơi ác quỷ này. Mà nói ra, nó cũng không hẳn là ác quỷ. Hằng ngày cho ông ăn đầy đủ ba bữa, được ngủ điều hòa mỗi tối ? Chả lẽ, bắt ông về đây để tốn cơm sao ? Họ thật rảnh rỗi ! Nhưng ai biết được, sau thăm đó là một âm mưu đầy nguy hiểm - Nguy hiểm đến chết người.

Ông bước lại gần ô cửa sổ, nhìn xuống công, xung quanh lại toàn những kẻ mặc áo đen canh gác khắp khu vực. Một nơi vừa an toàn, vừa nguy hiểm. Cảnh sát Văn được đến đây một cách kỳ lạ, không biết đây rốt cuộc là phước hay họa. Ông nhất quyết sẽ tìm được lỗ hổng thoát ra khỏi nơi này.

...

Ngồi trên xe đã lâu, cơ thể cô cứng đờ, mỏi quá đi mất. Cô hé mắt, dụi dụi vào áo thầy, rồi mỉm cười.

"Khê nhi. Em nhìn kìa, hoàng hôn kìa. !"

"Đâu ? "

Cô cười tí mắt, khẽ ngước nhìn theo hướng ngón tay thầy chỉ, hoàng hôn thật đẹp, màu nắng của mặt trời đỏ đỏ hòa lẫn với đám mây trắng trắng xanh xanh. Khung cảnh bây giờ thật hữu tình. Một màu cam vừa đủ chói mắt, đập ngay vào tâm ngắm của người khác. Từng cơn gió thoảng quá, mang đi những sự ưu buồn cho vua mặt trời dùng sức nóng nấu tan nó đi thành một bữa ăn vui vẻ.

Nhắc đến mặt trời nấu ăn ? Khóe mắt cô bỗng dưng cay cay, từng giọt nước mắt của cô lại rơi xuống đôi gò má, cô đưa tay lên gò má, khẽ che đi sự yếu đuối của bản thân, đưa đôi mắt của mình nhìn về hướng mặt trời đang sắp lặn xuống đáy biển, khép hờ mi, cô tựa lưng vào vai thầy, khẽ im lặng.

"Ba ơi, sao mặt trời lại đỏ đến thế ạ ? Thường ngày sao con nhìn thấy đâu đỏ như thế ?"

Một cô bé khẽ chun mũi lại, có đôi mắt nâu sẫm to tròn thu hút. Cô bé ấy ngây thơ, trong trắng, hồn nhiên đến mê người. Người đàn ông trạc tuổi ba mươi lăm khẽ nhìn cô bé, xoa đầu, vuốt nhẹ mái tóc xoăn bồng bênh kia.

"Thế bây giờ là buổi gì ?"

"Chiều ạ !"

"Đúng rồi, chiều thì mọi người ai cũng phải nấu cơm. Tất nhiên, ông mặt trời cũng nấu cơm để ăn chứ ? Màu đỏ của lửa đấy !"

"Vậy ạ ?"

Cô bé cười tí mắt, tay vẫn cầm miếng bánh phô mát cho vào miệng. Cô bé say mê ngắm hoàng hôn, mặt trời đỏ từ từ lặn xuống, bầu trời bắt đầu tối sẫm đi, cô bé lạnh run, khẽ lay tay người đàn ông, chui rúc vào lòng ngực người đàn ông ấy.

"Ba ơi, sao ông mặt trời hết đỏ rồi, lạnh quá đi cơ. "

"Ông mặt trời nấu com xong rồi, ông cũng đang ăn com cùng gia đình. Hai ba con mình đi về nhà ăn com mẹ nấu nhé ?"

"Vâng ạ. Khi khác ba lại dẫn con đi xem ông mặt trời nấu com nhé ?"

"Ừ. Con gái. "

Ông mặt trời lặn, hoàng hôn kết thúc, người đàn ông ấy cũng bế đứa con mình trên tay. Hai cái bóng, một lớn một nhỏ đang bước đi khỏi bờ biển.

Khép lại hờn ức ấy, nước mắt cô chảy nhiều hơn trên bờ mi, cô co rúc người lại đầu tựa vào người thầy, khẽ sụt sùi.

"Khê nhi, sao em lại khóc ?"

"Em nhớ ba, em lại nhớ ba rồi. Hồi còn nhỏ ba cũng đã đưa em đi ngắm ông trời nấu com !"

"Ông trời nấu com ?"

"Phải, ba bảo hoàng hôn đỏ, tức là ông mặt trời đang nấu com. Em muốn gặp ba, muốn cùng ba ngắm mặt trời nấu com. "

Cô thét lên, tự nhiên cô lại nhớ ba da diết, cô chả hiểu sao khi đi với thầy, thầy luôn khơi dậy những điều liên quan đến ba của cô thế này. Thầy chợt chạnh lòng, không biết nói gì, khi nghe cô kể về người ba hoàn hảo của mình. Tay thầy nắm chặt lại thành nắm đấm, khẽ vòng tay sang eo cô, ôm chầm lấy cô. Hai bóng dáng ấy trên bờ cát, rất đẹp, tưởng chừng như không xa rời nhau, ánh mặt trời chiếu thẳng vào khuôn mặt của hai người.

Đồng hồ vừa điểm bốn giờ ba mươi, hoàng hôn lặn sớm, cũng đã đi dùng bữa với gia đình. Cô lau nước mắt, khẽ cười với thầy.

"Tình yêu là thế.

Đôi khi làm mình say mê.

Đôi khi làm mình ngô nghê.

Tin một người đến nổi rơi lệ."

Tiếng nhạc êm dịu du dương vang lên, chuông điện thoại vang lên, cô giật mình. Cô cầm điện thoại lên, khẽ mỉm cười khi nhìn thấy người phụ nữ trên màn hình điện thoại, gương mặt phúc hậu đang cười với cô. Cô hít thở thật sâu rồi bấm nút trả lời.

"Alo, mẹ gọi con có chuyện gì không ?"

"Khê, hôm nay mẹ bận việc phải đi show trang điểm cho khách. Com mẹ nấu sẵn, con nhớ về ăn. Hoặc không ăn thì bỏ vào tủ lạnh nhé ?"

"Vâng. Con sẽ về ăn. Cảm ơn mẹ. "

"Ừ, mẹ bận rồi mẹ đi đây. "

Mẹ cô gác máy, cô khẽ mỉm cười, mẹ đang có chuyện buồn về ba nhưng lại luôn chu toàn trong mọi việc, quả thật mẹ thật là người phụ nữ tuyệt vời của ba mà.

"Mẹ quả là người tuyệt vời, anh à, không biết khi nào em mới được như mẹ"

"Người tuyệt vời không phải là người làm nhiều việc tốt cho người khác. Mà chỉ đơn giản là người trong mắt đối phương luôn cảm thấy tốt đẹp nhất, ở bên cạnh người ấy đối phương sẽ hạnh phúc nhất. "

Phải rồi ! Cô khẽ cười, thầy đang ám chỉ cô à ? Cô biết tổng hết mà, cô ôm chặt lấy thầy, khẽ hôn nhẹ lên cánh môi của thầy. Bây giờ, cô mới nhận ra... người tuyệt vời nhất chính là người luôn cho bản thân cảm giác an toàn, cũng là người luôn ủng hộ, cổ vũ tất cả những gì bản thân sắp làm, và đi theo hướng đi ấy. Trước mặt, ngay bây giờ và hiện tại người tuyệt vời nhất của cô chính là ba mẹ, thầy và Huyền mà thôi.

...

Tiếng nhạc âm ỉ sôi động từ phía kia vang lên, cô thắc mắc không biết là gì. Nắm lấy cánh tay của thầy chạy về phía đó.

"Đi thôi, chúng ta sẽ đến đó. "

"Được, anh sẽ cùng em đi hết mọi nẻo đường, nơi nào có Khê nơi đó sẽ có Dương. !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Trò chơi bắt đầu

Cô và thầy cùng nắm tay nhau, kéo nhau về phía đông đúc kia. Cô cảm thấy phấn khởi hơn hẳn. Hình như, hôm nay là lễ hội thì phải. Người dân tụ họp lại, ánh đèn led nhỏ nhỏ treo khắp các nhánh cây, lung linh huyền ảo. Nhạc sống ì ầm, những cô DJ đứng trên sân khấu chơi nhạc, mọi người cùng hòa vào dòng nhạc sôi động ấy, lắc lư theo điệu nhạc, thật thú vị.

"Loa Loa Loa, Hiện tại thì lễ hội âm thực của chúng tôi đang muốn tổ chức trò chơi ? Có ai muốn tham gia không nào ?"

Một người đàn ông chừng chạc, độ tuổi trung niên khoác trên người chiếc áo vest đen, tay cầm micro cất tiếng hỏi, miệng không ngừng cười.

"Có. Có. Có.!"

Những tiếng nói đồng thanh vang lên từ mọi người, mọi người đều giơ cánh tay lên dơ tay biểu quyết. Cô cười thích thú, khẽ lay tay thầy, rồi kéo lên dơ tay.

"Khê. Em lại muốn chơi à ?"

"Yup ! Hiếm khi đến đây, lại có lễ hội chúng ta phải chơi cho đã. "

Thầy im lặng, không nói gì, khẽ nhìn chiếc đồng hồ trên tay, rồi chỉ vào nó cho cô thấy. Cô nhìn đồng hồ, khẽ nhăn mặt, đồng hồ điểm năm giờ kém mười lăm rồi. Cũng khá trẻ, nhưng...hôm nay chẳng phải mẹ đã đi show rồi sao ? Cô chơi đến sáu giờ sẽ về ngay thôi mà.

"Anh...chúng ta chơi đến sáu giờ nhé ? Em muốn chơi cơ..."

"Được rồi. Anh thuận theo ý em !"

"Yeah. Anh thật tốt. "

Cô cười tí mắt, đảo mắt sang cái bảng hiệu "Lễ Hội Âm Thực Lần Thứ 1 " ra là lễ hội lần đầu tiên, chả trách sao lại đông đúc thế này. Cô bỗng nhiên nghĩ đến Mẫn Huyền, không biết, cô nên gọi Huyền đến đây chơi không nhỉ ? Cảm điện thoại bước ra khỏi nơi có tiếng nhạc ồn ào, cô không cần tra danh bạ mà bấm thẳng vào số của Huyền trên phím. Quả là bạn thân, cô luôn nhớ số điện thoại của những người cô thân thiết và yêu mến. Chỉ có điều, cô không nhớ số điện thoại của... thầy !

"Alo. "

"Mẫn Huyền, cậu rảnh không ? Đến biển chơi. "

"Cậu khùng à ? Giờ này ra biển ! Hôm nay sáu giờ tớ phải đến lớp học đàn đấy. "

"O... chơi đến sáu giờ thôi."

"Cậu đi chơi đi. Hôm nay tớ lười lắm. "

"Ừ. Vậy tớ nhớ qua nhà tớ ngủ nhé ?"

"Ok."

Vừa dứt lời, Mẫn Huyền đã gác máy, hôm nay mẹ đi làm về trễ có khi sáng mới về, cô đành rủ Mẫn Huyền qua nhà ngủ vậy. Một cánh tay lớn vòng qua eo ôm lấy cô. Cô khẽ cười khanh khách. Người đàn ông kia phả hơi thở vào cổ cô.

"Em rủ Mẫn Huyền qua nhà ngủ à ?"

"Vâng. Em và Mẫn Huyền ngủ với nhau thường xuyên ấy mà. "

"Em còn dám nói...em không sợ anh ghen à ?"

"Rõ ràng là không sợ. Lâu lâu, có ghen thì kệ anh. "

Cô nói xong, gỡ lấy cánh tay chắc nịch kia rồi chạy tót vào trong. Thầy mỉm cười, trái tim thầy lại lồi nịp, không hiểu đó là cảm giác gì. Những ở bên cô, thầy luôn cảm nhận được sự ấm áp, sự an toàn, hạnh phúc !

"Ngọt lắm những lúc em nắm đôi tay

Và hứa sẽ mãi yêu chỉ anh đây

Từ khi em qua nơi này

Lòng anh thấy vui biết mấy "

Thầy vui về bước đi, vừa bước đi vài bước tiếng chuông điện thoại chợt vang lên. Khẽ nhắm mắt nhìn dòng chữ ấy. Thầy bật máy, áp sát vào lỗ tai nghe.

"Alo ?"

"..."

"Ừ. Tôi sẽ về sớm!"

"..."

Gác máy sang một bên, thầy ung dung bước vào trong cùng cô, trên mặt không chút gì khác lạ với ban đầu. Khẽ vòng tay ôm cô từ phía sau. Cô cười tí mắt, tay đang cầm cây kẹo bông gòn mới mua từ gian hàng ẩm thực.

"Ban tổ chức đã quyết định trò chơi cho các cặp đôi đang yêu nhau, các cặp vợ chồng để đoạt danh hiệu cặp đôi hợp ý nhất. Vợ chồng sống với nhau năm năm, mười năm cũng chắc gì đã hiểu nhau ? Có nhiều kết quả cho thấy, chỉ vì những cái lật vặt nhỏ nhặt vì không hiểu nhau mà vợ chồng đã chia tay nhau. Trở thành người yêu với nhau mấy năm trời cũng vậy chỉ vì em thích xanh anh lại thích đỏ, hai người muốn căn phòng sau này của mình theo màu này, màu kia, lại nghịch ý mà chia tay ? Đó chỉ là câu nói vui mà thôi. Còn ngay bây giờ tôi sẽ phổ biến trò chơi !!!"

Người đàn ông lúc này lại đứng trên sân khấu khê hô to lên cho mọi người biết. Những lời văn vui của ông khiến mọi người nửa khóc nửa cười. Nhưng cũng phải, vợ chồng chưa chắc gì hiểu nhau, người yêu lại càng không thể hiểu hết. Vì vậy, chúng ta nên tham gia cuộc thi này nhằm test kết quả luôn nhỉ ?

Nhân viên từ ban tổ chức đang đi phát cho mọi người một mẫu giấy nhỏ gì ấy. Cô thích thú nhận lấy tấm giấy, nhìn dòng chữ " Trò chơi mang tên "Trả Lời " và "Hành Động " người phụ nữ sẽ ghi câu trả lời vào mảnh giấy đưa ban tổ chức (Câu hỏi do ban tổ chức đưa ra). Ngược lại, phái mạnh của chúng ta sẽ đưa ra một hành động gì đó trong ba lựa chọn từ ban tổ chức và chắc chắn người vợ sẽ phải thực hiện được. Giải thưởng sẽ được bật mí sau khi kết thúc chương trình. "

Đọc xong dòng chữ giới thiệu về cuộc thi, tuy không hấp dẫn lắm. Nhưng để biết được tình yêu có được duy trì hay không, mọi người đều lên đăng kí dự thi. Cô cười tí mắt, rồi lấy bút viết tên mình lên tấm bảng dự thi.

"Hiện tại đã có năm đội đăng kí thi. Chúng ta sẽ bắt đầu chơi nhé ? "

"Vòng một : phái mạnh sẽ đeo tai nghe, được tận hưởng những tiếng nhạc du dương, tránh nghe các câu hỏi mà hồi tưởng lại, hỏi bất chợt xem bạn yêu vợ, yêu bạn gái đến bao nhiêu. Và phái đẹp sẽ ghi câu trả lời vào giấy cho ban tổ chức. "

"Câu hỏi : Bạn và đối phương chính thức yêu nhau khi nào ?

: Nụ hôn đầu của các bạn ở đâu ?

: Bạn có bao nhiêu người bạn thân?

: Chiều cao và cân nặng của bạn hiện tại là bao nhiêu ?

: Và cuối cùng, bạn có bao nhiêu mối tình ?

Năm phút bắt đầu !!!"

Vừa dứt lời, các phái đẹp đã nhanh chóng ghi thật nhanh vào mẫu giấy. Mọi người hoan hô, cổ vũ, chờ đoán kết quả xem vòng một ai sẽ thắng cuộc. Cô ngồi trên bàn, đôi bàn tay nhanh nhẩu viết, những người khác đang đắn đo suy nghĩ, có lẽ những việc này họ đã quên mất sao ?

" Cùng tôi đếm ngược nào năm, bốn, ba, hai, một. Hết giờ. "

Vừa dứt từ hết giờ, tất cả mọi người đều đồng loạt đặt bút xuống. Họ bắt lực thờ dài khi chả nhớ gì, cứ cầm cúi ghi vờ vịt. Nhân viên thu giấy lại rồi tháo tai nghe ra cho phái mạnh, họ chẳng hay biết gì chỉ biết cười khi mà thôi.

"Đầu tiên là anh Lâm và Chị Kim. Xin hỏi anh, bạn và đối phương chính thức yêu nhau khi nào ? Nụ hôn đầu của các bạn ở đâu ? Đối phương có bao nhiêu người bạn thân ? Chiều cao và cân nặng của đối phương hiện tại là bao nhiêu ? Và cuối cùng, đối phương có bao nhiêu mối tình ? "

"Ồ... yêu nhau hồi tháng trước. Nụ hôn đầu ở bờ sông. Cô ấy có bốn bạn thân. Cao một mét năm mươi, nặng bốn mươi chín kí. Cô ấy có hai mối tình. "

Anh chàng tự tin trả lời trong vô thức, miệng tươi cười trước sự ngỡ ngàng của mọi người, đặc biệt là các cô gái. Cô người yêu của anh thì khẽ nhắm mắt, tay vịn trán che đi khuôn mặt sáng láng của mình.

"Đáp án của chị Kim là : Quen nhau tháng trước, nụ hôn ở cánh đồng quê, có bốn bạn thân, cao một mét sáu nặng bốn mươi chín kí, và có ba mối tình.

Chúc mừng anh, anh chỉ trả lời được hai phần năm câu hỏi. Có vẻ như anh chị chưa tìm hiểu nhau lắm, chúng ta cố gắng vào vòng hai nhé ? "

Tiếng cười khúc khích từ những khán giả, họ cảm thấy cặp đôi này thật thú vị, đối phương chỉ mới quen nhau một tháng nên chắc có lẽ chưa hiểu nhau rõ nhỉ ?

"..."

"..."

"..."

"Và cặp cuối cùng chính là Anh Dương và Chị Khê !"

"Xin hỏi anh : Bạn và đối phương chính thức yêu nhau khi nào ? Nụ hôn đầu của các bạn ở đâu ? Đối phương có bao nhiêu người bạn thân ? Chiều cao và cân nặng của đối phương hiện tại là bao nhiêu ? Và cuối cùng, đối phương có bao nhiêu mối tình ? "

"Tôi và Khê Nhi chính thức quen nhau lúc cô ấy học lớp mười. Nụ hôn đầu là lúc ở nhà hàng, cô ấy có một cô bạn thân, cô ấy cao một mét năm mươi bảy và nặng bốn mươi hai kí, cô ấy chưa có mối tình nào, tôi là mối tình đầu tiên của cô ấy. !"

"Woa ! Thật bất ngờ với đáp án và trả lời tốc độ gió của anh. Tôi xin công bố đáp án là...."

Người đang ông ngân dài làm mọi người hồi hộp, không biết đúng hết không mà trong lòng ai cũng đầy lo lắng, các khán giả phía dưới im lặng, nuốt nước bọt nghe kết quả từ ông ấy, tìm ngừng đập khi hiện tại là giây phút gay cấn.

"Là... là..."

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tôi đồng ý !

Trong giây phút hồi hộp hoang mang, người MC kia cứ tạo giây phút gay cấn. Mọi người đang rao bán hàng bỗng im lặng, dừng mọi hoạt động lại để nghe kết quả từ MC, nhiều người đang thắc mắc, háo hức muốn biết xem MC sẽ nói ra kết quả khiến họ có những trận cười khanh khách như cặp đôi lúc đầu kia, hay sẽ mang đến cho họ nhiều điều bất ngờ. Thầy Dương khẽ che mặt lại, nhấn nhá khi nhìn thấy ông MC này "make colors " chết đi được. Cô phồng má, khẽ cười khúc khích với những trò đùa của MC vui tính này.

"Là.... là hoàn toàn chính xác !!! Hoàn toàn đúng năm phần năm của câu hỏi"

"Woa !!!"

"Bộp bộp bộp..."

Những tiếng vỗ tay của khán giả vang lên, họ cười khanh khách, vừa ngưỡng mộ cặp đôi này. Quả thật, trong năm cặp đôi họ là người đạt thang điểm cao nhất. Ngoài ra, các cặp đôi kia cưới nhau được ba năm vẫn chỉ đạt mức bốn phần năm mà thôi.

"Tôi tuyên bố, vòng một, anh Mặc Dương và chị Lục Khê thắng cuộc. Chúc mừng anh chị !"

MC cầm micro cất tiếng hoan hô, cô mỉm cười, không ngờ thầy lại hiểu cô như thế ? Chiều cao của cô không thay đổi thì đúng, còn cân nặng... tăng giảm thầy cũng biết sao ? Quả thật... thầy thật nguy hiểm !

Trong thời gian giả lao để chờ đón vòng hai, cô ngồi cạnh thầy, khẽ mỉm cười nhìn mọi người đang xôn xao ăn uống. Quả nhiên, lễ hội ẩm thực, hèn gì... nhìn bốn phía đều thấy đồ ăn. Mùi hương nghi ngút của thức ăn bay xộc vào mũi cô, cô hít nó thật sâu, thật thơm a ! Mùi vị này rất hấp dẫn. Thầy bước đến, khẽ vỗ vai cô.

"Em đói không ? Muốn ăn gì ? Anh mua. "

"Đói. Muốn ăn kẹo bông gòn, uống trà sữa thái cơ"

"Không được. Em đã ăn kẹo bông gòn lúc này, trà sữa đã uống lúc chiều. Anh sẽ mua cho em bánh rán nhé ?"

"Yup. Em cũng muốn ăn cái đó. "

Cô gật đầu, thầy đưa tay xoa đầu cô, rồi đi đến các gian hàng bán hàng, cô ngồi đó, đung đưa đôi chân trắng trẻo thon dài của mình. Khê mỉm cười, trái

tim lại đập mạnh, xao xuyến vì thầy. Có một người yêu như vậy, thật đáng yêu nhỉ ?

...

Kết thúc giờ nghỉ giải lao, mọi người lại quay lại phía sân khấu, chờ đón các thí sinh của chúng ta. Thời gian tuy ngắn ngủi, nhưng ai cũng đã thưởng thức một số món ăn tại gian hàng đến no say căng cả bụng.

"Và bây giờ... tất cả mọi người hãy trở lại với vòng hai. Bây giờ, các quý ông của chúng ta chỉ cần ngồi yên một chỗ, còn các quý bà của chúng ta sẽ ... sẽ ... cho các quý ông hành hạ !"

"Ồ.....!"

Những tiếng "ồ " vang lên từ mọi người xung quanh, sắc mặt của các thí sinh nữ khẽ nhăn lại. Cô hồi hộp, tim đập mạnh, đặt bàn tay lên lồng ngực, cô khẽ giật mình, chả nhẽ cô lại bị gì rồi sao ?

"Ban tổ chức sẽ có ba sự lựa chọn.

Một: Uống nước phi thường: Người đàn ông sẽ không được nhìn loại nước, sẽ bịt mắt lại, và chọn năm ly nước ép (loại vừa) cho người phụ nữ uống. Sẽ có hương vị đắng, cay, ngọt, béo, mặn, chua... bạn chọn trúng cái nào sẽ phải uống cái đấy tận năm ly một hương vị trong vòng hai phút. Bên cạnh đó, người chồng sẽ chạy đến đưa cho người vợ ly nước ép trong tình trạng bịt mắt, mỗi lượt đi một ly.

Hai: Ăn kẹo trong vòng hai phút (mười viên) : Người phụ nữ sẽ cho chiếc vòng lắc eo vào cổ tay rồi quay tròn liên tục, tay cầm viên kẹo và chạy đến dứt kẹo cho người đàn ông của mình ăn.

Ba: Ăn táo tình nhân : Người đàn ông sẽ cõng người phụ nữ của mình trên lưng, nhón lên và làm đủ mọi cách cho người phụ nữ có thể ăn mười quả cherry trên cây sào mà ban tổ chức đã mắc lên trong vòng hai phút. (Lưu ý : Những trái cherry sẽ được treo cao dần)

Nào, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu nhé ? Chúng ta sẽ chọn thật kĩ và thi luôn !"

"Tôi và vợ sẽ xung phong ! "

Anh Phi - Một người đàn ông tự tin khi chơi "mém thắng " ở vòng một với tỷ số bốn phần năm. Đó cũng là cặp vợ chồng đã sống với nhau được ba năm.

"Tôi sẽ chọn trò chơi một !"

Tiếng nói vừa dứt câu, mọi người trong ban tổ chức bắt đầu dùng tấm vải trắng để bịt mắt anh Phi lại. Nước được bê ra, những màu sắc đỏ đỏ xanh xanh vàng vàng của nước ép khiến mọi người choáng váng.

"Tùng ! "

Tiếng trống bắt đầu vang lên, báo hiệu cho sự bắt đầu, anh Phi chấp chững đến gần hàng nước mà mình không thể thấy, vợ tay sờ vào một ly mẫu, khẽ gạt đầu rồi đặt lên chỗ khay đựng của cô nhân viên bên cạnh.

"Anh chắc chắn chưa khi chọn lựa nhanh như thế ?"

"Tôi...chắc chắn. "

Mặc dù có chút lung lay, nhưng anh Trần Phi đã chọn thì đành quyết định như vậy. Tấm vải trắng được tháo ra, ánh sáng lại chiếu thẳng vào mắt anh, anh không đoán được đây là nước gì, hình như nó màu vàng nhạt thì phải. Nhân viên vẫn chưa tiết lộ là nước ép gì, năm ly nước ép được đặt trước mặt chị Gia Tuệ - Vợ anh. Thời gian đã được bấm nút, tính theo giây, chị Tuệ cố gắng uống năm ly bằng cách nhanh nhất có thể. Nhìn chị uống một cách nhanh chóng, mọi người không biết nước gì, tại sao chị lại không có phản ứng, cứ uống một cách kì lạ. Một ly...hai ly...ba ly....một phút đã trôi qua trong sự hồi hộp của mọi người. Chỉ mỉm cười, những giây phút cận cuối, đã được bốn ly rồi, chị nhắm mắt một giây. Thời gian bắt đầu như con thoi thoảng đưa, chị nhắm mắt đưa ly lại gần miệng.

"Cùng tôi đếm ngược nào, năm...bốn...ba...hai...một hết giờ !!!!"

"Woa !!! không còn sót một giọt nước nào, chị Tuệ của chúng ta quả thật rất giỏi. Thật tuyệt vời, chúc mừng anh chị ! Mời anh Trần Phi lại uống ly mẫu mà nãy anh đã chọn, xem chị ấy uống nước gì ?"

Trần Phi bước lại, uống một hớp rồi khẽ cười... tay cầm ni- rô khẽ cất tiếng, rồi ôm vợ mình.

"Là nước ép bưởi ! "

"Tôi thật may mắn khi chồng tôi đã chọn loại nước mà tôi thường hay uống nhất. Đúng là ở với nhau được ba năm, chồng tôi đã có linh cảm chính xác để chọn lựa. Thật cảm ơn. "

Gia Tuệ nói, rồi khẽ ôm chồng, chị ấy thật vui khi đã thắng cuộc ở vòng này. Rất may mắn đây là loại nước mà chị thường hay uống, nếu như nó là nước ép cà rốt hay thậm chí là nước ép cà chua ? Thì chị ta đảm bảo sẽ thua cuộc ngay lập tức. Quả là thuận vợ thuận chồng tát biển đông cũng cạn. Chỉ cần

có lòng tin ở đối phương, hai người cùng cố gắng, chồng chọn vợ cố làm, thì nhất định bạn sẽ có một kết quả tuyệt vời, như ý nguyện.

Những cặp vợ chồng tiếp theo, ai cũng lo lắng khi hai anh chị kia đã nắm trước chiến thắng trong tay. Còn họ, liệu họ có vượt qua thử thách dễ dàng này không ?

"..."

"..."

"..."

Trò chơi tưởng chừng như đơn giản, nhưng lại không hề đơn giản, ba cặp đôi kia, đã chọn cho mình trò chơi một, hai để khám phá xem dễ không ? Vì lắc vòng quả là chuyên môn của phụ nữ, còn uống nước thì đã dễ dàng như cặp đầu tiên thực hiện, còn trò ba quả nhiên hơi khó khăn, vì những người vợ của họ đều nặng cân, không thể công nổi. Nhưng kết quả đều không như ý, họ đã thua cuộc trong cuộc chơi này. Thời gian quá gấp, họ không thể uống loại nước ép không thể phù hợp với bản thân, chỉ với hai ly đã ngã gục. Còn lắc vòng thì lại lắc đến mỏi cả tay, nên không thể hoàn thành nhanh chóng.

"Xin mời anh Dương chọn trò chơi ? Không ai chọn trò chơi thứ ba ? Vậy anh và bạn gái có dám chọn trò này không ?"

MC thắc mắc, khẽ cười ranh ma khiêu khích. Khán giả phía dưới đang chờ đợi quyết định. Cô lắc đầu nhìn thầy, làm sao mà cô có thể ăn những trái cherry đỏ nhanh nhất có thể chứ, vốn dĩ cô rất kén ăn. Thầy thì lại phải công cô, còn nhón lên giúp cô có đủ chiều cao nữa chứ. Haiz...quả là không nên cuộc mà...

"Tôi đồng ý.!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chỉ vì đó là em !

Những tiếng "ò" xung quanh vang lên, một thử thách mới lại được đặt ra cho họ, cô khẽ nhăn mặt. Biết rằng chơi là chính nhưng thầy phải biết là thắng là mười chứ nhỉ ? Thầy chọn lựa như vậy, lẽ cô không thực hiện đầy đủ thì thua cuộc sao ? Các cặp đôi khác đều thất bại, còn cặp đôi đầu tiên mới chơi đã thắng nửa cơ... Trò chơi này...e rằng sẽ rất khó đây. Mọi người vỗ tay khích lệ cũng như hoan hô hai người họ. Thầy mỉm cười, đặt tay lên vai cô, nhéo mũi cô một cái. Cô nghĩ ngợi, đôi mày khẽ chau lại. Chắc chắn, cô phải quyết tâm ăn hết đám cherry này cho mọi người lóe mắt.

"Nào... bắt đầu !!!"

Tiếng nói của vị MC vang lên, thầy công cô trên vai làm cô tăng thêm vài xăng ti mét. Tuy nhiên, cô vẫn thấy cây sào hơi cao thì phải, cổ vươn cổ cao hơn để chụp lấy những quả cherry bằng miệng, và tuyệt đối không được dùng bằng tay. Cô ăn được ba trái trong ba mươi giây đầu. Trò chơi này có hơi tiến triển... nhưng ...hình như vị trí của những trái ấy càng cao thì phải. Thầy nhón chân lên, để đưa cô vươn xa hơn nữa, cô cố gắng đưa miệng của mình gần hơn dùng lưỡi cuốn quả cherry vào miệng. Thời gian dần dần trôi qua. Anh dần như đã thấm mệt... mồ hôi trên lưng anh nhễ nhại ra chiếc áo sơ mi ... cô cũng vậy, cái cổ nhứt chết đi được... cứ vươn dài cổ như con hươu cao cổ để gấp thức ăn. Mọi người hồi hộp trong giây lát... họ vỗ tay nồng nhiệt để khuyến khích. Cô đã ăn hết các quả cherry xung quanh mình... còn hai quả cuối cùng nằm vị trí cao nhất... cô nín thở...rồi hít một hơi thật sâu.

"Anh... khi đếm một, hai, ba thì anh nhảy bậc lên cho em nắm lấy hai trái nhé ?"

"Ừ. "

Câu nói trầm ấm của thầy vang lên trong tình thế "ngàn cân treo sợi tóc " cô nhắm mắt ...hình như hết thời gian rồi.

"Một...hai...ba !"

Cô đếm lên, chỉ một cú bậc cao từ thầy, cô nhanh chóng há miệng to hết cỡ, lưỡi nhanh chóng cuốn hai quả cherry vào miệng. Trong thời gian đáp cánh an toàn. Cô nhanh chóng nhai nó rồi nuốt vào bụng, cô vẫn không quên nhả hạt vào rổ đựng.

"Chúng ta cùng đếm nhé. Năm, bốn, ba, hai, một. Hết giờ. Chúc mừng anh chị đã hoàn thành nhiệm vụ."

Thời gian vừa kết thúc, cô vui mừng nhảy lên khi mình vừa ăn hết mười quả cherry trong vòng hai phút. Nhìn những giọt mồ hôi rơi trên trán cả hai, họ đều xua tan đi mệt mỏi, nụ cười xuất hiện trên đôi môi của mọi người.

"Tôi xin công bố... người thắng cuộc chính là hai anh chị Dương và Khê ! "

"Bộp bộp bộp..."

Nhưng tiếng vỗ tay vang lên, thầy ôm cô vào lòng. Khẽ nhìn cô mỉm cười, lòng thầy cũng dâng lên niềm hạnh phúc. Ban tổ chức trao kỷ niệm chương cho cô và thầy. Cô cảm kỷ niệm chương bằng pha lê trong suốt, cùng với băng rôn "cặp đôi hợp ý", huơ trước mặt mình.

"Phần thưởng của anh chị là một năm sử dụng socola miễn phí của nhà tài trợ. Anh chị chỉ cần đến các chi nhánh gần nhà và đem theo kỷ niệm chương, nhất định sẽ được ăn miễn phí tại đó. Ngoài ra chúng tôi còn tặng cho anh chị hai vé đi du tàu và ăn buffet tại biển của chúng tôi vào chủ nhật tuần sau. "

"Và tôi cũng xin chúc mừng anh Phi và chị Gia Tuệ sẽ nhận được hai vé xem phim tại rạp chiếu phim của trung tâm tại biển vì anh chị đã là người thắng cuộc trong trò chơi thứ hai. Đây là năm đầu tiên, nên chúng tôi khích lệ người chơi, tạo một sân chơi thật bổ ích."

Những tiếng cười vang lên, cùng những tràng pháo tay rộn rã. Cô khẽ cười, cô thật hạnh phúc vì hôm nay cô đã mang về thành tích cho bản thân mình. Không ngờ, thầy lại hiểu cô cần kẻ như thế. Cô cũng chẳng thể nào ngờ được khi thầy đã không ngại thử thách, cố gắng dành chiến thắng cho mình.

"Tôi xin phép được hỏi anh Dương. Tại sao, anh không chọn trò chơi khác ? Anh lại chọn trò chơi đầy mạo hiểm, nếu chị nhà mệt mỏi không ăn hết quả cherry , còn anh đuối sức không thể công nữa thì thế nào ?"

"Tôi tin, tôi có thể sẽ công cả thế giới của tôi bằng đôi vai của mình suốt cuộc đời. Tôi không chọn trò một, vì tôi biết cô ấy ghét uống nước ép mà chỉ thích uống trà sữa. Tôi không chọn trò hai, vì tôi biết cổ tay của cô ấy rất yếu, quay tròn nhiều sẽ sưng đỏ lên. Vì vậy, tôi sẽ chọn trò chơi ba, để có thể cùng cô ấy tham gia. Cô ấy sẽ không lo sợ khi có tôi bên cạnh. "

Dứt lời, nhà báo vội quay clip, chụp ảnh lại những câu nói của thầy. Đôi mắt cô bỗng long lanh trong ánh đèn mờ ảo trên sân khấu. Cô cảm thấy hạnh phúc lan tỏa. Cảm ơn ông trời đã ban cho cô một thiên thần như thầy bước vào tim của cô.

...

Kết thúc tiệc ẩm thực và trò chơi tại biển, cô và thầy đi về... mỗi cô lúc nào cũng nở nụ cười hạnh phúc. Quả là hội ẩm thực, trò chơi đều liên quan đến thức ăn. Đến phần thưởng cũng liên quan đến thức ăn. Chà ! Cô kén ăn, vậy mà lại có lộc ăn đến vậy.

Chiếc xe lăn bánh tới nhà cô, cô bước xuống xe, khẽ hôn lên má thầy một cái rồi bước vào nhà, tay vẫn giữ chặt chiếc cúp kỷ niệm chương.

"Tôi yêu em. Cảm ơn em vì đã đến bên tôi. "

"Vì sao ?"

"Em không cần biết vì sao. Đơn giản, chỉ vì đó là em ! "

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Xin lỗi. em gái !

Sau buổi tiệc, cô đặt chân vào nhà, con đói bụng của cô đang dâng trào, dạ dày đang thay nhau đánh trống như mở đêm hội. Lúc này mãi chơi, cô chỉ ăn những món ăn vặt mà quên mất dùng cơm. Bước xuống bếp, mùi thơm của thức ăn đã bay xộc vào mũi cô, cô mỉm cười, chợt nhớ ra mẹ đã làm bữa tối. Đồ ăn đã nguội dần, cô lắc đầu, bật lửa lên hâm nóng lại thức ăn.

"Reng. Reng. Reng ! "

Có tiếng chuông reo từ ngoài cửa. Cô nhăn nhó mặt mày khi đang dở dang, tắt bếp, cô bước ra ngoài. Giật mình khi nhìn thấy Mẫn Huyền đang đứng ngoài cửa, người bơ phờ, mặt hơi sưng thì phải...hình như Mẫn Huyền đang khóc ?

"Huyền, cậu sao vậy ? Cậu khóc đúng không ?"

"Ừ. Không có gì đâu. Cậu có gì ăn không, cho tớ ăn lót dạ. "

"Có. Vào nhà đi, ăn cơm cùng tớ. "

Mẫn Huyền theo cô bước vào nhà, trên tay còn cầm hai ly trà sữa. Quả thật, hôm nay cô thật có lộc ăn à nha. Lúc đi dự hội tiệc ẩm thực đã gặp thức ăn và uống tận hai, ba ly trà sữa. Vậy mà ...bây giờ cô còn được Mẫn Huyền cho thêm một ly trà sữa nữa. Nhìn nét mặt của Mẫn Huyền cô thấy có gì đó bất thường. Thường ngày đến nhà cô, nhìn thấy thức ăn mà mẹ cô nấu không phải Mẫn Huyền rất vui sao ? Còn bây giờ... tâm trạng của Huyền cứ như treo ngược cành cây, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn nhìn bầu trời đêm sâu thẳm.

Cơm canh được bung bê ra bàn đầy đủ, cô xới cơm rồi cho vào chén của Mẫn Huyền, đưa tận tay Huyền. Huyền mỉm cười gượng, cầm đũa lên gắp cơm cho vào miệng, hôm nay quả thật là im lặng, Mẫn Huyền không còn nói nhiều như trước, mặt bơ phờ cổ gượng ăn. Cảm thấy điều gì bất an, khẽ nghi ngờ, cô nắm chặt lấy bàn tay của Huyền.

"Huyền. Cậu sao vậy ? Cậu đi học có phải mệt lắm không ? Hay giáo viên dạy học mắng chửi cậu ? Cậu nói đi, cậu làm sao thế ?"

Mẫn Huyền gấp ít com cho vào miệng, khẽ lắc đầu nói câu "không có gì " rồi ăn tiếp. Nhìn thấy Mẫn Huyền không muốn nói, cô chạnh lòng im lặng ăn, coi như không có gì. Không khí đột nhiên ảm đạm đi, cô muốn xóa tan bầu không khí ấy.

Đôi mắt của Mẫn Huyền đảo xung quanh, ánh mắt dừng lại tại chiếc cúp kỉ niệm chương của cặp đôi hợp ý nhất. Khẽ bật cười, trong tim như có một vết xước nhỏ.

"Khê, lúc chiều cậu rủ mình đi để xem cậu thi cái này à ? "

Mẫn Huyền dừng com, bước đến sờ vào chiếc cúp kỉ niệm chương, cảm lên hơi ấm trước mặt cô. Đôi gò má của cô đột nhiên ửng hồng, cô ngại ngùng khi nhớ lại lúc ấy.

"Không có. Lúc đầu mình chỉ định rủ cậu đến dạo biển và tham dự lễ hội ẩm thực, Mẫn Huyền không phải cậu rất thích ăn sao ?"

Cô cố tình lảng tránh đi qua chuyện khác, nhưng lại bị Mẫn Huyền nắm được hết. Mẫn Huyền khẽ trêu chọc cô. Nhìn họ hạnh phúc như thế này, quả thật Mẫn Huyền không muốn cô bạn thân của mình phải buồn lòng.

Ăn xong, cô cùng Mẫn Huyền về phòng ngủ. Cả hai đều chưa ngủ. Ai cũng đang trong tâm trạng riêng của mình, cô lẩn qua lẩn lại khắp giường, cù lét Mẫn Huyền khiến Mẫn Huyền phải bật cười khanh khách rộn vang cả phòng khi tối.

"Lục Khê à... "

"Sao ?"

Đột nhiên đôi mắt của Mẫn Huyền đỏ hoe, cô ôm chặt lấy Mẫn Huyền. Bỗng dưng, không chịu nổi được nữa, Mẫn Huyền bật khóc sùi sụt khiến cô lo lắng

...

Tiếng nước trong căn phòng tại biệt thự vang lên róc rách, trong phòng tắm là một người đàn ông cao ráo với ánh đèn mờ ảo len lỏi từ cửa sổ. Tiếng nước chảy mang đầy sự nặng nề, nước từ vòi sen cứ xối xuống đầu người đàn ông đó. Với tay lấy chiếc khăn tắm màu trắng, hắn quấn lên người, rồi ngồi chầm điếu thuốc hút.

Mặc bộ pijama của đàn ông, hắn gài cúc áo, để hở hai cúc áo cuối cùng ngay cổ, lộ ra cơ thể sáu múi săn chắc đầy quyền rũ. Hắn ngồi trên chiếc ghế xoay, nhắm mắt lại ngẫm nghĩ, tay phải để giữ trên vầng trán hơi nhăn lại. Bây giờ đã là tám giờ rồi, hình như Từ Dung sẽ về, sẽ lại đến làm phiền hắn.

"Cốc... cốc ...cốc"

Quả thật không sai. Nhắc tiền nhắc bạc cũng đỡ nhỉ ? Vừa nhắc đến Từ Dung, thì Dung lại đến rồi. Ở bên ngoài, không nghe có tiếng trả lời, Từ Dung bất giác đặt tay lên vặn cửa bước vào. Nhìn thấy hắn đang trong bộ pijama đầy quyền rũ kia đang ngồi trên ghế xoay. Khói thuốc đang bay xộc vào mũi Dung, bay loang trên trần nhà. Hắn lại có nhiều ưu buồn và tâm sự rồi, nên mới tìm đến thuốc giải sầu. Từ Dung bước đến vòng tay qua cổ hắn, ôm chặt lấy hắn. Mùi nước hoa oải hương bay vào mũi hắn, hắn nghĩ nó thật dễ chịu. Hắn vẫn nhắm mắt, vẫn không có gì thay đổi. Bất giác hắn định đặt tay lên eo Từ Dung. Cả hai im lặng, không ai nói năng gì, Từ Dung ôm chặt hắn, nghe nhịp tim của bản thân và hơi thở của hắn.

"Cậu chủ, có chuyện rồi. Ông ta đang muốn trốn thoát."

"Được, tôi sẽ qua đó. "

Tên thuộc hạ hối hả xông vào thì thấy cảnh tượng này, có lẽ nó đã khá quen thuộc với bọn họ. Ngày nào, Từ Dung cũng lại tìm đến hắn như một thói quen trước khi ngủ. Hắn xô Từ Dung ra, vuốt mái tóc tơ của cô ta rồi bước đến thay quần áo.

"Anh, hôn em trước khi ngủ được không ?"

"Không..."

Lại là câu nói đó, lại là câu nói khiến cho con tim Từ Dung nghẹt thở, ngừng đập, như bị rơi xuống vực sâu. Hắn luôn là con người nhẫn tâm đẩy cô ta xuống. Hắn lấy chiếc áo sơ mi rồi mặc vào, chùng chừ giây lát, hắn mấp máy, rồi đẩy cô ra khỏi cửa đóng sập cửa lại, mặc cho Từ Dung đang nhìn hắn với đôi mắt đờ đẫn buồn nhưng lại không dám nói gì.

"Xin lỗi. Em gái !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trái tim anh làm bằng rượu hay núi băng ?

Vừa nói dứt lời, thay chiếc áo sơ mi xong, Bần vội bước đi theo tên thuộc hạ, không thèm nhìn và cảm nhận xem Từ Dung sẽ thế nào. Từ Dung gục xuống cạnh giường, khóe mắt Dung bỗng cay cay, từng giọt nước mắt của Dung lăn dài trên đôi gò má cao kiêu hãnh. Dung như rơi xuống vực thăm sâu nhất, trái tim cô hụt hẫng biết nhường nào. Tại sao ? Bao lâu nay hần vẫn xem Dung là em gái ? Trong khi, hần vẫn không có bất cứ mối quan hệ nào với các cô gái khác. Nhìn chung, Dung cũng là kiểu người ưa nhìn, nói đúng hơn là quyến rũ y như đóa hoa phù dung mới nở. Vậy mà...suốt bao lâu nay Dung vẫn chưa thể chiếm lấy tình cảm từ hần, càng không thể chiếm lấy trái tim của hần. Rốt cuộc, trái tim anh làm bằng rượu hay núi băng ? Vừa khiến em sau mê vừa khiến em không thể nào làm nó tan chảy ?

...

Hần bước lại gần hơn phía người đàn ông koa, ông ya đang không chịu khuất phục, khuôn mặt hần sâu sự đau đớn và uất hận trong lòng. Hần nhếch môi, bước đến gần ông ta hơn nữa, nâng cao chiếc cằm của người đàn ông trung niên ấy lên nhìn ngắm khuôn mặt của ông ấy, quả thật rất giống. Ánh mắt sắc bén kia nhìn đối diện với ông. Bần ta nhìn ông, nhưng ông chẳng biết bần ta là ai bởi đằng sau khuôn mặt điển trai kia là chiếc mặt nạ màu đen che gần hết khuôn mặt của hần ta, ông đưa tay lên định gỡ nó ra, nhưng hần ta vội bật cười.

“Mày là ai ? Ra mặt đi ! Tao không chịu nổi cảnh này nữa ? Muốn chém muốn giết thì hãy làm, đừng đụng vào gia đình tao !”

“Ha ha... rốt cuộc bao nhiêu năm qua ông vẫn vậy. Vẫn chỉ có nhiều đó, anh dũng và mạnh mẽ như thuở nhỏ nhỉ ?”

“Mày...mày là ai ? Tại sao lại biết về tao ?”

“Không cần biết, chỉ cần biết tôi không làm gì ông là được rồi, con gái của ông hiện tại đang sống rất tốt cùng vợ ông. Ông ngoan ngoãn ở lại đây, đừng hòng trốn thoát, nếu không...”

Hần ta buộc miệng nói nhiều một lần, giọng nói có chút trầm ấm hơn. Đưa cho ông ta một sấp hình ảnh, khóe môi khẽ cong lên, giật giật, rồi lấy lại ngay, bàn tay thon dài săn chắc xé nát những tấm hình đó rồi tung lên trần nhà. Ông chưa kịp nhìn ngắm rõ khuôn mặt trong hình...chỉ mới nhìn sơ qua, vậy mà hần đã lấy lại và xé nó đập tắt sự hi vọng của ông. Giấy trắng bay lên không trung rồi rơi xuống trước mặt cảnh sát Văn. Ông không chịu đựng nổi nữa nên đã tìm cách trốn thoát vào lúc này, nhưng ông không hề biết một điều rằng xung quanh của ông toàn là thuộc hạ của hần, chúng đang canh giữ ông, mọi tung hoành của ông đều bị chúng nó nắm giữ, nên mới dám hăm dọa ông như thế đấy mà. Được. Ông sẽ im lặng, để tránh làm đứt dây động rừng... ông trầm suy nghĩ, nỗi đau mà ông chịu đựng nhất định phải trả, ông phải tìm ra, đây là ai. Nhưng trước mắt, Tiểu Khê và vợ ông không sao là ổn. Mọi thứ đều ổn...

...

Ở nhà cô,

Mẫn Huyền nằm trên giường cùng cô, nước mắt lăn dài, ướt đầm trên gối. Cô giật mình, trái tim cô đột nhiên co thắt lại khi nhìn thấy Mẫn Huyền đang khóc thút thít. Cô bạn ngây ngô, vô tư thường ngày của cô đâu rồi ? Sao bây giờ chỉ còn lại sự yếu đuối và thường hay khóc thế này ? Mẫn Huyền đã gặp chuyện gì rồi sao ? Trời ơi ! Mẫn Huyền bé nhỏ của cô.

Đúng là, thời gian sẽ thay đổi một con người mà. Ai rồi cũng sẽ khác, sẽ khác về ngoại hình đến mặt suy nghĩ. Những người hay vui cũng sẽ thay đổi bằng những nỗi buồn và nước mắt và ngược lại. Nhưng chỉ có một điều... nỗi buồn đó nếu đọng lại lâu dài sẽ không thể khiến cho một con người thay đổi được.

“Mẫn Huyền nhỏ bé của tớ. Cậu nói đi, cậu bị gì ? Ai làm gì cậu, tớ nhất định sẽ giúp cậu trả thù. “

“Không ai làm gì tớ cả. “

“Sao ? Cậu dối tớ, cậu khóc rồi còn gì ?”

Cô ngồi dậy, kéo Mẫn Huyền dậy theo mình, bàn tay mềm mại trắng muốt của cô đặt trên mi mắt của Mẫn Huyền, bàn tay của cô bị nước mắt làm cho ướt đi. Cô hươ trước mặt Mẫn Huyền, rồi kéo luôn chiếc gối lại.

“Này, thấy chưa, cậu khóc đó. Gối đã ướt, tay tớ cũng ướt đầm này. Cậu kể tớ nghe đi. “

“...”

Mẫn Huyền vẫn im lặng không muốn nói, lúc này Mẫn Huyền chẳng biết phải bắt nguồn từ đâu, nhưng Huyền chỉ biết hiện tại bản thân Mẫn Huyền chẳng biết nên làm gì, chỉ biết cảm giác rất khó chịu.

“Này. Nói đi. Tiểu Huyền ngoan. “

“Tớ... tớ thất tình rồi Khê à !”

“Ồ...thất tình ?”

Cô giật mình, miệng mở thật to vì sự ngạc nhiên, Mẫn Huyền đã tỏ tình với ai bao giờ đâu mà thất tình nhỉ ?

“Cậu có tỏ tình đâu mà sao lại bảo thất tình ?”

“Khê à, tớ thấy An Khôi, anh ta rất nhiều lần đã đi với một người con gái khác, rất thân mật, còn ôm nhau trước hiên nhà. Lúc nãy đi học đàn, tớ... tớ thấy họ ăn tối với nhau trong nhà hàng ấy.”

An Khôi ? Cái tên này khá quen thuộc, cô cố nhớ ra xem hắn ta là ai. À thì ra là cái tên bác sĩ mà Mẫn Huyền đem lòng yêu đây mà. Được rồi, mình nhất định sẽ giúp Huyền. Mẫn Huyền vừa kể vừa khóc lóc. Tiểu Khê ôm Huyền vào lòng, khẽ dỗ dành cho Mẫn Huyền an tâm. Hèn gì...lúc nãy nhìn thấy kỉ niệm chương Mẫn Huyền đã đứng hình như vậy.

“Mẫn Huyền, cậu nghe đây. Chưa tỏ tình thì chưa gọi là thất tình. Đây chỉ là mới khởi đầu mà thôi, biết đâu đó là em gái của cậu ta, vì vậy Mẫn Huyền mạnh mẽ lên, cho dù hắn ta không chọn em thì tôi sẽ chọn em !”

Cô nghiêm túc, mặt mày nhăn nhó, rồi bật cười. Những ai chưa yêu thì hãy nên nhớ, chưa tỏ tình là chưa thất tình vì vậy... hãy tỏ tình rồi cố chinh phục người ấy. Những gì bạn cố gắng bỏ ra, thì chắc chắn sẽ đạt được thành công !

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Kí ức hoa xương rồng !

Hôm nay mẹ của cô đi làm về trễ, chắc cũng khoảng tới khuya mờ mịt mới về, haiz... hoặc có khi đi luôn đến sáng đấy chứ ? Cô chỉ biết mỉm cười mà thôi, ba đã mất tích đến bây giờ công an vẫn tìm chưa ra tung tích, mẹ lại đi theo show đến khuya mới về. Cuộc sống cô bây giờ khép mình hơn, vì chỉ còn có Mẫn Huyền là ở bên cạnh cô lúc này mà thôi, cô quý Mẫn Huyền lắm, người bạn thân này đã gắn bó với cô rất lâu, cùng nhau sát cánh bên nhau khi khó khăn, sung sướng. Nhưng ...giờ đây Mẫn Huyền nhà cô đã biết yêu, cô nên để cho Mẫn Huyền có không gian riêng hơn. Cô chỉ còn thấy mà thôi, thấy là một người đàn ông tốt, cô nên giữ thầy mãi, tuy nhiên, công việc của thầy còn nhiều, không biết đến khi nào thầy mới hết. Vì vậy, cô sẽ cố chăm sóc những người này, những người luôn bên cạnh cô.

Mẫn Huyền đã say nồng trong giấc ngủ, những giọt nước mắt còn đọng trên bờ mi, cô vươn đôi tay dài của mình đến, lau đi những giọt nước mắt đó.

“An Khôi chưa thể lau nước mắt cho cậu, vậy tớ sẽ thay anh ta nhé ?”

Cô mỉm cười, đắp chăn cho Mẫn Huyền, rồi nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, đặt tay lên trán, ánh mắt hướng về những vì sao tinh tú trên bầu trời lọt qua ô cửa sổ phòng cô. Tai đeo tai phone, cô dần dần chìm vào những điệu nhạc yiruma, ánh mắt chuyển dần qua chậu xương rồng đặt ở ô cửa sổ, nhìn ngắm nó thật lâu, rồi dần dần cô chìm vào giấc mộng.

...

“Anh, hôm qua em xem tin tức trên tivi, em thấy được loài hoa xương rồng này rất đẹp. !”

Một cô nhóc chạc năm tuổi chạy đến kéo tay cậu con trai đó, cô bé cột hai chùm búi lên giống như một tiểu hồng hải nhi, mặc một chiếc váy trắng muốt y như một cô công chúa. Đôi bàn tay mũm mĩm kéo kéo tay cậu con trai kia đang làm gì đó trên máy tính. Cô bé chạy đến, nhào vào lòng cậu ấy, không cho cậu ấy nhìn chăm chú vào màn hình kia nữa. Nhưng tất cả chỉ là điều vô ích, cậu ấy nhắc bồng cô bé lên, đặt lên phần còn trống bên sofa, rồi quay lại nhìn tiếp vào màn hình.

Cô bé tức giận, hai má phồng lên, vốn là trẻ con, nên khi không được nghe người khác nói, sẽ cảm thấy rất tức giận, không ngừng chọc giận người khác chú ý đến mình.

“Aaaa !”

“...”

“Aaaaa !”

“Tiểu Khê, em quậy quá, để yên cho anh làm bài. !”

“Không, em muốn chơi với anh cơ. !”

“Không được, mai anh có buổi thuyết trình quan trọng, Tiểu Khê ngoan anh sẽ mua tặng em chậu xương rồng mà em thích. “

“Yeah... Anh hứa nhé, mua cả hai chậu luôn nhé ?”

“Được. “

Cậu ta chỉ đáp lại một từ, rồi nhanh chóng nhìn vào màn hình laptop tiếp tục, cô bé chán nản khi không ai chơi, bèn đi loanh quanh trong vườn chờ cậu ta làm việc xong.

...

Ngày hôm sau, cậu ta đi học về trên vai đeo chiếc balo thật to, trên tay lại mang theo hai chậu xương rồng nhỏ rất đáng yêu. Tiểu Khê chạy đến nhảy vào người cậu ta, khẽ cười tươi đến tít mắt.

“Nam Phong, anh mua cho Khê à ?”

“Đúng, anh đã mua cho em. Từ nay, em một chậu, anh một chậu cùng nhau chăm sóc xem chậu của ai sẽ nở hoa trước nhé ?”

“Dạ, dạ em biết rồi. !”

Tiểu Khê gật đầu lia lịa rồi nhanh chóng chọn một chậu xương rồng, nhìn qua nhìn lại thì hai chậu ấy rất giống nhau, y như một đôi với nhau, chỉ có điều là khác màu của chậu mà thôi, một xanh một hồng. Tiểu Khê chọn một chậu, rồi ngày nào khi đi học về cũng nhìn ngắm nó, đem để gần bệ cửa sổ, và tưới nước cho nó hai ngày trong một tuần.

...

Gió khẽ thoảng vào căn phòng của cô, cô và Mẫn Huyền đang ngủ. Miệng cô đang mỉm cười trong giấc ngủ. Chiếc rèm cửa không buộc chặt khẽ bay ra, nhẹ nhàng cuốn lấy những gì trên bàn rơi xuống đất.

“Xoảng !”

Cô giật mình thức dậy, đôi mắt khẽ hé mở, trái tim đập mạnh vì hoảng hốt. Chậu xương rồng trên bàn mà hằng ngày cô chăm sóc đã bị cái rèm cửa làm cho vỡ nát ở dưới đất. Cô chạy đến thật nhanh nhặt lên cây xương rồng như báu vật trong vô thức. Mẫn Huyền cũng vì tiếng ồn mà thức giấc, khẽ mở mắt, Mẫn Huyền giật mình khi nhìn thấy cô đang ngồi bệt dưới đất.

Nước mắt không ngừng lăn dài trên đôi gò má của cô, cô không hiểu vì sao mình lại bị như vậy, giấc mơ đó... lại là người con trai tên Nam Phong mang tặng cho cô một chậu xương rồng sao ? Lại không ngừng gọi tên thân mật “tiểu Khê“. Đầu cô như có cái gì đó rơi xuống, nó đau, rất đau khi cô muốn nhớ ra tất cả. Vừa lúc này sắp nhìn rõ gương mặt của người con trai thân quen đó, cô lại bị chậu xương rồng thoát khỏi giấc mơ. Hai tay cô ôm đầu, cô nhứt đầu đến kinh khủng, trái tim cô hồi hộp rất khó chịu, một cái cảm giác khó tả. Cô lắc đầu liên tục, khó thở...

“Khê, Tiểu Khê. Cậu sao vậy. ?”

“Không...không !!!”

“Khê, cậu nghe tớ nói. KHÊ....!”

Mẫn Huyền trợn mắt hét thật to lên khi nhìn thấy cô đang bịt hai tai lại, không ngừng run rẩy sợ hãi điều gì đó. Cô ngất lịm dưới sàn nhà, Mẫn Huyền giật mình, chả hiểu làm sao cô lại bị như vậy, vội diu cô lên giường nằm. Mẫn Huyền lo lắng đứng ngồi không yên, chạy xuống bếp pha nước chanh cho cô uống. Cô vẫn nhắm mắt lại, mặt cho tiếng kêu sợ hãi của Mẫn Huyền đang gọi mình. Mẫn Huyền vội lấy điện thoại ra gọi bấm theo dãy số.

“Alo, Di ơi, Khê ngất rồi, con ...con không biết làm sao hết. Di về đi ạ. Con sợ lắm di ơi...”

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tiểu Khê có chuyện

Ngồi trời gió thổi càng mạnh hơn, Mẫn Huyền khó khăn lắm mới có thể diu cô lên trên giường, cơ thể cô lạnh cứng, ngất lịm chả biết gì. Mồ hôi trên trán đổ xuống, không ngừng co giật lên từng cơn.

“Rầm ! Rầm ! Rầm !”

Ông sấm lại ghé đến, những tiếng sấm nghe chói tai kinh khủng. Mẫn Huyền hoang mang, cảm giác sợ hãi khi không hiểu cô đang bị gì. Con mưa nặng hạt bắt đầu rơi xuống. Những cơn mưa ào ào đổ về, Mẫn Huyền nhanh chóng chạy đến đóng cửa sổ. Liếc nhìn đồng hồ, bây giờ đã mười hai giờ rồi... có lẽ mẹ của cô sẽ về rất vất vả đây. Phố phường vắng tanh, dường như đã say mê trong giấc ngủ. Chỉ còn những tiếng mưa đi ngang qua từng nhà mà

thời.

“Khê, tiểu Khê... cậu...cậu sao rồi ?”

Mẫn Huyền mặc sức kêu gọi, tay vẫn cầm chặt tay cô. Đầu tựa vào thành giường kêu cô dậy. Ngoài trời vẫn mưa, những cơn mưa nặng hạt ớn lạnh xương sống. Cô vẫn chưa tỉnh, mẹ của cô lại chưa về. Haiz...

“Alo. Di ơi, di về chưa ? “

“Mưa to quá, với lại đang là trời tối... không có taxi con à. Ở đây rất ít xe ...”

“Trời đất ! Vậy con phải làm sao ?”

“Bây giờ, con phải nghe cho kĩ. Tìm lọ thuốc trong hộc tủ của di, rồi cho Khê uống. Sau đó, nếu Khê nhi chưa tỉnh thì đưa con bé đến bệnh viện.”

“Vâng...tút...tút...tút !”

Mẫn Huyền còn chưa kịp trả lời thì đã nghe những tiếng tút dài trong điện thoại. Không để ý điện thoại nữa, Huyền vút nó sang một bên rồi tìm kiếm lọ thuốc theo lời nói của di. Nhìn xung quanh trong hộc tủ, chỉ có một lọ thuốc mà thôi, lại bỏ trong lọ thủy tinh, không dán nhãn hiệu hay tên thuốc gì cả. Chỉ là một lọ thủy tinh thông thường ai cũng có thể mua mà thôi. Mẫn Huyền khựng lại một chút, khẽ nhủ mảy, thuốc gì mà lại không mang nhãn hiệu ? Phải chăng thuốc đó đã bị mất lọ hay vỡ nên thay lọ mới chăng ?

“Rầm !”

Tiếng sầm chớp lại hồi thúc Mẫn Huyền, làm Mẫn Huyền giật mình, vội thức tỉnh trong mạch suy nghĩ ấy. Đóng vội cửa phòng lại, Mẫn Huyền chạy vào phòng, cho cô uống thuốc. Khi ngất xỉu, miệng của cô tái nhợt đi không còn hồng hào nữa. Khó khăn tách miệng cô ra để cho viên thuốc vào, nhưng cô lại không thể nào mở miệng, miệng cứng đờ, không một chút lay động. Mẫn Huyền hét cách, tận năm phút đồng hồ rồi lại không cho cô uống thuốc. Mẫn Huyền hoang mang, cơ thể bắt đầu lạnh lẽo khi không có ai giúp mình. Mẫn Huyền lo lắng, tâm trạng bất ổn, vội lấy điện thoại, tra danh bạ bấm ngay số điện thoại của mẹ cô.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện tại không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. Tut...”

Mẫn Huyền áp điện thoại sát vào tai, bàn tay còn lại giữ chặt lấy cánh tay cô, lấy chiếc khăn ướt lau mồ hôi đang nhễ nhại trên trán cô. Mồ hôi càng nhiều, cơ thể càng co giật nhiều hơn, điện thoại lại không liên lạc được, nếu cơn bệnh này để lâu hơn nữa, Mẫn Huyền e rằng sẽ có chuyện không hay nữa...

Mẫn Huyền chạy xuống bếp, bỏ viên thuốc vào bao ni-lông nhỏ, rồi dùng thìa đập nát viên thuốc nhuyễn ra. Bột thuốc đã nát trắng, Mẫn Huyền pha thêm nước để giúp cho nó loãng hòa hợp vào nhau. Đôi chân nhanh nhẹn của Mẫn Huyền vội cầm chạy lên lầu... trên mặt Mẫn Huyền hiện lên chữ sợ hãi, mặt tái mét.

“Á!”

Mẫn Huyền vấp ngã ở cầu thang, chân hơi đau buốt, tay vẫn giữ khư khư cái tách thuốc trên tay, rất may cái tách ấy bằng sứ, khá chắc chắn nên chỉ va chạm tạo thành tiếng kêu chứ không vỡ làm rơi nước thuốc ra.

Cổ gượng đứng dậy, Mẫn Huyền nhanh chóng bước đi lên lầu, nếu chậm trễ thì cơn bệnh càng nặng hơn. Cầm thìa trên tay, Mẫn Huyền run run đút từng thìa nhỏ vào miệng cô, nước thuốc màu trắng loãng chảy vào khoang miệng của cô, Mẫn Huyền cố gắng đút hết số thuốc ấy, cầu mong cho cô mau tỉnh dậy.

...

Ở khách sạn,

Mẹ của cô khẽ nhăn mặt, mặt bà trở nên xám xịt, tay cầm chặt điện thoại muốn bóp nát nó. Điện thoại chết tiệt lại hết pin vào đúng lúc cấp bách thế này. Không biết Tiểu Khê rồi sẽ ra sao ?

Ngước nhìn ra bầu trời, trời vẫn mưa, vẫn mưa...như thấu hiểu sự lo lắng của bà, nước mắt bà bắt đầu rơi. Cũng tại bà đi làm xa không về nhà chăm sóc con bé mà nó mới thế này... cuối cùng con bé lại gặp ác mộng gì thế này ? Thói quen uống thuốc này vẫn chưa thể bỏ ? Cứ ràng buộc nhau như vậy không một mõi sao ?...

Điện thoại đã hết pin, bước xuống phòng tiếp tân, cố gắng xem có ai còn thức không ? Nhưng tất cả đều nằm ngoài dự kiến, chả còn ai cả...làm sao để bà đón taxi... chồng mất tích, con thì mang cơn bệnh... rốt cuộc bà đã mang tội nghiệp gì ?

“Chị, sao chị lại thức ?”

Một cánh tay khều lưng bà, bà giật mình, hai tay đang vào nhau, vẻ mặt lo lắng, lộ rõ những vết chân chim hơn sau đuôi mắt...

“Nghỉ Hạ, em còn thức sao ? “

“Em khó ngủ, chị đang ...có chuyện gì ?”

Nghi Hạ- là một ca sĩ phòng trà đặc biệt chuyên hát show vào đêm. Nghi Hạ là một trong những hoa khôi của trường bà, nhỏ hơn bà hai tuổi, nhưng lại giữ vẻ nét thanh xuân, không chút nào gọi là già cả, vẫn trẻ trung và rất xinh đẹp. Nhưng vì đam mê nghệ thuật nên thường xuyên đem tiếng hát êm dịu đến cho những người thích dòng nhạc như Hạ, chị em chung trường cấp ba lại là người thường hay sinh hoạt ngoại khóa chung nhóm. Nghi Hạ lại chưa có chồng, hay đúng hơn là không muốn lấy chồng, bà ấy cứ rong ruổi theo các cuộc chơi, và thường xuyên vào làm các hoạt động từ thiện trong trại trẻ mồ côi, khiến mọi người rất hâm mộ và yêu mến vì sự thánh thiện của bà...

Mẹ cô cũng đã cộng tác cho Nghi Hạ khá lâu, chính vì thế khi đi đâu mẹ cô cũng là người đi theo makeup cho Hạ, và những show khá khuya bà thường thuê khách sạn cho hai chị em ở trọ lại.

“Chị...chị sao vậy ?”

Vai mẹ cô run run, những giọt nước mắt không thể kìm chế được nữa mà lăn nhẹ trên đôi gò má...

“Tiểu Khê... tiểu Khê có chuyện rồi. “

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cấp cứu !

Mẹ cô nói, giọng run run, sống lưng lạnh vô cùng, ngoài trời những cơn mưa rơi tầm tã, xối xuống như mẹ con cô đã làm sai lỗi gì tày trời nên phải dùng biện pháp này để trừng phạt.

“Đi, em với chị sẽ về nhà thăm Lục Khê.!”

“Không...thể. Mưa thế này? Sao có thể về được. Em... lại là người dễ bệnh khi gặp những cơn mưa thế này... không được.!”

“Không sao. Coi như Lục Khê cũng là con gái em đi. Chị...chị và em xuống gara lấy xe, em xe lái xe chở chị về. “

“Em...cảm ơn em. Chị sẽ trả nợ cho em!”

Mẹ cô có chút ngợp ngừng, mẹ cô sợ, đêm khuya thế này lại làm phiền đến người khác thì không tốt. Nhưng... tiểu Khê đang trong giai đoạn nguy cấp, một mình Huyền Huyền sao có thể xoay sở? Mặt bà càng lúc tái nhợt hơn, ngồi trong xe hai tay bà chấp lại cầu nguyện. Mưa rơi hoài không dứt, tiếng mưa ào ào làm con người ta ghét vô cùng, thật ồn ào... nó như xé tan đi không gian trầm lặng của bà...

Nghi Hạ tập trung lái xe, trời tối... không thể quan sát được tốt. Tiếng mưa làm cho Nghi Hạ hơi mệt nhọc... ngày cô gặp mối tình đầu cũng là ngày mưa tầm tã... vì vậy cô rất yêu mưa. Nhưng thời điểm này, Nghi Hạ không thể nào dừng lại để ngắm mưa, để lắng nghe giai điệu của nhịp mưa rơi mà cảm nhận được. Chiếc xe cứ lăn bánh giữa phố phường hoang vắng.

...

Sau khi dùng dịch thuốc màu trắng pha loãng kia đã trôi vào miệng cô. Từng cơn co giật lại bắt đầu, miệng cô bỗng dưng sùi bọt lên khiến Mẫn Huyền sợ hãi... ánh mắt cô khép tịt lại với nhau. Chất dịch màu trắng ấy không ngừng sùi bọt ra khỏi bên ngoài khoang miệng. Mẫn Huyền nắm chặt bàn tay mình lại, tâm lý rối bời. Cảm điện thoại, cô bấm dãy số gọi cho thầy. Gọi rất nhiều cuộc nhưng vẫn không có sự kết nối của đối phương. Chỉ có những tiếng tút dài tuyệt vọng. Mẹ cô không bắt máy, dường như đã tắt máy. Còn bây giờ...chỉ có thầy mới cứu được Lục Khê... vậy mà bây giờ chỉ còn lại những tiếng tút... Thất vọng...! Mẫn Huyền quyết tâm gọi một cuộc cuối cùng, trái tim Mẫn Huyền hơi khó thở. Tâm trạng Mẫn Huyền hiện tại đang ở trên chín tầng mây hay dưới mười tám tầng địa ngục Mẫn Huyền cũng không quan tâm. Cả buổi tối nay, Mẫn Huyền thật sự rất mệt mỏi, liếc nhìn sang Tiểu Khê đang nằm trên giường, cơn giật từng cơn lòng Mẫn Huyền lại xót xa vô cùng.

“Thầy... thầy ơi... bắt máy giúp em...!”

Miệng lắp bắp, mong chờ đầu dây bên kia có thể nghe được giọng thầy. Có thể thấy được sự kết nối.

“Alo?”

“Thầy...thầy Lục Khê có chuyện rồi... em phải làm sao đây?”

Cuối cùng thì đầu dây bên kia cũng có tín hiệu kết nối. Giọng nói trầm ấm của thầy vang lên trong không gian tối thẫm và ào ào của tiếng mưa.

“Khê nhỉ? Có chuyện gì?”

Ở bên kia, nhịp thở của thầy hơi gấp... đôi chân mày giãn ra hơn, bàn tay ngưng ngay hoạt động bấm trên bàn phím máy tính. Nhìn đồng hồ trên tay của mình. Đã gần một giờ đêm rồi... tại sao Khê Nhi lại xảy ra sự cố này... lòng thầy như lửa đốt, nó làm thầy hơi khó thở. Trái tim như bị ai đó bóp nghẹt.

“Khê nhi lại lên con co giật thầy à... bị lúc này, nhưng đã cho uống thuốc vẫn không hết. Nhà hiện tại chỉ có mình em và Khê nhi em sợ lắm...thầy ơi!”

“Gọi xe cấp cứu nhanh!”

Không cần suy nghĩ gì nhiều, thầy đưa ra phương án nhanh nhất dẫn cho Mẫn Huyền. Giờ này ít nhiều gì thì bệnh viện vẫn có bác sĩ trực ở đó. Cần gọi gấp để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Thầy...vậy thầy có đến đó không? “

“Có. Em cứ đưa Khê nhi đến trước. Sau khi đến nhấn địa chỉ bệnh viện cho tôi. Tôi sẽ đến đó.”

“Ồ...tút tut tut!”

Mẫn Huyền chưa kịp nói thêm câu tiếp theo, thầy đã vội cúp máy. Mẫn Huyền không có tâm trạng để thắc mắc hay đặt câu hỏi. Huyền Huyền bấm ngay dòng số bệnh viện để gọi. Áp điện thoại vào tay, Mẫn Huyền nắm chặt bàn tay cô như đang truyền hơi ấm cho cô.

“Lục Khê à. Mạnh mẽ lên! Tớ sẽ không bỏ rơi cậu...”

“ Alo. Cho tôi một chiếc xe cấp cứu đến số nhà X đường Y gấp. Cảm ơn.”

Mẫn Huyền nói vội, rồi thu dọn những thứ cần đến cho vào túi. Chiếc khăn đắp trên trán của cô được Mẫn Huyền khẽ gỡ ra, gương mặt của Tiểu Khê thật đẹp... đến ngay lúc này cũng khiến người ta yêu chết đi được. Chỉ có điều môi của cô hơi tái nhợt và khô không như ngày thường. Ánh mắt trong sáng ngày nào nay khép lại khá nhăn như đang bị căn bệnh dày vò...

Chiếc xe cấp cứu đã đặt bánh tại nhà cô. Mẫn Huyền vội nhờ các bác sĩ đỡ cô vào xe. Trên tay Mẫn Huyền xách theo bao nhiêu thứ cần dùng đến. Mẫn Huyền ngồi trong xe với cô, khẽ thở phào nhẹ nhõm hơn khi bây giờ cô và mình không còn ở một mình nữa mà sẽ có các bác sĩ trợ giúp.

...

Xe của Nghi Hạ và mẹ cô khó khăn lắm mới về nhà được, con đường khá khó khăn và thời tiết như thế này khiến đường đi càng dài hơn. Vội bước xuống xe. Mẹ cô cầm chìa khóa nhà mà run run khó khăn mở cửa ra. Nghi Hạ tắt máy, bước xuống đứng kế bà. Sau khi cánh cổng đã được mở. Cả hai cùng bước lên phòng, tìm kiếm xung quanh bà như tuyệt vọng khi nhìn không thấy ai.

“Nghi Hạ... tiểu Khê đi đâu rồi? “

“Em...không biết!”

“Trời ơi... tiểu Khê của mẹ!!!”

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Qua cơn nguy kịch

Chiếc xe cấp cứu lao nhanh trên con đường vắng, Mẫn Huyền lo lắng trong nỗi sợ hãi. Tay Mẫn Huyền hơi run run, cảm xúc mất đi hết chỉ còn cái xác vô hồn trong nỗi sợ hãi.

“Này, cô gái đừng lo. Bạn của cô sẽ không sao đâu. “

Y tá ngồi bên cạnh khẽ trấn an Mẫn Huyền. Cô y tá nhìn thấy Huyền như người mất hồn, cứ sợ sẽ bị những vấn đề về tâm lý mà ngất mất. Bàn tay cô y tá đặt lên lòng bàn tay của Mẫn Huyền như truyền sức mạnh thêm cho Huyền. Huyền gật đầu nhẹ, nắm chặt lấy lòng bàn tay ấm áp ấy, bàn tay nóng hổi khiến Mẫn Huyền cảm thấy dễ chịu hơn khi phải chịu đựng cái thời tiết đang mưa ngoài trời.

Chẳng mấy chốc chiếc xe cấp cứu đã đến bệnh viện, cô được các y tá đẩy vào bên trong. Mẫn Huyền không được vào, chỉ khẽ đứng ở ngoài cửa. Đôi bàn tay của Mẫn Huyền đan xen vào nhau, Mẫn Huyền nhẹ nhàng ngồi xuống hàng ghế bên cạnh cửa phòng cấp cứu cầu nguyện, nhắm tịt mắt lại.

“Văn Lục Khê, cậu nhất quyết không được có chuyện gì đấy. Cố lên!”

“Mẫn Huyền!”

Có tiếng gọi Huyền, bàn tay người đó đặt lên vai Huyền. Mẫn Huyền giật mình tỉnh giấc khi ngủ quên. Trên đôi gò má và khóe mắt vẫn còn lưu giữ những giọt nước mắt rơi muộn.

“Thầy...”

“Ừ, Tiểu Khê sao rồi?”

“Em không biết. Tiểu Khê vẫn còn ở bên trong.”

Mẫn Huyền trả lời, thăm mừng rỡ khi thầy đã đến. Chứ nếu không chỉ có một mình Mẫn Huyền thì Huyền e rằng mình sẽ không thể chịu đựng nổi mất.

Mẫn Huyền yếu ớt như cái xác mất đi sức sống. Thầy thấy vậy, vội kêu Mẫn Huyền cứ về trước, nhưng Mẫn Huyền nhất quyết không chịu về. Huyền cứ ngồi ở đó chờ đợi các bác sĩ bước ra khỏi phòng, chờ đợi xem Tiểu Khê có bị làm sao không.

Ngay lúc Tiểu Khê ngã xuống, cơ thể bị co giật, nhớ lại những cảnh tượng đó, nó khiến Mẫn Huyền sợ hãi.

“Rốt cuộc, Khê đã bị gì? Em có thể kể lại cho tôi nghe không?”

“Em...em thật sự không biết. Khi em và Khê đang ngủ. Hình như...cậu ấy bị ác mộng rồi căn bệnh lại...”

“Cạch”

Cánh cửa bỗng dung mở ra khi câu truyện mà Mẫn Huyền chưa kể hết. Mẫn Huyền và thầy quay lại bác sĩ. Người mặc áo blouse trắng ấy chính là...An Khôi? Người mà Mẫn Huyền thương thầm bấy lâu nay? Lại xuất hiện vô tình ở đây sao? Thật không thể ngờ mà...

“Bệnh nhân đã qua khỏi cơn nguy kịch. Bệnh nhân đang nằm nghỉ ngơi. Một tiếng sau, mọi người có thể vào trong đó thăm bệnh nhân.”

“Ừ... An Khôi, vào phòng nói với tôi về bệnh tình của Khê nhi...”

“Mẫn Huyền!!!”

Tiếng kêu của An Khôi bỗng dung kêu lên, Mẫn Huyền đột nhiên ngắt đi trong vòng tay của An Khôi. Thầy thấy vậy, không nói gì nữa vội vàng kêu An Khôi đưa Mẫn Huyền vào phòng bệnh.

“Khôi cứ làm những việc cần làm. Tiền viện phí cứ chuyển vào tài khoản của tôi.”

“Ừ.”

Dứt lời, An Khôi vội vàng bế Mẫn Huyền trên tay rồi bước vào phòng bệnh khác. Thầy đứng đó, nhìn bóng dáng của An Khôi khuất dần. Đôi chân mày khẽ nhíu lại, tay đặt trên trán mặt mũi. Những chuyện xảy ra thật quá vội, khiến con người ta không thể nào đỡ kịp.

“Cạch”

Thầy mở cửa phòng cấp cứu. Một cô gái đang nằm ở đó, khuôn mặt trắng bệnh hơn, đôi môi tái nhợt lạnh lẽo, đôi bàn tay đang được gắn ống truyền nước biển. Thầy bước lại gần cô hơn. Khẽ nắm chặt lại bàn tay của cô như truyền cho cô thêm sức mạnh.

“Khê nhi bé nhỏ, em mau khỏi bệnh nhé!”

“Rốt cuộc, em đã bị gì?”

Đôi môi bạc thán của thầy chạm vào trán cô, rồi nhẹ nhàng xuống đôi môi trắng nhợt lạnh lẽo kia. Đôi bàn tay thầy vuốt nhẹ mái tóc của cô, khẽ thờ dài.

“Khê nhi, anh không ở lại với em được lâu rồi. Hôm khác anh lại đến thăm em.”

Thầy ngắm nhìn cô một lần nữa, rồi nhẹ nhàng rời khỏi nơi đó. Bước ra khỏi phòng anh lặng lẽ rời khỏi bệnh viện.

...

Mẹ của cô đang trong tâm thế bị động, đầu óc không thể nghĩ được gì nữa. Không biết Mẫn Huyền và tiểu Khê đang ở đâu. Điện thoại đã sạch pin không thể mở nguồn lên nữa. Số điện thoại của Mẫn Huyền bà không nhớ thò làm sao có thể mượn điện thoại Nghi Hạ gọi điện được. Tâm trạng rối bời, nước mắt bà không ngừng tuôn xuống đôi gò má. Hiện tại, không có chồng ở bên cạnh, một mình bà không thể chống chọi lại được nữa. Quá nhiều chuyện xảy ra khiến bà không thể nào kiểm soát được. Tất cả là do bà không tốt là do bà không cho Tiểu Khê bé bỏng uống thuốc điều dưỡng, vì vậy mà Lục Khê mới ra nông nỗi này.

“Chị, hay là chị tìm cho em đồ sạc điện thoại của chị đi.”

“Em tìm nó làm gì trong lúc này. Đồ sạc trên kệ đấy. Em cứ lấy đi!”

Bà ôm đầu, miệng trả lời, không hiểu được ngay giờ phút này mà Nghi Hạ mượn đồ sạc điện thoại để làm gì không biết. Bà mặc kệ mọi thứ, hiện tại bà chỉ muốn con bà trở lại với bà mà thôi.

Nghi Hạ từ từ cắm điện thoại vào sạc điện, điện thoại bắt đầu nhảy lên được một phần trăm pin. Nghi Hạ chờ thêm giây lát nữa, rồi mở nguồn lên.

“Ting ton”

“Lục Khê đang ở bệnh viện, mau đến đó gặp mặt Lục Khê.!”

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Một cái tát !

Tiếng tin nhắn chọt vang lên, Nghi Hạ cầm điện thoại trên tay, khẽ đọc dòng chữ đó, rồi nhú mày. Tại sao, tin nhắn này được gửi đến từ số điện thoại vẫn chưa được lưu. Vậy mà...biết được tình trạng của Khê nhỉ?

“Chị...có tin nhắn báo Lục Khê đã đến bệnh viện!”

“Bệnh viện?”

Hai mắt bà Lục sáng trưng lên như vừa chộp được tia hy vọng từ thượng đế ban tặng. Bà Lục mừng đến mức cuống cuống lên, không quan tâm ai đã nhắn tin cho bà nữa. Hiện tại, bà chỉ biết Lục Khê- con gái bà, đã được vào bệnh viện chăm sóc.

“Chị... nhưng số gửi đến từ tin...”

“Không quan trọng, Nghi Hạ, lái xe đến bệnh viện gặp Lục Khê gấp. Chị muốn gặp con bé lắm rồi. Chị không thể suy nghĩ hay chùng chờ một giây phút nào nữa cả.”

Bà Lục hỏi thúc Nghi Hạ. Khẩu miệng bà nói rất nhanh, cử chỉ lúng túng cuống quýt cả lên. Nghi Hạ gật gù làm theo, tay cầm chìa khóa chốt cửa giúp bà Lục. Bước đi chậm rãi an tọa ở xe. Trong đầu Nghi Hạ hiện tại đang suy nghĩ những điều bí ẩn này. Nếu là người quen tại sao lại không lưu danh bạ, còn nếu là người ở bệnh viện thì phải gọi đến cho bà, chứ không chỉ âm thầm nhắn tin nhắn cụt ngắn như vậy. Còn con bé Mẫn Huyền... nó hiện tại đang ở đâu, đang làm gì? Nếu là nó gửi thì phải kèm theo tên chứ? Tại sao lại có những chuyện lạ đang xảy ra bất ngờ thế này.

“Nghi Hạ. Em nhanh chóng lên. Chị không muốn thấy em như vậy, dù biết đã tối chắc em đã buồn ngủ. Xin em, hãy vì con bé Lục Khê mà làm mọi chuyện nhanh chóng, em đừng chùng chừ thế chứ?”

“Em...em xin lỗi. “

Bàn tay thon dài của Nghi Hạ vẫn cần chặt chìa khóa xe, vẫn đặt ngay chỗ cầm mà không dứt vào, cứ để lưng chừng bên ngoài, không khởi động xe khiến bà Lục cảm thấy không hài lòng mà nhắc nhở. Nghi Hạ tuy chưa già đến mức chân tay run rẩy hay trí tuệ kém. Nghi Hạ vẫn đang cảm thấy có điều gì đó xảy ra vô cùng kì lạ. Đầu Nghi Hạ rối bời, ánh mắt bà lơ đãng nhìn về phía trước. Tiến độ lái xe bắt đầu chậm lại, ánh mắt vô hồn nhìn thẳng về phía trước. Rốt cuộc, người đó là ai?

...

Mẫn Huyền mở mắt, đôi mắt Huyền hơi mờ ảo, ngược nhìn xung quanh, Mẫn Huyền bắt gặp hình ảnh của ai đó quen thuộc. Mẫn Huyền đặt hai tay lên mắt, dụi nhẹ nó và xoa dịu đôi mắt thật nhanh chóng. Bóng dáng của...anh! Là anh - An Khôi. Mẫn Huyền như được gặp gỡ lại người tình đã bao năm xa cách. Ngay giây phút này Mẫn Huyền như muốn nhảy cẫng lên. Không ngờ, anh lại là bác sĩ nơi này, Mẫn Huyền lại được gặp anh trong sự cố bất ngờ này.

“Anh...”

“Huyền Mẫn, em cứ nghỉ ngơi đi. “

“Còn Lục Khê...”

“Cô ấy đã qua cơn nguy kịch, hiện tại chắc đã không tỉnh dậy rồi. “

“Em đi qua thăm nó.!”

Mẫn Huyền nghe tin này, lại vui mừng đột hai, thật là trong cái rủi có cái may đã ập đến với Huyền. Huyền đứng dậy vội bước xuống giường thật nhanh,

để đi sang phòng của Khê.

“Á!”

“ĐÁY! THẤY CHƯA. TÔI ĐÃ NÓI VỚI EM LÀ HÃY NGHỈ NGƠI ĐI MÀ. HIỆN TẠI EM ĐANG RẤT YẾU!”

Đôi mắt Mẫn Huyền long lanh những giọt nước mắt sắp rơi xuống. Những giọt nước mắt không phải vì bị An Khê mắng mà chính là vì Mẫn Huyền đang được nằm trong vòng tay của anh. Dù anh có mắng Huyền cũng cảm thấy rất hạnh phúc. Cả người Mẫn Huyền như bay bổng trên chín tầng mây, cảm giác hạnh phúc lan tỏa. Mẫn Huyền nhắm mắt lại, nhưng giọt nước mắt lăn dài trên mi.

“Ngoan. Đừng khóc. Tôi xin lỗi vì đã lớn tiếng. Tôi sẽ đưa em đến phòng bệnh nhân Lục Khê. “

“Vâng...”

...

Mẫn Huyền được anh dìu đến tận phòng Lục Khê, do bị suy nhược cơ thể nên Mẫn Huyền dường như không còn sức lực nữa. Đây là lần đầu tiên Mẫn Huyền cảm thấy yếu sức và mệt mỏi như vậy, cả cơ thể bủn rủn cả ra.

“Dì... dì đến rồi sao? “

Mẫn Huyền há hốc mồm khi nhìn thấy bà Lục đang đứng trước mặt của mình. Mẫn Huyền còn chưa gọi điện, thì sao bà lại biết mà tìm đến đây? Những câu hỏi gây nhứt nhối trong đầu Mẫn Huyền chọt vang lên. Thấy chắc chắn sẽ không nói với dì, vì Lục Khê và thầy chưa công khai mối quan hệ này, thì nhất định không thể lộ liễu như vậy.

“Mẫn Huyền, Khê nhi bị như vậy sao con lại đưa nó đến bệnh viện mà không nói dì?”

“Con...con chưa...”

“Chị...bác sĩ đây rồi. Hãy nói về bệnh tình của con bé. Chuyện nói hay không nói thì để Mẫn Huyền giải thích sau. “

Nghi Hạ thấy Mẫn Huyền khó nói, liền nói đỡ con bé. Vừa lúc bác sĩ trong phòng bước ra, nên Nghi Hạ đã kịp thời xử lý ổn thỏa. Nhìn sắc mặt tàn tạ của con bé chắc hẳn đã rất mệt mỏi mà thông báo trễ thôi... vậy người kia rốt cuộc là ai?

“Bác sĩ, Lục Khê...con bé đã bị gì? Xin bác sĩ hãy nói cho tôi biết. “

Về mặt hồi hộp của bà Lục hiện rõ lên trên mặt, bà lo lắng không biết tại sao Mẫn Huyền đã cho Lục Khê uống thuốc vậy mà vẫn bệnh nặng đến mức vào bệnh viện như vậy!

“Bệnh nhân bị sốc thuốc do uống thuốc không đúng cách. Thuốc ấy là phải uống trực tiếp bằng viên chứ không được nghiền nát và hòa lẫn với nước”

“Mẫn....Hu...y...ê...n!”

“Chát!”

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lục Khê tỉnh dậy

Mặt Mẫn Huyền nóng hổi khi nhận lấy cái tát từ người phụ nữ trung niên kia. Trên khuôn mặt của bà đầy sự tức giận, còn Mẫn Huyền thì thật sự rất ngạc nhiên. Huyền há hốc mồm, thật sự không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra...

“Dì... có lẽ dì đã hiểu sai về con?”

“Cô im đi. Cô thừa biết rằng loại thuốc mà Khê Nhi uống hoàn toàn không thể pha loãng với nước uống mà. Tại sao cô vẫn làm vậy? Có phải cô muốn rấp tâm hãm hại Khê nhi của tôi không?”

Rấp tâm? Hãm hại? Những từ này phát ra từ khẩu miệng của mẹ cô, nó vô cùng nặng nề. Nó như một tảng đá lớn đè lên cơ thể của Mẫn Huyền.

“Con...con không có. Con thật sự không biết?”

“Câm mồm! Tờ giấy hướng dẫn sử dụng của thuốc còn để trong hộp tủ gần thuốc. Lẽ nào cô không ngó ngang đến nó.?”

Nước mắt của Mẫn Huyền chảy xuống đôi gò má. Mẫn Huyền cảm thấy sợ hãi, đôi chân run rẩy, nắm vtu chặt vào gấu áo.

An Khôi đứng bên cạnh, khẽ nưóng mảy nhìn người phụ nữ trung niên kia. Khẽ lắc đầu, rồi ôm chặt lấy Mẫn Huyền.

“Cổ lẽ bà đã bị kích động. Mẫn Huyền hoàn toàn không biết điều đó. Chắc bà đã hiểu sai ý của cô bé. “

“Bác sĩ. Anh biết gì mà nói? Lúc đó, anh có ở cạnh tui nó không?”

“...”

Mẫn Huyền hoàn toàn suy sụp trước bà, ngồi bệch xuống đất, đôi vai gầy tăn tụy run rẩy, hoảng sợ. Người đi đã luôn tin tưởng mình của Huyền đây sao? Hoàn toàn những chuyện này rõ ràng không phải tại Huyền? Làm sao Huyền biết được tờ giấy đó là hướng dẫn sử dụng? Trong lúc cấp bách thế này đầu óc Huyền cứ quay tròn, mọi thứ đều không thể giải quyết logic được.

“Mẫn Huyền. Con đừng sợ. Di Hạ sẽ nói với chị ấy. Sẽ không sao đâu.”

Nghi Hạ bước lại gần Mẫn Huyền, khẽ khụy xuống, đỡ Mẫn Huyền đứng dậy. Mẫn Huyền lắc đầu liên tục, miệng lẩm bảm msĩ một câu “lỗi tại tó, tó xin lỗi”

“Mẫn HUYỀN...!”

An Khôi cất tiếng lớn, Mẫn Huyền một lần nữa lại bị cú sốc đến ngất xỉu. Vừa mới tỉnh dậy, đã phải ngất xỉu lần nữa. An Khôi nhẹ nhàng bế cô trên cánh tay, sắc mặt của Mẫn Huyền tái nhợt, đầu tóc rối bời. Khẩu miệng luôn mấp máy “xin lỗi” đôi vai run rẩy sợ hãi.

“Mẫn Huyền, em thật đáng yêu...!”

“Tôi sẽ bảo vệ em...”

Nhìn những giọt nước mắt của Mẫn Huyền còn vương trên hàng lông mi. An Khôi đột nhiên cảm thấy sốt. Khôi vén nhẹ mái tóc cho Mẫn Huyền rồi đặt cô xuống giường bệnh.

“Tôi tin em, là một cô gái tốt bụng!”

Bàn tay khẽ lướt trên khuôn mặt trắng trẻo của Mẫn Huyền, khẽ mỉm cười, rồi lại rút tay lại.

“Đừng... tó xin lỗi”

Mẫn Huyền trong trạng thái mê man, nói sáng. Bàn tay nhỏ nhắn của Mẫn Huyền chợt nắm chặt lấy tai An Khôi không buông. Khôi lại mỉm cười lần nữa, cô bé này quả thật rất giống..

“Em rất giống cô ấy. Chỉ rất tiếc em đã gặp tôi sau cô ấy!”

...

Văn Lục Khê khẽ chớp mắt, ánh mắt mơ màng nhìn về cánh cửa. Đầu hơi nhứt khi cố nhớ xem chuyện gì đã xảy ra. Bàn tay đụng trúng vật gì đó, cô cố gắng lấy nó lên xem, thì ra là một tờ note nhỏ.

“ Anh có việc, phải đi trước. Em nghỉ ngơi, hôm khác anh lại đến thăm em. “

Cô khẽ gạt đầu, mỉm cười khi anh đã ở đây với cô những lúc cô lâm bệnh. Nhưng cô bệnh gì? Bệnh gì mà lại phải đến bệnh viện thế này?

“Nước...nước!”

Cô khẽ kêu khi cổ họng rất khó chịu, không thể nói trọn từ. Cô y tá đang say nồng trên cái bàn. Không nên đánh thức giấc ngủ của cô ấy, chắc cô ấy đã làm việc mệt mỏi rồi.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô khẽ nhón lên để lấy ly nước. Cô khẽ nhủ mảy, tầm với khá xa với ly nước.

“Xoàng!”

Chiếc ly ấy rơi xuống đất. Đầu cô đau như búa nổ, cái tiếng này...nó rất quen thuộc. Cố nhớ ra nhưng vẫn không nhớ ra vụ gì đã xảy ra.

Cô y tá nghe tiếng vỡ vội tỉnh dậy. Trong cơn mơ hồ, cô ta lật đật đứng dậy chạy ra khỏi cửa kêu to:

“Bác sĩ. Bệnh nhân đã hoàn toàn tỉnh dậy!”

Bác sĩ vội bước vào kiểm tra sức khỏe cho cô. Mẹ cô và Nghi Hạ đứng bên ngoài lo lắng, tim mẹ cô đập mạnh...

“Chị à. Nãy có phải đã quá lời đối với con bé không?”

“Chị không biết. Nhưng chị đã mất ba con bé thì không thể mất thêm nó. Ba nó rơi vào tình trạng mất tích, nếu biết được chuyện này chắc hẳn ông ấy cũng sẽ không sống nổi!”

Bà trả lời trên trán đầm mồ hôi. Tay bà quạt những giọt mồ hôi và nước mắt trên trán. Đứng bên ngoài cửa ngõ vào phòng bệnh.

“Lát nếu con bé có hỏi nó bị gì, thì hãy nói không biết nhé?”

“Vì sao?”

“Vi... em sẽ được biết sau.”

Nghi Hạ khẽ gật đầu, càng ngày chuyện này càng không bình thường, thật khó nghĩ, mặc dù những chuyện này đều theo một chuỗi mắc xích, nhưng rất khó nghĩ khó đoán, và càng khó kết luận.

“Cạch!”

Bác sĩ mở cánh cửa ra, bà và Nghi Hạ nhanh chóng chạy đến bác sĩ.

“Chúc mừng gia đình. Cô bé đã qua cơn nguy kịch. Hiện tại đang rất ổn định. “

“Cảm ơn bác sĩ. “

Nghi Hạ mỉm cười vỗ vai bà, rồi bước vào trong. Cô vẫn nằm yên trên giường bệnh. Ánh mắt trầm ngâm khẽ suy nghĩ về những chuyện này. Cảm giác đó rất quen thuộc...

“Khê Nhi...con tỉnh rồi. “

Bà ôm chặt lấy con gái mình, những giọt nước mắt khẽ lăn dài trên đôi gò má vì vui sướng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy mẹ? Mẫn Huyền của con đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Rắc rối

Đôi mắt tròn xoe của cô đối diện với bà Văn, nước mắt bà đầm đìa, chảy xuống hết đôi gò má. Cô hơi bất ngờ, chẳng phải mọi chuyện đã không có gì rồi sao? Cô như bị một cơn ác mộng ập đến khiến cho cô không nhớ gì cả. Mẫn Huyền bên cạnh cô bây giờ đang ở đâu? Cả thầy nữa...thầy đâu rồi?

“Khê nhi, con nghỉ ngơi đi. Mọi người đều không sao rồi. Họ đã thấm nhuần mệt mỏi nên nằm nghỉ tí thôi. Lát lại sang gặp con nhé? “

“Dì Nghi Hạ...?”

“Ừ, ta đây. Ta rất mừng khi con gái đã tỉnh dậy.”

Nghi Hạ luôn là người điềm tĩnh nhất, bà luôn giải quyết mọi chuyện một cách êm ái.

“Mời gia đình của bệnh nhân Văn Lục Khê đến gặp bác sĩ. Tiền viện phí đã được thanh toán. “

“Đã thanh toán?”

Mọi người nhủ mảy, là ai đã thanh toán một cách nhanh chóng như thế? Mẫn Huyền làm sao có số tiền lớn để đóng... chuyện này thật...

Nghi Hạ khá nghi ngờ về chuyện này, chuyện này rốt cuộc đã có người đứng sao. Thờ thẩn vài giây, bà Văn kéo tay Nghi Hạ đến gặp bác sĩ.

“Đề Khê nhi nghỉ ngơi đi. Em đi theo chị “

“Ừ...”

Tiếng giày cao gót của Nghi Hạ cất bước. Căn phòng lớn rộng rãi hiện giờ chỉ còn lại mình cô mà thôi, cô khẽ đưa tay lên đầu. Thật sự cô rất nhức đầu

và không nhớ được gì đã xảy ra. Tại sao cô lại vào viện...

Dưới cổ tay cô có gì cứng cứng. Cô nhũu mày, cầm thứ đó lên nhìn. Một tờ giấy note màu xanh lá, có vài dòng chữ được viết vội.

“Khê nhi, em cố gắng nghỉ ngơi. Anh đã lo mọi chuyện, đừng sợ... anh làm việc xong sẽ quay về với em. Chồng tương lai của em.”

Cô đọc nó, rồi cầm trên tay, đặt tờ giấy note lên mũi, hít mùi giấy, đúng là giấy của thầy, nghe mùi bạc hà quen thuộc rất dễ chịu. Cô mỉm cười, chắc chắn là thầy đã lo tiền viện phí... cô nhắm mắt lại, cảm thấy thế giới của cô thật may mắn, khi có một gia đình hạnh phúc, và có một người bạn thân tốt như Mẫn Huyền, đặc biệt còn có thầy!

Sắc mặt của cô khi tỉnh dậy lúc này còn tái nhợt, môi thì không chút sắc hồng thiếu nước, ánh mắt mờ ảo trong không gian vậy mà giờ đã tươi tỉnh chỉ vì nhận được tờ giấy... cô cẩn thận để tờ giấy lên bàn. Cánh tay hơi ề ảm khi bị truyền nước biển suốt đêm qua. Cô khẽ nhắm mắt nhũu mày, nhưng đã cố gắng đặt tờ giấy ấy lên bàn thật kĩ.

Con nhức đầu lại bao quanh đầu cô. Cô đưa tay lên đầu nhắm tịt mắt lại, miệng khẽ mấp máy. Trong đầu của cô hiện lên một cây xương rồng, nó rất đẹp và rất quen thuộc... nhưng dần dần tan biến...

“Không...”

“Bác.... bác.... sĩ....

...

Bà Văn cùng Nghi Hạ bước vào trong phòng, bà Văn mỉm cười khi nhìn thấy vị bác sĩ quen thuộc.

“Chào ông. Bác sĩ Triệu, tình hình của Lục Khê càng xấu đi... ông có cách nào giải quyết không?”

“Tôi...không thể. Tôi nghỉ bà ngưng ngay việc cho con bé uống thuốc đấy đi. Hãy để con bé đối mặt với nó. “

“KHÔNG. Ông biết gì mà nói? Con bé sẽ không chịu nổi cú sốc đó. “

“Chị, bình tĩnh ngồi xuống đi. Chị đã cho con bé uống thuốc gì.?”

Bà Văn bỗng đứng ngồi bất dậy, kích động, hơi lớn tiếng với bác sĩ Triệu, Nghi Hạ cầm tay bà, khẽ nói nhỏ nhẹ, trấn an bà Văn.

“Nếu bà tiếp tục giữ ý kiến của bà, thì tôi không có cách. Thuốc ấy chỉ tạm thời thôi. Lâu dài sẽ phản tác dụng. “

Thế giới như bị sụp đổ trước mắt bà, bà không thể để Lục Khê ngừng uống thuốc. Không thể, không thể.

Bà Văn gật đầu chào hỏi, rồi đứng dậy... nhức đầu... đầu bà đang rối tung, bà từ từ ngã xuống.

“Chị... Bác sĩ...bác sĩ đâu”

Nghi Hạ đỡ bà trên tay, ánh mắt bà lơ mờ...không thể nhìn rõ nữa.

“Hãy bảo vệ Lục Khê... con bé vẫn ổn chứ? “

“Ổn ổn hết. Chị làm sao thế?”

Bà Văn nhắm tịt mắt lại, bác sĩ vội vàng đỡ bà vào phòng bệnh. Ngồi bên ngoài phòng chờ đợi, trán Nghi Hạ ướt đầm mồ hôi. Hiện tại, có quá nhiều chuyện xảy ra. Một người ngoài như bà không thể nào hiểu hết, bà chỉ nhờ linh tính để đoán được vài sự việc chưa chắc chắn. Nét mặt lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp của Nghi Hạ. Nghi Hạ tựa người vào thành ghế rồi nhắm hờ mắt.

...

Trời đã xế chiều, Nghi Hạ vẫn chưa thể quay về nhà, chị Văn vẫn đang nằm nghỉ ngơi. Lục Khê đã dần hồi phục. Mẫn Huyền đang sợ hãi khi không biết mình đã làm sai gì với bà Hạ.

“Cạch”

“Chị Nghi Hạ, bà Văn cần gặp chị.”

Nghi Hạ đang nằm nghỉ ngơi, đột nhiên mờ mắt khi nghe thấy bà Văn đã tỉnh dậy và tìm gặp mình. Nghi Hạ gật đầu, hít thở thật sâu rồi từ từ bước vào.

“Chị...chị khỏe rồi. Em lo cho chị quá. “

“Em hãy hứa với chị, đừng nói gì cho con bé Khê nghe. Chuyện dài lắm, chị sẽ kể cho em nghe. “

Nghi Hạ im lặng, không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu khi nghe bà Văn kể, lòng Nghi Hạ bồn chồn khi nghe những chuyện này, cảm giác khó chịu bao phủ lấy không gian này.

Nghe xong những chuyện được bà Văn kể, nhìn cử chỉ và trạng thái của bà chắc có lẽ bà rất đau buồn và mệt mỏi. Nghi Hạ là người ngoài cuộc, nhưng tại sao khi nghe những chuyện này Nghi Hạ lại cảm thấy rất thân thuộc... gạt đi ý nghĩ đó, Nghi Hạ không muốn hỏi thêm hoặc suy nghĩ bất cứ điều gì, Nghi Hạ khẽ hỏi.

“Bây giờ chị sẽ làm gì tiếp theo?”

“Chị sẽ xin lỗi con bé, Mẫn Huyền “

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nói yêu em một trăm lần

Tiếng giày cao gót của Nghi Hạ và bà Văn vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, cô gái trong sáng ngày thơ ấu kia đang nằm trên giường, cơ thể bé bỏng khá mệt mỏi, đôi môi đang mím chặt lại vì sợ hãi, mái tóc dài xõa xuống. Bàn tay phải đang vào nước biển hơi sưng tấy. Bà Lục bước vào, nhẹ nhàng cầm lấy tay Mẫn Huyền, giọt nước mắt vô tình rơi xuống tay Mẫn Huyền.

Mẫn Huyền hơi lay người, đôi mắt nhẹ nhàng mở, nhìn xung quanh mọi thứ thật mờ nhạt khó nhìn.

"Mẫn Huyền, con tỉnh rồi."

"Di... con xin lỗi. Lỗi là do con..."

Mẫn Huyền giật mình, cuống cuống lên xin lỗi mặc dù những điều xảy ra không phải do Mẫn Huyền làm, bàn tay bà Văn nắm chặt lấy Mẫn Huyền hơn trấn an cô bé.

"Mẫn Huyền. Di ấy đến là để xin lỗi con."

"Xin lỗi con?"

"Ta xin lỗi vì đã mắng và tát con, ta không có tư cách để làm thế. Ta thật sự có lỗi ta xin lỗi con ngàn lần xin lỗi con. Lúc này là do ta..."

Vừa nói, vết chân chim của bà khẽ hiện ra nhiều hơn ở đuôi mắt, bà đã gầy hơn sau sự mất tích của ông Văn. Đôi má đã hóp vào hơn do sự gầy gò.

"Di à, có chuyện gì sao? Cũng là lỗi do con... con không trách di."

"Không. Là lỗi của di là di không biết điều."

...

Văn Lục Khê lại bước vào con hôn mê, sức khỏe của cô lại không ổn, những điều cô nghĩ đến đều luôn đem đến cho cô kết quả không hay, cô như đầu như đến căng não. Đôi mi của cô nhắm tịt, âm thanh của máy đo nhịp tim đang vang lên nhẹ nhàng trong căn phòng yên tĩnh. Cô y tá ham ngủ lại say nồng, nằm gục xuống mặt bàn bên cạnh cô, cả không gian lắng đọng.

Nhiều khi, không gian yên tĩnh, lắng đọng sẽ khiến con người ta sống thật hơn, tuy nhiên nó lại mang đến cho con người sự đáng sợ đến tận cùng!

"Cạch!"

Có tiếng mở cửa, bóng hình quen thuộc đã bước vào, bóng lưng đó, chiếc áo sơ mi đó trong ánh đèn hắt hiu của căn phòng làm người đàn ông đó thật bí ẩn, người đó bước vào, mang một mùi hương bạc hà quen thuộc quyến rũ, bước sang cô y tá, anh khẽ nhủ mà không thể chấp nhận việc ăn tiền lương và chỉ đến đây ngủ cùng bệnh nhân, lỡ bệnh nhân xảy ra chuyện gì thì sao? Chính cô ta đã làm cho Lục Khê hôn mê lần nữa. Hừm... đôi mắt anh ta đỏ hoe hằn lên con tức giận, người anh yêu thương tại sao lại bị tổn thương đến thế!

Đôi bàn tay rắn chắc của người đàn ông vịn lấy vai cô y tá mặc áo blouse trắng kia. Bàn tay hơi ma sát mạnh vào người cô ấy. Người cô nhói đau, tỉnh ngủ, cô giật mình nhìn lên, mùi hương bạc hà khó cưỡng, vẻ mặt nam tính ấy hút hồn cô trong chiếc áo sơ mi trắng.

"Anh...anh muốn làm gì? Anh cần gì em sẽ giúp anh...anh đẹp trai?"

"TÔI MUỐN CÔ BIẾN - MẮT - KHỎI - ĐÂY - NGAY - LẬP - TỨC!"

"Tại sao? "

"Vì tôi thích thế! Biến ngay. "

Ánh mắt hung dữ nhăm thẳng vào người cô ta, cô ta sợ hãi, mặt tái xanh, vội vàng co chân chạy khỏi đó. Người thầy giáo hiền từ ôn nhu dịu dàng đã biến mất? Giờ chỉ còn lại một người đàn ông hung tợn...

"Vi em, tôi sẽ làm tất cả. Văn Lục Khê!"

Sau khi cô gái đã đi khỏi. Thầy bước lại gần cô hơn, ngồi bên cạnh, kéo đôi tay nhỏ nhắn búp măng của cô lên áp vào hai gò má của mình. Rồi di chuyển hôn lên đôi tay mong manh ấy.

"Lục Khê, em tỉnh dậy cho tôi. Tôi mới đi một tý tại sao em lại nằm ngủ nữa rồi?"

Văn Lục Khê vẫn nằm im ở đó, hơi thở vẫn đều đặn, hình như mẹ của cô chưa biết cô lại bị hôn mê, nếu biết chắc bà ấy sẽ không chịu nổi.

"Lục Khê, em tỉnh dậy đi. "

"Em mau dậy đi! Tôi muốn nói chuyện với em "

"Lục Khê, tôi yêu em! Em tỉnh dậy tôi sẽ nói yêu em một trăm lần!"

"Chỉ cần...em không bị làm sao hết, vẫn khỏe mạnh tinh nghịch như ngày nào!"

Đôi mắt Lục Khê từ từ hé mở, đôi môi bỗng chốc lại miệng cười mím... cô xoay người nghiêng lại đối diện với anh, đôi tay rút khỏi tay anh, nhẹ nhàng chọc vào mũi anh một cái.

"... "

"Em tỉnh dậy từ khi nào?"

"Em dậy vừa đúng lúc nghe những lời nói đó. "

"Lời nói gì?"

"Anh sẽ nói yêu em một trăm lần!"

"..."

Cái cô nương này, thật là tỉnh dậy rất đúng lúc... tuy nhiên cô có nghe được những gì anh hung tợn với cô y tá ham ngủ kia không?

"Lúc này em có nghe gì khác không?"

"Không, em chỉ nghe anh nói lời yêu em thôi. Nào anh mau nói một trăm lần đi!"

"Được. "

"Anh yêu em

- anh yêu em

- anh yêu em

- anh yêu em

- anh yêu em

- anh yêu em

- anh yêu em

- anh yêu em

-...

-anh yêu em, Lục Khê!"

"Sao em lại bắt anh nói nhiều như thế. Em không thương anh, không sợ anh môi miệng!"

"Hừm, đây là sự thật! Nói lời phải giữ lấy lời em thật sự rất nghiêm khắc trong tình yêu nha"

"Cô gái nhỏ. Biết thế anh sẽ không nói thế để em tỉnh dậy, cho em ngủ luôn cùng được!"

"..."

Cô cười tí mắt, thật hạnh phúc khi ông trời đã ban cho cô một người thầy âm áp như thế này, nếu là phim cô là nữ chính thì cô sẽ không để thầy hết nhiều như thế đâu. Tuy nhiên đây là sự thật đây không phải là mơ, vì thế cô sẽ bắt anh nói đủ một trăm lần mới thôi!

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Khởi đầu mới

Hai tuần sau,

Lục Khê đã được xuất viện, cô đã trở lại bình thường, lành lặn, không còn nhức đầu nữa, thay vào đó lượng thuốc của cô càng ngày càng tăng hơn đến đáng sợ. Cô rất sợ thuốc, uống từ nhỏ đến lớn đã cảm thấy thật ngán đến tận cổ họng, nhưng vì mẹ cô đành phải uống, nhiều khi cô chỉ muốn vứt hết đồng thuốc trong học tủ thôi.

Ánh nắng chiếu lọt vào cô gái mười sáu tuổi, ngày hôm nay cô sẽ bắt đầu đi học lại, thật hạnh phúc, bàn tay thon thả của cô từ từ cài cúc áo dài soi mình trước gương, ngắm nghía bản thân ở trong đó, khẽ cười thật tươi chuẩn bị đồ đạc rồi bước xuống lầu. Hôm nay, là một khởi đầu mới, mỉm cười thật tươi, mọi chuyện rồi sẽ ổn.

...

Ánh nắng chói chang lọt vào đôi mắt trong veo của cô, hôm nay cô không đến trường cùng Mẫn Huyền, bởi vừa bước xuống nhà thì đã được thầy tận tình đưa đến trường. Cô há hốc khi nhìn thấy chiếc xe hơi của thầy đỗ trước nhà. Tại sao, hôm nay thật lại lấy xe hơi để đưa cô đi học? Cô mãi ngo ngẩn đứng nhìn, đôi mắt trong veo cứ hướng về phía thầy mà không lên xe.

"Đây là...?"

"Em cứ đứng ở đó, tôi sẽ đến đón cô bé khác đi học đây."

"Không. Ai cho phép mấy người làm như vậy. Thật hay quá ha!"

Cô không chùng chừ, vội chạy đến nhéo vào hông thầy một cái. Thầy chỉ mỉm cười xoa nhẹ đầu cô một cái, mở cửa xe cho cô bước lên. Sau khi cô đã ngồi trên xe yên ổn, khẽ nheo mắt về phía thầy, cô tia cho thầy một luồng sát khí.

"Anh, sao anh làm nghề giáo viên lại có thể mua xe hơi thế này? Lương của anh phải nói là khá ổn định, cũng có thể là dư giả nhưng mà còn phải trang trải nhiều lắm, anh lại là một giáo sư trẻ cơ..."

"Xe anh thuê đấy, không phải anh mua đâu, cô bé!"

Thầy cắt ngang lời cô, cô khá nhẫn nại, quả thật nhìn lúc này bộ dạng của cô trong hệt như một bà cụ non hết sức. Nhưng dẫu sao cũng rất đáng yêu.

"Xùy, anh nghĩ em là con nít chắc, thuê một ngày để đưa em đến trường sao, em..."

Cô vẫn không chịu thua, vẫn kiên trì trước những ý kiến và quyết tâm phải đưa ra cho thầy biết suy nghĩ của mình.

"Em à, em biết không?"

"Sao?"

"Em dạ đi, anh sẽ nói cho nghe. "

Vừa đến lúc xe phải dừng đèn đỏ, chiếc xe nhẹ nhàng dừng bánh. Tay thầy rời khỏi vô lăng, ánh mắt di chuyển sang cô, miệng cong lên nở một nụ cười tuyệt xảo, bàn tay từ từ đưa lên khẽ vịn cằm v-line của cô.

"Dạ?"

Ánh mắt tò mò trong veo của cô phát sáng lên, cô lập tức gạt đầu kêu một tiếng "dạ " vừa đủ nghe. Thầy im lặng vài giây không nói gì, từ từ cúi đầu

xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng, chiếc lưỡi nghịch ngợm của thầy nhanh nhẹn cuốn sâu vào tách lưỡi của cô ra. Cô tròn mắt thật to nhìn thầy, nhẹ nhàng đẩy thầy ra. Thầy thật to gan, lại dám lừa cô rồi. Mới đi học lại đã bị lừa rồi thật xui xẻo!

"Hmmm... to gan lắm! Chạy đi. Đèn xanh kìa. Tập trung lái xe mau. Khi khác em sẽ xử anh sau!."

...

Xe vừa đỗ đến trường, cô vội lay tay anh, đôi môi nhỏ nhắn của cô nói liên tục một tràng y như một tiếp thị viên vậy, cô không cần nghe câu trả lời "đồng ý" hay "không đồng ý" cô vội mở cửa rồi chạy thẳng vào trường.

"Anh, em không muốn nhiều người biết chuyện của chúng ta. Anh chạy xe vào nơi giữ xe đi, em vào trước gặp Mẫn Huyền đây. "

Bước được vài bước cô liền thấy ngay bóng dáng của ai đó rất quen thuộc, cô hét lớn.

"Mẫn Huyền, tớ ở đây..."

Mẫn Huyền nghe có tiếng ai đó gọi mình liền quay lại, cả hai tuần nay từ khi xuất viện về nhà cả cô và Mẫn Huyền đều không ai liên lạc với ai cả, chỉ có thể nhắn tin với nhau vài dòng qua mạng xã hội rồi nghỉ ngơi. Thật sự cô nhớ cô bạn thân này quá đi mất. Mẫn Huyền chậm rãi tiến lại gần cô, nụ cười duyên dáng mà tinh nghịch vẫn luôn hiện diện trên khuôn mặt tròn trịa đáng yêu của Mẫn Huyền. Tuy nhiên, Mẫn Huyền đã gầy đi hẳn so với lần trước khi nhập viện...

"Huyền này, lâu rồi không gặp cậu. Tớ nhớ cậu chết mất!"

"Khê này, cậu không giận tớ sao? Tất cả là lỗi do mình...mình chưa có thời gian bù đắp lỗi lầm của mình cho cậu, là do mình không chăm sóc cậu thật tốt. "

"Ồ... cậu điên à, nói cái gì đấy. Từ nhỏ mình đã thường bị như thế rồi, cậu hoàn toàn không có lỗi, mình còn phải cảm ơn cậu vì đã ở bên chăm sóc mình! Thôi vào lớp đi, chúng ta mới khỏe lại không nên phơi nắng cơ chứ. Cậu gầy đi bót rồi, tớ phải bồi bổ cậu."

Cô dút lời, vội nắm tay kéo Mẫn Huyền vào lớp, khoe mắt Mẫn Huyền cay cay, dường như Huyền lại trở nên mít ướt nữa rồi. Cô nàng yếu đuối này vẫn không thể mạnh mẽ, cứ rơi nước mắt vào những chuyện nhỏ nhặt mà. Haiz...

Mẫn Huyền im lặng, mím môi bước theo gót chân của cô, trong lòng Mẫn Huyền luôn cảm thấy có ray rứt vì không làm được gì cho cô trước những gì trải qua tối hôm đó... còn cô vẫn cứ tươi vui vẫn nhảy nhót hồn nhiên và dường như đã quên hẳn...

...

Ngoài trời, ánh nắng ban mai chói chang lọt vào từng tán cây. Từng cơn gió thoảng qua không gian, xuyên vào trái tim lạnh nhạt của con người. Tiếng chuông điện thoại mang bài ca giao hưởng êm dịu vang lên, đôi tay thon dài lịch lãm của người đàn ông ấy cầm chiếc smartphone lên, khẽ lướt nhìn tên danh bạ, chùng chừ vài giây, áp sát vào tai trái. Giọng nói trầm ấm vang lên.

"Alo. Tìm anh có chuyện gì? "

"Anh... sao mấy tuần nay anh không đến nhà em chơi... em đến nhà anh thì luôn đến những lúc anh không có nhà, em... "

"Xin lỗi, anh đang bận. Khi khác anh sẽ nói chuyện với em!"

"Anh...anh "

"Tút TUT TUT..."

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ánh sáng

Ngoài trời từng hạt mưa rơi tí tách. Trong phòng, một cô gái đang thiếp dần trong giấc ngủ say, môi hơi mấp máy, mồ hôi nhỏ nhai trên trán và cổ, cô không ngừng lẩm bẩm

"Không,... không. Đừng mà..."

"KHÔNG!!!"

"Khê Nhi, Khê... con sao vậy?"

Cô bừng tỉnh dậy, trong con hôn mê còn hoảng sợ điều gì đó, mẹ cô vuốt trán cô, nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi giúp cô. Đuôi mắt hằn lên bao vết chân chiêm.

"Không sao rồi, con uống thuốc và sữa đi rồi đi ngủ."

"Tại sao con phải uống thuốc?"

"... mới ra viện thì nên uống thuốc bồi dưỡng lại sức khỏe mà con."

Cô gạt đầu rồi đón nhận lấy nó trên tay bà, bà khẽ nhẹ nhõm trong lòng, trong đầu cô không ngừng suy nghĩ về những cơn ác mộng đó, nó cứ mãi ám ảnh cô, vẫn theo cô từng ngày từng giờ. Có điều, sau mỗi giấc mơ cô sẽ nhức đầu và không nhớ gì cả, nó vẫn mãi là bí ẩn!

...

Trong căn phòng tĩnh lặng, tiếng "cót két" không ngừng vang lên, ông Văn đang cố hết sức để trốn thoát, nhưng với một lũ áo đen kính đen bao vây thế này, làm sao ông có thể trốn thoát một cách an toàn được? Trải qua bao nhiêu phi vụ, làm thành công, đem về nhiều chiến tích nhưng phi vụ này ông lại chỉ có một mình mà không có đồng đội, lại bị giám sát 24/24. Thật chết tiệt!

"Này, lão già. Đừng cố cạy cửa nữa, căn nhà này được thiết lập chốt khóa rất kỹ, ngoài chìa khóa sẽ không ai mở được đâu, còn nữa căn nhà này cao như vậy nếu muốn nhảy xuống ông chỉ có hai con đường. Một là tàn phế suốt đời hai là chết không toàn thây "

Tiếng nói lớn vang lên, cũng đầy sự chế giễu, ông im lặng, không đáp trả, lặng lẽ bước đến gần cửa sổ, nhìn xuống khoảng đất ở dưới. Quá cao! Nhưng ông nhất định sẽ trốn khỏi đây.

"Ông chủ của các người tên gì?"

"..."

"Tại sao lại muốn bắt tôi? Tôi đã làm gì có lỗi với ông chủ các người?"

"..."

"Nói! "

"Này, ông già, hãy im lặng đi. Còn nữa thì tôi sẽ đánh đấy. Tôi làm theo phận sự của ông chủ thì làm sao biết được ông bị bắt vì lý do gì?"

Tiếng hung hăng của tên thân cao to đầu trọc kia vang lên. Tay hắn tạo thành nắm đấm, định tiến đến ông, một bàn tay chột chụp lấy, hất ngã tên ấy xuống đất.

"Mày muốn chết hả? " một tên cùng bọn bước đến nói với hắn vội vàng cúi chào bóng dáng cao lớn kia.

"Bang chủ, em xin lỗi. "

Hắn ta vội cúi xuống xin lỗi bóng hình cao to, mặc toàn thân màu đen, ánh mắt sắc bén nhìn lạnh đến thấu xương.

Hắn không nói gì, chỉ tặng cho tên đầu trọc hung hăng kia một cái nhìn, rồi đưa tay lên ý kêu bước ra khỏi phòng.

Ông Văn nhìn hắn, mắt đôi mắt, mặt đối mặt, nhưng hắn ta lúc nào cũng đeo mặt nạ cả, không bao giờ để lộ ra. Hắn ta bị phỏng? Hay mặt có sẹo? Mà lại luôn che kín thế kia... ông cứ nhìn ngắm khuôn mặt đó, nó cứ tạo cho ông một cảm giác rất quen thuộc.

"Cậu có quen tôi không?"

"Ông đoán xem!"

"Có?"

"Cứ cho là vậy!"

Ông hít thở sâu một, cái tên này trả lời như không trả lời. Trước sau như một khí phách lạnh lùng. Không thể nào cạy được miệng hắn ta, kể cả những kẻ phục vụ hắn.

"Tại sao bắt tôi?"

"Từ từ biết. Tạm biệt!"

Chỉ vòn vẹn được vài câu đối thoại, hắn lại lặng lẽ ra đi, lần nào cũng vậy đến nhanh như một cơn gió rồi lặng lẽ ta đi cũng như một cơn gió.

"Cạch!"

Tiếng khóa cửa vang lên, căn phòng tối này lại chỉ có mình ông. Ngoài trời lạnh, đêm lạnh, trong phòng lại bật điều hòa, ông ngước lên bàn, lại thấy remote điều chỉnh. Quái thật? Có kẻ bắt cóc nào lại được đặc ân như vậy không?

...

Hắn bước về căn phòng lạnh lẽo của mình, đẩy cô đơn đầy sự đơn độc. Hắn lặng lẽ ngồi phịch xuống sàn nhà. Đá hoa cương được lót trên đây hơi lấp lánh trong ánh đèn. Hắn thở phào, bàn tay thon dài khẽ cầm điều thuốc lên, hút một hơi như trút bao nhiêu tâm sự.

"Cốc cốc cốc!"

"..."

"Cốc cốc cốc!"

"..."

"Cạch!"

"Anh, tại sao anh không trả lời, điện thoại thì gác ngang? Anh có muốn chuyện làm việc ở công ty sẽ bị hủy hoại vì sự bất đồng của anh không?"

Giọng nói bất xúc của cô ta khẽ vang lên, Từ Dung điện cho mình bộ váy ngắn trễ vai gọi cảm. Hắn không trả lời, cũng chẳng liếc nhìn cô dù chỉ một lần, mặc cho Dung có quyến rũ bao nhiêu, có tốt bụng bấy nhiêu vẫn không thể thay thế được người trong lòng hắn. Rốt cuộc, cô thua người ấy cái gì?

"Hmmm... anh được lắm, anh có trả lời em không?"

"..."

"Anh..."

"Tôi mệt, em về đi."

Lại "mệt" lúc nào cũng nghe anh than phiền về câu này, hmmm. Quái thật! Tại sao ông trời lại cho tôi và anh ấy gặp nhau rồi lại để cho tôi âm thầm chịu đựng nỗi đau này một mình?

Đôi mắt buồn bã của Từ Dung hiện rõ sự thất vọng, cô nhìn anh, mắt anh không hề có hình bóng của cô ở trong đó. Hắn vút điều thuốc qua ô cửa sổ, đưa bàn tay cời vài cúc áo phía trên, khẽ liếc nhìn cô.

"Rốt cuộc, em muốn gì?"

"Em muốn anh yêu em, muốn anh nhìn em, muốn anh cảm nhận được tình cảm của em."

Từ Dung bật khóc, nước mắt từ khóe mắt bỗng dưng rơi xuống, con người vô tâm của hắn vẫn không hứng thú gì, cũng chẳng nhìn cô. Ánh mắt vô hồn nhìn xuống cửa sổ, chỉ đáp lại câu trả lời của đối phương.

"Không thể và xin lỗi."

"Tạch!"

Ánh sáng trong căn phòng bật lên. Hắn nheo mắt về phía Từ Dung, giọng hơi lớn tiếng.

"Tắt ngay, nhanh cút khỏi phòng cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tình cờ

"Mẫn Huyền ơi, tớ chán chết đi được."

"Sao lại chán?"

"Sắp tới valentine rồi đấy, thật chán chết mà."

Đôi môi nhỏ vừa nói, ánh mắt sắc bén lại liếc sang chiếc điện thoại nằm trên bàn. Tâm trạng không thể nào tốt hơn, lúc này gọi thì cũng không nghe được, chắc anh bận về giáo án rồi, nhưng cô mới tỉnh dậy sau bao ngày hôn mê cơ mà...

"Cậu thì buồn cái gì chứ? Hừ, tớ không người yêu, bây giờ cũng chả còn bạn thân nữa thì valentine này tớ sẽ sống thế nào đây? Cậu nói xem rốt cuộc ai sẽ là người buồn nhất vào mùa valentine đây!"

Mẫn Huyền chu môi, đôi môi đỏ mọng thật đáng cung với đôi má mẫm mẫm, cô bức xúc khi mùa valentine năm nay cô lại cô đơn khi không có ai bên cạnh.

"Huh? Cậu không có bạn thân? Vậy tớ là gì chứ?"

Lục Khê trợn mắt nhìn cô bạn thân trước mặt, gì chứ? Không lẽ trước đây mình là bình phong sao, chết thật mà...

"Cậu có thầy rồi kia kia, còn tớ có ai đâu. Những năm trước có hai ta cùng nhau đi dạo quanh phố phường, cùng thưởng thức món socola ngon nhất do tay cô Lục làm "

"Ừ, thế thì năm nay cho cậu cô đơn một lần để tìm tình yêu cho đời mình"

Lục Khê nháy mắt lém lỉnh, đá xoáy Mẫn Huyền, nhưng đôi lại Mẫn Huyền trầm ngâm nhìn về phương xa, khẽ gật gù nghĩ về một điều gì đó.

"Tớ có thích nhưng anh ấy thì không "

Mái tóc hơi xoắn nhẹ của Mẫn Huyền khẽ bay trong gió, ánh nắng chiếu rọi vào cô gái mang đầy ưu tư... Tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng reo lên, Lục Khê cầm lấy rồi bước ra ngoài cửa, tiếng nhạc nhẹ nhàng ấy không thể khiến Mẫn Huyền thoát khỏi cơn suy nghĩ, Huyền chống cằm rồi nhìn xa xăm ra ngoài cánh cửa sổ.

"Alo, cuối cùng anh cũng gọi cho em rồi sao?"

"Anh không gọi cho em thì gọi cho ai?"

"Vậy sao lúc này em gọi anh thì lại...?"

"Đừng nói nhiều nữa, anh yêu em!"

Giọng nói trầm ấm ấy vang lên qua điện thoại, giọng nói mà cô nhớ và giọng nói khiến tâm trạng của cô thổn thức đến lúc này đã xuất hiện. Lúc này, khi nhìn thấy được số di động của anh ở trên màn hình, cô đã nghĩ mình đã không thao thức nữa, nhưng câu ấy đã khiến cô càng thổn thức hơn, cô mỉm cười, thờ phào nhẹ nhõm nhưng tim đập mạnh.

"Em à..."

"..."

"Lục Khê "

"Hửm?"

"Em thích số mấy nhất?"

"Hửm, để xem... Số 12 ấy."

"Được, em cứ dưỡng bệnh đi, anh sẽ gặp em sớm "

"Nhưng điều đó có ý nghĩa gì?"

" Anh yêu em "

Chỉ với vồn vẹn ba từ "anh yêu em " anh không để cô trả lời mà còn để lại cho cô những tiếng tút dài, nhưng rốt cuộc sao anh lại có những hành động bí mật như thế? Cô suy nghĩ nhưng lại không nghĩ ra chuyện gì.

"Mẫn Huyền, tớ đi về nhé, trời cũng đã gần tối rồi. "

"Hửm, cậu về đi. Mai gặp lại, chúc cậu buổi tối vui vẻ!"

" thank you, cậu cũng vậy"

Cô nháy mắt, mỉm cười thật tươi, trong lòng đầy hào hứng, tự nhiên nay Mẫn Huyền thật sến súa, chúc buổi tối nữa chứ... Chắc chắc!

...

Cô về nhà, mùi thơm phức từ phòng bếp thoang thoảng, món ăn thịt ram mà cô thích nhất khiến cái bụng của cô không ngừng đánh trống.

"Mẹ ơi, thơm quá. "

"Con vào nhà đi, mẹ có làm món con thích nhất đó. Mẫn Huyền đâu, nay không qua nhà mình ăn à?"

"Không ạ, Mẫn Huyền nay không có qua, chắc bữa khác ạ! Mẹ ăn cơm đi. "

Cô cười tí mắt, tay cầm thìa gấp miếng thịt nhỏ vàng rom thơm phức ở đĩa vào chén của mình, cô cắn vào một miếng mùi vị vẫn như trước, vẫn thơm ngon của hành tỏi, mặn mặn của vị ướp gia vị, cô mãi mê ăn mà quên mất đề ý mẹ.

Nước mắt bà Lục bỗng dưng rơi dài trên má, cô ngước mắt lên bắt gặp cảnh tượng đó khẽ chạnh lòng, không cần hỏi, không cần tra khảo cô cũng biết ngay câu trả lời. Bà Lục lại nhớ ông xã của mình, mỗi buổi cơm cuối tuần thế này ít nhất đều có ba người, hoặc bốn người là Mẫn Huyền nếu bố mẹ Huyền vắng nhà, vậy mà giờ đây chỉ còn lại hai người mà thôi. Lúc trước, dù bận cách mấy, ông Văn cũng luôn dành thời gian về cùng gia đình, vậy mà giờ người đi đâu về đâu cũng chẳng biết tung tích gì cả.

"Mẹ à... Mẹ ăn cơm đi. "

"Ừm"

Nói vậy thôi, chứ ai cũng hiểu rõ nỗi buồn của hai mẹ con họ, làm sao có thể chịu được khi người thân của mình đã mất tích như thế chứ? Bà Lục là người mạnh mẽ, bề ngoài bà luôn gồng mình để có thể che giấu sự yếu đuối, nhưng mỗi đêm bà lại trối trãi, cô đơn, và những giọt nước mắt không ngừng lăn dài trên má...

...

Mẫn Huyền cất bước đi dạo quanh công viên rồi đặt chân tại một ghế đá ven đó, nhìn sang cửa hàng đối diện có bán trà sữa. Mẫn Huyền bước đến, hít một hơi thật sâu.

"Chị ơi, cho em một ly trà sữa vị dâu. "

"Em ơi, hôm nay cửa hàng của chị có chương trình mua hai tặng hai móc khóa, một trái tim và một mũi tên để hưởng ứng mùa valentine em có định mua thêm không?"

Chị bán hàng mỉm cười rất tươi, bàn tay trắng nõn của chị chìa ra hai chiếc chìa khóa, Mẫn Huyền cười nhẹ, nhưng lại lắc đầu.

"Để hôm khác chị ạ, nay em chỉ đi một mình. "

"Không sao, em lấy hai ly cho anh đi, một hương dâu, một coffee "

Một tiếng nói trầm ấm vang lên, Mẫn Huyền ngước lên nhìn bóng dáng cao lớn đang phủ lấy mình, đôi mắt ấy, đôi môi ấy...mùi hương ấy cũng khá quen thuộc.

"Anh...anh là An Khôi?"

"Ừ. Không ngờ lại là một sự trùng hợp"

"Dạ đây là của quý khách "

Chị bán hàng chìa ra hai ly trà sữa và một cặp móc khóa, tươi cười nhận tiền thanh toán rồi chúc họ uống vui vẻ. Tim Mẫn Huyền khẽ đập lỏ một nhịp, Huyền chỉ biết đi theo bóng dáng của An Khôi, hần ta bước đến gần ghế đá rồi ngồi xuống.

"Đây là của em. "

An Khôi đưa cặp móc khóa cho Mẫn Huyền, khẽ nhìn cô cười nhẹ.

"Nhưng...anh đã mua thì là của anh mới phải?"

Mẫn Huyền e thẹn đáp ứng, dù gì cũng đã là anh thanh toán không lẽ cô lại ngửa tay nhận lấy.

"Anh tặng em!"

"Không được, vậy em giữ một cái thôi. Em sẽ giữ trái tim, còn anh giữ mũi tên nhé, coi như đó là duyên chúng ta đã gặp nhau. "

"Được!"

An Khôi nhận lấy bỏ vào túi, miệng mỉm cười, thật ra An Khôi không hề biết được ý nghĩa của cặp móc khóa đó mà Mẫn Huyền nghĩ trời đã định...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Anh ngủ ngon

Trời cũng đã tối mờ, Mẫn Huyền đứng dậy, khẽ mỉm cười nhìn chiếc móc khóa trên ngón tay, thầm mong đây sẽ là ước nguyện mãi mãi mà ông trời ban tặng cho mình, An Khôi thấy vậy, nhíu mày nhìn Mẫn Huyền, cánh tay khẽ vươn lên kéo bàn tay nhỏ nhắn của Mẫn Huyền khiến Huyền giật mình.

"Anh..."

"Anh không có ý gì, chỉ muốn đưa em về nhà thôi!"

"Trời cũng đã tối rồi, em về một mình cũng được, anh về nhà đi. "

An Khôi lại nhíu mày thêm lần nữa, trong lòng thầm nghĩ cô bé này thật khó hiểu. Chính vì trời đã tối mờ thế này, vì sợ cô bé nguy hiểm nên hắn mới nhiệt tình đưa cô về vậy mà... Mẫn Huyền không nói gì, tay cầm ly trà sữa bước lại gần thùng rác bỏ vào rồi khẽ bước đi chậm chạp. An Khôi hơi ngó người một chút, chạy theo sau bóng dáng nhỏ bé ấy.

"Này, chờ tôi với. "

Nhiumày, lại là nhiumày nhưng lần này là Mẫn Huyền chứ không phải An Khôi, Mẫn Huyền đã bảo tự về được mà, mình đâu còn nhỏ bé gì đâu sao lại như thế này?

"Tối rồi, để anh đưa em về. Nếu em gặp nguy hiểm anh sẽ không biết làm thế nào!"

Trái tim Mẫn Huyền khẽ nhộn nhịp, lại đánh rơi một nhịp, nụ cười và giọng nói ấm này khiến Mẫn Huyền không thể nào ấm lòng hơn nữa, Mẫn Huyền chỉ gật nhẹ rồi bước đi tiếp. Trên đường đi, bầu trời tĩnh lặng, đường phố vắng dần, Mẫn Huyền và An Khôi lặng lẽ đi, An Khôi đi theo bước chân nhỏ bé của Mẫn Huyền, cứ lặng lẽ đi, chỉ biết lặng lẽ lặng lẽ mà thôi...

Trong lòng An Khôi chợt nhói đau, giá như cô ấy có thể như Mẫn Huyền thì tốt biết mấy? Là cô gái nhỏ dễ hấn che chở, được yêu thương thật khó lắm sao?

Đường về càng gần, An Khôi mang theo bầu suy nghĩ của mình, Mẫn Huyền cũng vậy đôi mắt không ngừng chăm chú vào cái móc khóa hình trái tim trên tay, không khỏi suy nghĩ, không khỏi ước mong.

"Cảm ơn anh, đến nhà em rồi!"

"Ừm."

"À, Huyền này, con gái luôn khó hiểu vậy sao?"

"Hừm..."

"Không có gì, em ngủ ngon anh về đây."

An Khôi bất giác nhận ra, đây là Mẫn Huyền, cô ấy chỉ là một đứa trẻ làm sao có thể hiểu tâm tư của mình... Thật điên rồ. An Khôi quay lưng bước đi, Mẫn Huyền vẫn đứng ngoài hàng rào, dõi theo bóng lưng đang khuất dần.

"An Khôi, anh ngủ ngon"

...

Trong căn phòng tĩnh mịch, bóng tối luôn tràn ngập vào căn phòng lạnh lẽo đó, hắn ngồi gần bệ cửa sổ, ngược nhìn xa xăm, trời hôm nay thật đẹp, những ánh sao lung linh nhỏ bé chiếu xuống. Nhưng vẫn không thể lấp đầy trái tim cô đơn của hắn. Mùi nước hoa phụ nữ bỗng nhiên loang vài phòng của hắn, khẽ khịt mũi hắn cảm nhận được thân thể mềm mại đang tựa vào người hắn.

"Từ Dung? Lại là em?"

"Phong... Em thật sự rất nhớ anh."

Hắn không trả lời, ánh mắt nghiêm nghị đang hướng về phía cửa sổ. Một chút quan tâm đến Từ Dung cũng không. Từ Dung rót cuộc có gì không tốt? Gia thế rất tốt, ngoại hình cũng ổn định, lại có một trái tim mãi thuộc về hắn, nhưng rất tiếc hắn không hề cảm nhận và đáp trả.

Từ Dung thấy hắn không trả lời, tim Dung lại đập mạnh hơn khi đối diện với người đàn ông này, Từ Dung rút ra một chiếc khăn, khẽ lau đi những giọt mồ hôi của hắn, bàn tay mềm mại rải dần trên khuôn mặt mệt mỏi ấy.

"Từ Dung "

"Dạ?"

Đôi mắt tròn xoe của Từ Dung nhìn hắn trong bóng đêm, bất giác Dung đưa tay lên ngực, nhịp tim của Từ Dung khá bất ổn.

"Cảm ơn em. Từ nay, đừng vì tôi mà tốn công sức nữa."

Giọt nước mắt không biết từ lúc nào mà rơi, Từ Dung mím môi, lặng lẽ bước ra khỏi cửa. Hắn vẫn không quan tâm, thậm chí không muốn. Vì hắn vốn dĩ, đã quen rồi...

Từ Dung lập tức về nhà với tâm trạng không ổn định, lần nào đến nhà hắn cũng phải nghe những lời đầy tàn nhẫn đó. Một lần nhìn Từ Dung, hắn vẫn tiết kiệm vậy sao? Nước mắt một lúc càng rơi nhiều hơn trên đôi gò má nhỏ ấy...

"Từ Dung, con lại đi đâu mới về vậy?"

"Ba...con chỉ mới...vừa qua nhà Quỳnh mà thôi."

"Nói dối! Con gái oi con gái, tại sao con không đồng ý với người ta lời tỏ tình kia? Lại vì thằng đó mà si tình. Ba cũng muốn nó làm con rể nhưng quả thật không thể rồi con à."

Giọng nói bất lực của một người đàn ông trung niên. Nhìn con gái đau khổ, hắn là ông cũng rất đau lòng, con gái là do một tay ông nuôi nấng, vợ ông đã đoán mệnh từ hồi trẻ, bỏ ông cùng đứa con gái, Từ Dung suốt mấy chỗ nào chắc ông thật sự không thể chịu nổi.

Từ Dung không trả lời, vội vã chạy lên lầu đóng sầm cửa lại, trong lòng như có hàng ngàn cây kim đâm thẳng vào trái tim..

...

Lục Khê đã chìm vào giấc ngủ sớm từ lúc anh cúp máy, đôi môi khẽ mấp máy mơ về một giấc mơ đẹp, trong mơ cô mơ thấy cô và một cậu con trai nào đó đang chơi rất vui vẻ...

"Anh... Anh...anh ơi!!!"

Cô hét lên trong vô thức, tỉnh dậy, trên vầng trán đầm mồ hôi, cô vội xua tan giấc mơ đó, nó thật là ác mộng đối với cô, bất giác đưa tay vớ điện thoại bấm dãy số quen thuộc rồi lại xóa đi.

Giờ này đã khuya, ai lại bắt máy vì mình cơ chứ?

Gió thoảng lùa qua ô cửa sổ, cái rèm phấp phất bay trong gió, làm trán cô mát lạnh, cô đứng dậy uống một ly nước, ngồi xuống bàn nhìn ngắm cây xương rồng bên cạnh, loài xương rồng tượng trưng cho sự mạnh mẽ, tượng trưng cho tình yêu vững chắc, cô chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, rồi lại lắc đầu chìm vào giấc ngủ... Chậu xương rồng này thật quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nếu không...

Màn đêm phủ xuống, người đàn ông trung niên kia đang dần dần tiếp đi chìm vào giấc ngủ sau bao ngày mệt mỏi, hắn bước lại gần ông hơn khẽ chạm vào người của ông, hử một tiếng rồi lạnh lùng kéo ghế lại ngồi, đôi bàn tay thon dài khẽ nhịp nhịp lên bàn. Vốn tính nhạy cảm, ông Văn mở mắt, trong màn đêm tĩnh lặng ông phát hiện bóng dáng đó đã an tọa từ lâu, khẽ thở dài rồi ngồi dậy, tựa vào thành giường.

"Ông thật giỏi."

"Quá khen."

Đáp lại một câu nhạt nhẽo, ông Văn khẽ nhướng mày nhìn bóng dáng ấy, nó rất giống một người, một người mà đã khiến ông ghi nhớ từ rất lâu...

"Ông có hứng thú với trò chơi không?"

"Không "

" Không cũng phải chơi, vì tôi muốn vậy. Mỗi ngày sẽ có một câu hỏi cho ông, chỉ cần trả lời thành thật là đủ. "

"Đơn giản?"

Hắn không trả lời, đứng thẳng dậy bước ra khỏi cửa, đóng "sầm" lại, hẳn là ai, tại sao lại đến đây tựa như con gió, lần nào cũng vậy...

...

Ngày 14/2,

Lại một mùa valentine đến, cô hiện tại vừa háo hức vừa hơi buồn vì cô sợ anh có nhiều công việc như vậy sẽ quên mất, dù yêu nhau không lâu nhưng cô luôn có cảm giác an toàn, ấm áp, cô luôn muốn giữ mãi cảm giác này bên người yêu của mình. Người đàn ông này sẽ là chỗ cô nương tựa sẽ là bờ vai vững chắc cho cô. Đang trong dòng suy nghĩ mênh mông, cô đang chống cằm suy nghĩ, tiếng chuông mang bài hát pretty boy vang lên, cô giật mình, đôi bàn tay nhỏ nhắn nồn nà vội lấy điện thoại, nhưng rất tiếc chỉ là một số máy lạ nhá máy mà thôi, cô thờ dài... ngược nhìn phía cửa ra vào, bóng dáng ấy...quen thuộc quá.

"Thầy...?"

Đã lâu rồi, cô mới nhìn thấy dáng vẻ nghiêm nghị của anh trong áo sơ mi trắng, quần tây chỉnh tề đến trường như thế này sau bao ngày nằm viện, cô há miệng, hôm nay anh thật đẹp trai quá, thật quyến rũ.

"Nay tôi sẽ dạy bài mới cho các em. Lục Khê, đừng há miệng nữa không ấy..."

Mọi ánh nhìn đều chăm chú nhìn thầy, thầy cắt ngang nghiêm nghị quay lên bảng, tấm lưng săn chắc ấy không khỏi khiến cô không thể say sưa.

"Lục Khê, cậu mà nhìn nữa thì cũng được nhưng đừng há miệng thế chứ nếu không..."

"Nếu không thì sao?"

"Thì sẽ ghê lắm. "

Thật khó hiểu, rốt cuộc thì cô cũng chưa hiểu hai người này đang mập mờ điều gì, hiện tại cô chỉ biết tiếng ấm áp trầm ấm ấy đang vang lên ở trên bục giảng kia, anh đang giành bài rất say sưa, các nữ sinh ở dưới đang chăm chỉ hướng mắt về phía anh.

Ánh mắt anh đang hướng về cô, ánh mắt hiền hòa ấy sưởi ấm trái tim của cô. Cô cứ nghĩ anh bận lắm chứ, vì tiết trước lại có người đến dạy thay. Anh cho bài tập trên bảng, yêu cầu các học sinh làm bài tập rồi thản nhiên bước xuống dạo quanh một vòng, cô nhìn thấy anh tim đập nhẹ, ngượng ngùng với cuối xuống làm bài tập. Anh đột nhiên cúi xuống chỉ tận tình cho cô một bài giảng, đôi khế cúi hơi sát vào mái tóc của cô nói khẽ "anh yêu em".

Lời nói trầm ấm không lớn của anh vang lên bên tai của cô, cô gượng đỏ cả mặt, thật ngại chết đi mà, không hiểu anh đang làm cái gì vậy chứ, anh khẽ nhếch môi, rồi bước lên bục giảng.

"Reng reng "

Tiếng chuông kết thúc tiết học cũng vang lên, anh chào cả lớp rồi bước ra khỏi ngoài cửa, cô đi cắt tập vở rồi ra về, hôm nay thật hạnh phúc vì có ít tiết học, nhưng lại nhớ ra hôm nay mình phải trực nhật, cô thầm thở dài.

"Khê à, nay tớ có việc về sớm. Cậu chịu khó trực một mình nhé. "

"Được cậu về đi. "

Mẫn Huyền gật gù, mỉm cười chạy ra khỏi cửa, hôm nay Mẫn Huyền có hẹn với chị họ của mình để bàn một số việc gì đó. Cô nhìn căn phòng trống, nhặt lấy cây chuối, cô quét hết lớp, bước đến bảng lớp cô lau qua một lần nữa, dù Mẫn Huyền đã lau sạch rồi. Mồ hôi vươn trên trán của cô, đôi bàn tay thon dài của ai đó chợt ôm lấy cô. Cô quay lại, bắt gặp bóng dáng đó, chính là anh. Cô nhìn anh một hồi lâu, như bị chính anh thôi miên vậy. Mùi hương của cô dịu nhẹ bay vào mũi của anh, anh thật sự muốn ôm người con gái có mùi hương khó cưỡng và thân hình mềm mại nhỏ nhắn này vào lòng lâu hơn nữa, nhưng đây là trường học.

"Khê, mình về thôi, em vất vả rồi. "

"Anh...anh ra trước đi, nếu anh và em đi chung thì..."

"Không sao, kệ họ. Anh chỉ muốn được chăm sóc em."

Bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán của cô, khẽ vén những sợi tóc con xoắn che phủ xuống đôi mắt trong veo đó.

" Anh..."

"Thôi được rồi, anh lấy xe đợi em. Nhớ nhé, phải đi đến xe anh. "

Cô mỉm cười, gật đầu, ngày hôm nay anh thật cho cô cảm giác nhẹ nhàng, êm dịu. Cô đặt khăn lau bảng lên bàn rồi lấy cặp đi khỏi lớp. Cô bước khỏi cổng trường, tiến đến gốc cây khá xa kia, nơi anh đang đợi mình, rồi ngồi lên chiếc xe hơi đó. Anh vẫn luôn chọc cô chiếc xe là do anh mượn nhưng thật chất cô biết nó là của anh, cô chưa từng hỏi về gia thế của anh nhưng cô tin tưởng người đàn ông này có thể tự tích góp mà có được.

"Khê nhi."

"Dạ..."

Chưa kịp để cô trả lời dài hơn, đôi môi của anh đã phủ lấy bờ môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng cuốn lấy bao sự ngọt ngào của cô. Nụ hôn mãnh liệt, hai tay anh ôm chặt lấy cô, cái lưỡi của anh không ngoan ngoãn mà mạnh mẽ khám phá bên trong của cô, cô hơi bất ngờ, nhưng lại nhẹ nhàng đón nhận, đáp trả lại nụ hôn của anh.

"Ừm ừm... em..."

Anh thả lỏng cô ra, nhẹ nhàng chỉnh lại cổ áo cho cô, đôi bàn tay vuốt nhẹ mái tóc ấy.

"Anh, sao anh lại hôn em?"

"Bởi vì, anh thật sự rất nhớ em."

"Chẳng phải lúc nãy chúng ta vừa gặp nhau sao?"

"Lúc nãy em há miệng, đôi môi đỏ mọng của em đã khiến anh muốn hôn nó thật sâu rồi, nên anh mới nói "nếu không" "

Ánh mắt sắc bén của anh nhìn cô khiến cô ngượng ngùng, đôi môi đỏ mọng không ngừng chu lên, cô không đến nỗi ngu ngốc đương nhiên phải hiểu câu nói lúc nãy... Thật sự là ngại chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nó dành cho em

Không để cô có cơ hội suy nghĩ nhiều, anh cúi xuống thắt dây an toàn cho cô, nhịp tim của cả hai lúc này càng đập nhanh, cô lúng túng, đôi bàn tay khẽ run rẩy, nhưng anh thì không, khuôn mặt vẫn bình tĩnh, anh thắt xong rồi quay về chỗ ngồi của mình bắt đầu ăn bánh.

"Anh... Chúng ta đi đâu. "

" Em muốn đi đâu?"

"Anh à, anh thật sự không nhớ hôm nay là ngày gì sao?"

" Ngày?"

Anh hơi nhíu mày nhìn cô, rồi lại thẳng người tập trung lái xe. Mặt cô lúc này thật không thể bình tĩnh được nữa, thật đáng chết mà! Tại sao một ngày quan trọng như thế lại không nhớ, ngày đánh dấu bước ngoặt của mình, vậy mà... Cô vẫn im lặng, không thèm nói nữa, lấy điện thoại ra khẽ lướt lướt.

" Em cất vào đi, đi xe không nên xem điện thoại, sẽ hại mắt "

Cô chán ngán, không thèm trả lời, dường như đang đối hờn với anh, nhưng vẫn có ý định nghe lời, bỏ tọt điện thoại vào cặp. Ánh mắt lại nhìn sang ngoài cửa, con đường này hình như đâu phải về nhà? Mà là... Khu thương mại cơ mà.

" Khê nhi, tới nơi rồi, chúng ta đi xuống thôi. "

"Đây... Đây đâu phải nhà em... Đây là khu thương mại mua sắm mà. "

Cô lắc đầu, miệng nói lấp bắp, cô không biết vì sao anh lại đưa cô đến đây, cô đâu hề đòi hỏi mua sắm tại sao lại thế...

" Em muốn đón valentine, thì trước tiên phải chọn cho mình bộ đồ thích hợp chứ, không lẽ em muốn mặc đồ học sinh đi với tôi?"

"Em..."

"Em không đến mức xấu xa mặc đồ học sinh để người ta bảo tôi dụ dỗ em chứ?"

Ánh mắt ngạc nhiên của cô hiện rõ ra, ngày hôm nay thật là sự bất ngờ này đến bất ngờ khác, tại sao anh lại cho cô những bất ngờ tuyệt vời như thế này? Cô cứ nghĩ rằng anh đã quên bên đi ngày này rồi chứ, thiệt ra anh vẫn luôn nhớ...cô nhìn về phía anh, lắp bắp nói

"Không phải... anh đã quên rồi sao?"

"Em biết không? Anh có 12 tháng một năm, 30 ngày một tháng, 7 ngày một tuần, 24 giờ một ngày, 60 phút một giờ... nhưng trái tim của anh chỉ có một, và nó dành cho em "

"..."

"Vì thế, mỗi ngày trôi qua đều dành cho em, không cần phải là lễ hay gì anh cũng dành để yêu em"

Trái tim cô ngày càng rối loạn, nhịp tim như tăng cao, nó không phải là bất ngờ nữa mà là một món quà, một món quà vô giá, lúc này đầu cô trống rỗng, cô không thể suy nghĩ gì nữa, cô chỉ biết rằng, cô cũng yêu anh mất rồi. Người đàn ông trước mặt của cô sẽ là người đàn ông cuối đời của mình. Anh chăm chú nhìn cô, những ngón tay lau đi giọt nước mắt của cô, cô như bất động không thể nói gì nữa. Anh ôm cô vào lòng khẽ thì thầm.

"Ngoan, đừng khóc. Xuống xe, chúng ta mua sắm "

Cô không nói gì, khẽ gật đầu rồi bước xuống theo anh, trong lòng khẽ dâng lên một chút hạnh phúc mãnh liệt. Tất cả chuyện này là do anh sắp đặt hết sao?

Bước vào cửa khu trung tâm thương mại, cô đi dạo quanh hết chỗ này chỗ kia, nhìn ngắm hết món này món nọ, nhưng anh chỉ cho cô cái nào cô cũng khẽ lắc đầu cả, anh không hề tức giận, không hề bực mình, khuôn mặt điển trai luôn bình tĩnh, nghiêm nghị, cô không muốn làm anh buồn, nhưng thật sự những thứ này cô không thích.

"Em ơi, em vào đây xem quần áo đi, bên thương hiệu của chị cung cấp đồ đôi, những mẫu mới nhất để hưởng ứng valentine."

Đang ngược nhìn khuôn mặt anh, tiếng nói lãnh lớt của chị bán hàng vang lên, chị ta còn nắm chặt lấy cánh tay của cô nữa. Trong đầu cô chợt lóe lên sự vui mừng. Đúng rồi, thứ cô cần hiện tại là đồ đôi. Cô nắm lấy đôi bàn tay thon dài kia bước vào ngắm nghía bộ quần áo ngay trước mặt, cô khẽ mỉm cười hài lòng, quay sang anh.

"Anh, anh có muốn mặc đồ đôi cùng em không?"

"Chỉ cần em muốn, mọi thứ đều có thể. "

Cô mỉm cười thỏa mãn, ngắm nghía đồ đôi trước mặt được mặc cho ma -nơ- canh kia, dáng người của ma- nơ-canh nữ rất hợp với dáng người của cô, với chiếc đầm màu đen đầy quyến rũ, có đính một tí kim tuyến, tà váy xòe ra với chất liệu ren cao cấp, còn đối với nam thì lại là chiếc áo sơ mi đen tuyền nam tính, liếc sang dáng người của anh, cô khẽ gật gù.

"Thanh toán cho tôi bộ đồ. "

"Dạ. "

Sau khi thanh toán, anh và cô đã thay đổi hoàn toàn trong bộ đồ đôi hoàn hảo này, màu đen tôn lên làn da trắng hồng của cô khiến cô như một người phụ nữ thật thụ, không chút gì trẻ con cả, còn đối với anh thì đầy nam tính, ánh mắt ấy, dáng người ấy hút hồn biết bao cô gái. Chị bán hàng cứ liếc nhìn anh không rời mắt.

"Quý khách thật xứng đôi à nha. Chúc hai người có một đêm valentine vui vẻ. "

Chị bán hàng đưa ra một món quà tặng nhỏ, là chú gấu bông cùng thỏ con bonny, quả thật là mùa valentine, đều có quà tặng cho các cặp đôi. Cô gật gù nhận lấy, rồi ôm hai chú gấu bông nhỏ vào lòng.

"Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu hả anh?"

"Em thích đi đâu?"

"Em không biết, anh đưa em đi đâu em đi đó."

Cô lắc đầu, nói thật cô chẳng biết mình nên đi đâu, mùa lễ này chắc hẳn những chỗ cần đi thì sẽ rất đông đúc, rất ngộp thở. Nhưng nếu không đi đến những chỗ đó thì cô và anh sẽ đi đâu trong tối nay? Đôi bàn tay đột nhiên vịn chắc bờ vai của cô, nhìn thẳng vào sâu đáy mắt của cô khẽ thì thầm.

"Vậy thì anh sẽ đưa em đi một chỗ."

" Là đi đâu?"

" Đi về nhà làm vợ anh!"

"Xùy, anh thật là... Trước hết mình ăn tối cái đã. "

Cô đánh trống lảng, đôi gò má ửng hồng cả lên, trong đáy mắt của anh cô nhận ra sự chân thành, nhưng vì thế cô lại càng ngượng ngùng hơn muốn né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bầu trời hôm nay thật đẹp

Chiếc xe taxi đưa cô về nhà an toàn, cô vừa về đến nhà đã nghe mùi rượu thoang thoảng, từ nhỏ mũi của cô rất nhạy, nên chỉ cần mùi hương nhẹ cũng có thể khiến cô cảm nhận được. Trong nhà ngoài ba thì đâu còn người đàn ông nào? Huống chi, ba của cô hiện tại..

Dòng suy nghĩ dập tắt, cởi bỏ đôi giày búp bê để lên kệ, cô vội vã chạy vào, người phụ nữ quen thuộc kia đang cầm chai rượu, cơ thể hiện rõ sự mệt mỏi, trên sàn nhà tràn ngập chai rượu đang rải rác. Kế bên người phụ nữ ấy là một người phụ nữ trung niên đang ngồi kế bên, khá quen thuộc, cô nhún mày suy nghĩ.

"Mẹ!!!"

Cô sững sốt một lần nữa, mẹ...mẹ của cô uống rượu sao?

"Đì...đì..."

Nghi Hạ không nói gì, chỉ đứng dậy lặng lẽ nhặt những chai lọ dưới sàn, cô chạy đến ôm mẹ. Bà Lục không ngừng kêu hai từ "ông xã" trong đôi mắt ướt nhoe, mắt nhắm lại dường như đã say khướt. Trong cơn mê sảng, bà Lục không ngừng gọi tên chồng của mình. Liếc nhìn trên bàn cô nhận ra một món quen thuộc, những viên socola lăn trên bàn, một món quà tinh thần hằng năm mẹ cô vẫn hay làm để tặng ba vào valentine. Nhắc đến đây, nước mắt của cô lăn dài, là cô không tốt.

Kỉ ức chợt ủa về, cô nhớ rất rõ mùa valentine năm trước, ba mẹ, cô và ngay cả Mẫn Huyền đều có mặt tại ngôi nhà nhỏ này. Bà Lục tự tay làm socola nóng hổi mới ra lò để tặng cho ông Văn, trên khuôn mặt hiện lên niềm hạnh phúc của một người vợ, tuy đã lấy nhau được nhiều năm, đã có con cái nhưng hai vợ chồng vẫn luôn giữ mãi tình cảm này, vẫn sát son một lòng vì nhau. Nhớ lại, cô còn rất cảm động và ngưỡng mộ chính ba mẹ của mình, Mẫn Huyền cũng vậy.

Quay về hiện tại, nước mắt của cô rơi càng nhiều hơn, nước mắt rơi xuống đôi gò má xinh đẹp, trong lòng cô hiện lên sự áy náy. Cô đã vô tâm bỏ lại mẹ cô đơn trong chính căn nhà của mình, không có ba đã là một nỗi buồn lớn đối với mẹ, vậy mà...đến con gái cũng không có mặt cùng mẹ đón, lại để bà cô đơn trong chính căn nhà. Sự lạnh lẽo bao phủ lấy cô, cô ôm mẹ vào lòng, nước mắt rơi càng nhiều, đôi mắt xinh đẹp của cô nhoe dãn. Chắc hẳn, bà Lục đã rất buồn bã vì cô, bên ngoài bà luôn là một người phụ nữ cứng rắn, nhưng bên trong lại là một phụ nữ yếu đuối cần che chở. Lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên mi mắt của bà, cô khẽ thở dài, lòng đau như cắt. Một cánh tay đến bên cô, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

"Khê, con đừng lo lắng. Lúc này mẹ con la hét đập vỡ đồ đạc...đì cũng rất sợ. Giờ mẹ cô đã ổn rồi không phải sao?"

"Đì là Nghi Hạ ạ?"

Nghi Hạ gật đầu, ánh mắt sắc bén lướt sang bộ váy cô đang mặc rồi lại nhìn sang bà Lục đang say khướt. Cô chỉnh lại tư thế, giúp mẹ nằm lên sofa, đắp chăn cho bà, rồi theo Nghi Hạ bước về phía ban công. Bầu trời đêm hôm nay thật đẹp, cô ngước lên bầu trời, rồi lại quay vào trong nhà.

"Mẹ, tha lỗi cho con. Con xin lỗi "

...

Hắn về nhà trong sự mệt mỏi, vừa về đến nhà đã có một người phụ nữ nằm trên sofa đợi hắn, trên gương mặt xinh đẹp dịu hiền hiện đầy sự cô đơn, trống vắng, bi ai. Hắn bất giác nhún mày.

"Xin lỗi... Là do cô Từ Dung cứ nhất quyết ở lại, tôi không nỡ..."

Hắn gật đầu, ra hiệu lui xuống, ngồi cạnh bên nàng, nhìn ngắm một xíu rồi lấy điều thuốc ra châm lên. Tiếng động của hắn làm cho Từ Dung thức giấc, nàng xoay người lại, liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy, lật đật ngồi dậy, lập tức ôm chầm lấy hắn.

"Anh, anh đã về rồi sao? Em mừng quá!"

"Mừng?"

Chân mày của hắn nhíu lại một giây lát, hắn lại nhìn sang cô gái này, tối vậy rồi sao còn không về nhà. Nhìn bộ đồ trên người Tử Dung, chắc hắn là muốn đi chơi?

"Tối rồi, em về nghỉ ngơi đi. Có gì mai rồi nói. "

"Anh, hôm nay valentien, anh dẫn em đi chơi được không? "

"Không!"

Nước mắt của Tử Dung bắt đầu lăn dài, biết trước được kết quả, nhưng Dung có thể làm gì chứ? Người con trai trước mặt nàng lúc nào lại chẳng tàn nhẫn đến thế. Hai mắt nhắm lại, hít sâu vào, Tử Dung run rẩy.

"Tại sao? Cô ta là người đến sau tại sao lại vậy!"

"Cô biết?"

Ánh mắt đục ngầu của hắn trong làn khói mờ ảo. Nước mắt trộn lẫn làn khói ấy khiến cho Phù Tử Dung không thể nhìn rõ hắn được nữa. Tử Dung nhanh tay quẹt đi những giọt nước mắt, chạy đến ôm hắn dù hắn đẩy Tử Dung ra.

"Anh...anh đồng ý được không, một lần thôi?"

"..."

Hắn không trả lời, để mặc cô lay tay, hắn không thương hại cô, nhẹ nhàng châm thêm một điếu thuốc, nhìn cô như thể hắn chẳng có chút nào lay động. Không gian yên tĩnh đến đáng sợ, một lúc sau, hắn nâng cằm của Tử Dung lên, khẽ cười nhạt.

"Yêu một người không thuộc về mình, không có tư cách để ghen."

Đột nhiên, tiếng nói trầm bổng của hắn vang lên. Trái tim Tử Dung như bị co thắt lại, hắn phải nói lời này thì mới vừa lòng sao. Ngược nhìn bầu trời đêm tuyệt đẹp, mê hoặc lòng người kia? Trời đẹp, nhưng trái tim cô không vui chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hãy can đảm

Hơn hai tháng trôi qua,

Năm học mới lại bắt đầu, càng bận rộn hơn với những trang vở, ngồi trong quán cafe sách yên tĩnh, tay cầm bút làm những bài toán khó kinh khủng khiến cô ngán ngẩm, hôm nay Mặc Huyền không đến cùng cô, chán chết đi được! Bàn tay trắng nõn nà của cô với lấy ly trà sữa bạc hà, hương vị ngọt ngào, the the làm mát lạnh bên trong lưỡi cô. Mùi hương bạc hà ngày càng bao phủ lấy cô, bàn tay thon dài ôm trọn cô vào lòng, cái cảm tựa lên đỉnh đầu của cô cực kỳ tuyệt vời.

"A!"

Cô quay mặt lại, tham lam hít thở mùi hương bạc hà quyến rũ đó. Mùi hương của anh khiến cô rất thích, anh đưa tay véo mũi cô một cái. Nhìn gương mặt của cô, anh ôn nhu mỉm cười nụ cười cuốn hút cô. Cô cúi đầu trốn xa ánh nhìn xấu xa của anh, chui vào lồng ngực ấm áp của anh ẩn nấp. Cơ thể mềm mại của cô được cơ thể to lớn ôm trọn.

"Bài nào khó? Anh giúp em giải."

"Không cần đâu, em chả muốn giải nữa, chỉ cần anh thôi."

Cô chu môi, làm nũng với anh, mới đây mà cô đã quen anh gần được một năm hơn rồi, tính đến thời điểm này. Cô và anh ngày càng thân thiết hơn, cô yêu anh, yêu tất cả những gì thuộc về anh, khuôn mặt, bóng dáng, sự ôn nhu dịu dàng đến khó cưỡng của anh khiến cô không thể nào quên được. Anh lắc đầu nhìn cô, cô gái nhỏ này không ngoan rồi.

" Phải chăm chỉ mới có thể làm bài tốt được. "

"Không chịu đâu. Lúc này em rất chăm học, tại anh đến bắt nạt mà em không muốn học nữa. "

Cô lắc đầu, giọng nói êm ả mềm mại như tiếng suối của cô, cô mỉm cười nghịch ngợm nhìn anh, chọt chọt vào ngực anh.

"Khê..."

"Hử?"

"Em không ngoan anh sẽ..."

"Sẽ làm sao chứ...?"

Nụ hôn của anh nhẹ nhàng phủ xuống bờ môi của cô, anh ôm cô chặt vào lòng, sự mềm mại ở đầu lưỡi chiếm lấy tâm trí cô, cô ôm anh, phối hợp nhẹ nhàng, nụ hôn nóng bỏng khiến cô nghẹt thở, hơi thở dồn dập.

"Anh... Đây là nơi công cộng đó!"

"Mặc kệ. "

Anh véo mũi cô một phát, cô mỉm cười hạnh phúc vùi đầu vào ngực anh, những khoảnh khắc này thật hạnh phúc. Tim cô đập thật mạnh, đã quen nhau được lâu như thế rồi mà cô vẫn cảm thấy bối rối như những ngày đầu vậy, sự dịu dàng của anh khiến cô rất khó cưỡng, rất bối rối. Lần nào gặp gỡ, được cái môi đáng ghét kia hôn cô cũng đỏ ửng cả mặt.

Ánh mắt của anh nhìn xuống đồng sách trên bàn của cô, bàn tay mềm mại vuốt ve mái tóc mềm mại xoăn nhẹ tự nhiên của cô. Ánh mắt sắc bén ấy lướt sang cô, nhìn chăm chăm vào cô khiến tim cô muốn lọt ra ngoài.

"Anh...anh nhìn gì ghê vậy?"

"Em tin vào dị đoan như thế à?"

Bàn tay anh nâng cuốn sách lên, anh nhìn vào nó về mặt xa xăm

"Em làm gì có, trả lại cho em."

"Em đọc được gì trong đó?"

"Đàn ông môi mỏng rất đa tình. Anh xem, môi của anh thật hư hỏng "

Cô không đánh mà lại khai hết tất cả, khóe môi của anh cong lên, nụ cười cuốn hút con người, nụ cười mang đầy vẻ nguy hiểm. Bất giác cô biết mình vừa nói điều gì đó hơi sai sai, cô nhìn anh. Cô bắt đầu lo lắng, về mặt này có ý gì đây?

"Em biết môi mỏng còn có tác dụng làm gì không?"

"..."

"Hôn em."

...

Kể từ ngày gặp nhau trước ngày valentine, Mẫn Huyền không còn gặp An Khôi một lần nào nữa, nỗi nhớ của Mẫn Huyền ngày càng nhiều hơn. Đạo quanh từng con phố mà Khôi thường đi vẫn không thấy bóng dáng ấy. Ý nghĩ đến tìm gặp hắn ta bỗng dưng hiện lên, nhưng lại không đủ can đảm và phải xóa tan ý nghĩ điên rồ ấy. Bàn tay cứ cầm lấy cái móc khóa ở hộp bút, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nó đầy sự dịu dàng nâng niu.

"Mẫn Huyền, món này nhìn ngon quá mình đi ăn không?"

"..."

"Mẫn Huyền. "

"..."

"Mẫn Huyền..."

"Hà. Cậu nói gì?"

"Trời ơi, Mẫn Huyền ơi là Mẫn Huyền cô nàng của tôi ơi hôm nay làm sao thấy?"

"Không có gì."

Mẫn Huyền lắc đầu, nét mặt mang đầy tâm trạng, cô thấy thế liền thấy khác lạ. Mẫn Huyền dạo này lạ lắm, đã cố gắng tập luyện để lấy vóc dáng chuẩn, cũng thường ăn kiêng, không còn hay ăn vặt nữa.

"Này, cậu bị bệnh à. Tớ rủ cậu đi ăn món mới gần trường. "

"Không ăn đâu, béo lắm. "

"Cậu...cậu sao thế, cậu sợ béo cơ à?"

Sự ngạc nhiên khiến cô há mồm, tròn mắt to, cô không ngờ Mẫn Huyền có ngày sợ béo sao? Chẳng lẽ là đang yêu đấy chứ?

"Huyền à, cậu đang yêu đúng không?"

"Ừ, Khê, có lẽ tớ đã yêu anh ấy thật rồi cậu à. Những ngày không gặp anh ấy tớ nhớ lắm, nhưng lại không đủ can đảm đến hẹn gặp. "

Mẫn Huyền mệt mỏi nằm xuống bàn, nổi ra hết tâm sự với cô bạn thân này Mẫn Huyền như trút đi được nhiều nỗi buồn. Cô bất ngờ thêm lần nữa, Mẫn Huyền thật sự đã yêu người con trai ấy sao... Bàn tay nhỏ nhắn của cô vuốt mái tóc thẳng đen mượt của Mẫn Huyền đang bay trong gió. Cô vỗ nhẹ lưng Mẫn Huyền, mỉm cười.

"Nếu như cậu đã yêu anh ấy thật sự, hãy can đảm gặp anh ấy. "

"Tại sao?"

"Nếu yêu thì hãy yêu cho hết mình để sau này sẽ không hối tiếc với những gì mà ta đã từng trải qua. "

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Một mối

Đêm, con phố đã lên đèn,

Đôi chân thon dài của Mẫn Huyền bước đi nhẹ nhàng, dạo quanh công viên mà Huyền thích nhất, không khí hôm nay thật êm đềm, bầu trời đầy sao, những vì sao nhỏ chiếu xuống thân hình nhỏ bé, mong manh của Mẫn Huyền trong màn đêm. Từ nhỏ Mẫn Huyền đã thích dạo quanh công viên, khi lớn lên, sở thích vẫn không hề thay đổi, Mẫn Huyền thích không khí thoáng đãng thế này, đặc biệt là bầu trời đêm, làn gió se se lạnh. Mẫn Huyền đặt chân ngay gốc ghế đá quen thuộc mà Mẫn Huyền thường ngồi đây, nơi thích hợp nhất của Mẫn Huyền cùng cô bạn thân mỗi khi có chuyện buồn. Tọa độ này rất thích hợp, đối diện ngay quán trà sữa, nhâm nhi ly trà sữa, không gian lặng yên thoải mái, bao nhiêu tâm sự cũng được trút hẳn, tinh thần nhẹ hẫng đi. Mẫn Huyền lấy điện thoại, đôi tay nhỏ nhắn bấm số điện thoại quen thuộc, áp vào tai trái, hít một hơi thật sâu, ngáp ngừng.

"Lục Khê, mình quyết định rồi...mình sẽ gặp anh ấy một..."

Bộp!

Lời nói chưa dứt, chiếc điện thoại đã vô thức rơi xuống đất. Ngay trước mắt Mẫn Huyền chính là hình ảnh cặp đôi trước mặt bên phía góc tối kia ôm hôn nhau đắm thiết, nụ hôn mãnh liệt đầy hạnh phúc khiến ai cũng ngỡ ngàng, nụ hôn tràn ngập sự hạnh phúc như mũi tên đâm thẳng vào Huyền, hình bóng quen thuộc của người đàn ông đó, mái tóc đó, khuôn mặt đó đều in sâu trong trí nhớ của Mẫn Huyền, nước mắt không biết từ lúc nào mà rơi xuống đôi gò má xinh đẹp kia, nụ cười chưa chút hiện lên. Anh ta đã có người yêu? Sự thật trớ trêu khiến con tim Mẫn Huyền như bị bóp nghẹt, nỗi đau một ngày càng bao phủ lấy khắp người Huyền. Đau! Đau lắm. Người con gái mong manh không chịu đựng được nữa, đôi chân sắp không trụ được nữa, lê bước nặng nề bỏ đi, hàm răng cắn chặt môi đến chảy máu. Mẫn Huyền dường như mất cảm giác, toàn thân tê liệt chỉ biết chạy đi thật nhanh, mỗi bước chân đầy nặng nề. Máu loang ra miệng nhưng vẫn không hề hay biết. Trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh đôi nam nữ lúc nãy. Tại sao? Ngay lúc Huyền định bày tỏ thì ông trời lại cho mình thấy chuyện tồi tệ này? Mẫn Huyền thà bị từ chối thẳng thừng hơn là phải đối mặt với chuyện này. Tình cảm vừa chớm nở đã sớm lụi tàn, bao nhiêu sự tin tưởng hi vọng đã vụn nát trong giây phút ngắn ngủi.

...

Nụ hôn mãnh liệt vừa rồi vừa kết thúc, người đàn ông ôm chặt cô ấy vào lòng, khẽ thì thào.

"Từ Dung! Anh yêu em. Yêu em, em hiểu không?"

"Không, An Khôi. Người em yêu không phải anh. Xin anh hãy hiểu cho em. "

Người con gái vội thoát khỏi vòng tay đó, cố gắng bình tĩnh chỉnh đốn lại quần áo đã lệch một ít. Ánh mắt tránh né ánh nhìn từ người đối diện, đôi môi mông gọt cảm thốt lên những lời nói nhẹ nhàng.

"Em xin lỗi. "

"Lúc này là anh không tốt. Anh đã cưỡng hôn em."

"Không sao! Khuya rồi em về đây!"

Từ Dung quay đi, trong bóng dáng ấy hiện lên sự trốn tránh, An Khôi muốn níu lại, nhưng lại không thể, sự tuyệt vọng, bất lực đặt lên đôi vai của Khôi. Mím cười nhạt, An Khôi đau đớn, ánh mắt mờ ảo dõi theo bóng dáng nhỏ bé kia, người vẫn luôn cự tuyệt mình đang khuất dần trong bóng tối... Tình cảm của An Khôi dành cho Từ Dung là thực sự, tình yêu ấy không thể nào thay đổi được.

"Anh xin lỗi."

...

Cô bất giác nhìn vào màn hình điện thoại, không có tín hiệu chỉ còn lại những tiếng tút mà thôi, lúc này cô vừa nghe được tiếng rơi của một thứ gì đó rồi lại rơi vào hồi tút của điện thoại. Tim cô đập mạnh, sự lo lắng bắt đầu lan tỏa, Mẫn Huyền đã xảy ra chuyện gì? Nhìn lên đồng hồ trên tay, đã tối rồi Mẫn Huyền lại còn có thể đi đâu được chứ? Cô cố gắng bấm liên tục số để gọi lại, nhưng vẫn không liên lạc được. Thay quần áo, bước xuống nhà, cô vội vàng chạy ra ngoài tìm kiếm Mẫn Huyền. Khẽ thở phào, hôm nay mẹ lại đi show rồi, thật thuận lợi, nếu không lại làm mẹ lo lắng. Cô suy nghĩ, những nơi Mẫn Huyền và cô thường hay đến nhất. Đôi chân nhỏ bé sải bước trên con phố, đầu không ngừng suy nghĩ hình bóng nhỏ bé Mẫn Huyền có thể đi đâu.

"Mẫn Huyền, rốt cuộc cậu ở đâu?"

Cô cứ bước đi mãi, bước đi mãi trong vô thức, tri thức đưa cô đến công viên, nơi mà cô và Mẫn Huyền thường hay đến vào mỗi lúc rảnh rỗi, lúc vui, lúc buồn. Cô cảm thấy, bất giác khẽ lên.

"A, đúng rồi, là công viên?"

Cô bước đến chiếc ghế quen thuộc, ánh mắt không ngừng dò xét tìm kiếm. Chợt bán trả sữa đổi điện đang dọn hàng, cô nhanh chóng chạy đến.

"Chị, chị ơi, chị có thấy Huyền không?"

"Có. Lúc này con bé có tới mua"

Khách hàng thân thiết của cửa hàng, đương nhiên ít nhiều cũng luôn có ấn tượng tốt, cô thăm thẩn an bản thân, Mẫn Huyền có đến đây tức là sẽ không đi đâu xa. Cô gạt đầu, cảm ơn rồi chạy quanh khắp công viên, trời tối mịt, người đã vắng dần, con phố yên tĩnh hơn, nhưng bóng dáng ấy vẫn không xuất hiện, giọt nước mắt của cô rơi xuống đôi gò má, cô bất lực rồi, đành ngồi xuống chiếc ghế đá quen thuộc, một vật gì đó cứng cứng chạm vào chân cô, cô quay xuống nhìn vào nó, bên cạnh còn có ly trà sữa loại mà Mẫn Huyền thích dùng nhất nằm trên đám cỏ, bị che lấp mập mờ ẩn vào cỏ, nếu không chạm phải chắc hẳn cô cũng sẽ không nhận ra đây là đồ vật của Mẫn Huyền.

"Cái...cái này là điện thoại của Mẫn Huyền "

Cô tròn mắt, ngạc nhiên đưa tay lên miệng, điện thoại đã hết pin, hèn gì lúc này cô không gọi được, nhưng sao lại rơi xuống đất? Nhiều câu hỏi hiện lên trên đầu cô, cô không biết điều gì đang xảy ra... Nỗi lo lắng càng nhiều hơn, ngay lúc này, cô rất muốn có anh, người đàn ông đó sẽ giúp đỡ cô. Người đàn ông đó sẽ che chở, sẽ bảo vệ cô những lúc yếu đuối như thế này. Cô tìm kiếm xung quanh mình nhưng lại không có điện thoại, lúc này thay đồ cô quên cảm theo rồi...

"Mẫn Huyền, mình sẽ tìm ra cậu!"

...

Mỗi bước chân của Mẫn Huyền lại nặng nề hơn, sự đau đớn tột cùng đang đè nặng cơ thể nhỏ bé ấy, Mẫn Huyền lê bước đi, không biết phải đi về đâu, nhưng ngay lúc này Mẫn Huyền không muốn về nhà, không muốn trở về căn phòng có hình ảnh của hắn. Ba mẹ đã đi công tác, Mẫn Huyền càng không muốn quay về ngôi nhà cô đơn đó. Đêm nay, quả thực là một đêm buồn nhất... Mẫn Huyền bước đi, bước mãi để đến nhà của cô. Nhà lại khóa cổng, không có ai, điện thoại lại không có... Mẫn Huyền như gục ngã, ngã quỵ xuống bên cổng. Thật sự, quá mệt mỏi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lớn Nhanh Nhé

Cô nắm bắt được manh mối khẽ vui sướng kêu lên một tiếng, đứng phắt dậy, cô nhìn xung quanh, người càng ngày càng vắng, chị bán hàng cũng đã đóng cửa, cô cảm thấy sợ hãi, xung quanh vắng lặng, từng cơn gió bắt đầu lạnh buốt. Cô khoanh tay, xoa xoa cánh tay của mình một tí. Ngược lên bầu

trời, bầu trời hôm nay không có vì sao nào. Suy nghĩ, cô quyết định tìm kiếm Mẫn Huyền một vòng nữa rồi quay về.

Tìm kiếm mãi vẫn không có, cô bất lực, hai cánh tay thả lỏng ôm chặt gấu áo, cô sẽ đi về nhà. Con đường này thật vắng lặng, thật sợ...một cô gái yếu đuối thế này thì sao có thể đi trên đường về như thế này được chứ? Ngoài đường không còn chiếc taxi nào đi ngang qua, cô liền vội vàng chạy thật nhanh về nhà, trời tối thế này cô phải về càng nhanh càng tốt. Cầm túi chạy hối hả, hình bóng bé nhỏ của cô gái trong chiếc váy mỏng manh kia đang cố sức chạy về phía trước.

"Bộp!"

"Này cô em, khuya thế này rồi sao lại ở một mình chứ? Hay là anh...đến với em đêm nay ha!"

Cô vừa chạm vào cái vật gì đó mềm mềm, cô xoa xoa trán, chưa kịp ngăn đầu tiếng nói của người đàn ông đáng ghét nào đó vang lên, thêm tiếng cười ha hả đang sợ kia khiến cô vô thức lùi lại một bước.

"Ông...ông là ai?"

"Tôi là ai? Không quan trọng, nhìn đôi môi của em kia, thật khiến người ta ngấu ngiến "

Tên béo lùn kia nhìn cô, đôi tay thô ráp tùy tiện đưa lên môi của cô, cô hất tay hất ra. Ánh mắt lạnh như băng, cảm phần nhìn đối diện hấn, đôi vai run rẩy, hơi thở hơi dồn dập. Tên béo kia vẫn không có ý định buông tha, hấn ta hoàn toàn nham hiểm, đáy mắt hiện rõ dục vọng. Ánh mắt đang dò xét cơ thể của cô, cô cắn cắn răng, dồn hết sức quay người chạy, một bàn tay thô bạo nắm lấy chòm tóc của cô, dặt mạnh lại, cô giật mình run rẩy khẽ rên "a" một tiếng, hấn không cho cô thoát khỏi. Bàn tay quá lớn của hấn ta khiến hấn ta thuận lợi xoay đỉnh đầu cô quay ngược lại, giọng cười khà ồ vang lên trong bóng đêm. Tên béo lùn ấy đè sát cơ thể cô vào tường, bắt đầu trêu chọc, bàn tay thô ráp không ngừng di chuyển trên khuôn mặt nhỏ bé đã sớm bị sợ hãi mà tái nhợt.

"Bé con, em muốn làm ngay ở đây hay đi vào khách sạn?"

Tên béo chỉ tay về phía khách sạn đối diện, hấn tiến sát hơn một bước, hai tay của cô không ngừng chống đối, cổ đẩy cơ thể béo ú của hấn ra khỏi.

"Chát!"

Cô tát thật mạnh vào mặt hấn ta một cái, khuôn mặt béo ú xấu xí kia in lăm lên năm dấu tay, hấn đau đớn, nghiến răng.

"Chát!"

"Con nhãi ranh, mày dám tát tao, mày nghĩ mày là ai. Cái tát này là cho sự ngu ngốc. "

Hấn ta nghiến răng ken két, tát mạnh vào mặt của cô không chút gì là thương hoa tiếc ngọc. Cô thật sự quá sợ hãi, ngồi thụp xuống, thân người co ro dưới thân hình cao lớn của hấn. Giọt nước mắt không biết từ lúc nào mà rơi xuống đôi gò má xinh đẹp của cô, cô thật sự quá sợ hãi, đôi vai trần hơi xộc xệch, trong đầu hiện rõ lên cảnh tượng sợ hãi.

"Không...đừng... Đừng làm vậy. "

"Dương, cứu em..."

Cái cổ trắng ngần của cô từ lúc nào đã bị tên béo ú đó nắm chặt lại, hấn ra sức dùng lực siết cổ cô, cô khó thở hô hấp. Hình ảnh người đầu tiên trong đầu của cô chính là anh, giờ này anh đang ở đâu? Một cô gái nhỏ bé thế này, sao có thể chống chọi lại được với gã to lớn kia... Cái cổ từ lâu đã bị tên kia siết chặt đến ngạt thở... Cô nhắm mắt lại tuyệt vọng...

"Tha cho tôi...xin ông "

"Ha ha, tha cho mày à? Mày đã tát tao thì đây là cái giá mà mày phải trả!"

Tên béo lùn đó thô kệch, buông cổ cô ra, cô thở hổn hển, tay ôm lấy cái cổ của mình, thật sự rất đau... Đau cả tinh thần lẫn thể chất. Cô co rúm dưới đất, lắc đầu liên tục khi tên kia đang từ từ cởi bỏ chiếc áo thun, rồi xuống chiếc quần... Hấn cười hả hê, kéo cô vào trong góc tối dờ dờ đồ bại...

"Không... Dừng lại..."

Đôi chân cô đã không còn sức lực để chạy, hấn ta thật quá lớn với cơ thể của cô, hai tay cô bị hấn ta giữ chặt, chiếc váy xộc xệch ẩn hiện bộ ngực của thiếu nữ đầy đặn.

"Xoẹt!"

"Bộp!"

Chiếc áo rách một đường do bị tên kia xé rách, thú tính của hấn bắt đầu trỗi dậy, Lục Khê sợ hãi nhìn hấn, lắc đầu liên tục, nhưng hấn đã ngắt xiu...

"Cô bé, cô không sao chứ?"

Tiếng nói trầm ấm của một cậu con trai vang lên, anh ta khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, vẻ đẹp trai khôi ngô tuấn tú. Anh ta vừa rồi đã đánh tên béo kia ngất xỉu? Lục Khê mừng quýnh, nhưng trong lòng vẫn còn hiện rõ sự sợ hãi... run rẩy.

"Cô bé, tôi đưa em về...khuya như vậy rồi, lần sao không được đến đây một mình nữa, thật sự rất nguy hiểm. "

Cô không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu, nhìn vào anh trai kia quả là rất quen mặt, anh ta đỡ cô đứng dậy, dìu cô đi, nhưng cô lại sợ hãi rụt rè, hơi đẩy anh ra.

"Cảm ơn anh. Tôi không sao rồi. "

"Tôi đưa em về? Còn tên đàn ông này em muốn xử lý hắn ra sao?"

Cô khẽ liếc nhìn người đàn ông đã ngất xỉu phía dưới vì một cú đánh khá mạnh, mùi rượu nồng nặc hơn, hắn ta quả đúng là đáng chết. Hiện tại, cô không thể suy nghĩ ra có thể làm gì đối với tên bản thủ này, chỉ biết đập vào mình hắn một cái bỏ tức, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

"Không cần lắm. Đường về nhà còn không xa, tôi có thể tự về được. "

Nói xong, cô lập tức chạy về, những người đàn ông thật đáng sợ, rõ ràng ai cũng có thú tính trong người, nhất thời cô không thể nghĩ ra được gì, cô chỉ muốn thoát khỏi cái chỗ quái quỷ này mà thôi... Anh ta đứng sững sờ, nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô, lắc đầu cười nhẹ.

"Cô bé thật kì lạ..."

...

Ở một góc khuất nhỏ, bàn tay người đàn ông kia đã xuất hiện thành nắm đấm kia, hắn đưa tay rút điện thoại, trong lòng sôi sục. Ánh mắt gắt lên từng vệt máu đỏ trong rất đáng sợ.

"Tên béo đó, hãy xử lý tốt đẹp cho tôi "

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nhớ

Cô vội vàng chạy về nhà, đôi tay vẫn ôm khư khư chiếc váy đã bị rách phần đuôi váy một đường, cũng may vẫn còn có áo để về nếu không cô có chạy cũng không thể nào chạy về nổi nữa. Đôi chân bé nhỏ đã đặt chân tại nhà, hôm nay cũng rất may mắn mẹ cô đã đi xa, nếu không nhìn thấy bộ dạng của mình mà khiếp sợ mất...

"Mẫn...Mẫn Huyền..."

Giọng nói trong trẻo như suối của cô trong màn đêm vang lên, cô gái ngồi co ro dựa đầu vào hàng rào nhà cô là Mẫn Huyền sao? Khuôn mặt hốc hác, lại mặt một chiếc áo mỏng manh, không biết Mẫn Huyền đã ngồi ở đây từ khi nào... Cũng rất may mắn khu nhà của cô là nơi an ninh, nếu không Mẫn Huyền chẳng phải bị như cô rồi...

Hít thở một hơi thật sâu, cô mở cửa, vội vàng đợi Mẫn Huyền vào bên trong nhà, trong lòng dâng lên cảm giác xót xa.

" ưm "

Mẫn Huyền kêu nhẹ một tiếng, toàn thân mềm nhũn, thật sự hôm nay Mẫn Huyền đã quá mệt mỏi, cô sờ vào khuôn mặt gầy gò kia... Mẫn Huyền đã ốm đi nhiều, có chuyện gì đã khiến Huyền phải như thế. Nghĩ đến đây lòng cô lại dâng lên cảm giác khó thở, nhớ lại cảnh ghê tởm hồi nãy, cô vẫn còn khá sợ hãi... Không biết Mẫn Huyền có bị vậy không? Quan sát quần áo, dường như Mẫn Huyền chưa có dấu hiệu bị xâm hại... Cô bước vào phòng nhìn bộ dạng ghê tởm lúc này của mình, khẽ thở dài, nếu không có anh ta chắc giờ này cô đã không còn xứng đáng ở trên cõi đời này nữa rồi. Lặng lẽ thay bộ quần áo chỉnh chu, cô không muốn Mẫn Huyền thức giấc sẽ nhìn thấy bộ dạng này của mình.

"Em đã ngủ hay vẫn chưa ngủ? Anh muốn nghe giọng nói của em, anh nhớ em"

Tin nhắn bằng giọng nói vang lên trên điện thoại, cô khẽ cười. Trên màn hình hiện lên 12 cuộc gọi, thì ra anh đã gọi cô từ lúc sớm... Không thấy phản hồi nên mới gửi tin nhắn bằng giọng nói cho cô. Cô rất muốn gọi cho anh, nhìn đồng hồ cô chạnh lòng cất điện thoại, trời đã gần một giờ sáng, anh không thể bận lòng vì cô được, anh còn rất nhiều việc bận rộn phải làm...cô ngồi trên bàn học, ngắm nhìn chậu hoa xương rồng quen thuộc, bàn tay di chuyển lên cái chậu đó vuốt ve.

"Lục Khê...mình xin lỗi"

"Mẫn Huyền? Cậu tỉnh rồi."

Giọng nói ngạc nhiên của cô nhìn Mẫn Huyền, không lẽ Mẫn Huyền giật mình vì ác mộng? Mẫn Huyền không trả lời, khẽ đưa tay vuốt lên đôi gò má đang sưng, ửng đỏ lên, đôi mắt Mẫn Huyền ngây ngốc nhìn nó.

"Cậu bị sao thế...tiểu Khê?"

"Minh...à mình vừa mới đi ra ngoài hóng gió ở trước cửa, trời lạnh quá da mình ửng lên thôi. "

Lục Khê cố gắng rặn là từng chữ, cố lấy một cái cơ để vờ đi nỗi nghi ngờ của Mẫn Huyền, Mẫn Huyền gạt gù, nước mắt bỗngưng rơi xuống đôi gò má xinh đẹp gầy gò của Mẫn Huyền. Lục Khê giật mình, ngạc nhiên tròn mắt nhìn Mẫn Huyền, luống cuống vội ôm Mẫn Huyền vào lòng.

"Cậu...cậu sao vậy?"

"Minh xin lỗi. Minh đã để cậu lo lắng, có phải cậu đi tìm mình mà bị vậy không?"

Mẫn Huyền nghẹn ngào, da của Lục Khê rất mỏng bị gió lạnh buốt phả vào sẽ rất dễ bị ửng đỏ. Nghĩ đến hình ảnh nhỏ bé của cô bạn chạy loanh quanh tìm mình, Mẫn Huyền cảm thấy tội lỗi khóc nức lên như một đứa trẻ.

"Không sao, chỉ cần cậu không sao là được rồi."

Cô vỗ nhẹ bờ vai mong manh của Mẫn Huyền, rất may mắn khi Mẫn Huyền đã không nghi ngờ, tâm hồn thuần khiết như thế không nên nghĩ đến cảnh tượng khủng khiếp lúc này, nhất là lúc Mẫn Huyền đang cảm thấy tuyệt vọng nhất vì một chuyện gì đó.

Cái tát này cũng đã nhanh chóng mờ nhạt đi, người đàn ông đó chỉ đánh hơi nhẹ, nên năm đầu tay đã nhạt dần nếu không cô cũng chẳng biết giải thích với Mẫn Huyền như thế nào.

Cô kéo Mẫn Huyền vào phòng ngủ, khẽ đắp chăn lên cho Mẫn Huyền rồi cùng nhau ngủ, Mẫn Huyền cũng thường xuyên hay qua nhà cô ngủ cùng như thế này. Mẫn Huyền chăm chú nhìn cô, không chịu ngủ, cô không hỏi gì hơn, không muốn xoáy mạnh về vấn đề riêng tư của người khác, dù là bạn thân thì cũng không nên, cả hai chìm vào trong giấc ngủ...

Mẫn Huyền đã ngủ say, nét mặt hiện lên đầy sự mệt mỏi, thân hình bé bỏng của Mẫn Huyền co lại, môi không ngừng mấp máy, khẽ cựa người. Cô nhìn Mẫn Huyền, cô vẫn chưa ngủ được, không an tâm khi nhìn thấy Mẫn Huyền trong tình trạng này.

"Tại sao, anh không nói anh có người yêu?"

"Ngay lúc...em can đảm nói yêu anh...thì là lúc em thấy điều tội tệ đó..."

Trong cơn mê sảng Mẫn Huyền không ngừng nói nhưng câu đau lòng, Mẫn Huyền không phải là người dễ buồn, Mẫn Huyền luôn là một con người lạc quan, dù có chuyện buồn cô ấy vẫn luôn luôn cười, mặc kệ chuyện đó có ra sao... Cô đặt tay lên vai Mẫn Huyền khẽ vỗ về, trong lòng hiện lên sự lo lắng. Cô chỉ biết an ủi và ở bên cạnh Mẫn Huyền lúc này mà thôi... Cô nhất quyết sẽ giúp đỡ Mẫn Huyền trong lúc này, cô gái này cần được bảo vệ...

"Mẫn Huyền cố lên..."

Hôm nay quả thật là một ngày tồi tệ, qua những câu nói mê sảng của Mẫn Huyền, cô cũng hiểu được phần nào về chuyện tồi tệ mà Mẫn Huyền đã trải qua trong tối nay. Cô bước đến gần chậu xương rồng, cầm nó lên như một báu vật, bàn tay xoay xoay cái chậu, nhìn ngắm ra ngoài cửa sổ. Ngày hôm nay là một ngày tồi, đã khiến Mẫn Huyền buồn, còn khiến cô buồn hơn.

Nhớ lại cảnh tượng ghê tởm của người đàn ông béo ú kia. Cô không khỏi khiếp sợ... Cô nhớ đến khuôn mặt cậu con trai cứu mình trong gang tấc, người con trai đó khá quen nhưng cô lại không nhớ ra là ai... Trong đầu cô lúc đó chỉ nghĩ đến một người mà thôi, chính là anh...

Đôi bàn tay thon nhỏ trắng nõn nà đặt lên điện thoại, màn hình có một tin nhắn thoại, cô chạm vào dòng chữ, tiếng nói ồm ồm vang lên phá tan bao đi sự nặng nề.

"Khê, anh biết giờ này đã khuya...nhưng... Anh rất nhớ em... Em nhận được tin nhắn hãy phản hồi lại cho anh..."

Đôi tay bé nhỏ của cô lướt trên màn hình điện thoại, tiếng nói trầm ấm vang lên tiếng nói mà cô mong muốn nhất, cô muốn gặp người đàn ông đó, muốn vùi vào lòng ngực rắn chắc của người đàn ông đó. Cô muốn điên cuồng gọi điện thoại cho anh, để anh biết được cô lúc này cô rất sợ, sợ đến mất tâm trí chỉ có thể nhớ tới anh mà thôi..

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Ngay cả kiếp sau cũng thế

Ánh nắng chiếu soi qua ô cửa sổ, khuôn mặt xinh đẹp bị vài vệt nắng chiếu vào khiến cô khẽ nhủ mày, cả ngày hôm qua cô không ngủ trên giường, cô nhìn ngắm chậu xương rồng, suy nghĩ linh tinh rồi sau đó thiếp đi không hề hay biết. Chính vì quá mệt mỏi, mà cô có thể đánh một giấc thật sâu đến như vậy...

"Lục Khê, đã sáng rồi, dậy đi..."

"Ừm...A, đau quá!"

Cô cựa người, quay sang nhìn Mẫn Huyền, Mẫn Huyền đã dậy từ rất sớm cũng đã chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả hai... Nhìn vẻ mặt của Mẫn Huyền, cô thấy rất ngạc nhiên khi nhìn thấy mọi sự buồn bã sự thất vọng ngày hôm qua đã tan biến. Khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô đứng dậy, nhưng toàn thân ê ẩm, không thể đi nổi.

Cô nhủ mày, khẽ bước đi chậm rãi. Cô có một thói quen rất xấu, mỗi lần chạy nhiều thì qua hôm sau sẽ đau nhức cả hai chân... Cô nhớ hôm qua mình chạy rất nhiều và rất nhanh, còn cả đêm ngủ trên ghế, hèn gì... Cô mỉm cười với Mẫn Huyền, cả thân hình nhỏ bé đau mỏi.

"Cậu đau người phải không? Mình muốn gọi cậu dậy nhưng lại thấy cậu ngủ rất ngon, mình xin lỗi"

"Không...xỉu nữa sẽ hết mà"

Có trời mới biết, mỗi lần cô đau như thế này đều kéo dài đến một hai ngày, còn lâu mới "xỉu" hết.

Mẫn Huyền kéo cô xuống nhà, mùi thức ăn bay xộc vào khứu giác. Mẫn Huyền từ nhỏ đã phải tự lập, bởi bố mẹ thường xuyên đi công tác xa. Những món ăn của Mẫn Huyền đều rất ngon và hợp khẩu vị của cô.

Cô nhìn xung quanh, những món ăn thật tỉ mỉ, hôm nay Mẫn Huyền làm món mì spaghetti, nước ép trái cây vào buổi sáng, bên cạnh còn có cốc sữa dành cho cô nữa. Món tráng miệng lại là dưa lê mát lạnh... Hiếm khi mới ăn lại món do Mẫn Huyền nấu, thật quá hấp dẫn.

"Cậu dậy từ khi nào mà chuẩn bị nhiều thế?"

"Mình thấy trong tủ lạnh, di Lục đã mua đầy đủ những thứ cần làm, mình thấy thế nên nấu một bữa ngon, cũng không tốn nhiều thời gian lắm."

Cô gật đầu, mẹ vẫn là người chu đáo nhất, tất cả mọi thứ đều được một tay mẹ chuẩn bị... Cô thật ngưỡng mộ mẹ và Mẫn Huyền, đúng là mẫu người lý tưởng.

"Cậu ngờ ra đó làm gì, mau ăn đi. Mình biết cậu thích sữa lạnh, nhưng dạ dày cậu không tốt"

Mẫn Huyền đưa cho cô ly sữa nóng, cô nhủ mày, nhưng nhận lấy trong lòng dâng lên ảm áp khi có cô bạn thân tâm lý thế này. Cô cầm lên uống một ngụm, sau đó quay sang ăn món mì do Mẫn Huyền làm, vị chua chua ngọt ngọt rất hợp khẩu vị của cô. Cô thích thú ăn, nhìn sang thái độ kì lạ của Mẫn Huyền, cô e dè lên tiếng.

"Mẫn Huyền...chuyện hôm qua..."

"Cậu đừng quan tâm vì chuyện đó nữa, mình cũng đã có quyết định cho mình rồi. Mình sẽ ổn thôi, đừng lo"

Đáp lại câu trả lời của Mẫn Huyền, cô thật lấy làm lạ... Mẫn Huyền hôm nay rất mạnh mẽ, không còn là cô bé ngây thơ, mong manh như trước nữa... Vẻ mặt của Mẫn Huyền rất kiên cường, dứt khoát. Cô thấy thế liền im lặng, ăn số mì còn lại ở đĩa, không gian im lặng, cho đến khi tiếng chuông điện thoại của cô vang lên.

"Khê, anh nhớ em..."

Thanh âm đầu dây bên kia đầy ảm áp, trầm trầm vang lên, cô nở nụ cười thật xinh xắn, vẻ mặt thích thú hiện rõ lên, vội chạy đến bên cửa sổ.

"Em cũng vậy"

"Em chuẩn bị đi, anh sẽ đưa em đi chơi. Thời gian hôm nay của anh, sẽ là của em."

"Dạ"

Cô thích thú reo lên, vội tắt máy, quay về bàn ăn, ăn thật nhanh phần ăn của mình.

Mẫn Huyền vẫn ngồi ở bàn ăn, vẫn nhâm nhi từng sợi mì spaghetti, có trời mới biết Mẫn Huyền đang đau thế nào nhưng vẫn cố mạnh mẽ để không làm mọi người buồn. Trong đầu Mẫn Huyền không ngừng hiện ra hình ảnh ấy, nó khắc sâu vào tâm trí Mẫn Huyền không thể nào phai... Mẫn Huyền đã khóc rất nhiều, vì thế Huyền không muốn phải rơi những giọt nước mắt làm bản thân và người khác buồn về mình...

Cô vừa ăn xong liền thay đồ, Mẫn Huyền tinh ý hiểu ngay người gọi là ai, chỉ khẽ mỉm cười, Huyền đành ngồi ở nhà luyện vài cuốn tiểu thuyết HE, chứ

nếu mà đọc SE, Mẫn Huyền không biết sẽ thành bộ dạng nào nữa... Bà Lục vừa nhả tin với cô sẽ đi công tác cùng các nghệ sĩ một tuần, ba mẹ Mẫn Huyền cuối tuần mới về, vì thế Mẫn Huyền và cô cũng có cơ hội thân nhau, chia sẻ với nhau nhiều hơn.

...

Cô bước xuống nhà đã thấy được bóng dáng quen thuộc đó, bóng dáng người đàn ông cô yêu. Cô chạy nhanh đến vùi đầu vào lòng anh. Ở cạnh người đàn ông ấm áp này, cô như xua tan đi bao mệt mỏi, bao nỗi sợ hãi cũng tan biến trong chốc lát. Cô nhớ lại lúc nhỏ, khi gặp anh cô rất ghét người đàn ông này, qua bao thời gian cô dần dần yêu người đàn ông này rất nhiều, nhiều đến mức chỉ muốn cả cuộc đời này được sống ở bên anh mà thôi. Yêu một người vốn không cần có lý do, cứ thế mà yêu thôi...

"Anh, chúng ta sẽ đi đâu?"

"Thời gian hôm nay của anh sẽ do em quyết định."

Cô gật đầu, giọng nói ấm áp giàu thuyết phục của anh như rót vào lòng cô ly sữa ấm, anh bế xốc cô lên xe, đặt cô xuống ghế phụ, thắt dây an toàn, lăn bánh. Lén lút nhìn khuôn mặt nghiêm nghị đang tập trung lái xe. Cô say mê nhìn ngắm, tiếng nhạc êm dịu vang lên bên tai, không gian đầy sức lãng mạn hữu tình.

"Em nhìn anh đủ chưa?"

"Chưa đủ. Em chỉ muốn nhìn anh cả đời, ở bên anh cả cuộc đời này."

"Anh sẽ ở bên em cả đời này... ngay cả kiếp sau cũng thế! "

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hồi ức

Cô suy nghĩ một hồi, hôm nay cô muốn đi đến khu trò chơi giải trí để giải tỏa nỗi sợ hãi và mệt nhọc trong suốt mấy ngày qua, anh không ngại, chỉ gật đầu thuận theo lời cô, khiến cô cực kì hạnh phúc. Cô nắm chặt lấy cánh tay rắn chắc, cùng anh bước vào công viên giải trí.

"Anh muốn chơi trò nào?"

"Trò nào cũng được."

Cô suy nghĩ, không biết chơi trò nào, cô nhìn tàu lượn siêu tốc đang bay lượn trước mặt, tiếng la hét của mọi người khiến cô sợ hãi. Cô không hẳn sợ độ cao, cô đã từng đi cáp treo, từng đi xe đạp trên không, thuyền rồng đung đưa trên không nhưng cô vẫn chưa bao dám thử tàu lượn này. Bởi vì cho đến giờ cô vẫn không dám chơi trò này, cô rất sợ cái tàu lượn đó rơi xuống đất. Nhưng cô lại cảm giác có cái gì đó quen thuộc... Âm thanh quen thuộc như khiến cô nhớ ra được điều gì đó.

Anh hơi nheo mắt về phía cô, khẽ hỏi.

"Em muốn chơi tàu lượn?"

"Không,...không em không muốn chơi."

Cô vội vàng xua tay rồi kéo anh đi sang chỗ xe ngựa bên cạnh, cô cười tí mắt chỉ chỉ vào xe ngựa, anh hiểu ý vội dắt cô đi đến, cô mỉm cười chọn ngay cho mình một con ngựa màu trắng, cô thích nhất là ngựa trắng... Anh đã mua vé trọn gói, nên cô có thể chơi trò chơi ở khắp nơi này một cách thoải mái.

Tiếng nói vang lên trong không gian, tâm trí của cô bắt đầu hoảng sợ, môi hơi run rẩy, ôm lấy đầu...hồi ức bỗng dưng hiện về.

"Anh, em thích ngựa trắng, còn anh thích ngựa gì?"

"Chỉ cần Khê của anh thích thì anh sẽ thích theo!"

"Haha, yêu anh chết đi được."

Tiếng cười của cô bé vang lên trong đầu cô, hình ảnh ấy mờ nhạt khiến cô không thể nhớ rõ, nhưng giọng nói cô nghe rất rõ rất quen thuộc. Mồ hôi của cô lấm tấm trên trán, cô thở hắt ra như vừa mới gặp ác mộng, cố gắng thoát khỏi hồi ức quái quỷ đó...

Anh thấy cô bị hai tai, ôm đầu lắc liên tục, anh lo lắng nhìn cô, xe ngựa bắt đầu xoay, anh ngồi phía sau cô, khẽ ôm cô vào lòng, ngựa trắng này rất to lớn, có thể chơi đùa hoặc gia đình nhỏ ba người. Anh vuốt nhẹ mái tóc của cô, cử chỉ đầy nhẹ nhàng thân mật. Trái tim cô đập loạn một nhịp, anh ngồi

gần cô như thế này khiến cô có thể cảm nhận rõ nhịp tim của anh sau lưng cô.

"Em không sao chứ?"

"Không, em cảm thấy hạnh phúc nhất khi ở bên cạnh anh. "

Cô mỉm cười tựa người vào lưng anh, anh ôm trọn lấy cơ thể của cô, ngồi trên đây cô cảm thấy thoải mái nhất, cô chỉ cảm thấy hạnh phúc đang dâng trào, mọi an toàn đều bao phủ cô khi ở bên cạnh anh.

Cô suy nghĩ, vội xua tan ý nghĩ đó, cô thăm nhủ, nhất định chưa dùng thuốc nên cô mới có thể nghĩ lung tung như thế này...

Sau khi đi xong cỗ xe ngựa, cô bước đến lầu đài tuyết, nơi mà cô thích nhất, lầu đài tuyết rất lạnh, cô đã từng muốn đi rất nhiều lần nhưng cô lại chưa có thời gian, ngày hôm nay có dịp đứng trước mặt nó. Cô nhất định không bỏ qua...

"Anh, anh có thích tuyết không?"

"Em có thích không?"

"Thích!"

"Vậy anh cũng thích!"

Giọng nói trầm bổng của anh vang lên, giọng anh rất dễ chịu, hồi ức lại vang lên bên tai cô, cô khó chịu lắc đầu... Sao anh nói chuyện lại giống như...

Anh nắm chặt lấy tay cô kéo vào bên trong, cô đi theo anh. Cô cố gắng kìm nén bản thân không được suy nghĩ lung tung, nhất định tối nay cô phải dùng thuốc.

Bước vào bên trong, không khí hoàng toàn thay đổi, nhiệt độ đã trở thành âm độ C, vì thế rất lạnh, cô đã khoác áo ấm, và mang ủng, hai tay được đeo bao tay rất xinh xắn. Cô chỉ cảm thấy mát lạnh, thích thú chạy thật nhanh vào trong. Anh vội vàng đuổi theo cô, sợ cô bị trơn mà ngã.

"Khê, em bình tĩnh, phấn khích như vậy em sẽ ngã!"

"Không sao, em muốn trượt tuyết"

Cô chạy lên phía trên cao, cầm lấy một cái đồ trượt hình bánh xe ô tô lớn. Ở chỗ này luôn có những hình dạng hấp dẫn con nít, những dụng cụ trượt đều là bánh xe ô tô người chơi ngồi lên đó, sau đó được một người hướng dẫn đẩy xuống từ dốc cao. Những chú người tuyết được làm từ nước đá, trong suốt. Tuyết nhân tạo được phủ xuống thường xuyên, chẳng mấy chốc đầu của mọi người đều bị tuyết bao phủ hết đỉnh đầu.

Xung quanh được trang trí rất đẹp, hình lầu đài bằng nước đá trong suốt, còn có hiệu ứng đèn chiếu lấp lánh. Sau phía trượt tuyết còn có một số ghế băng bánh xe và bàn làm từ nước đá dành cho các đôi tình nhân uống nước couple.

Phía xa xa lại còn có những cây trắng muốt như bị tuyết bao phủ, dưới đất có rất nhiều bông tuyết. Những bông bóng xà phòng không ngừng bay bổng trên không trung, cô thích thú chụp lấy một bông bóng bay ngang mình, người hướng dẫn đẩy cô xuống...

"Aaaa! "

...

Trong căn phòng tĩnh lặng, Văn cảnh sát nằm trên chiếc giường màu tối, ông được cho ăn cho uống đầy đủ, có thể nói sung sướng như một ông hoàng. Có loại người nào bắt con tính hoặc để trả thù mà được như ông không? Nhưng đáng tiếc, thứ ông cần đó là tự do.

"Không!!!"

"Không!!!"

Tiếng hét lớn của ông vang lên trong căn phòng tĩnh vắng. Con ác mộng đã lấn át tâm trí ông, người đàn ông mạnh mẽ đang dần dần trở nên yếu đuối, ông co người run rẩy. Môi khẽ mấp máy dòng chữ viết mẫu giấy đặt trên bàn, kèm theo thức ăn tối.

"TRÒ CHƠI BẮT ĐẦU!"

Ông đọc dòng chữ, bất giác rùng mình. Ông nhủ mảy nghi hoặc, rốt cuộc... Điều này là gì? Tên đó chính là ai?

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Hãy làm cho cô ấy hạnh phúc

Kết thúc một ngày đi chơi cùng anh, cô rất vui vẻ, nhưng đầu không ngừng đau như búa nổ. Cô lắc đầu, đôi bàn tay xoa xoa vùng thái dương, cả ngày hôm nay hồi ức mờ nhạt không ngừng hiện về khiến cô đau đầu, nhưng hình ảnh người con trai đó cô không thể nhớ rõ...

"Em có sao không? Anh đưa em đi bệnh viện."

Anh lo lắng, quay sang hỏi cô, cô nhìn anh, ánh mắt lo lắng của anh khiến cô thêm hạnh phúc, cô che giấu, không muốn anh lo lắng vì mình, cô mỉm cười nhẹ nhàng vùi đầu vào lòng ngực săn chắc của anh.

"Em không sao, chơi cả ngày khiến em hơi mệt. "

"Được rồi. Em nghỉ ngơi đi"

Anh chỉnh lại áo hơi lệch giúp cô vì ngồi ghế phụ cô đã cố nghiêng đầu để hướng vào ngực anh, nhéo mũi cô một cái, rồi xuống xe mở cửa cho cô. Cô mỉm cười, ngón tay xoắn xoắn lọn tóc của mình, anh ôm cô một cái, hít hà hương thơm ngát của cô. Cô bước vào nhà, anh mới lái xe rời đi.

...

Trong căn phòng với gam màu tối, không khí đầy mùi nguy hiểm. Hấn đang chăm chú nhìn tài liệu, khẽ nhíu mày theo bản năng.

"Đã điều tra được gì chưa?"

"Vẫn chưa. Những thông tin gần đây đều nói lên cảnh sát Văn là người duy nhất có thể động thủ"

Hắn ta khẽ gật đầu, đóng tài liệu, chiếc cúc đầu của áo sơ mi mở toang ra, hắn thở dồn dập, đầu đang suy nghĩ về một chuyện rất trầm tư. Đột nhiên, tiếng nói trầm bổng vang lên.

"Cậu yêu Từ Dung?"

"Ừ... Tớ rất yêu cô ấy."

"Tốt. Hãy làm cho cô ấy hạnh phúc. "

Cuộc nói chuyện của hai người đàn ông chỉ có như thế, hắn im lặng, người đàn ông kia cũng lặng thinh. Hắn đứng dậy vỗ vỗ vai người đối diện, rồi bước vào căn phòng khác.

Văn cảnh sát nhớ lại bóng dáng đó, khuôn mặt tái nhợt, trán đầm mồ hôi. Ông dường như nhận ra được điều gì đó. Kẻ bắt ông luôn đeo mặt nạ che giấu, tuy nhiên cử chỉ và giọng nói đó rất giống một người trong tiềm thức của ông. Ông sợ hãi co người nép chân chiêm của ông hẳn sau trong đuôi mắt, ông menh mang suy nghĩ. Một tiếng "cạch" vang lên, khiến ông rùng mình.

" Ông đã đọc?"

"Ừ. Rốt cuộc cậu muốn gì, tôi là cảnh sát, mọi chuyện cậu làm sớm muộn gì cũng sẽ biết được đưa ra ánh sáng"

"Quả là mạnh mẽ. "

Thanh niên cười nhếch môi, vô tay một tràng vang lên.

"Có ngon thì tháo mặt nạ ra đi, nếu không sợ sao còn đeo?"

Thanh niên kia không sợ hãi, tiến thẳng lên phía trước, cầm khay thức ăn, đưa vào tận tay của Văn cảnh sát.

"Văn Khước, ông cứ ăn trước đã, việc gì phải tuyệt thực, đây là những món con của ông và ông rất thích chẳng phải sao?"

Hắn ta đưa xiên một miếng thịt đưa lên miệng ông, khẽ nhếch mép, trong lòng như lửa đốt. Hắn muốn điên cuồng bóp chết ông ta, muốn tìm hiểu tại sao ông fa lại làm những chuyện tồi tệ, khôn nạn năm xưa.

Văn Khước vẫn không ăn. Ông lắc đầu tránh né miếng thịt vàng thơm mà ông và Lục Khê thích nhất. Trong tình cảnh này dù miếng thịt có ngon liệu ăn vào có thấy ngọt? Người thanh niên trẻ này biết rõ tên ông, biết rõ quá về tất cả của ông quả là một người không đơn giản.

"Rất muốn biết tôi là ai?"

Văn Khước không trả lời, cúi gằm mặt xuống, đôi bàn tay từ từ tháo mặt nạ xuống, lộ rõ khuôn mặt lạnh lùng, anh tuấn, hắn ta khẽ nhếch môi, nhìn chăm chăm vào Văn Khước.

" Cậu là..."

...

Mẫn Huyền đứng trên ban công, trong lòng đau nhói khi nhớ đến tình cảnh ngày hôm đó, trí nhớ Mẫn Huyền không thuộc vào loại "nảo cá" những gì Mẫn Huyền đã thấy, những điều cần lưu tâm thì chắc hẳn không bao giờ Mẫn Huyền quên được. Ngay lúc này Mẫn Huyền ước gì mình là não cá, để có thể quên hết tất cả. Người ta thường nói não cá vàng chỉ có thể lưu lại trong bảy giây mà thôi. Mẫn Huyền cũng muốn vậy, rất muốn bản thân là một con cá vàng, để có thể quên nhanh chuyện đó. Nụ hôn nóng bỏng đó luôn in sâu trong tâm trí Mẫn Huyền. Nước mắt bắt đầu tuôn ra từ lúc nào Mẫn Huyền không hay biết.

Một luồng khí ấm áp phủ lấy vòng eo thon thả của Mẫn Huyền, Mẫn Huyền quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt vui vẻ chứa chan trìu mến của cô. Cô mỉm cười vuốt nhẹ mái tóc con của Mẫn Huyền.

"Đừng khóc. Tổ sẽ giúp cậu, hình như Dương có quen biết với An Khôi, mình sẽ nhờ..."

Chưa kịp nói hết câu, ngón tay trở của Mẫn Huyền đã đặt an tọa lên môi cô, ngăn lời nói của cô lại khiến cô khẽ nhũn mày.

"Mình biết rằng thầy Dương có quen biết anh ấy, cơ mà chỉ là quen biết vì thầy hay thường đến khám sức khỏe định kì thôi. Còn lại... Thầy không rõ đâu."

Cô trợn mắt to ngạc nhiên, không ngờ Mẫn Huyền lại điều tra kĩ như vậy, cô tặc lưỡi ngượng mồm. Tình yêu là thứ mù quáng nhất, tình yêu làm con người say mê, có đủ hương vị, ngọt đắng chua cay, lại khiến con người ta thấy đôi choáng ngợp.

"Này, đừng nhìn mình với cặp mắt ghê người đó. Mà khoan đã...cậu gọi thầy là "Dương" cơ à?"

Cô đỏ mặt như trái cà chua chín, cô ngượng ngừng cúi mặt, Mẫn Huyền tinh ý nhận ra ngay. Mẫn Huyền biết cô và thầy quen nhau khá lâu rồi, nhưng không ngờ lại tiến nhanh đến thế. Cô lại gọi bằng tên của thầy một cách thân mật và ngọt ngào như vậy.

"Mình mách thầy cho xem."

"Cậu dám?"

"Tất nhiên rồi. Nghe được những lời này chắc thầy sẽ rất bất ngờ à nha."

Mẫn Huyền trêu ghẹo cô, cô ngượng ngừng muốn bỏ trốn. Sao cô lại sợ ý nói ra lời này trước mặt Mẫn Huyền chứ?

"Này, không phải lo, mình biết cậu rất yêu "Dương" của mình mà."

Mẫn Huyền tặc lưỡi ngượng mồm, luồn lách qua cô bỏ chạy khi dứt lời, bỏ lại cô trên ban công, cô ngượng đến quá giận, không ngừng kêu gọi Mẫn Huyền đã chạy từ xa.

"Này, này..."

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Viếng mộ

Nghĩa trang tràn ngập lạnh lẽo, trên tấm bia mộ là một người đàn ông khôi ngô tuấn tú, trên gương mặt ông toát lên vẻ hiền từ, đôn hậu, ông đang nở nụ cười nhẹ. Thanh niên bước đến, vuốt ve khuôn mặt của ông trên bia mộ. Trên tấm bia khắc tên Cố Nam Anh, chàng thanh niên đặt đóa hoa cúc trắng xuống cạnh bia mộ. Ánh mắt trầm ngâm lạnh lùng đến đáng sợ.

"Con đã tìm được ông ấy, bây giờ con phải làm sao đây?"

"Bây giờ con phải làm gì đây, cô ấy rất thật sự vô tội..."

Tay hắn nắm lại thành nắm đấm, cố gắng gồng mình, gió một lúc thoáng mạnh qua, khiến người khác lạnh buốt, hôm nay không phải ngày tảo mộ, không khí khá vắng vẻ, chiều xế tà, bia mộ trước mặt hắn càng làm hắn đau buốt lòng.

"Ba, con sẽ đòi lại sự công bằng"

"Nợ máu sẽ trả máu."

"Bang chủ, hôm nay có lịch đến thăm lão phu nhân"

"Đi thôi."

Hắn ta mím môi thành một đường thẳng, giọng nói trầm ấm hết sức dứt khoát khiến người ta lạnh thấu xương, hắn ta rời đi, cánh hoa cúc trắng rơi vài cánh bay theo làn gió, khung cảnh lạnh lẽo, vắng lặng đến đáng sợ.

...

Bệnh viện tâm thần A

Ngày hôm nay hắn đã sắp xếp hết lịch trình để đến thăm hai người quan trọng nhất của cuộc đời mà hắn đáng kính.

Không khí lúc này ở nghĩa trang lạnh lẽo, thì nơi này lại khác nhộn nhịp tiếng cười của những bệnh nhân, họ tranh nhau những món đồ lật vật, la hét, không ngừng cười nham nhở rất đáng sợ. Một cánh tay thô ráp chụp lấy cánh tay Nam Phong, hắn hơi giật mình, nhú mắt nhìn bà lão trước mặt.

"Ngày cậu...chào mừng cậu đến với ngôi nhà vui vẻ! Haha"

Bà nói xong liền chạy đi, trên tóc cài vô số hoa lá trên đầu, các y tá không ngừng chạy theo la lối bắt bà lại, lật đặt cúi đầu xin lỗi hắn. Hắn gật đầu, tỏ ý không sao rồi sai bước.

Căn phòng phía trước như được cách ly với mọi người, căn phòng im lặng hơn hẳn, không bị người khác quấy rối. Một phụ nữ tầm tuổi trung niên ngồi trên giường, bộ quần áo bệnh nhân màu trắng, mái tóc xòa bù xù, bà đang ngơ ngác ôm gối, trong vẻ mặt rất lo lắng.

"Nam Anh... anh đến thăm em sao? Em sợ lắm, đừng bỏ em..."

Bà chạy đến ôm hắn, hắn dịu dàng vuốt tóc bà, cảm lược chải chuốt cho bà, mái tóc dài đen nhánh đã được chải suông mượt ngay ngắn, hắn rót nước cho bà uống.

"Mẹ, là con..."

"Không, là Nam Anh..."

Bà thò thè khi nhìn thấy sự kiên quyết của hắn, bà đưa tay lên khuôn mặt của hắn, nước mắt không ngừng chảy trên mắt, nỗi nhớ thương bao lâu lại dâng trào, ánh mắt đầy trĩu mến khiến ai cũng đau xót. Hắn nhắm mắt, hít sâu, vỗ vào lưng bà xoa dịu, môi mím thành một đường thẳng cố đè nén tâm tư.

"Được rồi. Nam Anh là Nam Anh đây"

"A!!! Người xấu người xấu, họ muốn giết anh, họ làm anh bị thương, sợ sợ lắm."

Bà chỉ tay vào mặt trợ lý của hắn, khuôn mặt hoảng hốt khiến trợ lý của hắn rung mình. Bà đập nát lung tung những thứ trên bàn. Hắn sợ hãi ôm chặt bà trong lòng, không ngừng vỗ về. Ra dấu hiệu cho trợ lý ra đi, anh ta nhanh nhẹn hiểu ý vội đi ra ngay lập tức, Lập Đồng- Trợ lý của hắn đã quá quen thuộc với lão phu nhân, ngoài thân chủ bà chẳng còn tin tưởng ai cả, bà chỉ biết một mình thân chủ mà thôi, mỗi lần có người là bà lại lên cơn bệnh luôn miệng nói sợ hãi.

"Không sao không sao nữa rồi."

Hắn vỗ về bà, cho bà uống thuốc rồi để bà nằm xuống giường, ngoảnh mặt nhìn bà rồi lặng lẽ bước đi.

Căn phòng bác sĩ trở nên lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lùng của hắn như chim ưng hùng hổ, hắn lắng nghe bác sĩ nói về bệnh tình của...mẹ hắn.

"Mẹ tôi ồ?"

"Thật tình mà nói...bệnh của lão phu nhân vẫn chưa có tiến triển, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng. Bà bị cú sốc tâm lý nên mới vậy, phải có gì đó thúc đẩy...bà mới có thể hồi phục"

Hắn gật đầu, không trả lời, chỉ nhận lấy bệnh án trong quá trình chữa bệnh của bà, coi xong hắn lại để xuống chỗ cũ, chào hỏi bác sĩ rồi đi khỏi. Thái độ lạnh lùng của hắn khiến bác sĩ khá sợ hãi, không phải đây là lần đầu nhưng cũng khiến ông luôn sợ hãi khi gặp hắn.

Hắn vừa bước lên xe, chuông điện thoại lại vang lên, hắn nhíu mày khó chịu. Lướt nhìn số điện thoại đang hiển thị trên màn hình, hắn không nghe máy cứ để tiếng chuông vang lên, cuộc gọi lại tiếp tục diễn ra lần nữa, hắn khó chịu bật sang chế độ rung. Tầm lưng phăng phiu, cao rộng dựa vào ghế, ánh mắt trầm tư mơ hồ, lồng ngực đang đập phồng thò dóc... Lập Đồng muốn nhắc nhở, hỏi thăm hắn, nhưng lại sợ hắn nổi cáu, theo hắn bao lâu này, ít nhiều anh cũng hiểu được hắn rất nguy hiểm, không tiếc lộ chuyện riêng tư quá nhiều với người ngoài, rất khó tiếp cận...

"Hôm nay, hủy hết lịch trình đi!"

Hắn mệt mỏi nhắm nghiền mắt, ngày hôm nay thật sự khiến hắn quá mệt mỏi, lòng vô cùng nặng nề, hắn thật sự không muốn tiếp nhận ai vào ngày hôm nay cả...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Phí dạy kèm

"Cậu chủ, hôm nay lão gia muốn gặp cậu?"

Tiếng nói của Lập Đồng vang lên, Lập Đồng đã hủy hết lịch trình cho hắn nhưng vẫn còn một lịch hẹn mà hắn không dám hủy.

"Được. Mấy giờ?"

"Một tiếng nữa!"

Hắn gạt đầu thay cho câu trả lời, ra hiệu cho Lập Đồng lái xe đến thẳng biệt thự của ông. Nhìn đồng hồ, chắc hắn từ đây đến đó vừa vẹn kịp giờ.

...

Căn biệt thự xa hoa lồng lầy an tọa trên vùng ngoại ô, căn biệt thự này rất giống nhà của hắn, bởi nội thất và cách trang trí y như nhau, đều mang tone màu tối âm u đến khiếp sợ. Lập Đồng xuống xe mở cửa cho hắn. Hắn bước xuống, đôi chân thon dài thư thả sai bước, Lập Đồng không vào chỉ ở lại trên xe chờ hắn, mở laptop thay hắn giải quyết công việc, ngày hôm nay dường như hắn đã quá mệt mỏi.

"Con về rồi à?"

"Tìm con có chuyện gì sao?"

"Ta muốn nhắc nhở con mỗi thù năm xưa phải trả, không lẽ con đã quên?"

Tiếng nói trầm lặng của ông ta vang lên căn phòng tĩnh lặng, ông ta đang thư thả nâng tách trà uống một ngụm. Ngón tay đưa cọt gỗ lên mặt bàn.

"Con không quên. Nợ máu nhất định phải trả máu!"

"Tốt. Ta chỉ muốn nhắc nhở con "anh hùng khó qua ải mỹ nhân" mà thôi"

Hơi thở hắn bắt đầu dồn dập, hắn nhắm mắt, tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Lão gia đưa trước mặt hắn một ly rượu vang đỏ, xoay xoay trước mặt hắn, cười lớn...

"Haha... Con đừng lo ta sẽ giúp con."

"Đừng...chuyện của con để con giải quyết."

"Bộp!"

Một xấp tài liệu được ném trên bàn, hắn không ngạc nhiên, chỉ liếc nhìn nó một cái, tay đón nhận một ly rượu vang, rượu có thể giúp con người ta bớt căng thẳng. Hắn từ từ nhâm nhi nó, hắn không lạ khi nhìn xấp tài liệu đó, ít nhiều gì hắn cũng biết đó là chứng cứ giúp hắn thuận lợi... Có điều hắn rất muốn biết tại sao hắn không tìm được những tài liệu đó trong suốt mấy năm nay tại sao ông lại tìm được? Hắn nghi hoặc nhìn ông, ông dường như nhận ra được ý đồ của hắn, chỉ cười nhẹ, đứng phắt dậy vỗ vỗ vai hắn trấn an.

"Chứng cứ chỉ có một ta tìm được đương nhiên con sẽ không tìm ra được. Ta chỉ muốn giúp con giảm bớt áp lực."

Vừa dứt lời, ông đã bước đi lên lầu để lại hắn một mình trong căn phòng lớn rộng rãi này, hắn suy nghĩ cầm lấy xấp tài liệu đó bước đi khỏi căn nhà này.

"Cha, con biết rồi, con xin phép đi trước."

Hắn vào xe, nói rộng chiếc cavart, đưa mắt nhìn Lập Đồng đang chăm chú xử lý công việc, hắn thở nhẹ, điều hòa lại vận khí, quăng xấp tài liệu lên ghế phụ.

"Lập Đồng, điều tra cho tôi"

"Dạ"

...

Trường học lại nao nức, tiếng chuông quen thuộc lại vang lên, cô từ từ sai bước đến lớp học. Cô một nhàoai nằm gục xuống bàn, hôm nay học rất nhiều

tiết nhưng đa số là tiết Lý chiếm hết ba tiết, đúng là chán chết đi được. Môn học mà cô ghét cay ghét đắng. Mẫn Huyền đã đến từ lâu, ngồi bên cạnh nhâm nhi món bánh thơm phức thay cho buổi sáng, đánh thức cái mũi thính của cô, nhưng vẫn không đánh thức được đôi mắt được ngăm thuốc ngủ của cô. Cô vẫn chán chường nằm dài, đến khi cả lớp đứng chào giáo viên.

Hôm nay là một cô giáo đến dạy tiết lý của cô chứ không phải người quen thuộc của cô... Cô thờ dài, vốn đã ghét môn này bây giờ lại ghét môn này hơn nữa. Mẫn Huyền khuê tay cô, cô giáo quả thực rất xinh đẹp, trang phục công sở tươm tất, mái tóc xoăn nhẹ dài tới chấm lưng, cả lớp đang đắm chìm vào cô giáo xinh đẹp này, còn cô chỉ có hứng học với môn này.

"Này, đừng nói không phải thầy dạy thì cậu không thêm học môn này luôn đấy nhá?"

Mẫn Huyền tinh ranh chọc ghẹo, cô chẳng thêm trả lời, chỉ từ từ giờ sách ra đặt trước mặt.

"Vốn dĩ tớ có thích môn này đâu?"

"Xùy, từ khi có thầy cậu rất thích lý cơ mà... Còn tiến bộ lên hần."

"Làm gì có, thôi bỏ đi."

Anh đã nói với cô về việc không dạy nữa bởi vì đang bận phải làm giáo án để nâng cao bộ môn nên xin nghỉ tạm thời. Dù cô biết trước được chuyện này nhưng vẫn không thể nào chấp nhận được. Tiếng nói lãnh lút của cô giáo làm cô nhớ đến giọng nói trầm lặng của anh khi anh đứng trên bục giảng giảng dạy...

Cô chỉ mong sao cho tiết Lý này trôi mau thật mau thôi, cô chống cằm nhìn ra cửa sổ, bắt gặp hình bóng quen thuộc...

...

Tan học, cô mỉm cười khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đã đứng ở góc khuất kia đợi cô, cô nhanh chóng chạy đến, cô mở cửa bước vào xe, anh chỉ mỉm cười nhìn cô từ từ khóa xe lại.

"Hôm nay em học tốt không?"

"Không. Rất chán! Toàn là lý, năm tiết đã học hết ba tiết lý."

Cô thờ dài ngao ngán, không ngờ anh bận rộn như vậy mà vẫn có thời gian đón cô tan học, trái tim cô đập mạnh loạn cả nhịp. Anh nhìn cô, vuốt ve mái tóc xoăn tự nhiên của cô, mỉm cười nhẹ nhàng, mùi hương bạc hà dễ chịu chiếm lấy không gian nhỏ bé này, bay xộc vào mũi cô, cô hít sâu mùi hương dễ chịu này, mùi hương này đã đem lại cảm giác an toàn cho cô biết bao. Có lẽ cả cuộc đời này, cô không bao giờ quên được mùi hương này...

"Hmmm... Để anh tận tình dạy kèm em môn đó nhé? Để em không phải ghét nó nữa?"

"Không...không em không cần nữa...em..."

Chưa kịp dứt lời, anh đã nhanh nhẹ ôm gáy cô, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng, anh chậm rãi cuốn lấy cô, nụ hôn quá nhẹ nhàng khiến cô khó cưỡng cô nhẹ nhàng đón nhận, phối hợp nhịp nhàng của anh, mùi hương này nụ hôn này đã dần dần ăn sâu vào tâm trí cô...Anh thỏa mãn cắn lên môi cô một cái, từ từ buông lỏng cô ra, gian xảo nhìn cô chăm chú.

"Này là phí dạy kèm!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: 20h- Khu biệt thự nguy hiểm

Trong căn phòng trống vắng, bà Lục đang chờ Nghi Hạ hát, bà mệt mỏi thiếp đi một lúc bên bàn, tiếng điện thoại rung lên khiến bà thức giấc, bà thăm vui mừng, nghĩ Lục Khê chắc gửi tin nhắn đến cho bà. Ngâm nghĩ lại, bà đã không về nhà hai tuần hơn rồi, công việc quá bận bịu, về đêm bà không muốn làm phiền con gái. Khi buổi sáng rảnh rỗi, bà thường quay về chuẩn bị đồ ăn đầy đủ bỏ vào tủ lạnh dự trữ, làm món ăn trưa, chiều để cô chỉ vì hâm nóng là có thể ăn. Người chồng mất tích của bà vẫn chưa hề có thông tin khiến bà chỉ biết vui đầu vào công việc để quên đi nỗi nhớ nhung đó. Ngón tay bà lướt qua tin nhắn, cơ thể run rẩy, khó thở...

"Tôi có tin tức của Văn cảnh sát, muốn biết 20h ngày mai gặp tôi tại địa chỉ X đường XY "

Tin nhắn nặc danh gửi qua điện thoại bà, bà đọc dòng tin nhắn, nước mắt nhòe ngừng rơi trên má, bà lật đặt bấm số điện thoại lạ để gọi lại, bà điên cuồng muốn gặp kẻ lạ mặt đó ngay bây giờ, nhưng chỉ còn lại giọng nói quen thuộc "thưa bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sao". Bà kiên trì gọi vào số điện thoại đó, nhưng vẫn không liên lạc được thậm chí mất tín hiệu, bà nằm nhoài xuống bàn, quăng điện thoại

sang góc tường, tuyệt vọng.

"Chị, chị không sao chứ?"

Tiếng nói trong trẻo lãnh lút mang đầy sự lo lắng của Nghi Hạ vang lên, Bà Lục vội vàng lau nước mắt, bà không muốn để người khác lo lắng cho bà, mọi chuyện của bà, bà sẽ tự mình giải quyết.

"Chị không sao?"

Nghi Hạ e dè lặp lại lần nữa, bà Hạ chỉ lắc đầu thay câu trả lời, bà nhận lấy ly nước từ Nghi Hạ uống một ngụm.

"Chị sẽ quay về nhà một chuyến "

"Được. Chị cũng vất vả rồi. Em sẽ thảo luận với chủ đoàn tìm chuyên viên makeup mới để chị nghỉ ngơi vài tuần."

"Không cần..."

"Chị cứ nghỉ ngơi!"

Bà Lục gạt đầu, Nghi Hạ quả thật đối xử tốt với bà, bà xúc động đến mức trào hết cả nước mắt. May mắn bà đã quay lưng rồi đi nhanh, nếu không người khác sẽ thấy bà yếu đuối như thế nào, bà không hề mạnh mẽ như vỏ bọc.

Bà quay về nhà cũng đã tầm 17h chiều hơn, giờ này Lục Khê của bà chắc hẳn đã tan học. Bà lấy chìa khóa mở cửa nhà, mọi thứ trong nhà vẫn như trước. Lục Khê làm mọi việc đều để lại vị trí cũ không hề bộn bề như bà nghĩ, bà gạt đầu hài lòng. Đáo mắt xung quanh căn nhà, không thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô đâu, bà bước lên lầu đã thấy cô nằm ngủ say sưa từ lúc nào, không biết đã ăn uống gì chưa.

Bà Lục bước về phía học tủ, cầm lọ thuốc, xoay xoay một hồi rồi thở dài, cất đi lọ thuốc vào trong, cầm chậu xương rồng lên thở dài. Đã lâu như vậy? Con bé vẫn có tâm linh rằng chậu xương rồng này rất quan trọng sao? Nhìn chậu xương rồng nhỏ nhắn trên bệ cửa sổ, chậu xương rồng này đã theo con bé từ rất lâu, con bé chăm sóc rất kĩ càng.

"Tiểu Khê, mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con. Con lại không uống thuốc điều độ rồi?"

Bà lặng lẽ rời đi, cầm theo ly sữa đã hết đặt trên bàn. Hẳn là cô đã không ăn, chỉ vừa lót dạ bằng ly sữa. Bà bước xuống bếp chuẩn bị cho cô một bữa ăn, đã lâu rồi chúng ta chưa hề có bữa cơm...gia đình.

Mùi thức ăn thơm lừng đánh thức mũi nhạy cảm của cô, cô cựa người, cảm thấy thân thể hơi mỏi, đầu hơi nhức. Nhìn sang đồng hồ đã tận 19h, cô hốt hoảng thức dậy, ngủ lâu như vậy, lại ngược buổi nên cô mới có cảm giác này. Mẹ đã về?

Cô ngửi thấy mùi thức ăn, chắc chắn mẹ đã về, vội vàng chạy xuống nhà bếp.

"Mẹ, mẹ về sớm vậy à?"

"Con gái này... Muốn mẹ đi luôn à?"

"Không...không có! Con vốn nghĩ cuối tuần mẹ mới về."

Cô phụng phịu, bà Lục dịu dàng bưng đĩa thịt rán thơm phức trước mặt cô, là món cô thích ăn nhất trong buổi cơm gia đình. Cô ăn một cách ngon miệng, đã lâu rồi mẹ chưa nấu món này cho cô, chắc quá vội mẹ chỉ để lại những món ăn khác hoặc nguyên liệu để cô tự làm mà thôi. Bà Lục không hề ăn, chỉ nhìn ngắm con gái ăn mà thôi, con gái của bà dường như đã gầy đi hẳn, bà mỉm cười dịu dàng gấp thức ăn vào chén cô, chợt ngước nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ gấp mặt kẻ nặc danh kia... Bà phải lấy cớ để Lục Khê không biết.

"Tiểu Khê, con đi lên lầu học bài đi. Dụng cụ làm việc đã hết mẹ muốn tranh thủ mua một ít"

"Dạ. Nhưng mà sao không để sáng...con..."

"Có người bạn của mẹ vừa đi nước ngoài về, nên gửi về cho mẹ, cô ấy sẽ xuống máy bay vào tý nữa."

Cô chưa kịp nói hết câu, tính nói rằng sẽ đi cùng mẹ, nhưng hình như mẹ không thích lắm thì phải, đành phải gạt đầu lên lầu.

Cũng phải, bạn bè lâu ngày không gặp cần có thời gian trò chuyện, đâu ai muốn dẫn đũa nhóc như cô chứ!

...

20h,

Bà Lục bắt taxi, đưa địa chỉ cho tài xế, về mặt của tài xế khá hoang mang, nghi hoặc nhìn bà.

"Bà à, khuya vậy rồi bà còn đến nơi này làm gì?"

"Sao thế?"

"Khu biệt thự này rất nguy hiểm tới rồi không nên đi"

Bà Lục không nói gì chỉ gạt đầu cho qua. Kẻ này vốn đã nguy hiểm từ trước, việc gì bà còn phải sợ nữa...

"Cậu cứ đi đi."

Tài xế gạt đầu khởi động xe, con đường đó rất vắng vẻ. Đường như chỉ có vài căn biệt thự mà thôi, tuy sang trọng xa hoa, nhưng không phải là nơi ai muốn tới thì tới, muốn đi thì đi...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Gặp gỡ

Tài xế nhận được tiền của bà, liếc nhìn xung quanh khu vực âm thầm, rùng mình một cái, phóng xe đi khỏi một cách chớp nhoáng. Bà Lục đến gần chuông định bấm, liếc nhìn khung cảnh tối âm u, khu biệt thự sang trọng chỉ có vài ba cái mà thôi, nhưng lại toát lên sự âm thầm, lạnh lẽo khiến người ta không khỏi khiếp sợ.

"Bây giờ bà có hai quyền lựa chọn, một đi hai vào"

Bà rút tay khỏi cái chuông, tiếng nói trầm ấm vang lên khiến bà hết hoảng, giật thót mình... Người đàn ông khá lạ mặt, vận vest đen rất lạnh lùng đang chìa tay về phía bà. Tâm trí bà hoảng loạn, bà không biết nên vào không, nhưng xem ra người này là người biết thông tin của chồng bà. Bà suy nghĩ, đã đến đây rồi thì nên vào vậy?

"Không vào cũng được, tôi sẽ kêu xe đưa bà về."

"Không! Không! Tôi vào!"

Bà hít sâu, vào cánh cửa này bà sẽ có thể biết thông tin, quan trọng hơn có thể gặp mặt được chồng của bà. Khuôn mặt ấy liệu có gầy đi không?

Người đàn ông lạ mặt đó khá trẻ tuổi, nhỏ hơn bà rất nhiều nhưng trên khuôn mặt lại giữ nét nghiêm nghị khiến người ta rùng mình, hắn đưa tay chào đón bà bước vào cánh cổng, hắn chỉ cần ấn nút một cái trên remote là có cánh cửa đã mở sẵn. Căn biệt thự xa hoa tráng lệ hùng vĩ đứng trước mặt bà, vào sâu bên trong bà thấy rất nhiều người vận vest đen với khuôn mặt nghiêm nghị không kém người bà gặp là bao.

"Tôi có thể lấy thông tin?"

"Vào đi. Người bà cần gặp ở bên trong"

Người đàn ông đó mỉm cười dịu dàng, nụ cười đó khiến bà hơi hoảng, tại sao hắn ta lại cười với bà. Bà bắt động vài giây chìm đắm trong suy nghĩ, mạnh mẽ bước vào. Bóng lưng quen thuộc đang ngồi trên ghế tao nhã dùng trà, bóng lưng ấy làm bà liên tưởng đến một người...

"Mời vào"

Tiếng nói quen thuộc này vang lên phá tan bầu suy nghĩ, bà vội vàng bước vào, luống cuống đến vấp. Khuôn mặt đó quay sang nhìn bà, khuôn mặt ấy khiến bà sợ hãi run rẩy... Hơi thở của bà gấp gáp, miệng lắp bắp không thốt được hết câu.

"Cậu...cậu là...."

...

Từ Dung vừa đi về nhà, đã thấy ba đang chờ sẵn trên ghế sofa. Ông đang dùng trà nhân sâm, nhìn bộ dạng và tâm trạng có vẻ khá ổn định. Từ Dung không đề ý, ngày hôm nay Dung đã làm việc khá mệt mỏi trên công ty, Từ Dung chỉ muốn nghỉ ngơi mà thôi.

"Dung Dung, con lại đây. Ba có chuyện nói với con"

"Ba...nay con mệt lắm. Ngày mai được không?"

"Không được! Hôm nay ba phải giải quyết dứt khoát chuyện này"

Nhìn vẻ kiên quyết của ba, Từ Dung khẽ lắc đầu ngồi xuống ghế đối diện, ông chậm rãi đưa tách trà hoa cúc cho Dung, mỉm cười dịu dàng.

"Mệt rồi. Uống chút trà giải nhiệt"

Từ Dung đón nhận, mùi hương hoa cúc thơm ngát, Từ Dung nhấp môi, uống một ngụm, trà nóng ngay lúc này đúng là một giải pháp khiến Từ Dung tỉnh táo.

"Con sắp xếp đi. Con sẽ đám cưới cùng An Khôi."

"Cái gì?"

"Ba...ba biết người con yêu là ai? Tại sao ba lại đồng ý gả con cho người khác?"

Từ Dung thật sự phẫn nộ, nước mắt không hẹn nhau mà cùng tuôn rơi, ướt đầm cả khuôn mặt xinh đẹp. Ba Từ Dung không những không khuyên nhủ ngược lại còn tức giận, quát to.

"Con nghĩ xem Nam Phong yêu con? Bao nhiêu công sức con làm có bao giờ nó để ý con dù chỉ một lần?"

"Nhưng con..."

"Không nhưng nhị gì hết, bố mẹ của An Khôi sẽ chọn ngày lành tháng tốt."

Ba Từ Dung giữ bình tĩnh, ông nén con tức giận, uống ngụm trà đặt trên bàn. Nước đã nguội, lòng ông càng nguội lạnh hơn, một mình ông nuôi con, bao năm nay ông vẫn luôn muốn dành cho Từ Dung những điều tốt đẹp nhất có thể. Không những thế ông còn hi sinh hạnh phúc của cả đời mình mà không bước thêm bước nữa, vậy tại sao Từ Dung lại không hiểu cho ông? Ông chỉ muốn khi không còn sức lực nữa, sẽ thấy con gái duy nhất mà ông yêu thương có chỗ dựa vững chắc suốt cuộc đời.

Ông bước lại gần con gái, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên má Từ Dung, khẽ vỗ vai Từ Dung trấn an.

"Dung Dung, con phải hiểu cho người làm cha này..."

"Nam Phong không hề yêu con. Nó yêu..."

"Ba đừng nói nữa, con cần thời gian"

Từ Dung cầm túi xách đi lên lầu, không ngừng quẹt nước mắt. Thái độ cương quyết của Từ Dung khiến ông không khỏi đau lòng, ông thở dài, tựa người vào ghế sofa.

"Mẹ nó à, tôi sẽ không để con gái mình đau khổ mà sẽ là người con gái hạnh phúc nhất."

"Đứa trẻ này không nghe lời. An Khôi thật sự rất yêu nó."

Ông cảm bức ảnh chân dung của mẹ Từ Dung, vuốt nhẹ khuôn mặt người phụ nữ trẻ trung ấy, lau bóng bức ảnh không muốn bị một hạt bụi nào bám vào. Ông đặt về vị trí cũ, lặng lẽ bước vào phòng nghỉ ngơi, không quên bước lên lầu, đứng nhìn phòng của con gái thật lâu, lặng lẽ thở dài rồi đi.

Từ Dung bên trong khóc đến cạn cả nước mắt, người cô yêu không phải là Nam Phong sao? Tại sao mọi người không hiểu... An Khôi rất tốt, là một người đàn ông rất tốt, mẫu người lý tưởng cho biết bao cô gái, mọi thứ Từ Dung đều có thể san sẻ cho người bạn tốt nhất này, chỉ có một thứ duy nhất Mạc Từ Dung không thể chia sẻ đó chính là trái tim của mình...

"An Khôi, ngày mai em muốn gặp anh"

"Được"

Tiếng nói dứt khoát từ đầu dây bên kia vang lên. Từ Dung hài lòng ngắt điện thoại, nằm nhàoai trên giường mệt mỏi, Từ Dung nhắm nghiền mắt, dần dần thiếp sâu vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 55: Chiếm bao nhiêu phần trăm

Bà Lục nhìn thấy khuôn mặt đó thì giật thót mình, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị ấy khiến đầu óc bà quay cuồng, cơ thể bà run rẩy từng cơn, miệng bà lắp bắp.

"Cậu...chồng tôi đâu?"

Hắn ta không trả lời, chỉ nhoèn miệng cười nhìn bà, tay cầm lấy tách trà bước lại gần đưa bà.

"Bà ngồi uống tách trà đã chúng ta từ từ nói chuyện"

Hắn nhún mạnh hai chữ " từ từ" giọng nói lạnh thấu xương sống, bà cố gắng điềm tĩnh, tay cầm lấy tách trà nóng sủi ả, uống một ngụm.

"Nếu tôi nói tách trà đó có độc thì sao?"

"Cậu... Văn Khước đâu?"

Bà đặt tách trà xuống bàn một cái mạnh. Khuôn mặt giận dữ, ánh mắt phẫn nộ nhìn hắn, hắn chăm chú nhìn bà, khuôn mặt không chút gì thay đổi. Khuôn mặt ấy rất giống...

"Cậu rốt cuộc là ai?"

"Tôi là ai không quan trọng, quan trọng nhất vẫn là mạng sống của chồng bà đang trong tay tôi"

Từng chữ một vang lên xoáy sâu vào tâm trí bà, mạng sống của chồng bà? Tại sao tên này lại nắm giữ... Bà đang lo lắng chuyện gì đó, những ngón tay đan vào nhau, không dám đối mặt với đôi mắt lạnh lùng khiến sợ đó... Bà quỳ xuống đất, cầu xin hắn ta.

"Tôi cầu xin cậu, thả ông ấy ra... Ông ấy không làm gì nên tội"

"Không làm gì?"

Hắn hơi nhíu mày, nhếch môi, quăng sấp tài liệu xuống trước mặt bà, bà tự hiểu ý, lật đặt, cuống cuồng lấy ra xem. Hình ảnh máu me đó khiến bà nhớ mãi không quên khiến bà không thể nào ngủ yên trong suốt khoảng thời gian ấy... Nước mắt của bà bắt đầu chảy xuống, vết chân chiêm càn lộ sâu hơn, bà khóc đến mức yếu ớt không còn sức lực. Một lúc sau hắn ra lệnh người đỡ bà dậy, lạnh lùng bước đến bà, đôi mắt âm ỉ nhìn người phụ nữ trung niên đang khóc nức nở, khẽ hừ lạnh một tiếng.

"Tôi cho bà hai lựa chọn. Một nợ máu trả máu, hai cuộc đời của con gái bà!"

...

Sáng hôm sau,

Phù Tử Dung cố gắng dậy thật sớm để hẹn gặp An Khôi, những tia nắng đầu tiên lọt qua ô cửa sổ chói vào khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của Dung, Dung lười biếng thay một chiếc váy đơn giản, chải chuốt gọn gàng, bước đến gần cửa sổ.

Bóng dáng của An Khôi đã đứng đợi từ lâu, hôm nay Khôi chọn cho mình sơ mi trắng nhìn rất thư sinh, Tử Dung thở dài một hơi, hít sâu rồi bước xuống nhà.

An Khôi vẫn luôn dịu dàng chu đáo như thế... Nhưng trái tim của Tử Dung tại sao không hề thuộc về An Khôi? Có lẽ sự thật quá trớ trêu này...

"Con định đi đâu? An Khôi đã đứng từ dưới đợi con từ sáng sớm! "

Từ Dung vừa bước xuống lầu đã nghe tiếng nói lạnh lùng của ba, Từ Dung chỉ mỉm cười trong nước mắt, sự dịu dàng ân cần này suốt đời Từ Dung cũng không thể đền đáp...

"Con đi cùng An Khôi"

"Tốt, con đi đi!"

Ba Từ Dung kích động đến mức cười vang khắp cả nhà, dõi theo bóng dáng con gái cho đến khi chiếc xe đã khuất xa từ lâu.

Trên chiếc xe ô tô đắt tiền, không gian im lặng đến đáng sợ. An Khôi không nói gì, chỉ lặng lẽ tập trung lái xe, Từ Dung khó mở lời, những ngón tay đan vào nhau.

"Từ Dung có phải em muốn nói gì với anh không?"

"Ừm... Chúng ta đến nhà hàng ăn sáng rồi nói chuyện"

An Khôi chỉ gật đầu, tâm trạng đầy nặng nề, An Khôi biết rõ Từ Dung gặp mình để đề cập đến chuyện gì. Nhưng anh lại vui vẻ, dù gì đi nữa cũng có cơ hội được đi ăn với Từ Dung, được trò chuyện thân mật hơn. Những điều An Khôi làm cho Dung đều xuất phát từ trái tim chân thành, không ai có thể thay thế được.

Bước đến nhà hàng Ý sang trọng, Từ Dung lựa chọn khung cảnh đầy thơ mộng bên ô cửa sổ, vừa ăn vừa có thể nhìn ngắm cảnh đẹp, đó là thói quen

của Tử Dung khi đi ăn ở các nhà hàng.

"Em chọn món đi "

" Cho em phần spaghetti "

"Được, lấy hai phần spaghettis, một ly nước ép, một rượu vang đỏ"

Tử Dung mỉm cười gượng gạo trả lời, nhìn An Khôi, Tử Dung càng thêm xấu hổ với bản thân, Tử Dung biết An Khôi rất yêu mình, nhưng tình yêu đâu thể nào ép buộc. Tình yêu mà Tử Dung dành cho An Khôi chỉ là một người anh trai mà thôi. Tại sao gia đình hai bên không hiểu, đến An Khôi lại càng không hiểu?

"Anh... Em muốn nói chuyện về đám cưới..."

"Em đừng nói, ăn trước đi, buổi sáng rất quan trọng"

Phục vụ bước đến bưng đồ ăn đặt trên bàn, cung kính mời khách, An Khôi nhẹ nhàng cuốn mì vào nĩa giúp Tử Dung, đẩy sang Tử Dung, ý mời cô ăn. Tử Dung không biết nên khóc hay cười, Tử Dung nhận lấy, nhưng lại không thể nào ăn ngon miệng.

"Anh, nghe em nói, em không muốn đám cưới diễn ra. Anh hiểu em..."

"Anh biết em yêu Nam Phong? Anh hiểu em dành tình cảm cho Nam Phong nhiều thế nào! Nhưng anh không quan tâm, chỉ cần em đồng ý là được."

"Em không đồng ý!"

Vừa dứt lời, Tử Dung đứng dậy bỏ đi, khuôn mặt đã đầm nước mắt, An Khôi dõi theo bóng lưng thướt tha của Tử Dung, không hề đuổi theo, chỉ trầm mặc ngồi yên một chỗ.

"Phục vụ, gói một phần giống vậy gửi đến địa chỉ này cho cô ấy"

...

Tử Dung bắt taxi, nước mắt không ngừng bị kích động mà đua nhau rơi. Tài xế thấy vậy liền khiếp sợ, cô gái xinh đẹp thế này mới sáng sớm sao lại khóc như mưa thế?

"Cô cô muốn đi đâu."

"30 đường X"

Tài xế gạt đầu lia lịa, phóng xe chạy theo địa chỉ Tử Dung vừa nói. Đến nơi, Tử Dung lặng lẽ trả tiền, bước xuống xe, người quản gia nhanh chóng mở cửa, kính cẩn chào Tử Dung.

"Cô chủ, cô Tử Dung vừa mới đến."

"Dạ"

Sumi Quỳnh nhanh chóng chạy ra đón Tử Dung, không ngừng cười híp mắt. Đã lâu rồi Tử Dung không hề đến nhà Quỳnh chơi, khiến cô chán chết đi được. Quỳnh vừa chạy ra đã thấy khuôn mặt khóc bù lu bù loa của Tử Dung, khẽ rùng mình.

"Tử Dung tiểu thư, mới sáng sớm là ai chọc cô nương khóc dữ vậy?"

Giọng nói hài hước của Quỳnh vang lên, ngón tay Quỳnh không ngừng lau nước mắt cho Tử Dung, vội vàng kéo Tử Dung vào nhà.

"Sumi, mình sắp phải lấy An Khôi... Ba mẹ của anh ấy và ba mình đã sắp xếp!"

"Cái gì???"

Quỳnh gần như đã hiểu lý do vì sao Tử Dung khóc sụt sướt như vậy, Quỳnh ôm chặt Tử Dung, vỗ nhẹ vào vai Tử Dung an ủi. Quỳnh đã là bạn của Tử Dung từ khi học mẫu giáo, rất hiểu rõ cô bạn này khi không thích gì sẽ phản bác lại, nhưng chuyện để Tử Dung rơi nước mắt nhiều như vậy quả thật rất quan trọng.

"Không sao, An Khôi cũng tốt cưới về sẽ chăm sóc cho cậu"

"Không, người mình yêu là Nam Phong "

"Mình biết mình biết, nếu vậy thì tối nay cậu gửi tin hẹn gặp anh ta? Nói hết lòng mình, nếu như anh ta không chấp nhận cậu sẽ còn cơ hội còn nếu anh ta không gặp cậu cậu phải hiểu kết quả!"

Quỳnh nhanh nhẹn đưa ra ý kiến, Từ Dung ngưng khóc, chỉ gạt đầu thút thít, phải rồi, dù gì Từ Dung cũng nên đánh cược một lần xem trong lòng anh ấy Từ Dung chiếm bao nhiêu phần trăm.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Đúng thưởng sai phạt

Từ Dung chìm trong trạng thái suy nghĩ. Tiếng điện thoại vang lên inh ỏi khiến Từ Dung khó chịu đến tận tai, vậy mà Quỳnh vẫn không chịu nghe máy. Từ Dung bực dọc, để chế độ im lặng giúp Quỳnh.

"Sumi, sao cậu không nghe máy?"

"Gọi nhầm số thôi"

Dòng số này chưa được lưu vào danh bạ, nhưng không ngừng gọi liên tục suốt mười mấy cuộc chắc chắn không hề bình thường, nếu gọi nhầm số chắc chắn không ai ngốc nghếch gọi nhiều như vậy...

"Cậu đừng nói là tên giám đốc hôm trước nhé!"

"Này này, cậu im đi. Cái tên đó đáng ghét chết đi được ngày nào cũng gọi mình cả trăm cuộc khiến mình nhớ luôn số của hắn. "

"Đọc số mình nghe "

"0126xxxxxx"

Từ Dung mỉm cười, bật máy nghe giúp Quỳnh, không ngừng dịu dàng nói. Biết rõ là Quỳnh đang cố giấu giếm, đáng ghét, cô bạn thân này biết khi nào mới chấp nhận một người tốt như giám đốc Trương đây, nếu đã không tự ra tay e ra Từ Dung nên giúp đỡ rồi.

"Quỳnh đang thay đồ, anh có thể đến đón"

"Từ Dung!!! Sao cậu lại làm như thế hả?"

...

Ngày hôm nay thật mệt mỏi, Lục Khê ngồi học cả mấy tiết liền Lý vẫn không thể hiểu nổi và làm bài thế nào. Môn đáng ghét này đến khi nào mới ám cô đây? Dù cô không chọn nó làm môn thi đại học, nhưng nếu cô không học ôn nó chắc chắn đến cơ hội thi đại học cũng chẳng có. Tiếng chuông điện thoại vang lên đánh thức tâm trí cô, cô mừng rỡ thoát khỏi đống bài tập quái quỷ này.

"Em đang ở đâu"

"Thư viện gần nhà, em không muốn học lý nữa, nó đáng ghét lắm"

"Chờ anh"

Cô chưa kịp hiểu rõ mọi chuyện, cũng chỉ mới tâm sự than thở một câu thôi, chưa kịp giải tỏa hết nỗi lòng anh lại chỉ nói với cô hai chữ là có thể cúp máy sao? Cô bực dọc, gấp hết tất cả sách lại, ngồi nhâm nhi tách cà phê sữa thơm ngon, nhìn ra bầu trời đêm, cô nhìn thấy những vì sao thật lung linh lấp lánh trên bầu trời thật đẹp, bên bệ cửa sổ còn chứa đầy chậu xương rồng, loài cây mạnh mẽ cứng rắn, không cần sự chăm sóc nhiều vẫn có thể vươn lên từng ngày. Cô lại cảm thấy điều gì đó như bị bỏ quên từ lâu mà không thể nhớ ra. Tiếng nói của ai đó vang lên bên tai của cô. Cô nhúc nhích, vỗ vỗ trán vài cái.

"Chậu này là của em, của em, của em"

Tiếng nói "của em" vang lên khiến cô không thể chịu nổi, cô nhanh chóng lấy lọ thuốc để ở túi xách, nhanh chóng uống một viên vào. Thuốc thấm vào cơ thể, mới có thể làm dịu đi cơn nhức đầu của cô, cô nhắm nghiền mắt, nằm xuống bàn tiếp đi.

Trời đã tối hơn, từng cơn gió thoảng nhẹ vào người cô, hôm nay cô không mang áo khoác, nên cảm thấy hơi lạnh lạnh, cô run người, đôi mắt lim dim khẽ mở ra.

"Anh...anh đến khi nào?"

"Quan sát được em khi em ngủ"

Cô giật mình, nhìn đồng hồ, trời ơi! Cô đã ngủ tận nửa tiếng, nhưng tại sao cô lại ngủ? Cô không thể nhớ nổi...cô chỉ nhớ rằng mình nhức đầu, rất nhức đầu rồi uống thuốc giảm đau, thiếp đi một chút.

"Em thật lười"

"Em không có, lúc này em nhức đầu quá nên mới ngủ quên..."

Anh xoa đầu cô, mỉm cười nhẹ nhàng, quan sát những cuốn sách của cô trên bàn, khẽ nhíu mày nhìn chăm chăm vào nó. Cô nhìn theo ánh mắt của anh, lập tức phát giác, giấu những cuốn sách đó phía sau cuốn sách vật lý.

"Cái này...cái này em chưa có đọc nha, em chỉ thấy hay mới đem về đây..."

Anh nhượng người, lật cuốn sách ra, bên trong liền hiện ra một tấm bookmark đang nằm trên cuốn sách, cô cười cười ngây ngô. Anh lại biết cô lừa anh rồi... Quả là tình cảnh không thể khóc ra nước mắt.

"Tịch thu"

"Anh, anh à, trả cho em đi, lần sau em sẽ không đọc nữa. Em sẽ gửi cô thư viện, ra về em sẽ lấy lại, nghiêm túc trong giờ học "

Cô nhanh nhẹn dứt lại quyển sách, chạy thật nhanh đến cô thư viện. Cô rất thích cuốn sách tiểu thuyết này, cô chỉ mới vừa mua hai hôm trước, đang khúc gảy cần, nhất định không thể để nó nằm trong tay anh.

Anh nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô, chỉ nhoen miệng cười nhẹ, khóe môi khẽ cong lên, tiếng động nhẹ làm anh nhìn chăm chăm vào nó, khẽ suy tư nhìn vào vật đó, khuôn mặt bình tĩnh, lạnh lùng đến đáng sợ.

"Anh, em về rồi anh chỉ em làm bài đi"

Cô trở về, thấy anh suy tư lạnh lùng đến lạ, cô nhanh chóng phá tan sự lạnh lẽo toát ra ở anh, cô nghĩ chắc chắn anh đã giận cô, cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh.

"Anh, đừng giận, em sẽ ngoan ngoãn "

"Ừ, em qua đây"

Anh thu lại vẻ bình tĩnh, mỉm cười dịu dàng với cô, cô cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm, nhanh chóng bước lại gần anh hơn. Anh giảng dạy cho cô các bước làm, cô chỉ gật gù liên tục, cô từ không hiểu nhưng bây giờ nghe giọng trầm ấm của người đàn ông này rất dễ chịu khiến cô cảm thấy môn lý này dễ hơn một chút.

"Xong rồi, em làm bài đi"

" Cũng được. Nhưng lỡ làm sai thì sao?"

"Làm đúng có thưởng làm sai có phạt!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Lực hấp dẫn

Cô làm lơ lời anh nói, làm đúng có thưởng tất nhiên cô sẽ hào hứng rồi, còn phạt thì..

"Em sẽ làm đúng 100% cho xem"

"Nếu em có bản lĩnh"

Chỉ với năm chữ thôi, nhưng lại kích thích đầu óc của cô phát sáng nhanh như ánh đèn huỳnh quang, cô chăm chú ngồi làm bài tập, quả là đề lý đáng ghét, vừa đọc vào cô đã không hiểu gì, mới giảng cô đã hiểu nói đi nói lại vài câu không liên quan lại không nhớ gì. Những chuyện khác cô luôn tự hào bởi cái não nhớ siêu dai, còn đối với học nào cô chỉ như một con cá vàng, cô cần cần đầu bút, đây là thói quen của cô khi không hiểu bài. Mái tóc của cô cứ bay bay trong gió, đầu cô đang căng thẳng hết sức, ánh mắt đáng ghét kia đang mỉm cười nhìn cô, cái môi cong cong nhếch nhếch thấy mà ghét. Anh chậm rãi kéo cây bút ra khỏi miệng của cô, cầm lên xoay xoay vài vòng.

"Sao rồi? Em đang chạy đua cùng thời gian hay nhìn thời gian trôi?"

"Đáng ghét đây là đề nâng cao?"

"Không, hoàn toàn cơ bản."

Cô nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc, đơn giản thế nào đây? Rõ ràng có chút bất bình thường, như chúng ta đều thấy thầy cô cho ví dụ nhưng bài tập về nhà khác hoàn toàn, thi cử lại càng khác, anh chính là đang trêu ngươi cô mà.

"Làm xong nếu đúng anh sẽ trả lại cuốn sách cho em, còn không nó sẽ thuộc về anh"

Cô cúi gằm mặt xuống, thì ra phần thưởng của cô là này sao? Nhặt nhèo! Nếu như chỉ là một cuốn sách cô sẽ không cần, cô có thể mua lại cuốn khác, có thể lên mạng đọc truyện online.

"Tuy nhiên, phạt rất nặng!"

Cô đang chìm trong suy nghĩ, tiếng nói trầm ấm của anh lại vang lên phá tan suy nghĩ mơ hồ của cô. Cô nhú mồm, giật lấy cây bút trong tay của anh, hậm hực làm bài tập. Cô cố gắng tập chung hết sức, nhớ lại lời giảng của anh vừa nãy, lật đi lật lại những bài mẫu ví dụ. Cô bắt đầu làm theo, chậm rãi thực hiện theo từng bước.

Anh ngã người về phía sau ghế, mùi hương bạc hà dễ chịu bay xung quanh xâm nhập vào khứu giác của cô, cô cảm thấy rất thoải mái, tinh thần thư thái hơn, anh im lặng, chỉ chăm chú nhìn cô làm bài, từng hành động nhỏ của cô cũng đều anh nhìn thấy. Ánh mắt anh không nhìn trực tiếp cô, mà luôn nhìn xung quanh ở một vật khác, anh nhìn chăm chú vào điện thoại, đảo mắt sang chậu xương rồng, anh bước tới cầm lên một chậu, ánh mắt trầm tư suy nghĩ.

"Yeah! Xong rồi, anh mau xem đi! Anh...thích xương rồng?"

"Được rồi, anh sẽ kiểm tra cho em."

Anh bước lại gần cô hơn, hương thơm bạc hà càng gần với cô, mùi thơm ngào ngạt, cô vui vẻ chăm chú xem anh quan sát bài tập, tại sao anh không đề cập gì đến xương rồng?

"Em lại làm sai rồi, chỗ này không đúng."

"Cái gì? Rõ ràng em làm theo bước của anh mà..."

Cô nhanh chóng giật lấy quyển tập, cô đã rất chăm chỉ làm bài, làm theo từng bước mà tại sao lại sai cơ chứ? Anh đang lừa cô phải không? Giương mặt đáng yêu của cô nhanh chóng trở nên hoài nghi, những dấu chấm hỏi không ngừng hiện ra, cô coi đi coi lại vẫn thấy cách làm của mình rất đúng. Cô thờ dãi, bất lực sau một hồi chỉnh sửa, cũng không tìm ra lỗi sai, cô quay sang lay tay anh, nũng nịu.

"Anh...rốt cuộc em sai chỗ nào?"

"Không sai chỗ nào cả"

"Đáng ghét! Tại sao em lại yêu một người như anh cơ chứ!"

Cô phụng phịu, anh lại trêu chọc cô rồi, cô lúc nào cũng bị như thế, cô đóng sách vở, không học nữa, khoanh tay trước người quay mặt sang hướng khác. Anh nhìn cô cười, nụ cười rất ôn nhu.

"Em biết vì sao không?"

"Không."

"Mọi vật trong vũ trụ đều hút nhau với một lực gọi là lực hấp dẫn, nên em bị anh hấp dẫn là chuyện bình thường mà thôi."

...

An Khôi ngồi suốt ở nhà hàng Ý đến suốt hai tiếng đồng hồ, thức ăn đã nguội lạnh An Khôi không hề đụng vào miếng nào, chỉ gọi phục vụ thu dọn và thanh toán, từ khi Từ Dung bước ra khỏi cánh cửa, những lời nói và câu dứt khoát "Em không đồng ý" như hàng nghìn mũi tên đâm xuyên qua trái tim của An Khôi, An Khôi như người thất thần, chỉ lặng lẽ ngồi lặng im ở đó, khi Phù Từ Dung gọi đến, An Khôi hạnh phúc đến ngủ không được, xin nghỉ phép để dành trọn thời gian cho Từ Dung. Vậy mà Từ Dung đã phá hủy tất cả trong gan tác, trong khoảng thời gian không quá nửa giờ đồng hồ.

Đồng hồ điểm 9h,

An Khôi mới bình tĩnh lặng lẽ rời đi, An Khôi không về nhà, lái xe thẳng đến quán pub, tâm trạng vô cùng đau đớn.

"Anh, em có thể uống rượu cùng anh không?"

Một cô chân dài, quyến rũ trong cái áo cúp ngực, ưỡn ẹo trước mặt An Khôi, An Khôi không quan tâm chỉ lặng lẽ uống hết chai này sang chai khác, thứ chất lỏng hòa hợp với ba vị đắng, cay, nồng này mới có thể làm con người ta quên đi hiện tại, chạm vào thế giới mới, thế giới thực với chính bản thân, thế giới làm bản thân thoải mái, quên lãng đi hình bóng khó quên đấy. Cô gái kia không chịu rời khỏi, tay cầm lấy chai rượu kề bên uống một ngụm, bàn tay

mềm mại khẽ vuốt ngực An Khôi, An Khôi nhanh chóng hất mạnh cô ta ra, ánh mắt lạnh lùng gắn lên những tia đỏ đáng sợ.

"Nếu không phải là Từ Dung, đừng làm phiền tôi"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Ai bảo tôi yêu em?

Tiếng nhạc xập xình vang lên bên tai An Khôi. Rượu đã thấm dần vào cơ thể An Khôi, các cô gái chân dài nhìn thấy sự giận dữ của anh liền nâng giày cao gót bỏ chạy tìm chỗ mới, không gian chỉ còn lại một mình An Khôi, đã từ rất lâu...An Khôi chưa từng dùng rượu nhiều đến thế, lại là loại rượu mạnh nhất của pub.

"Phục vụ...cho thêm vài chai rượu "

An Khôi mất hết tinh táo, tiếp tục gọi rượu, giọng An Khôi đã thấm nhòa rượu, trong tiếng nói chứa đầy hơi men. Người phục vụ thấy đã khuya, người khách kì quái lại không cần phụ nữ, bèn bê lại uống một mình rất nhiều rượu chắc chắn là thất tình, không muốn bán thêm nữa.

"Tôi có tiền, cậu có nghe rõ không? Bán rượu!"

"Quý khách, anh đã uống rất nhiều rồi. Dù từ lượng anh có tốt, cũng không thể dùng thêm đâu!"

Người phục vụ này đúng là người lương thiện, hết sức khuyên răn An Khôi, đã làm ở pub từ lâu, anh ta đương nhiên nhận ra được tất cả loại khách hàng đến đây. Loại uống bất chấp thế này chỉ có thất tình mà thôi, người ta nói rượu có thể làm con người say. Khi say ta sẽ quên hết tất cả, rượu cũng có thể làm con người ta nói thật, nhưng rượu còn làm ta nhớ như in hình bóng khó quên ấy không thể xóa nhòa...

An Khôi chờ đợi đến tức giận, đặt tiền xuống bàn, đứng dậy loạng choạng bước đi. Trên đời này, An Khôi rất ghét người thích giảng đạo, gặp tên phục vụ này càng không hề muốn uống nữa. An Khôi bước đi loạng choạng khỏi pub, bước về phía công viên, ánh mắt mờ ảo tiến về phía trước, An Khôi cảm thấy chóng mặt vội vàng ngồi xuống ghế đá bên cạnh, say xín, ngược lên bầu trời đầy sao, bầu trời tối mịt...tối như tâm trạng của An Khôi vậy, An Khôi gục đầu vào ghế đá...

Biết là đau nhưng hoàn toàn không thể thoát ra. Tình yêu là một liều thuốc, uống vào sẽ nghiện dù biết kết cuộc không tốt nhưng vẫn tha thiết uống! Tình yêu đơn phương sinh ra vốn dĩ đã sai lầm.

"Anh An Khôi?"

Tiếng nói dịu dàng chợt vang lên, tiếng nói mang đầy sự hoảng hốt và ngạc nhiên, bàn tay nhỏ bé không ngừng diu An Khôi ngồi nghiêm chỉnh, An Khôi cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, ánh mắt mờ mờ chỉ nhìn thấy khuôn mặt của một cô gái. An Khôi vội nắm chặt lấy bàn tay, hôn thật sâu vào mu bàn tay của cô gái ấy, khóc than.

"Từ Dung là em phải không? Anh biết em sẽ không bỏ anh."

"An Khôi! Là em, Mẫn Huyền!"

...

Từ Dung ngồi ngay điểm hẹn đến tận hai tiếng đồng hồ, bàn tay nhỏ nhắn cứ mở điện thoại rồi tắt, hành động cứ lặp đi lặp lại nhiều lần suốt khoảng thời gian này, bóng người dần dần vắng đi, chỉ còn lại những tiếng gió rít lên, Từ Dung bỗng chốc nhớ về khuôn mặt dịu dàng ôn nhu ấy, sự dịu dàng chân thực luôn dành cho mình, nhưng trái tim Từ Dung không hề thuộc về anh ấy. Trái tim Từ Dung dành cho con người đáng hận kia, con người luôn dày vò Từ Dung, không hề liếc nhìn Từ Dung dù chỉ một lần, đến những lần nhớ hẫng đến không ăn không ngủ, hẫng vẫn chẳng hề quan tâm, chỉ gọi điện yêu cầu uống thuốc đầy đủ vì sự áy náy.

Tình yêu thật kì diệu, người yêu mình mình lại không yêu, người làm mình đau khổ lại ghi khắc trong tim, không thể nào xóa bỏ được.

"Quý khách, đã khuya lắm rồi, quán cafe của chúng tôi mười phút nữa sẽ đóng cửa."

"Được!"

Từ Dung cầm điện thoại lên nhìn lướt một lần, nước mắt bắt đầu rơi nhẹ xuống mi mắt, Từ Dung khép tít mi mắt, nỗi đau đang một lớn hơn, sự dày vò như thế đã quá đủ. Dù đã uy hiếp hẫng bằng nhiều phương pháp nhưng vẫn không làm con tim hẫng lay động. Từ Dung quệt đi những giọt nước mắt lăn dài trên má, cầm lấy túi xách lặng lẽ bước đi.

Phố phường về đêm đã lạnh, lòng người còn lạnh lẽo hơn.

...

Cô đơ người khi nghe anh nói, khuôn mặt đối diện anh, khoảng cách gần nhất khiến cô cảm thấy gượng ngừng, đầu óc quay cuồng, biết rõ là cô dốt vật lý, vậy mà còn dùng vật lý thu hút cô. Cô đắm vào ngực anh một cái, đáng ghét!

"Biết người ta dốt vật lý nên trêu à?"

"Không, anh nói sự thật! "

"..."

"Nếu em đã không thích môn học này, anh có thể làm cho em ngày càng yêu nó giống như em yêu anh"

Cô nghi hoặc nhìn anh, tại sao hai cái này lại giống nhau? Khóe môi anh cong nhẹ lên, cố gắng nhin cười. Bàn tay anh vươn lên xoa nhẹ đầu cô, cô gái đáng yêu này thật luôn khiến người ta yêu chết đi được.

Cô chạy đến cầm chậu xương rồng, hươ hươ trước mặt anh, mỉm cười thật xinh xắn.

"Em cũng có trồng một chậu, anh có muốn trồng couple cùng em không? "

Anh nhú mày nhìn cô, không hề trả lời, biểu hiện của anh lúc này và lúc này thật giống nhau, không lẽ anh lại không thích loài xương rồng này?

"Anh không thích xương rồng?"

"Ừm."

"Nếu anh đã không thích xương rồng, em có thể làm cho anh ngày càng yêu xương rồng như anh yêu em!"

Cô tỉnh ngịch nhìn anh, vẻ mặt y như lúc anh biểu hiện ban nãy, khoanh tay trước ngực nhìn phản ứng của anh. Sắc mặt anh vẫn bình tĩnh, đặt chậu xương rồng về lại chỗ cũ, khẽ gõ gõ trên mặt bàn, môi khẽ nhếch lên.

"Ai nói tôi yêu em?"

"Đáng ghét! Không nói nhiều nữa, đi mua xương rồng mau!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chúng ta đi thôi

Trời đã tối, nếu cô với anh không ra về sẽ bị chủ thư viện đuổi đi mất, cô bước đẩy anh ra cửa, không hề quên nhận lại sách, trong lòng cô tràn đầy niềm vui, biết rằng tối rồi không ai bán cây kiểng nữa, nhưng cô lại muốn thử lòng anh, tại sao anh lại không thích xương rồng.

"Anh, sao anh không thích xương rồng?"

"Nhiều gai."

"Xùy, đàn ông con trai gì mà..."

"Đàn ông con trai mà em yêu!"

Cô nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường, liếc xéo anh, rõ ràng dẻo mồm dẻo miệng, từng câu nói đều như rắc thính vào tâm tư của cô.

Cô nhớ lại lúc trước từ khi gặp ạn lần đầu đến giờ, anh luôn làm cho cô cảm thấy rất ghét, ghét cay ghét đắng, nhưng sao bây giờ cô lại cảm thấy ghét yêu thế này?

"Bây giờ khuya rồi, về thôi"

"Không được, em cần..."

"Hết bán rồi."

"Anh sẽ chăm sóc chậu xương rồng của em"

Tiếng nói của cô trong vuốt, cô cười vui vẻ, tâm trạng rất thoải mái khi anh là người thua cuộc, dù cô rất quý chậu hoa đó, nhưng cô vẫn muốn anh chăm sóc giúp cô, sẽ không cho phép anh trốn bỏ trách nhiệm. Thư viện khá gần nhà, cô và anh cùng đi bộ, bóng dáng nhỏ bé của cô đi cạnh bên anh như một đôi đũa lệch, cô nhón nhón chân để cao bằng anh, ánh đèn hắt hiu chiếu rọi vào bóng dáng của hai người. Anh đứng ở một góc khuất chờ cô, cô nhanh chóng chạy lên nhà đem chậu xương rồng xuống, mỉm cười như hoa mùa xuân nở.

"Em vui thế à?"

"Vui. Từ nay phải chăm sóc tốt cho em, nếu không..."

"Nếu không thì sao?"

"Không cần biết"

Cô nói xong liền đưa chậu xương rồng cho anh, khẽ nhón chân hôn lên mặt anh một cái, chạy thật nhanh mất dạng, anh nhận lấy chậu xương rồng suy tư một hồi, tiếp tục bước đi về phía xe đang đỗ phía trước.

...

Từ Dung ngồi thu người áp sát đầu gối vào má, nước mắt không ngừng lăn dài trên mi, căn phòng tối tĩnh mịch chỉ còn mình bóng dáng của Từ Dung ngồi dưới sàn, Từ Dung khóc đến cạn nước mắt, từ địa điểm cafe trở về Từ Dung đã không ngừng khóc, Từ Dung thờ dốt, hơi thờ yếu dần, nhanh chóng tìm mớ trong túi xách uống vài viên thuốc, điều hòa hơi thở.

"Cạch"

Ánh sáng cùng cánh cửa đột nhiên được mở, Từ Dung lúng túng bỏ lọ thuốc vào trong túi xách, nhanh chóng đứng dậy.

"Anh..."

"Lần sau đừng tự tiện vào phòng, quản gia cũng không được phép cho cô vào trong nhà tôi nữa"

"Anh, anh có phải là quá đáng không? Anh thừa biết..."

Từ Dung hít sâu, ngồi chờ anh đến hai chân mỏi rùi, tê cứng không cử động nổi, phải cố gắng mới có thể đứng dậy nhìn rõ khuôn mặt hắn, được nói chuyện với hắn. Vậy mà hắn lại không để tâm lại cho là trò nhảm nhí.

"Em về đi, chăm sóc bản thân tốt một chút, An Khôi là người tốt, không nên phụ lòng cậu ấy"

"Không, em yêu anh, người em yêu chỉ có anh mà thôi. jam Phong cho em một cơ hội được không anh? "

Giọng nói nghẹn ngào của Từ Dung có chút dịu lại, Từ Dung ôm chặt lấy hắn từ phía sau, dụi dụi mặt vào tấm lưng săn chắc của hắn, tham lam hít hà mùi hương trên áo sơ mi của hắn, hắn không phản ứng cũng không trách móc Từ Dung, Từ Dung là con gái của đối tác làm ăn, quen biết lâu như thế, Nam Phong cũng hiểu rõ tình cảm của Từ Dung, cũng khá thân thiết với Từ Dung, nhưng tình cảm ấy chỉ dừng lại ở tình cảm anh em mà thôi, không thể nào hơn được nữa. Hắn biết An khôi ngay từ lần đầu gặp đã say đắm Từ Dung, suốt bao năm qua đã luôn quan tâm thăm lặng, an ủi hết sức, chăm sóc Từ Dung một cách chân thành nhất, dù Từ Dung không chấp nhận, luôn cố tránh né. Hắn quay người lại, vuốt nhẹ mái tóc của Từ Dung, vỗ về như một đứa trẻ đang cần sự bảo vệ.

Đôi mắt Phù Từ Dung long lanh, trên mi mắt còn đọng những giọt nước mắt đã nguội lạnh, khuôn mặt xinh đẹp đối diện với hắn ở cự ly rất gần.

"Bình tĩnh lại, xúu nữa sẽ có người của ba em tới đón"

...

Tâm can Mẫn Huyền đau như dao cắt, nhìn người đàn ông trước mặt khiến Mẫn Huyền nhớ đến hình ảnh một người đàn ông mặt áo blouse trắng ngày ấy, khuôn mặt nghiêm nghị, từng cử chỉ đều chừng mực, tỉ mỉ. Ngày hôm đó và ngày hôm nay đều khác rất nhiều, men rượu đã cướp đi người đàn ông đó, hiện tại chỉ còn người đàn ông say xỉn thất tình mà thôi. Mẫn Huyền nâng đầu An Khôi lên, khẽ thờ dài.

"Nhà anh ở đâu?"

"Rượu...anh muốn uống..."

"Anh uống nhiều lắm rồi"

Mẫn Huyền nhăn mặt, cố gắng giữ chặt đầu anh không để An Khôi đập vào ghế đá, bên ngoài đã vắng vẻ, trời lại phủ sương lạnh, An Khôi lại say xỉn nếu không về nhà sẽ bị cảm lạnh mất. Mẫn Huyền lại không hề biết nhà của An Khôi, càng không muốn làm phiền bạn thân cùng thầy Dương.

Vốn dĩ từ ngày nhìn thấy cảnh không nên thấy từ lúc ấy, Mẫn Huyền không dạo quanh nơi này nữa, nhìn thấy quang cảnh này, Mẫn Huyền lại nhớ đến

chuyện đau lòng, khiến Mẫn Huyền không thể cầm lòng được mà lại yêu An Khôi, không thể cự tuyệt được. Mẫn Huyền hôm nay vô tình có việc nên dạo bước ghé ngang công viên lại tình cờ gặp An Khôi trong tình cảnh này, không biết nên vui hay nên buồn. Mẫn Huyền cảm thấy tay mình hơi ẩm áp, bàn tay nhỏ của Mẫn Huyền được An Khôi nắm trọn, An Khôi kéo Mẫn Huyền khiến Huyền bất ngờ, đôi mắt mở to tròn, miệng há hốc.

"Chúng ta đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Em nguyện cho anh

Bàn tay nhỏ bé của Mẫn Huyền bị An Khôi nắm chặt, lôi đi về phía khách sạn đối diện, Mẫn Huyền hồi hộp nhìn An Khôi, sắc mặt của anh ta dường như thay đổi hẳn, có lẽ là sự tức giận, nồng độ cồn trong cơ thể làm An Khôi đỏ hết cả mặt.

"Anh, mình đi đâu?"

An Khôi không trả lời chỉ cùng Mẫn Huyền bước đến phía trước mà thôi, Mẫn Huyền thầm thở dài. Hiện tại, An Khôi dường như đã mất hết chính kiến, hành động càng thêm quái lạ, Mẫn Huyền rất muốn đưa An Khôi về, nhưng lại không biết đưa anh về đâu, bây giờ có khách sạn đưa anh vào đó Mẫn Huyền sẽ cảm thấy an toàn hơn. Mẫn Huyền hít thở thật sâu, dịu anh vào khách sạn đối diện, bước đến quầy tiếp tân, Mẫn Huyền nói chuyện nhẹ nhàng, rồi lấy chìa khóa đưa anh lên lầu.

Căn phòng ngăn nắp được bật đèn sáng trưng, An Khôi dường như đã ngà ngà, say mềm. Mẫn Huyền khẽ sờ diu cơ thể to lớn của An Khôi từ đầu đến gờ ê nhưc cả bả vai và cổ. Mẫn Huyền dịu An Khôi nằm ngay ngắn trên giường, cởi bỏ giày màu đen bóng loáng của anh ra, lặng lẽ lấy khăn ướt lau mặt cho An Khôi. Mẫn Huyền nhìn An Khôi chăm chăm, An Khôi thật sự quá thu hút khiến Mẫn Huyền không thể nào rời bỏ được. Khuôn mặt vuông chữ điền, đôi mắt tròn đã nhắm lại, mũi khá cao.

"Từ Dung...tại sao vậy? Tại sao em lại từ chối anh..."

An Khôi mê mẩn gọi tên một người phụ nữ khác trước mặt Mẫn Huyền, Mẫn Huyền đau đớn ôm ngực, những giọt nước mắt không biết từ lúc nào mà rơi xuống, rơi xuống đôi môi của An Khôi. An Khôi hơi nhíu mày, mắt vẫn nhắm tịt... Mẫn Huyền không thể chịu nổi nữa, sự đau đớn lan tỏa khắp cơ thể của Mẫn Huyền, nó còn đau hơn rơi mây mà Mẫn Huyền bị đánh khi sai phạm lúc còn nhỏ. Mẫn Huyền cảm thấy không khí ngột ngạt hơn bao giờ hết, lòng ngực phập phồng lo sợ, sợ phải nghe từ đôi môi An Khôi mấp máy thốt lên hai từ "Từ Dung". Mẫn Huyền biết tình cảm mà An Khôi dành cho mình hoàn toàn là không có, vậy mà Mẫn Huyền vẫn muốn ôm hi vọng, ôm ảo tưởng để lòng đau như cắt. Mẫn Huyền vội quệt nước mắt, đứng dậy cầm lấy túi xách rời đi.

Bàn tay thon dài của An Khôi nắm chặt lấy tay Huyền, nó như một luồng điện truyền vào người Mẫn Huyền, khác hẳn với cái nắm tay ban nãy. Mẫn Huyền dừng bước lại, nhìn đối diện khuôn mặt của An Khôi, khuôn mặt đã không biết bao lần làm Mẫn Huyền rơi nước mắt.

"Đừng đi...em đừng đi được không?"

An Khôi ôm Mẫn Huyền vào lòng, bàn tay An Khôi xoa xoa đầu Mẫn Huyền, nước mắt không ngừng rơi ướt hết cả áo sơ mi của An Khôi, An Khôi cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt của Mẫn Huyền, khẽ thì thầm vào vành tai của Huyền.

"Đừng khóc, anh đau lắm..."

Bàn tay An Khôi bắt đầu di chuyển, sờ soạng khắp người của Mẫn Huyền, Mẫn Huyền run rẩy, mím chặt môi thành một đường thẳng, An Khôi cúi xuống hôn lên môi Mẫn Huyền, hơi rượu và mùi cơ thể nam tính của An Khôi phả vào khứu giác Mẫn Huyền, nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua môi Mẫn Huyền, nguồn điện truyền sang Mẫn Huyền khiến Mẫn Huyền như mất hết lý trí, Huyền đắm chìm vào cơn say của nụ hôn, nhẹ nhàng phối hợp ăn ý cùng An Khôi, bàn tay An Khôi từ từ mở từng cúc áo của Mẫn Huyền. Hôm nay Mẫn Huyền diện cho mình chiếc áo sơ mi trắng cùng váy xếp li, khá trường thành. Mẫn Huyền vẫn chìm đắm trong cơn mê muội, đến khi cúc áo gần cuối được hé mở. Mẫn Huyền nắm chặt lại bàn tay An Khôi lắc đầu, chống cự, vùng khỏi vòng tay của An Khôi, lớn giọng.

"Đừng, An Khôi!"

An Khôi lắc đầu, kéo Mẫn Huyền vào lòng, nở nụ cười ma mị nhìn Mẫn Huyền, khiến Mẫn Huyền say đắm. Lời nói ngọt ngào, cử chỉ dịu dàng như rót vào tai Mẫn Huyền mật ngọt. An Khôi khẽ thì thầm vào tai Mẫn Huyền, Mẫn Huyền đỏ hết cả vành tai, mất hết cả lý trí, những giọt nước mắt rơi nhanh xuống, cúc áo cuối cùng cũng được mở ra, An Khôi nhanh chóng bế Mẫn Huyền đặt trên giường.

"Cho anh....đêm nay cho anh, em nhé?"

Đôi gò bồng đã sớm ẩn hiện sau lớp áo ngực, Mẫn Huyền nhắm mắt, toàn thân run rẩy mất ý chí, cùng sự kiên cường, cả cơ thể Mẫn Huyền mềm nhũn như nước. An Khôi nhìn Mẫn Huyền say đắm, cơn dục vọng cùng men rượu làm An Khôi càng mất lý trí, An Khôi tháo bỏ những điều cản trở từ hai người rơi xuống, khẽ vuốt ve đường cong trên cơ thể, vuốt ve đôi gò bồng đã sớm kiêu ngạo, nhanh như chớp, từng cơn nóng hổi, cùng vật lạ nhanh

chóng xâm nhập vào cơ thể Mẫn Huyền, Mẫn Huyền đau đớn vặn vẹo, những giọt nước mắt làm mờ đi hình ảnh người đàn ông trước mặt, người đàn ông cô yêu nhất, cũng là người lấy đi sự trong trắng của cô...Mẫn Huyền nhắm mắt, nấp máy.

"Được...em nguyện cho anh!"

"Từ Dung, anh yêu em..."

"An Khôi, em rất yêu anh!"

Mẫn Huyền nghe thấy giọng nói của anh thốt lên liền cắn chặt môi, cắn đến môi rớm máu. Sự đau đớn, nhục nhã, lan truyền cả thể xác lẫn tinh thần. An Khôi vẫn chưa nhận ra người con gái bé bỏng trước mặt, trước mắt An Khôi chính là người con gái kiều diễm xinh đẹp mà hắn ta yêu nhất, dục vọng cuồng nhiệt ngày càng một lớn, trong căn phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ êm ả đắm nước mắt.

...

Sáng sớm, ông mặt trời đã lên cao, từng tia nắng chiếu rọi soi vào phòng cô, hôm nay cô dậy rất sớm, khá hào hứng vì hôm nay đi học sẽ rất vui, chả có môn lý. Cô bước đến bàn soạn cặp vở rồi đi xuống lầu, khê thờ dài...liếc nhìn cái bàn trống trơn không đồ ăn sáng, mẹ chưa bao giờ đi mà không báo cho cô biết, vậy mà nói đi lấy mỹ phẩm đến nay vẫn không về. Cô khê thờ dài lo lắng, nhất quyết hôm nay cô phải gọi cho người thân của mẹ để biết được mẹ đang ở đâu. Cô bước ra cổng rào, liền nhìn thấy món spaghetti cùng sữa tươi nóng treo trên hàng rào, cô nhận lấy chỉ mỉm cười, cô thầm biết người nào đã làm ra chuyện này.

Cô uống sữa tươi, còn mì spaghetti cô để vào gọn gàng trong cặp rồi bước tiếp đến trường. Lạ nhỉ, rõ ràng có hẹn mỗi thứ sáu cuối tuần Mẫn Huyền đến đi chung mà đến giờ này vẫn không thấy, cô lắc đầu, gọi cho Mẫn Huyền vài cuộc nhưng không nhận được phản hồi, cô nghĩ thầm rằng Mẫn Huyền đã quên mất, nên lặng lẽ đi trước. Bước được vài bước, một bàn tay đã nhanh chóng bịt mắt cô, mùi hương quen thuộc lan tỏa khứu giác của cô, cô kéo tay người đó xuống gần miệng, cắn thật mạnh vào.

"A! Khê, em ác đến vậy?"

"Đâu có, là anh ngăn cản em đi mà"

Cô phụng phịu trước mặt anh, anh chỉ mỉm cười ôn nhu, đưa tay quệt đi vết sữa còn lưu lại trên mép cô.

"Anh ơi, Em lo lắng quá, mẹ đi lấy đồ nhưng đến giờ chưa về...sao anh biết mà đưa đồ ăn sáng cho em"

"Em rất lười ăn sáng!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Đôi giày

Mẫn Huyền tỉnh dậy, toàn thân ê nhức, Mẫn Huyền khó khăn cựa người, người đàn ông vẫn còn đang ngủ say sưa, không hề hay biết chuyện gì xảy ra, Mẫn Huyền cười trong nước mắt, từng giọt nước mắt rơi xuống, nhưng Huyền vẫn nở nụ cười giòn giã. Mẫn Huyền bước xuống sàn, chậm rãi mặc quần áo, cầm lấy túi xách rồi khỏi, ngày hôm qua không về, rất may mắn ba mẹ Mẫn Huyền hôm qua đi dự tiệc muộn nên không về, nếu không Mẫn Huyền sẽ không thể nào ăn nói được với ba mẹ. Trước khi đi, Mẫn Huyền không quên hôn lên môi người đàn ông nhấm nhấm làm mình đau lòng một cái, một nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, như An Khôi lướt qua đời cô như vậy. Có lẽ ngày hôm nay, Mẫn Huyền sẽ không còn gặp lại An Khôi nữa, Mẫn Huyền sẽ không còn cơ hội gặp An Khôi, sẽ phải quên người đàn ông này. Mẫn Huyền lặng lẽ rời khỏi khách sạn, ánh nắng chiếu soi vào Mẫn Huyền, rất rạng rỡ, Mẫn Huyền nở nụ cười tươi như hoa. Hôm nay, Mẫn Huyền tròn mười tám tuổi!

...

Xe đỗ tại một góc khuất, cô vui vẻ tạm biệt anh, bước xuống xe, trước khi đi anh không ngừng xoa đầu cô.

"Mẹ em sẽ không sao em đừng lo!"

Cô nghe anh nói thế thì gật đầu, mỉm cười thật tươi vào lớp, vừa bước vào lớp không hề thấy bóng dáng của Mẫn Huyền, cô khê thờ dài, liên lạc điện thoại với Huyền nhưng vẫn không có tín hiệu, cô ngồi ăn mì của anh chuẩn bị, trong lòng không thể nuốt trôi. Tin nhắn điện thoại vang lên, cô mở màn hình, vui mừng rít cả lên. Tin nhắn của bà Lục gửi, mẹ đang bận, nên hiện tại chưa về được... Lại bận, suốt thời gian qua mẹ lúc nào cũng bận... Hiện tại cô đang rất cô đơn, ba chưa thể tìm tung tích, mẹ lại suốt ngày bận, cũng phải ba mất tích để lại một mình mẹ trụ cột, cô khê thờ dài thông cảm. Cô chỉ còn biết dựa vào anh cùng Mẫn Huyền mà thôi.

"Lục Khê, nay Mẫn Huyền không đi học?"

"Ừm...cậu cứ điểm danh có phép đi. Mẫn Huyền không khỏe nên xin...nghỉ"

Lớp trưởng gật đầu, ghi chép vào phiếu điểm danh, cô thu dọn đồ ăn rồi nằm dài xuống, Mẫn Huyền rất hiếm nghỉ học, lại không báo trước, có phải lại có chuyện gì không?

Nghĩ đến Mẫn Huyền là cô lại nhớ đến tên An Khôi, hẳn ta hết lần này đến lần khác làm Mẫn Huyền bạn của cô đau khổ, nếu không phải quen biết với anh. Cô đã không cho Mẫn Huyền gặp phải loại người này... Nhưng, sau đêm đó Mẫn Huyền đau gấp mặt anh ấy?

...

9h,

An Khôi tỉnh dậy, đầu An Khôi trở nên đau như sắp nổ tung, chất còn đã thấm hết vào đầu, ánh mắt An Khôi mờ ảo, An Khôi mở mắt, cảm nhận được mùi hương ngào ngạt bay vào mũi, mùi hương vừa quen thuộc lại vừa lạ, nhất thời khiến An Khôi không kịp nhớ ra. An Khôi nhớ mình có hẹn với Từ Dung, sau đó bị từ chối liền đến thẳng pub uống rượu, sau đó... Hoàn toàn không nhớ được nữa, dường như hình bóng của cô gái nhỏ nào đó hiện diện trong tâm trí của An Khôi, khiến An Khôi không thể nhớ rõ... An Khôi bước xuống giường, vừa nhìn xuống liền giật mình, trên cơ thể của An Khôi không hề có mảnh vải che thân, trên gra giường trắng tinh khiết còn lưu lại những giọt máu đỏ đã khô...An Khôi chấp tay lên đầu, cố gắng suy nghĩ những chuyện đã làm đêm qua... Chuyện trọng đại đến mức An Khôi cũng không dám tin... An Khôi nhanh chóng mặc quần áo gọn gàng, chạy nhanh xuống quầy tiếp tân.

"Cô, cô gái đêm qua đi cùng tôi đâu rồi? Tôi ở phòng 206"

"À...à, cô ấy đi từ sáng sớm, cô ấy nói khi anh trả phòng đưa cho anh món đồ này"

Cô tiếp tân niềm nở trả lời, trao lại cho An Khôi một hộp quà khá lớn, An Khôi gật đầu cảm ơn, thanh toán tiền phòng, nhanh chóng cầm lấy hộp quà, An Khôi bước đến hầm gửi xe hôm qua của trung tâm, ngồi trên xe An Khôi thờ dốt, nhắm tịt mắt, không dám mở món đồ trong hộp quà, có lẽ An Khôi đã làm một chuyện rất tồi tệ, một chuyện mà suốt đời An Khôi phải ân hận. Bàn tay thon dài của An Khôi từ từ mở cái nơ nhỏ xinh xắn ra, từ từ mở hộp quà. An Khôi ngạc nhiên, nhúu chặt mày, một đôi giày thể thao nằm gọn gàng trong hộp, còn có một lá thư nhỏ...

"An Khôi, em biết anh không hề thích em, cảm ơn anh trong suốt thời gian qua, anh đừng để tâm chuyện của ngày hôm qua. Hết hôm nay, em và anh sẽ không còn quan hệ gì, là em nguyện cho anh, em không hề mong muốn anh ấy này mà chịu trách nhiệm với em. Anh hãy chăm sóc người con gái anh yêu. Đây là món quà cuối cùng em có thể tặng anh. Em yêu anh. Mẫn Huyền!"

Bàn tay An Khôi run rẩy, từng lời nói, từng câu viết trong bức thư khiến An Khôi bất lực, An Khôi đã làm ra chuyện gì thế này? Trong lúc lơ đãng, An Khôi nhớ về hình bóng của cô gái hôm qua. Một cái gái đơn thuần trong sáng, và bị chính anh cướp mất sự trong trắng...

Mẫn Huyền tặng anh đôi giày, một đôi giày được may rất tinh tế, một đôi giày có lẽ rất đắt giá. An Khôi nhắm tịt mắt, trong đầu toàn hiện lên bao tội lỗi. Mẫn Huyền tặng giày cho An Khôi biểu hiện sự chia li, chia lìa. Trong tình yêu, món quà kiêng kị nhất chính là tặng giày, giày tượng trưng cho chia tay. Có duyên vô phận, đôi giày này sẽ giúp cả hai tự đi theo con đường của mình...Trước khi trao cho anh Mẫn Huyền đã suy nghĩ kĩ, Mẫn Huyền chấp nhận rời khỏi An Khôi, trả lại cho anh cuộc sống mà anh mong muốn...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trốn tránh

Văn Lục Khê đang chăm chú nhìn vào quyển sách, ngày hôm nay bà cô quái dị đang bắt đầu màn kiểm tra miệng, cô là giáo viên chứ có phải là bác sĩ nha khoa đâu?

"Hôm nay tôi sẽ trả bài môn Sử, nay ngày mấy nhỉ?"

Cả lớp im bật, cô giáo cười hiền thực, nụ cười giết tận ba mươi chín sinh linh đang thấp thỏm trong lớp, có đứa dõi theo ánh mắt của cô giáo, có đứa cúi gằm mặt xuống cuốn sách lịch sử.

"À hèm, nay ngày 15, nhưng vắng một, vậy số 16 lên bảng trả bài nào "

Số 15 thờ phào, cúi gằm mặt xuống cười hí hửng. Số 16 là lớp trưởng lên trả bài, cả lớp thờ phào nhẹ nhõm. May là lớp trưởng, một sách của lớp, luôn học bài đầy đủ đã lên đỡ đạn cho lớp, nếu không cả lớp bị lôi lên hết rồi. Cô đảo mắt về phía trên bảng, nơi ghi ngày tháng năm đầy đủ. Hôm nay là sinh nhật của Mẫn Huyền... Hầy da, chắc chắn Mẫn Huyền đang bận ở nhà chuẩn bị nên không đi học rồi. Sao cô lại vô tâm thế này. Cô tự búng đầu mình một cái, cái não cá này sao lại quên một ngày quan trọng như vậy.

...

Tan học,

Cô nhanh chóng ghé tiệm bánh kem gần trường, nhìn ngắm những mẫu bánh kem xinh đẹp đặc trên bàn lồng kính, cô mỉm cười tươi như hoa, cười nói với chị nhân viên chọn một mẫu bánh khá to lấy một loại bánh phủ socola, bên trên được được khắc vài cánh hoa hồng xinh xắn. Cô hí hửng đem về đứng trước cửa nhà Mẫn Huyền. Bàn tay của cô bấm tận cả chục lần vẫn không ai ra mở cửa, gọi điện đến cháy máy vẫn không có thể liên lạc được, chỉ nghe tiếng nói quen thuộc truyền cảm của bà chị.

"Thuê bao quý khách hiện không liên lạc được xin mời quý khách vui lòng gọi lại sau"

Cô buồn bã cúp máy, để bánh kem trên hàng rào, ngoài cách này ra cô chẳng còn có cách nào khác, ba mẹ Mẫn Huyền không có ở nhà, Mẫn Huyền lại không bắt máy, làm sao cô có thể biết được Mẫn Huyền ở đâu, chưa năm nào sinh nhật Mẫn Huyền lại trở nên kì lạ như thế...

Cô quay lưng bước đi, bóng dáng nhỏ bé từ từ khuất đằng sau tán lá phong, Mẫn Huyền đứng từ gốc cây khuất xa dõi theo bóng dáng cô, đến khi cô đi mất thì mới bước lại gần nhà, nụ cười nhạt hiện trên môi. Mẫn Huyền lấy bánh kem, đọc dòng chúc mừng của cô rồi mỉm cười, khẽ nhấp máy.

"Cảm ơn cậu, Lục Khê."

...

Cô về đến nhà của mình khẽ thở dài, lang thang trên mạng tìm kiếm xem Mẫn Huyền có lên mạng không, đã hỏi những người Mẫn Huyền có thể đến, cũng đã đi ngang những nơi Mẫn Huyền thường đi, nhưng kết quả vẫn hoài con số không. Sinh nhật năm nay buồn như vậy sao?

Cô lấy điện thoại nhắn tin với dòng "Nếu nhận được bánh kem và tin nhắn cậu nhớ gọi lại cho mình!" rồi cất điện thoại, nhìn xung quanh khung cửa sổ trống không, hôm nay lại không có cái để tâm sự rồi. Cô nằm xuống giường, tận hưởng cơn thoải mái, gió ngoài cửa sổ đung đưa tấm rèm cửa, cô dần dần thiếp đi trong giấc ngủ...

"Anh, em chăm sóc xương rồng thế này thì chừng nào ra hoa?"

"Khi nào đủ tình thương cây sẽ ra hoa"

"Vậy ngày nào em cũng dành tình thương cho nó vậy có phải sẽ nở hoa không?"

"Nhất định có"

Tiếng nói âm vang vọng vào bên thính giác của cô, cô mê mẩn giọng nói trầm ấm đó, giọng nói ấm áp khiến từng tế bào cô tê dại, những giấc mơ mê man không bao giờ giúp cô nhìn rõ mặt người con trai đó, cô chỉ có thể nghe tiếng nói từ chàng trai lạ mặt ấy... Tình cảm của cô và người đó dường như rất tốt, mỗi lần mơ thấy giọng nói đó, cô lại có thể vui vẻ hơn, nhưng đôi khi cũng là ác mộng lớn nhất... Mơ hồi của cô ướt đầm khắp cả trán và lưng, cô thở hổn hển dồn dập, sợ hãi co người lại...

"Không, không...không!!!"

Tiếng hét của cô thất thanh, cô vừa mơ đến giấc mộng đẹp, vừa mỉm cười lại thấy khung cảnh khác, máu tươi hòa quyện thấm đỏ cả mắt cô, cô sợ hãi ôm bụng, mi tâm nhúu thật chặt, mùi máu tanh lại bay thẳng vào mũi cô khiến cô khó thở... Máu tươi đó rốt cuộc là của ai?

Cô giật mình, rùng người tỉnh dậy, vội chạy đến bệ cửa sổ hít thở một cái, nhìn xuống xung quanh, không có gì khác thường, cô trấn an bản thân mình đã khá mệt nên mới vậy, nhiều khi giấc mơ không phải là điềm báo, mà chỉ là một trong sự mệt mỏi áp lực của cuộc sống mà thôi. Cô nhanh chóng tìm lọ thuốc uống một viên, nhìn những viên thuốc sắp hết, cô thở mừng rồi... Chắc chắn cô không cần uống thuốc nữa...

Cô lại nhớ chậu xương rồng của mình rồi, từ nhỏ đã có nó bên cạnh, bây giờ không có cô lại cảm thấy thiếu vắng vô cùng, cô khẽ thở dài trầm tư, ngón tay run rẩy cầm điện thoại, mục đích chính xem có được Mẫn Huyền trả lời tin nhắn không, nhưng hộp thư vẫn hoài trống trơn, không cuộc gọi nhờ không tin nhắn thoại, cô khẽ thở dài, bấm dãy số quen thuộc trong vô thức.

"Alo?"

Giọng nói trầm ấm của đối phương vang lên, cô thờ phào nhẹ nhõm, không hiểu sao giọng nói ấy lại khiến cô có cảm giác an toàn đến thế.

"Em có sao không?"

Nghe cô không trả lời, đối phương lại hỏi, giọng nói khá trầm tĩnh mang chút lo lắng. Cô giật mình, có lại phản ứng, cô mỉm cười thật tươi.

"Anh, em nhớ anh!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Vô tình

Cô bước xuống nhà ngay lập tức sau khi trò chuyện xong cuộc điện thoại, cô dạo quanh nơi bán cây cảnh, tìm kiếm xung quanh khắp mọi nơi, nhưng vẫn không hề tìm được thứ mình muốn. Cô chán nản, bước đến gần ông chủ.

"Ông ơi, có chậu cây nào giống vậy không?"

Cô giờ điện thoại trước mặt ông, trong hình chính là chậu xương rồng của cô đã chăm sóc, ngày hôm nay khi cô mơ thấy điều không hay, cô liền nghĩ đến điều không tốt lành, vội vàng tìm mua một chậu mới. Chỉ có nó mới đem lại cảm giác an toàn cho cô mà thôi. Ông chủ nhũn mảy, nhìn hình ảnh, khẽ gật gù.

"Có, nhưng khách hàng đã đặt, vào ngày hôm nay lấy."

Ông chủ chạc tuổi trung niên, mỉm cười phúc hậu nhìn cô, đưa tay vớ lấy chậu hoa nằm trong cùng đưa đặt trước mặt cô. Quả thật, chậu hoa này không hề khác chậu hoa của cô là bao, nó y như một cặp của nhau vậy... Đáng tiếc, nó đã bị người khác đặt mua rồi. Cô thở dài thất vọng..

"Con có thể mua với số tiền đắt hơn không?"

"Không thể. Chỗ ông làm ăn lấy uy tín làm đầu"

"Vậy còn đặt một chậu y chang như thế thì sao?"

"Chậu này đã là chậu cuối, chất liệu của chậu đã không còn sản xuất nữa"

Cô thở dài, cô đi gần hết những nơi bán cây cảnh gần nhà vẫn chưa có chỗ nào có, đến chỗ này lại trở thành người đến sau. Cô quả thật xui xẻo...cô bước ra về với tâm trạng nặng trĩu, mở điện thoại không hề thấy tin tức từ Mẫn Huyền, cô gọi vài lần, vẫn không hề có tín hiệu... Cô lang thang được nửa đoạn đường từ lúc bước từ cửa hàng cây cảnh, tiếng chuông điện thoại vang lên, cô nhanh chóng bật máy.

"Mẫn Huyền, cậu..."

"Khê, là anh!"

Tiếng trầm ấm của anh vang lên, cô thở dài một hơi trong điện thoại.

"Anh gọi làm em không vui?"

"Không có."

"Em mở video call đi"

Cô gạt đầu bấm nút màu xanh phía trên, hình bóng một cô gái đang đứng giữa lòng đường hiện ra trong màn hình điện thoại của cô. Cô gái ấy mặt áo màu trắng tinh khiết, đi giày búp bê, cầm túi bag, cô hoảng hốt há mồm thật to... cô gái đó chính là cô mà?

Cô vội vội vàng vàng quay lại đằng sau, chiếc xe của anh từ từ chạy đến, anh xuống xe mở cửa cho cô. Cô vẫn còn chưa hết ngạc nhiên, sao anh lại có thể đến đây...

"Anh, dựa vào đâu anh biết em ở đây?"

"Dựa vào anh là người yêu em."

"Ồ..."

Cô bước lên xe, liền nhìn thấy chậu xương rồng trước mặt, chậu xương rồng này chính là chậu vừa nãy mà ông chủ nhất định không bán cho cô. Cô lại ngạc nhiên thêm lần nữa, miệng của cô há to hết mức có thể.

"Anh... Chậu này ở đâu? "

"Vô tình mua thôi"

Cô bấu môi, cầm lấy chậu xương rồng cất giữ cẩn thận. Rõ ràng là đặt mua trước mà còn nói, anh đúng là không hợp với nói dối chút nào mà.

...

Mẫn Huyền đến một quán cafe, lặng lẽ thổi nến, cắt bánh kem, lặng lẽ ăn một mình, quán cafe khá vắng, không ai chú ý đến Huyền, nếu không họ lại cho rằng Mẫn Huyền là người dị nhất thế giới.

Mẫn Huyền lặng lẽ thực hiện mọi thứ, khẽ mỉm cười nhạt nhẽo với đời. Cuộc sống này chỉ có ba mẹ và Lục Khê là tốt với Mẫn Huyền nhất mà thôi. Mẫn

Huyền lặng lẽ thanh toán, bước đi khỏi quán, tay cầm theo một chiếc vali lớn, đeo kính râm đen che hết gần cả khuôn mặt. Mẫn Huyền bắt taxi, ngồi bên trong suy tư nhìn ngắm quang cảnh.

"Cô gái, cô muốn đi đâu?"

"Sân bay."

Mẫn Huyền trả lời, ngày hôm nay Mẫn Huyền đã hoàn thành hết tất cả tâm nguyện, Mẫn Huyền chỉ muốn rời khỏi thành phố chật chội, khó thở này, ở đây lưu lại quá nhiều bình bóng của người đó. Vẫn mãi lặp đi lặp lại trong tâm trí của Mẫn Huyền... Nước mắt Mẫn Huyền lăn dài, Mẫn Huyền muốn buông xuôi, buông bỏ đi hết tất cả những chuyện đau lòng. Tình yêu của tuổi 17 hãy gửi trọn hết theo gió mây... Bắt đầu cuộc sống mới, ngày hôm nay chính là ngày Mẫn Huyền buông bỏ bắt đầu cuộc sống của chính bản thân mình. Bởi người ta nói, người đi cùng mình năm 17 tuổi sẽ không thể đi cùng mình suốt con đường dài... Mẫn Huyền không muốn mọi người lo lắng, càng không muốn trả lời những câu gặng hỏi từ người thân, Mẫn Huyền chỉ muốn ra đi một mình, yên tĩnh, trống vắng...như trái tim của bản thân vậy.

Mẫn Huyền sẽ đến thành phố mới, tìm kiếm một nơi yên tĩnh, nhỏ bé, không ai có thể tìm thấy Mẫn Huyền. Mẫn Huyền không biết bản thân làm đúng không? Bản thân cô chỉ biết, trái tim này đau lắm, đang rỉ máu, và vết thương đã sâu lắm rồi...

"Cô gái, có phải cô thất tình không?"

Bác tài xế trầm tư quan sát, lâu lắm mới cất tiếng hỏi. Đã làm nghề tài xế lâu năm, tình trạng này thường hay gặp nhất. Thất tình bỏ nhà ra đi, cãi nhau bỏ nhà ra đi, cô gái này cũng không ngoại lệ.

Mẫn Huyền chỉ cười nhạt, đưa tay lau khô nước mắt, chỉnh tề lại quần áo, khôi phục lại vẻ tự nhiên vốn có của bản thân, trả lời.

"Không có. Con và người đó đã chưa từng là gì. Đến hai chữ thất tình cũng không đủ tư cách"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Lâm Phúc

Suốt mấy ngày trôi đi, Mẫn Huyền vẫn không đi học, cả lớp điều không hề hay biết thông tin gì của Huyền cả, cô vẫn đi học bình thường, ánh nắng chiếu soi vào cái bàn trống trơn bên cạnh cô. Cô hận đến nỗi không thể đi tìm Mẫn Huyền ngay lập tức vào lúc này, Mẫn Huyền đáng ghét, tại sao đi đâu đến bây giờ không hề gặp lại cô? Nếu có đi du lịch cũng phải báo một tiếng trước chứ?

...

Cô lặng lẽ bước đi trên đường về nhà, cô cố tình đi ngang nhà Mẫn Huyền, nhưng lại không thấy ai ở trong đó. Một chiếc xe hơi đang đi theo sau bóng lưng cô, cô hoảng hốt sợ hãi khi thấy chiếc xe đó rất lạ, chiếc xe gần ckk đến mức có thể nghe cả động cơ của xe, cô ngoái đầu lại nhìn, hình như...không phải người quen của cô. Cô cố gắng đi nhanh thật nhanh, chạy hết sức để có thể trốn tránh. Chiếc xe ngày một chạy nhanh hơn, vượt lên trước mặt cô rồi dừng lại, một người áo vận vest đen bước xuống, gương mặt khá trường thành, dường như khá quen, nhưng cô nhất thời không thể nhớ ra.

"Anh...anh là ai?"

"Cô bé là bạn của Mẫn Huyền?"

Cô chỉ gật đầu nghi hoặc, có phải Mẫn Huyền có chuyện gì rồi không? Người đàn ông kéo cửa xe chờ cô, thấy cô không phản ứng liền lên tiếng.

"Mời cô bé lên xe."

Cô lại gật đầu một cái, nếu là chuyện của Mẫn Huyền cô cũng cần nên biết. Cô bước lên xe, bên trong không khí ngột ngạt đến khó thở, cô không hề hay biết người đàn ông đang ngồi bên cạnh là ai. Cô trấn an nhìn ra bên ngoài cửa sổ, hàng cây xanh từ từ lướt qua khỏi ánh nhìn của cô, cô chăm chú nhìn ra cửa, chiếc xe ngừng lại vì đèn đỏ. Cô vô thức nhìn qua quán cafe xinh đẹp, có không gian thơ mộng kia, hình bóng của đôi nam nữ kia rất giống...rất quen thuộc, nhưng lại đang quay lưng đi, anh ta đang từ từ hướng lại phía cô, chiếc xe từ từ lăn bánh khiến cô không thể nhìn thấy kỹ khuôn mặt quen thuộc đó. Cô nhắm tịt mắt, đôi bàn tay run rẩy nắm lấy dây an toàn, không muốn xác định rõ người trong quán cafe là ai nữa... cô quay sang người đàn ông bên cạnh, cất tiếng.

"Anh là ai?"

"Anh họ của Mẫn Huyền"

A! Hóa ra là vậy, hèn gì khi nhìn sơ lược qua, cô lại có cảm giác khá quen, đôi mắt rất giống ánh mắt của Mẫn Huyền. Nếu đúng là cậu của Mẫn

Huyền, vậy không lẽ Mẫn Huyền có chuyện thật?

"Mẫn Huyền có chuyện rồi ạ?"

Anh ta không trả lời, chỉ lặng lẽ tập trung lái xe, cô mím môi thành một đường thẳng, không hỏi nữa. Ngồi im lặng, không khí trở nên ngột ngạt hơn. Chiếc xe dừng lại trước một căn nhà khác, anh nhìn cô, cô gạt đầu tháo dây an toàn rồi bước xuống. Tiếng khóc nức nở đã vang lên vang ra ngoài, cô bước vào từ từ, liền thấy mẹ Huyền đang khóc trên sofa, gương mặt mẹ Mẫn Huyền đầy đau lòng. Bên cạnh là ba của Mẫn Huyền đang vỗ về bà.

"Mẫn Huyền của mẹ..."

"Đi...đi sao vậy?"

"Lục Khê, con ngồi xuống đi. Khuôn mặt con sao sợ hãi thế? Có phải Lâm Phúc làm con sợ không?"

Lâm Phúc...có phải là anh họ của Mẫn Huyền không? Cô lắc đầu nhẹ, bước đến ngồi cạnh ghế sofa của mẹ Huyền.

"Mẫn Huyền bỏ nhà đi rồi!"

Cô vừa ngồi xuống thì nghe thấy tiếng nói của ba Mẫn Huyền vang lên, trời ạ! Tại sao Mẫn Huyền lại bỏ đi...

"Lục Khê, tất cả là tại hai bác... Hai bác đã không quan tâm Mẫn Huyền, con là bạn thân nhất của Huyền, con có thấy Mẫn Huyền buồn lòng về chuyện gì không?"

"Dạ...không, con không thấy Mẫn Huyền buồn chuyện gì cả."

Cô trấn an ông bà, nếu cô nói Mẫn Huyền vì một người đàn ông mà buồn đến vậy thì có ổn không? Nếu bậc làm cha làm mẹ mà nghe thấy thế cũng điều tìm người đó đem ra tính sổ mà thôi. cô không hề muốn chuyện này càng thêm phức tạp, Mẫn Huyền lại càng không hề thích đem chuyện riêng tư nói cho ba mẹ.

"Hai ngày trước, chúng ta cố gắng hoàn thành xong công việc, quà cũng đã gửi về, chỉ có điều về trễ một ngày, nhưng về đến nhà đã thấy lá thư của con bé..."

Ông đưa ra lá thư trước mặt cô, cô gạt đầu nhận lấy đọc, những dòng chữ đầy nắn nót của Mẫn Huyền trên giấy chứa đựng đầy nỗi buồn.

"Ba mẹ, con biết con có lỗi, con bất hiếu, xin ba mẹ tha lỗi cho con. Con sẽ rời khỏi thành phố chật chội, ngột ngạt này một thời gian, con sẽ tự sinh sống. Ba mẹ không cần tìm con, hãy hiểu cho con, đừng tìm con, xin ba mẹ..."

Chỉ với câu từ ngắn ngủi cũng hiểu Mẫn Huyền đang gặp chuyện rất tồi tệ... Chỉ có chuyện tồi tệ mới làm cho Mẫn Huyền muốn rời bỏ nơi này, cô đau lòng, nước mắt rơi xuống đôi gò má xinh đẹp, những giọt nước mắt thi nhau chảy xuống, cô không thể kiềm nước mắt được. Cô mở điện thoại, cả hai ngày nay cô quên bật lại chế độ điện thoại, khi sạc pin cô thường để chế độ máy bay để pin không ai quấy rối, rồi cô lại quên mất không sử dụng điện thoại. Cô vừa mở lên đã thấy tin nhắn đến từ Mẫn Huyền một ngày trước: "Tớ sẽ đi một thời gian, cậu hãy tự chăm sóc tốt cho bản thân. Xin lỗi cậu..."

Cô lập tức đứng dậy, cô muốn tìm Mẫn Huyền...muốn ôm chầm lấy Mẫn Huyền mà khóc. Tại sao có việc gì quan trọng Mẫn Huyền đều không nói với cô mà lặng lẽ ôm nỗi đau?

"Chú, đi...con muốn tìm Mẫn Huyền!"

"Không cần, hãy để con bé có thời gian riêng..."

Ba Mẫn Huyền trả lời, cánh tay vẫn ôm vợ vào lòng dỗ dành, bà không ngừng khóc như một đứa trẻ. Cô ngạc nhiên trước lời nói của ba Mẫn Huyền... Sao ông lại có thể giữ được bình tĩnh như thế. Cô đang suy nghĩ, một cánh tay kéo cô, cô thuận theo mà bước đi. Lâm Phúc dẫn cô ra vườn hoa, đặt cô xuống xích đu, mỉm cười.

"Em biết tại sao cậu lại nói như thế không?"

"Vì sao?"

"Vì cậu rất yêu thương Mẫn Huyền nên mới tôn trọng quyết định của con bé. Em không biết đâu, ngay khi thấy Mẫn Huyền mất tích, điện thoại không liên lạc được, đến khuya vẫn không về, đến trường thì không nghe Mẫn Huyền đi học, đến nhà thì thấy em đi cùng người khác mà không phải Mẫn Huyền, lúc đó cậu mợ đã rất lo lắng, mợ đã khóc suốt, đến kiệt sức, cứ hề thức dậy là đòi tìm con, nên cậu đã đưa mợ đến cho anh chăm sóc khi cậu vắng nhà. Nhưng khi đọc được bức thư của Mẫn Huyền, ông đã biết Mẫn Huyền cần thời gian, chắc do áp lực một thứ gì đó mà ông không biết, nên ông mới im lặng tôn trọng Mẫn Huyền"

Cô nghe Lâm Phúc nói một lèo, giọng Lâm Phúc rất ấm, rất dễ chịu.

"Vậy cậu kêu anh đưa em đến vì hồi lý do Mẫn Huyền áp lực đúng không?"

"Đúng. Em thật là cô bé ngốc!"

Chương 65: Tôi có gì mà không dám

Cô đã hiểu mọi thứ, thì ra ba Mẫn Huyền lại tâm lý như thế, nhưng liệu mẹ của Mẫn Huyền có bị suy sụp khi không tìm thấy con không? Liệu bà có bị tổn thương nặng nề không? Cô hiểu hết cảm giác mất mát, bởi ba cô cũng mất tích chưa hề tìm được thông tin... Lòng cô đau như cắt, nay lại nghe tin Mẫn Huyền mất tích, thế giới cô như bị sụp đổ vậy.

"Mẹ rồi sẽ hiểu ra sớm thôi, đừng lo!"

Cô gật đầu, mỉm cười. Lâm Phúc cũng thật tâm lý, người anh này thật tốt, nhưng chơi lâu với Mẫn Huyền thế này rồi cô mới có cơ hội gần gũi nói chuyện với anh, Mẫn Huyền nói anh đi du học, anh rất tốt với Mẫn Huyền, cô may mắn gặp qua anh trong một buổi tiệc nhà Mẫn Huyền mà thôi.

"Anh đưa em về, đi thôi"

...

Bà Lục tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong căn phòng tối, bà hoàn toàn không nhớ rõ bà chỉ nhớ lúc bà được tin nhắn mật, gặp người ấy...rồi sau đó bà không nhớ gì nữa.

Bà bước đến cửa, cố gắng mở cửa nhưng không hề mở được, cửa đã được khóa chặt. Bà đập cửa la hét, cố gắng ra khỏi phòng nhưng vẫn không được.

"Mở cửa!!! Mở cửa!!! Thả tôi ra!!!"

"Cạch!"

Một người đàn ông bước vào phòng khẽ nhếch mép nhìn bà, bà nhìn khuôn mặt ấy thì sợ hãi, ngồi bịch xuống đất, mặt trắng bệch như không còn một giọt máu.

"Sao nào? Bà muốn gặp chồng bà đúng không? Cửa mở rồi, bà mau đi đi"

Giọng nói đùa vang lên, bà không thể đứng dậy. Tay chân bà như bị tê cứng vì sợ, vài tên vận áo vest đen bước vào, lôi kéo một người đàn ông trung niên xô về phía bà. Bà ôm chặt lấy ông ấy, là Văn Khước, là người chồng mà bà nhớ nhưng bao lâu nay, nước mắt bà chảy xuống, bà khóc bù lu bù loa, Văn Khước đỡ dành bà, ôm bà chặt vào lòng.

"Tình cảm đủ chưa hai bác thân yêu của tôi?"

Tiếng nói ấy vang lên trong căn phòng gam màu tối, tiếng nói giận dữ mang chút hoang dã, tựa như hắn đang là một con sư tử nắm giữ hai sinh linh nhỏ bé vậy.

Văn Khước nhìn rõ khuôn mặt của hắn ta, từ ngày đến hắn vẫn luôn đeo mặt nạ, bây giờ là lần đầu hắn không hề đeo, nhưng khuôn mặt ấy khiến Văn Khước biến sắc...

"Tôi đã cho ông suy nghĩ, từ lúc trò chơi bắt đầu đến sắp kết thúc ông vẫn không nhớ ra mình gây tội gì với nhà chúng tôi sao?"

"Nam..Phong. Cậu là Nam Phong..?"

Hắn không lên tiếng chỉ gật đầu, đám thuộc hạ đã đưa xuống cho ông bà một xấp hình. Bên trong chính là tất tần tật về hình ảnh, hành động, sinh hoạt của Văn Lục Khê.

"Cậu...cậu dám!"

"Tôi có gì mà không dám?"

...

Sau khi được Lâm Phúc đưa về nhà, cô đánh một giấc thật sâu. Thức dậy, cô liền cảm thấy sợ hãi, cảm giác cô đơn bao phủ lấy cô, bây giờ cô chỉ còn có mình anh mà thôi, mẹ cô sao bây giờ chưa về? Ba cũng chưa có tin? Tại sao vậy? Mẫn Huyền không nói không rằng lại bỏ đi, chỉ để lại tin nhắn ngắn ngủi. Cô bước lại gần bộ cửa sổ, cầm cốc nước lên uống cho ấm bụng, chậu xương rồng vẫn ở yên đó, tạo cho cô cảm giác an toàn. Cô nhớ mọi người, nước mắt cô bắt đầu rơi, gò má xinh đẹp chẳng mấy chốc mà ướt sũng, một giọt nước mắt vô tình rơi xuống chậu hoa xương rồng, cô mỉm cười sờ vào

chậu, cô bất giác nghĩ đến anh, liền vội cầm điện thoại lên.

"Alo, anh...anh giúp em một chuyện được không?"

"Được, em nói đi"

"Tìm ba mẹ em."

Bên kia dường như chưa trả lời, không gian yên tĩnh đến nỗi cô có thể nghe hơi thở của anh, hơi thở nhẹ nhẹ đều đặn, cô định lên tiếng nói, nhưng anh lại lên tiếng trước, giọng nói trầm lắng ôn nhu khiến cô có cảm giác an toàn, gần gũi mà bao lâu nay cô đã có.

"Được. Anh sẽ giúp em!"

Cô lặng lẽ cúp máy, cô tin anh sẽ dốc sức tìm ba mẹ về lại cho cô, cảnh sát luôn có rất nhiều công việc, có lẽ họ không hề đẩy mạnh tiến độ, cô không còn tin họ nữa rồi. Nhưng cô tin anh, anh nhất định sẽ không làm cô thất vọng...

Nghĩ đến đây, cô lại nhớ đến cô bạn thân Nghi Hạ của mẹ, cô sẽ tìm gặp cô ấy trong một ngày gần nhất. Suy nghĩ chớm thoáng qua, tin nhắn lại reo đến, cô nhìn vào, là số điện thoại của mẹ... Trong tin đầy những dòng tin thân mật, tình cảm, còn có tin nhắn thoại, giọng nói của mẹ vẫn ôn, mẹ vẫn an toàn khiến cô ấm lòng. Cô vội vàng bấm nút gọi mẹ, đầu dây bắt máy khiến cô vui mừng ríu rít, mấy dạo này mẹ cô khóa máy, khiến cô không thể liên lạc được, trước giờ mẹ cô vẫn như thế, khi bận cũng khóa máy, thậm chí thường xuyên quên sạc điện thoại...

"Mẹ, con biết mẹ bận, mẹ có thể khi rảnh nhắn tin cho con biết được không?"

"Được, con gái ngủ ngon"

Vừa dứt lời, mẹ cô đã ngắt máy, trong giọng nói đầy hối hả, cô lắc đầu chắc chắn mẹ rất bận... Trước đây, cô luôn muốn mẹ của mình trở thành người nổi tiếng, nhưng bây giờ khi mẹ trở thành nhà makeup chuyên nghiệp, được nhận nhiều show thì cô lại cảm thấy cô đơn, cô không còn cảm giác muốn mẹ trở thành người nổi như lúc bé nữa, cô chỉ muốn mẹ trở lại làm một người makeup bình thường mà thôi. Cô nhắm mắt lại, dường như cô còn bỏ quên điều gì đó, cô nhanh chóng tìm kiếm số điện thoại của An Khôi, lúc trước vô tình nghe Mẫn Huyền đọc, khi Mẫn Huyền nhận được số điện thoại của An Khôi, thì chăm chú đọc thuộc lòng, khiến cô chán ngán, đành lưu lại. Nhìn đồng hồ đã điểm 20h, cô đành lặng lẽ nhắn tin cho An Khôi, giờ này đã muộn, cô không muốn làm phiền.

"Chào anh, An Khôi! Em là Lục Khê, ngày mai 9h tại cafe R em muốn gặp anh"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thiệp cưới

Bà Lục ngược nhìn Văn Khước, nước mắt đã lưng tròng, nỗi nhớ nhung và đau lòng nay được bộc lộ. Văn Khước không nói gì, chỉ ôm bà vào lòng.

"Anh, có phải khi xưa chúng ta sai rồi không?"

"Đã sai, nhưng chúng ta không cần hối hận, bây giờ đã có thể nợ máu trả máu rồi"

"Con gái chúng ta thì sao?"

"Hai mạng già của chúng ta là đủ, đến chết cũng phải bảo vệ con gái chúng ta."

Văn Khước nói, bà Lục chỉ cuộn người nằm trong lòng ông. Bây giờ hẳn đã cho hai ông bà ở chung đó là phúc của hai người, chỉ với điều kiện làm theo lời của hắn mà thôi... Nhưng ngược lại hẳn có làm hại con gái của hai người không? Nếu có, chắc chắn Văn Khước sẽ không để con gái mình chịu tội, tội do người lớn làm, trẻ em hoàn toàn vô tội...

...

9h, Cafe R

Hôm nay cô vận cho mình áo sơ mi trắng cùng chân váy đen, bộ váy này cô rất thích vì được mua couple cùng với Mẫn Huyền tại phiên chợ năm ngoái, bộ váy này cô rất sử dụng, thường được cất giữ ngay ngăn trong tủ. Cô bước vào trong, nhìn xung quanh liền nhìn thấy An Khôi đã đến trước, ngồi dùng cà phê bên đối diện. Cô hít thở thật sâu, cô bước lại gần chỗ An Khôi cười thân mật.

"Chào anh"

"..."

An Khôi nhìn chăm chăm vào cô, vô thức bất động khi nhìn thấy cô trong bộ trang phục này, nỗi đau và cảm giác tội lỗi khiến An Khôi nhắm tịt mi mắt.

"An Khôi...anh không sao chứ?"

Cô thấy thái độ An Khôi kì hoặc liền hỏi, cô chậm rãi ngồi xuống ghế, phục vụ nhanh nhẹn đến, cô gọi món rồi nhìn An Khôi. An Khôi vuốt trán, bình tĩnh đối mặt với cô.

"Tôi không sao"

"Em không phải là người vòng vo, em muốn vào thẳng vấn đề, trước ngày Mẫn Huyền đi, anh có gặp cô ấy không?"

"..."

"Tại sao anh không trả lời?"

"Có"

"Vậy anh đã làm gì cô ấy khiến cô ấy phải bỏ đi không một lời từ biệt?"

Khi nghe được một chữ có thốt ra từ miệng của anh, cô đã không kiềm được mà nắm chặt bàn tay, An Khôi nghe thấy những lời nói đầy chất vấn của cô luật sư nhỏ trước mặt liền hốt hoảng.

"Mẫn Huyền...Mẫn Huyền đã bỏ đi đâu?"

"Không biết. Cô ấy không nói"

Cô rơi vào thế suy tư, thật sự ngày hôm nay cô rất muốn biết, Mẫn Huyền vì lí do gì mà bỏ đi như thế, nhưng với thái độ không hợp tác như thế. Cô hoàn toàn khó chịu, muốn nhào vào đánh cho tên này tỉnh táo.

"Rốt cuộc anh đã làm gì Mẫn Huyền?"

"Tôi có lỗi với Mẫn Huyền..."

An Khôi chỉ nói một câu ngắn như thế, ngoài ra không hề nói gì thêm, An Khôi cứ trầm mặc, cô càng không muốn hỏi thêm... Suốt cả buổi nói chuyện, An Khôi dường như chả muốn vào vấn đề chính. Cô mất kiên nhẫn đứng dậy, An Khôi chia xuống bàn tám thiệp.

"Đây là thiệp cưới của tôi và Từ Dung..."

"Anh!"

Cô cầm lấy tức giận bỏ đi, người đàn ông này thật vô liêm sỉ quá mức. Đúng là sói đội lớp cừu, người đàn ông này thật không đáng để Mẫn Huyền trao trọn con tim..

"Tôi có lỗi với Mẫn Huyền, tôi rất muốn bù đắp, nhưng không còn cơ hội nữa rồi, nhưng Từ Dung mới chính mà người tôi yêu!"

...

Cô thật sự tức giận, muốn bóp nát tấm thiệp đang cầm trên tay, người đàn ông mà cô từng thấy là người đàn ông ôn nhu, dịu dàng, người làm cho trái tim Mẫn Huyền xao xuyến, còn bây giờ thì sao? Người đàn ông đó bây giờ chẳng khác gì là một tên sở Khanh, vô liêm sỉ.

Cô mở tấm thiệp, bàn tay run rẩy khi nhìn thấy hình ảnh của cô gái quen thuộc đó. Người con gái này cô nhìn thấy khi ngồi trên xe của Lâm Phúc, hình như... Cô suy nghĩ một hồi, nhưng lại không hề nghĩ ra, cô mệt mỏi đóng lại. Cô không hề muốn đi, cũng chẳng hề muốn dính líu với tên vô tình bội bạc này, cho dù hắn có là bạn bè của anh đi chăng nữa.

...

Từ Dung bước vào căn biệt thự quen thuộc, căn biệt thự mà ngày nào Từ Dung cũng dòm ngó, cũng hồi hộp chờ một người. Chắc có lẽ, Từ Dung sau khi đám cưới sẽ không có tư cách ngồi bên cạnh giường ngủ chờ hắn, ngồi trên sofa thiệp đi. Tất cả mọi thứ đều sắp kết thúc.

Cánh cửa mở ra, Từ Dung giật mình, vội vàng chỉnh chu trang phục, bàn tay run rẩy cầm lấy tấm thiệp trên tay.

"Anh, đây là...đây là..."

"Được rồi. Tôi không chắc sẽ đến được"

"Anh..."

"Bác đã khỏi bệnh hẳn chưa?"

Hắn không muốn đề cập đến chuyện này, đành lảng tránh sang việc khác, Từ Dung gật đầu liên tục, đôi môi mỏng mím chặt lại một đường, khó khăn lắm mới mở lời.

"Sau khi nghe em và An Khôi đã lên lịch ngày cưới. Ba đã khỏi bệnh, em không hề muốn ba buồn phiền vì em nên..."

"Được rồi, em về đi!"

Từ Dung gật đầu một cái, cố gắng kiễng chân hôn lên má hắn một cái, bàn tay hắn định giữ chặt Từ Dung lại, ngăn chặn hành vi này, Từ Dung khẽ thì thào, giữ chặt lại tay hắn.

"Chỉ một lần cuối thôi, sắp đến em sẽ là cô dâu của người khác rồi!"

Hắn đứng yên, để mặc cho Từ Dung ôm mình, Từ Dung hôn cũng đã hôn, nước mắt cũng đã rơi, tâm nguyện cũng đã hoàn thành, Từ Dung đành lưu luyến rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tuy hai mà một

Cô bức bối từ hôm qua đến giờ, thật lòng cô chỉ muốn xé thiệp cưới đó, cho vào thùng rác để khuất mắt. Cô nhìn đi nhìn lại, tại sao người đàn ông đó còn tro trên môi thiệp?

Cô bước đến gần quán trà sữa, cô kêu ngay một ly trà sữa bạc hà size L, chỉ có như thế mới có thể giúp cô giải tỏa nỗi phiền phức này. Mùi hương bạc hà thoang thoảng bay vào mũi cô rất gần, rất gần, gần như thể cô có thể đắm chìm vào. Cô nghi hoặc, mùi bạc hà này không phải của trà sữa chứ?

"Em đang bức bối ai vậy?"

"Anh...sao anh biết em ở đây?"

Cô giật thót, quay người về phía sau khi nghe được giọng nói trầm ấm quen thuộc ấy. Anh thật ghê gớm, mọi hành tung của cô đều được anh nắm bắt. Cô chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng, quay sang nhận lấy ly trà sữa từ nhân viên.

"Anh đã nói rồi, thần giao cách cảm, thế giới này có rộng lớn thế nào anh cũng sẽ tìm thấy em"

Đôi mắt cô long lanh đọng nước, cô cảm động muốn khóc, nhưng lại cúi đầu cười trừ, người đàn ông này quả nhiên dẻo miệng, đúng là môi mỏng mà!

Cô ngồi trầm tư, nghịch ngợm ly trà sữa trước mặt, anh nhìn cô quan sát, không gian hết sức trầm lắng, không gian lại vắng khiến cho cả hai có thể nghe được nhịp thở của nhau. Một lúc sau, anh xoa đầu cô, véo má cô một cái, lên tiếng.

"Nếu vì chuyện đám cưới của An Khôi, Từ Dung. Em không đi cũng không sao, đừng buồn lòng vì chuyện nhỏ nhặt này."

"Tại...tại sao anh biết?"

Cô ngạc nhiên, ngược mặt lên nhìn anh, lắp bắp hỏi. Không những anh biết cô ở đâu, mà còn biết trong cô suy nghĩ gì...

"Anh...Mẫn Huyền bỏ đi rồi, tên đó còn dám đưa thiệp mời cho Mẫn Huyền, có quá đáng không?"

Cô tức giận, mỗi lần nhắc đến chuyện đó cô chỉ muốn tát vào mặt tên sở khanh bi ối kia mà thôi. Tại sao anh lại tốt như vậy, lại có một người bạn khác hẳn với anh, dù là bạn xã giao ít nhất anh cũng phải tìm người tốt để kết giao.

"Mẫn Huyền bỏ đi? Anh nghĩ chuyện này An Khôi có nỗi khổ riêng..."

"Nỗi khổ riêng? Làm như Mẫn Huyền nhà em không có chắc, tất cả là hắn luôn làm Huyền buồn!"

Anh vẫn trầm lắng nhìn cô, khẽ cười mỉm dịu dàng, ôn nhu. Anh kéo ghế về phía cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng đỡ dành.

"Tất cả là do An Khôi không tốt, anh đối với em tốt là được rồi."

"Anh!"

"Nếu như em muốn dự lễ cưới, anh sẽ đi cùng em."

"Em cũng có thiệp riêng mà, cần gì đi chung với anh?"

Cô bấu môi, anh nghĩ chắc mình anh có nhĩ? Cô còn được mời riêng đấy, một tấm thiệp mà cô không muốn nhắc đến. Anh chỉ mỉm cười véo mũi cô, hôn nhẹ lên trán cô.

"Tuy hai mà một, chỉ cần một thiệp là được!"

...

Từ Dung bước về người đàn ông mặc áo bệnh nhân nằm trên giường bệnh, khuôn mặt ông đã xanh xao hơn, tay vẫn còn truyền nước biển. Từ Dung đặt bao trái cây xuống, chậm rãi gọt trái cây để xuống đĩa. Người đàn ông trung niên kia vẫn đang ngủ, trên khuôn mặt hằn lên bao sự mệt mỏi.

"Ba! Ba dậy rồi? Ăn chút trái cây đi."

"Từ Dung, con...khụ khụ"

"Con và An Khôi đã làm xong mọi thứ cho tiệc cưới, chỉ còn chờ ba mà thôi. Tiệc cưới sắp đến rồi, ba phải mau chóng bình phục"

Từ Dung mỉm cười nhẹ nhàng, đưa cho ông một ly nước, đây là tâm nguyện của ba, phận làm con Từ Dung phải thuận theo. Từ Dung hoàn toàn không hề muốn ba buồn lòng vì mình thêm lần nào nữa, căn bệnh huyết áp của ba đã một ngày một nặng, Từ Dung không thể khiến ông thêm gánh nặng.

Ông nghe Từ Dung nói thế liền cười sáng khoái, nụ cười vui vẻ từ lâu đã trở lại. Phù Từ Dung là một tay ông nuôi nấng, đến bây giờ Từ Dung nên thực hiện tròn đạo làm con.

"Ba sẽ khỏe, nhất định."

"Dạ"

"Con gái, bệnh tim của con cũng phải chú ý. Sau này có An Khôi chăm sóc rồi, ba sẽ đỡ lo lắng"

Từ Dung gật đầu, căn bệnh tim bẩm sinh này được di truyền từ mẹ, mẹ của Dung đã rời khỏi Dung từ rất nhỏ. Chính người ba tuyệt vời này đã luôn chỉ dạy Từ Dung nên người. Ông Phù Duy cũng chính là người luôn lo lắng về bệnh tình của Từ Dung.

"Con đã gửi thiệp cho Nam Phong chưa?"

"Rồi ạ"

"Con nhất định sẽ sống tốt"

Từ Dung chỉ gật đầu, mỉm cười nhạt đáp lại. Nhắc đến Nam Phong, cũng như hàng ngàn mũi dao chĩa về phía Từ Dung, khiến con tim Từ Dung đau nhói. Cố gắng gượng, cố gắng trải qua sự dày vò này mà bản thân tự mình nuốt lấy.

Phù Duy quan sát con gái, lặng im không nói gì. Ông hiểu rõ, tên Nam Phong không hề yêu con gái của mình, trải qua nhiều năm như vậy, hẳn ta vẫn không động lòng, mặc cho Từ Dung ngày đêm lo lắng cho hắn, quan tâm hắn, việc gì Phù Từ Dung phải nhận lấy đau khổ như thế. Chỉ có tìm cuộc sống mới, Phù Từ Dung mới không đau khổ nữa. Phù Duy vuốt tóc con gái, khẽ ôm con gái vào lòng dỗ dành, thả đầu một lần rồi thôi, còn hơn đau đớn cả cuộc đời

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Tình cờ gặp lại Lâm Phúc

Trong căn phòng ma mị quái đàng, Nam Phong bước vào, đám vệ sĩ mặc vest đen kính cẩn chào hỏi, hắn không hề cười khuôn mặt nghiêm nghị đã không còn gì lạ đối với bọn họ. Nam Phong rất ít khi đến đây, mỗi lần đến luôn có việc quan trọng, bọn họ chưa từng thấy hắn ta nở một nụ cười. Toàn thân thể toát lên mùi hương ngào ngạt nam tính, nhưng chứa ẩn đầy mùi chết chóc. Hắn gõ cửa, bên trong vẫn tĩnh lặng, không hề có ý định trả lời. Hắn nhếch môi đẩy cửa vào, đứng như hán nghĩ người đàn ông trung niên đó đang nhẩn nha uống trà, bàn tay già nua đã có vết nhăn nhúm nâng tách trà thượng hạng được đặt từ Nhật mang về. Mùi trà hảo hạng bay ngập phòng, mùi thơm cực kì cuốn hút.

"Con quả nhiên ngày càng lợi hại, ta đang uống trà vẫn cứ nhiên bước vào"

Giọng nói nhàn nhã, khá ồn ồn của ông vang lên, đặt tách trà xuống, bắt chéo chân, ngược nhìn hấn. Thú vui tao nhã của ông chính là ngồi uống trà ngắm nhìn mỹ nhân gây đàn, không gian yên tĩnh chỉ còn mùi trà thoang thoảng cùng tiếng đàn vang lên cùng người đẹp. Hấn nhìn sang người con gái trẻ trung kia mặc đồ cô trang gây đàn tranh kia, cô ta giật mình vì ánh nhìn lạnh thấu xương đó, lập tức im bật, dây đàn đứt ra.

"Nhi Kiều, ra ngoài!"

Chỉ với câu nói ngắn gọn từ ông, Nhi Kiều ngay lập tức cầm đàn bước ra ngoài, không quên cúi gằm mặt tránh ánh nhìn từ hấn. Nhi Kiều rời khỏi, ông mới mỉm cười nham hiểm, ngược mắt về phía hấn.

"Con kiếm ta có chuyện gì, ta còn nghĩ con đang vui đùa chứ?"

Hấn không trả lời, vẫn cố tình đợi ông nói thêm câu tiếp.

"con bé đó ta thấy cũng khá tốt, tại sao lại nhường cho An Khôi rồi?"

Hấn chỉ cười nhạt thay cho câu trả lời, hấn cầm xấp hồ sơ đưa sáng trước mặt ông.

"Đã bắt được cả hai!"

"Tiến độ của con nhanh hơn nghĩ"

...

Hấn rời khỏi căn biệt thự quý quý nằm sâu tận vùng ngoại ô kia, ngồi trên xe, hấn mệt mỏi nhắm nghiền mắt. Lâm Đồng ngồi trên vị trí lái, khẽ nhìn hấn qua gương, bỗng đứng lên tiến.

"Anh, tài liệu dường như có gì đó không khớp!"

"Không khớp?"

"Dạ, em đã kiểm chứng..."

"Tiếp tục điều tra"

Hấn lạnh lùng đáp, Lâm Đồng gật đầu lia lịa, cất hết hồ sơ tài liệu vào trong cặp táp.

"Bây giờ anh muốn đi đâu?"

"Gặp Từ Dung!"

...

Đạo gần đây, kể từ ngày Mẫn Huyền bỏ đi cô cứ như đũa tự kỉ, thường ít giao tiếp hơn, đến lớp cô vẫn ngồi một mình, đi xuống canteen một mình, ra về một mình, dù đi với ai đi chăng nữa họ vẫn không bằng Mẫn Huyền. Gia đình Mẫn Huyền đã vào trường nói về việc Mẫn Huyền đã được đi du học cùng chị họ, và hồ sơ học bạ của Mẫn Huyền đã được chuyển về. Mọi người bàn tán xôn xao, không ngừng hỏi cô, khiến cô như đầu chết đi được!

Hôm nay có hội sách, cô đọc thông báo mà chợt nhớ đến Mẫn Huyền, mỗi lần có hội sách cô và Mẫn Huyền đều đi cùng nhau đến đó, khi đi về lúc nào cùng đẩy tiểu thuyết trên tay. Anh bây giờ chắc đang làm việc, cô đành đi một mình. Hôm nay, chỉ còn một mình cô mà thôi... Tan học, cô một mình dạo quanh trên phố, cô bước vào hội sách, một tay cầm trà sữa, một tay lật sách, cô lặng lẽ đọc nội dung của một cuốn truyện sủng ngọt ngào, cô mỉm cười gật đầu lấy một cuốn rồi đi tiếp.

"A! Đau quá"

Cô mãi cúi đầu nhìn gian hàng, mà quên mất nhìn đường và phải một người, cô xoa xoa đầu, khẽ ngược lên.

"Anh... Anh Lâm Phúc!"

"Lục Khê, không ngờ lại gặp em"

Cô mỉm cười, không ngờ anh Lâm Phúc cũng thích hội sách, Lâm Phúc mỉm cười hiền hoà, vén mái tóc rối của cô.

"Em cũng thích sách?"

"Em và Mẫn Huyền rất thích đọc tiểu thuyết"

Cô trả lời qua loa, ánh mắt vẫn đang hướng về cuốn tiểu thuyết phía bên kia. Lâm Phúc mỉm cười, nụ cười tỏa nắng ấm áp thu hút bao nhiêu cô gái, Lâm Phúc đi theo cô.

"Em thích quyển nào, anh sẽ mua cho em"

"Không cần đâu, em có thể tự trả"

Cô lắc đầu, tay lấy thêm một cuốn sách nữa, ôm vào ngực. Lâm Phúc vẫn không chịu thua vẫn cứ khư khư đòi thanh toán cho cô.

"En cứ coi như anh mua tặng em và Mẫn Huyền vậy?"

"Được. "

"Em nghe nói anh du học từ nhỏ, không ngờ anh cũng biết có hội sách"

Cô cười cười, nhìn ngắm Lâm Phúc khá lâu, hình như người này cô đã gặp được vào một dịp nào đó.

"Nghe Mẫn Huyền kể hoài ấy mà, anh tốt nghiệp là về đây, cũng khá lâu rồi"

Cô chỉ gật đầu, đứng xếp hàng đợi thanh toán, cô cầm ly trà sữa, uống một ngụm, ánh mắt nhìn xung quanh, ánh mắt của cô đập vào quán cafe có không gian cực kì tươi mát đối diện. Cô ngắm nhìn khoảng không gian đó, chợt cô nhìn thấy bóng dáng ấy ngồi cô đơn rất quen thuộc, cô gái kia từ từ bước đến, chính là cô gái ngày trước, dường như đó là Từ Dung...vợ tương lai của An Khôi thì phải... Cô cố gắng nhìn thật kĩ, cô bị cận, nhưng hôm nay cô không mang kính, cũng chẳng đeo kính áp tròng, thật khó khăn khi cô có thể nhìn rõ được... Cô liên tục híp mắt.

"Lục Khê, đi thôi. Sắp tới chúng ta rồi"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Anh tin em

Giọng nói khá ấm của Lâm Phúc vang lên, Lâm Phúc thấy cô đơn người liền nhanh chóng kéo cô đi về phía trước.

"Em sao vậy?"

"Không...không có gì!"

Cô lắc đầu, xua tan đi bầu suy nghĩ đó, cô không muốn Lâm Phúc biết, dù gì anh ấy vẫn là người mới quen...

"Thanh toán xong rồi, chúng ta đi uống cafe được không?"

"Bữa khác chúng ta sẽ uống sau nha, bây giờ em có việc với...bạn một tí"

Cô cố tìm cách từ chối Lâm Phúc, Lâm Phúc tinh ý nhận ra, chỉ mỉm cười ôn nhu gật đầu, không ngừng xoa xoa đầu cô như một đứa trẻ.

Lâm Phúc đi rồi, cô nhanh chóng bước vào quán cafe đối diện, không gian yên tĩnh, tĩnh lặng hơn cô tưởng, gam màu bên ngoài tuy sáng nhưng bên trong lại trang trí toàn màu khá tối khiến gian phòng trở nên hơi u ám.

Cô nhanh chóng tìm một vị trí gần với hai người họ, nhưng...họ đã đi đâu mất rồi! Cô nghĩ rằng, lần này cô lại để lỡ mất cơ hội xác minh lại người đó rồi, cô thở dài, ngón tay gõ lên mặt bàn...

"Chào chị, chị dùng gì ạ?"

"Cho một ly trà sữa bạc hà"

Người nhân viên gật đầu, mỉm cười bước đi, vừa nãy cô mới uống xong một ly, bây giờ cô lại phải uống lần nữa. Nếu bây giờ cô mà ra về thật là ngại chết đi mất! Cô ngồi yên lặng, đợi chờ người nhân viên, cô lật từng trang sách, không gian thơ mộng như thế này, ngồi đọc sách, nhâm nhi ly trà sữa là sướng nhất.

...

Từ Dung bước đến cửa, liền bắt gặp An Khôi đã đứng từ lâu chờ đợi, An Khôi nhìn thấy Từ Dung ánh mắt liền sáng rõ.

"Sao anh chưa về?"

"Anh đợi em!"

Từ Dung lay động, đôi mắt long lanh gần như đọng nước, Từ Dung không ngờ An Khôi vẫn đợi mình, dù mình đã đi cùng với người thương, An Khôi không nói thêm câu nào, chỉ ôm chăm lấy cơ thể mềm mại của Từ Dung chặt lại. Lúc đi mua sắm với nhau chuẩn bị mọi thứ cho lễ cưới, nhận được tin nhắn từ Nam Phong, Từ Dung đã bất chấp để gặp hắn. An Khôi dù không muốn cũng vẫn phải giúp Từ Dung hoàn thành ý muốn. Từ Dung nói An Khôi về trước, nhưng khi Từ Dung về đến nhà lại bất gặp ánh mắt triu mến của An Khôi.

"Em về là tốt rồi"

"Anh, đừng làm như vậy"

Từ Dung thoát khỏi vòng tay của An Khôi, Từ Dung cúi gầm mặt xuống áy náy, An Khôi cứ dịu dàng, ôn nhu thế này khiến Từ Dung cảm thấy bản thân mình thật đáng trách, đáng hận...

"Mình làm lại từ đầu được không em?"

"Nhưng..."

"Không sao hết, anh bỏ qua, anh chấp nhận. Chỉ cần em là đủ!"

Từ Dung buồn bã, đôi mắt chứa đầy nỗi buồn. Tình yêu cũng giống như một liều thuốc, cũng như liều thuốc có hợp với mình hay không? Nếu đúng người, sẽ là liều thuốc bổ, còn sai người chính là liều thuốc độc giết chết từng tế bào.

"Em...sẽ cố gắng!"

Từ Dung hít thở thật sâu, cố gắng nói ra câu nói đau đớn đó. Sự thật, Phù Từ Dung chỉ xem An Khôi như một người anh mà thôi. Toàn bộ tâm trí, trái tim của Từ Dung đều thuộc về Nam Phong. Người đàn ông đã khiến trái tim Từ Dung lay động từ cái lần đầu gặp gỡ. Người khiến Từ Dung biết thế nào là yêu, là nhớ nhớ...

"Anh tin em. Chúng ta sẽ đến thăm ba."

Từ Dung gạt đầu, bước lên xe An Khôi.

...

Bệnh viện,

Từ Dung cùng An Khôi bước vào phòng bệnh dịch vụ cao cấp. Ông Phù Duy vẫn còn đang thiếp đi, Từ Dung cùng An Khôi nhẹ nhàng bước vào tránh để ông tỉnh giấc.

"Khụ...khụ"

"Ba! Xem ra sức khỏe ba vẫn không khỏi hơn"

Từ Dung buồn bã khi thấy ông vẫn còn ho suốt, lúc nào ông cũng nói mình ổn, nhưng Từ Dung biết ông đang ngày càng suy yếu. Từ Dung ôm chăm lấy ba, cảm nhận được sự ấm áp của ba.

"Cháu chào bác trai!"

An Khôi lên tiếng, đặt một số hoa quả lên bàn, bước đến gần ông hơn, mỉm cười.

"An Khôi. Con là chàng trai tốt, con nhất định phải chăm sóc cho Từ Dung!"

Phù Duy nói, ông cầm chặt lấy bàn tay con gái. Ánh mắt triu mến từ người cha dành cho Từ Dung chứa đựng bao tình thương.

"Cháu nhất định sẽ bảo vệ Từ Dung!"

"Được, tốt lắm. Hôn lễ sắp đến rồi, ta nhất định sẽ tham dự"

Ông Phù Duy nói với giọng nghiêm túc. Chỉ khẽ vuốt nhẹ mái tóc con gái, vỗ lưng Từ Dung.

"Ba đã già cả, chúng con khi cưới về nhất định phải mau có cháu cho ta ấm lòng"

"Ba!!! Con chưa cưới ba đã muốn có cháu rồi"

Từ Dung nũng nịu nhăn mặt, Từ Dung cúi gầm mặt xuống, trốn tránh ánh mắt từ An Khôi nhìn về phía Dung, An Khôi mỉm cười vui vẻ, gạt gù trò chuyện với ông Phù Duy. Hai người quả thân rất hợp ý nhau, nói chuyện rôm rả, tinh thần của ông Phù Duy cũng đã khơi sắc hơn nhiều. Từ Dung mỉm cười nhạt, nhìn thấy ba như thế cũng khiến Từ Dung cảm thấy yên lòng. Suốt bao năm qua một mình nuôi nấng Từ Dung, đã quá vất vả, đã đến lúc Từ Dung làm cho ông vui vẻ, thỏa mãn mọi mong muốn.

"Ba! Chúng con sẽ hạnh phúc. Ba đừng lo"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Mẫn Huyền, tôi xin lỗi

Trong căn phòng với gam màu trắng tinh khiết, An Khôi ngồi trên ghế làm việc, vận cho mình áo blouse trắng tinh, công việc và hôn lễ khiến An Khôi bận rộn, cơ thể mệt mỏi, thời gian nghỉ trưa, An Khôi tranh thủ thiếp đi một chút.

Hình bóng của người con gái nhỏ nhắn đáng yêu tựa đóa hoa tường vi mong manh hiện dần trong tâm trí An Khôi. Đôi mắt long lanh ngấn lệ của cô gái ấy khiến An Khôi nhủ mảy, sự áy náy khiến An Khôi có cảm giác tội lỗi... Khung cảnh ngày hôm đó hiện ra, cô gái nhỏ nhắn ấy trao tất cả mọi thứ cho An Khôi, người con gái luôn đợi anh, trao cho anh từ trái tim lẫn thể xác. An Khôi nhìn thấy cô gái ấy rất rõ, cô gái mặc áo sơ mi trắng cùng chân váy. Nét mặt trưởng thành của một thiếu nữ.

"Mẫn Huyền, tôi xin lỗi"

An Khôi thì thầm, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, vầng trán cao đã đầm mồ hôi. Cô gái chỉ mỉm cười lắc đầu, nhẹ nhàng đưa ngón tay mềm mại lên môi An Khôi, không chấp nhận lời xin lỗi từ An Khôi, rồi từ từ mờ nhạt biến mất.

"Mẫn Huyền!!!"

An Khôi giật mình tỉnh giấc, gần đây sự áy náy luôn khiến An Khôi mơ về Mẫn Huyền. An Khôi mở ngăn học tủ, vuốt ve hộp quà, ánh mắt trầm tư... Đôi giày này, An Khôi sẽ cất giữ...An Khôi đã từng tìm kiếm Mẫn Huyền, từng thuê người điều tra tung tích chỉ để nói câu xin lỗi. Nhưng ý trời đã định, có duyên không phận biết làm sao? An Khôi vẫn không thể tìm được Mẫn Huyền... Ngày cưới đã gần đến, An Khôi chỉ biết làm theo sự sắp xếp do trời định đoạt!

"Xin lỗi, tôi không thể đem lại hạnh phúc cho em. Người tôi sắp thành hôn là người tôi yêu!"

...

Cô hí hửng tan học, ngày hôm nay cô được nghỉ chiều khiến cô vui mừng khôn xiết, suốt bao ngày học hành cực nhọc, nay đã được một ngày thả lỏng. Cô bước ra cổng, đã thấy chiếc xe quen thuộc, cô khẽ nhủ mảy.

"Lục Khê!!!"

Giọng nói của Lâm Phúc vang lên, cô mỉm cười khi Lâm Phúc bước đến.

"Sao anh lại đến đây?"

"Hôm bữa anh mời, em đã thất hẹn. Hôm nay anh đến mời em dùng bữa trưa?"

Cô gật đầu, khẽ "ờ à" một tiếng. Lâm Phúc nhớ dai thật.

"Anh hay thật nha, đúng lúc chiều nay em được nghỉ, em nhất định sẽ không khách sáo"

Cô cười khanh khách, Lâm Phúc nhìn cô chăm chú, khẽ xoa xoa đầu cô như một đứa trẻ.

"Đi thôi!"

Lâm Phúc nắm tay cô, kéo cô bước về phía xe. Chiếc xe BMW màu đen quen thuộc đang tiến về phía cả hai, kính cửa hạ xuống, khuôn mặt điển trai quen thuộc xuất hiện.

"Khê, em tính đi với người lạ mà chưa có sự cho phép của tôi?"

Giọng nói trầm ấm của anh vang lên, cô há hốc miệng, đơ người. Anh mỉm cười ma quái, nhìn về hướng Lâm Phúc, ôn nhu gật đầu một cái, bước xuống xe.

"Em...em, đây là Lâm Phúc. Anh họ của Mẫn Huyền!"

Cô lắp bắp, tia sáng chợt hiện ra ở cô, cô mỉm cười ngây ngô giải thích. Anh không nói gì, chỉ đưa tay lịch thiệp bắt tay cùng Lâm Phúc.

"Chào anh"

"Chào anh, tôi là Mặc Dương!"

Lâm Phúc cười tươi, nụ cười tỏa nắng rực rỡ thu hút bao nhiêu trái tim cô gái. Anh kéo cô về phía mình, mỉm cười ôn nhã.

"Chẳng hay anh Lâm định đưa bạn gái tôi đi đâu?"

Anh cố gắng nhấn mạnh hai từ bạn gái, cô giật thót, liếc nhìn khuôn mặt của anh, anh vẫn luôn thản nhiên, vẫn luôn trầm tĩnh trong mọi trường hợp... Nhưng sự trầm tĩnh này khiến cô càng thêm lo lắng.

"Đi ăn. Lần trước Lục Khê và tôi chưa có dịp, lần này tôi nhất định phải mời"

"Hay là..."

"Được! Không ngại nếu tôi đi cùng?"

Cô lên tiếng cố giải thích, chưa kịp dứt lời anh đã lên tiếng khiến cô ngạc nhiên há hốc mồm. Lâm Phúc hoàn toàn không có thái độ ngạc nhiên, chỉ mỉm cười gật đầu. Anh vội vàng nhanh chóng kéo cô đi lên xe.

...

Không khí trong xe trầm lắng đến đáng sợ, hai tay cô đan vào nhau, cách một vài phút lại liếc sang nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của anh.

"Em to gan thật! Lại dám đi cùng người khác không báo cho tôi?"

"Em...em đâu có! Em biết anh bận rộn nè, nên không hề làm phiền anh! Lâm Phúc em chỉ xem là anh trai thôi..."

Cô lí nhí trả lời, trong lòng cô tràn ngập sự sợ hãi. Cô rất lo anh sẽ giận cô... Cô luôn nhìn thấy anh bận việc về giáo án, cô không hề muốn ảnh hưởng đến công việc của anh. Cô nắm chặt gấu áo, cắn cắn môi.

"Em nghĩ vì anh bận mà không đi ăn cùng anh?"

Cô không lên tiếng, chỉ gật đầu một cái thật nịch, giọng anh có chút thả lỏng, tranh thủ đèn dừng đèn đỏ. Anh khẽ nhướn người về phía cô, hôn lên chóp mũi của cô một cái.

"Anh...anh không giận em?"

"Không!"

"Thật chứ?"

"Em hãy luôn nhớ, với người khác anh sẽ không có thời gian cho họ, nhưng với em, thời gian của anh là của em!"

Anh không hề trả lời trực tiếp, chỉ nói một câu động lòng người, cô nhìn anh chăm chăm, đôi mắt long lanh của cô tựa như dòng suối trong veo. Cô mỉm cười cảm động, đánh mạnh một cái vào ngực anh.

"Lúc này, em rất sợ anh giận!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tranh nhau bóc vỏ

Nhà hàng A sang trọng, Lâm Phúc đích thân lựa chọn nhà hàng này bởi có nơi này chính do bạn thân Lâm Phúc mở. Những món ăn đều được xếp vào loại hảo hạng.

Không gian trang trí cực kỳ tinh tế với gam màu trắng sữa. Mỗi bàn ăn được trang trí bằng một lọ hoa diên vĩ xanh mát, tạo sự hài hòa, tô điểm nổi bật. Cô thích thú nhìn ngắm đàn cá koi nhật bên kia thác, nhà hàng đặc biệt xây dựng. Nhìn những chú cá bơi, cô thích thú đảo mắt theo chúng. Lâm Phúc mỉm cười, bước đến gần cô đưa cho cô một túi thức ăn của cá.

"Em có thể cho chúng ăn sao?"

"Hoàn toàn có thể"

Cô thắc mắc, thường thì chẳng có khu nào mà dám để khách cho vật nuôi ăn cả, nhưng Lâm Phúc lại nói có thể... Cô vui vẻ nhận lấy, rải thức ăn cho cá, đàn cá háu ăn tranh nhau khi cô rải thức ăn xuống, cô cười đến tít mắt.

"Danis, lâu rồi không gặp!"

"Ha ha, lâu rồi mới gặp cậu. Cậu và bạn bè nhanh chóng ngồi bàn, tôi sẽ cho tất thấy món ngon nhất của nhà hàng!"

Anh chủ nhà hàng lịch thiệp vận vest đen khá trẻ trung bước đến chào hỏi Lâm Phúc. Danis nhìn thấy anh, liền vui vẻ bước đến.

"Anh...lâu ngày không gặp, thật không, hôm nay sao anh lại có thời gian ghé nơi đây?"

Danis ngập ngừng hỏi, nhưng vẫn vui vẻ mỉm cười.

"Danis, lâu ngày không gặp. Tôi đến cùng bạn gái và bạn của cô ấy"

"Ồ, hóa ra vậy!"

Danis gật đầu, khẽ ồ lên một tiếng.

"Nếu không có gì nữa, em xin phép đi vào trước"

Danis lịch thiệp chào anh, sau đó lại vẫy tay chào Lâm Phúc. Danis không bước ngay vào trong, mà lại bước sang cô, cô trừng mắt ngạc nhiên khi hắn ta bước đến, Danis chỉ mỉm cười khanh khách, vỗ vỗ vai cô, thì thầm.

"Cô bé, em có thể cho cá ăn, nhưng đừng nhiều quá cá sẽ chết!"

Danis nói xong câu đó ngay lập tức bỏ đi, cô gượng đến đồ cả mặt. Cô mãi chơi cùng chúng mà bỏ rất nhiều thức ăn. Cô nhanh chóng cất túi thức ăn đi, chạy về phía anh và Lâm Phúc. Bộ đồng phục học sinh của cô cùng với nét trẻ con nghịch ngợm khiến mọi người ai cũng nhìn chăm chú.

"Em không thích chơi nữa à?"

"Danis nói nếu em mà chơi nữa cá sẽ chết mất!"

Cô đỏ mặt, phụng phịu trả lời anh. Anh và Lâm Phúc không hện nhau mà cười phá lên, khiến cô giận không thể tìm chỗ chui sâu vào. Thức ăn được các nhân viên phục vụ nhanh chóng đưa lên, mùi vị thơm phức bay xộc vào mũi kích thích vị giác. Anh nhẹ nhàng cắt bít tết, kỹ thuật rất điêu luyện như thường ngày ăn vậy, trong khi cô khó khăn cắt miếng thịt. Anh cắt xong liền đẩy sang về phía cô, Lâm Phúc đồng thời cũng đẩy sang cô. Cô ái ngại nhìn Lâm Phúc rồi lại liếc sang anh.

" Khê chỉ thích ăn bít tết có thịt bò và trứng, những thứ khác không hề thích ăn"

Giọng nói trầm ấm của anh khẽ vang lên, phá tan bầu không khí im lặng, Lâm Phúc mỉm cười đẩy đĩa về phía mình, nhìn Lâm Phúc khá lúng túng, tuy thế nét mặt nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

" lần sau anh sẽ lưu ý hơn!"

Lâm Phúc nói với cô, cô chỉ gật đầu một cái. Những dấu chấm hỏi hiện dần trong tâm trí cô, tại sao anh lại biết sở thích của cô trong món này, từ trước đến giờ cô đi với anh không hề dùng món này... Hồi nhỏ cô thích ăn nhưng hiện tại đã dần ăn ít đi...

" Khê, mau ăn nhanh!"

Tiếng hô thúc của anh vang lên, cô thoát khỏi suy nghĩ, nhanh chóng gật gật đầu! Cô cắt một miếng thịt, mùi vị quả nhiên rất khác, thịt mềm hơn, đặc biệt ngon ngọt hơn. Cô thích thú chén sạch đĩa bò bít tết. Nhân viên phục vụ lại bắt đầu bê lên món khác, bao hải sản hiện ra trước mặt cô.

" Lục Khê, em ăn tôm nhé?"

Lâm Phúc mỉm cười ôn nhu, đôi tay thon dài của Lâm Phúc tận tình bóc vỏ tôm, đặt vào chén của cô. Cô vui vẻ nhận lấy, Lâm Phúc lại từ tốn bóc thêm một con khác.

"Khê không thích ăn tôm, cô ấy thích ăn cua hơn"

Anh liếc sang Lâm Phúc, khẽ nhú mồm, đặt vào chén của cô miếng thịt cua khá to.

"Không sao! Không sao! Em sẽ ăn hết ăn hết"

Anh và Lâm Phúc tranh nhau bóc vỏ, Lục Khê háu ăn, chén sạch ăn hết cua rồi lại tôm, bao thức ăn đều được đưa hết vào bụng khiến bụng căng tròn, không thể nhét thêm được nữa...

"Em...em không thể ăn nữa"

...

Sau khi ăn xong, kết thúc trận chiến bóc vỏ từ hai người đàn ông khôi ngô đẹp trai. Cô no đến mức chỉ muốn đánh một giấc thật say, ngồi trên xe của anh, bật điều hoà, cô hào hứng thiếp đi một giấc. Anh giảm volumn nhạc, bật những bản nhạc giao hưởng dễ ngủ, cởi áo khoác đắp lên cơ thể nhỏ bé của cô. Xe anh ngưng lăn bánh khi gặp đèn đỏ, anh tranh thủ cầm lấy điện thoại của cô, nhìn chăm chăm vào nó.

"Ừm..."

Cô khẽ cựa người, từ từ mở mắt, ánh mắt cô mơ hồ mờ ảo, cô dụi dụi mắt, anh cầm điện thoại của cô làm gì thế này?

"Anh, sao anh lại..."

"Kiểm tra xem em có lưu số điện thoại của cậu ta không!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Hôn lễ

Anh hướng mắt nhìn cô, đôi mắt màu nâu sáng của anh thật đẹp, huyền ảo, anh nói câu đó làm cô không dám mở lời, cô chỉ mỉm cười, cố gắng giải thích.

"Em với Lâm Phúc chỉ là anh em..."

"Suyt! Đừng giải thích, tôi tin em"

Ngón tay trỏ của anh đưa lên làn môi mềm mại của cô, ngăn chặn những lời giải thích từ cô, anh mỉm cười ôn nhu, lúc nào nụ cười đó cũng xuất hiện khi cô nhìn thấy anh. Đèn xanh bật lên, anh bắt đầu khởi động xe. Anh nhìn về phía trước, tập trung lái xe, vẫn không hề có ý định ngoái đầu nhìn cô. Cô tập trung quan sát anh, anh thật sự rất giống người hôm đó...

...

Bà Lục hướng mắt nhìn về cửa sổ, bầu trời đã dần dần tối đen tĩnh mịch, bà rất mong hai người có thể sớm ngày thoát khỏi nơi quái quỷ này. Tiếng bước chân ngày càng gần đến, một tên thuộc hạ lạnh lùng bước đến, đưa điện thoại cho bà.

"Đến giờ rồi, thực hiện nhiệm vụ đi!"

Giọng nói lạnh như băng của tên đó cất lên, hần tập trung quan sát bà ngoài cửa, chỉ cần bà thực hiện nhiệm vụ mỗi ngày hần sẽ để bà và Văn Khước yên ổn ở cùng nhau. Còn không... Không ai có thể nói trước được điều gì xảy ra nếu bà không làm theo lệnh! Bà gật đầu, cầm lấy điện thoại mở màn hình.

"A Chung, mày hãy đến giúp tao, tao không lấy được cái này!"

Tiếng nói của tên khác vang lên, hần gật đầu trả lời, vội vàng quay sang bà và Văn Khước.

"Bà xong chưa?"

"Chưa... Tôi đang nhắn"

"Mau lên đây! Tôi đi một xíu quay về ngay, bà không được phép giờ trò!"

A Chung hung dữ lên tiếng, vội vã chạy đến giúp đồng bọn. Bà Lục thở phào nhẹ nhõm nhìn Văn Khước, ôm chầm lấy ông.

"Em đã nhắn xong, tại sao lại nói dối với hân?"

Giọng Văn Khước khàn đặc vang lên, ông vuốt ve mái tóc của bà nuông chiều.

"Em sẽ nhắn tin cho Nghi Hạ, Cô ấy sẽ nghĩ cách giúp chúng ta!"

Nói xong, bà vội vàng bấm dòng tin gửi vào một số lạ, nhanh chóng xóa tin nhắn ấy, bước đến đặt điện thoại lên bàn. Văn Khước gật đầu, ông hoàn toàn có thể hiểu kế hoạch của vợ mình, nếu báo cảnh sát trực tiếp, nhất định sẽ nguy hiểm đến Lục Khê! Nghi Hạ là một người phụ nữ thông minh, bà tin nhất định sẽ có cách giúp bà, vì Nghi Hạ chính là người bà tin tưởng nhất!

A Chung sau khi giúp tên kia xong, liền nhanh chóng chạy đến lấy điện thoại, hân ta lướt lướt kiểm tra một lượt, liếc xéo Bà Lục cùng Văn Khước, đóng cửa thật mạnh bước đi.

...

Hai ngày sau,

Suốt bao nhiêu ngày chuẩn bị, bao nhiêu ngày mong đợi, cũng đã đến ngày cưới của cặp đôi An Khê và Từ Dung.

Từ Dung hiện đang diện cho mình bộ váy cưới cúp ngực đính đầy hạt cườm, chất liệu ren cao cấp làm tôn lên dáng vẻ trắng ngọc của Từ Dung, mái tóc xoắn màu nâu hạt dẻ của Từ Dung hôm nay được búi cao, để xoải vài cọng tóc xoắn trước mặt theo phong cách Hàn Quốc cực trông giống như một nàng công chúa bước ra từ cổ tích. Khuôn mặt hài hoà, kết hợp với tone hồng đất, Từ Dung lúc này không khác gì một đoá hoa Phù Dung đang khoe sắc trong ngày đặc biệt nhất trong cuộc đời. An Khê trong bộ vest đen lịch lãm, mái tóc được chải chuốt kỹ càng, quần áo tươm tất khiến An Khê càng tôn lên nét điển trai của mình.

"Em sao vậy?"

Thấy Phù Từ Dung trầm tư suy nghĩ, An Khê bước đến tựa cằm vào vai của Từ Dung dịu dàng nói. Từ Dung thu lại vẻ trầm tư, chỉ mỉm cười dịu dàng đối

diện cùng người đàn ông trước mặt.

"Không sao, em chỉ đang hồi hộp!"

"Đừng lo, hôm nay em rất đẹp"

An Khê mỉm cười tươi, cúi xuống hôn lên chóp mũi của Từ Dung. Từ Dung không hề né tránh, mọi chuyện đã được sắp đặt, Từ Dung chỉ biết mỉm cười đón nhận mà thôi!

"À Hem... Chưa gì đã nóng vội rồi hả chú rể của hôn lễ"

Tiếng nói lãnh lút tình nghịch vừa Sumi Quỳnh vang lên, hôm nay cô ta được giao cho chức vụ quan trọng là phù dâu, cô đang vận cho chính bản thân mình chiếc váy đuôi cá màu trắng tinh khiết, mái tóc dài được buộc kiêu, đính nơ rất điệu dàng, chẳng giống với vẻ tình nghịch của Sumi ngày nào cả.

"Anh đã đưa người đón ba, anh ra đó xem sao"

An Khê quyền luyến buông Từ Dung, bước đến gần Sumi Quỳnh khẽ nháy mắt.

"Cô dâu của anh, cho em mượn một tí đó!"

"Xờ..."

Sumi Quỳnh bĩu môi với An Khê, ai bảo là cô dâu của An Khê, là bạn thân của Quỳnh này mới đúng! Sumi mỉm cười tươi như hoa, chỉnh chu lại vương miện nhỏ xinh trên đầu của Từ Dung khẽ than thở.

"Biết cậu mời anh ấy làm phù rể tớ sẽ không nhận lời làm phù dâu đâu"

Sumi khẽ trách mắng, tên giám đốc này quả thật như cái đuôi, đi đâu hân cũng dính đến cô cả khiến cô muốn tránh cũng không được.

"Tớ thấy anh ta là người tốt mà! Nếu được tiến tới luôn đi, tớ đang tạo cơ hội cho cậu đó!"

Từ Dung mỉm cười, cù lét Sumi Quỳnh khiến cô cười phá lên.

"Quỳnh Quỳnh, hôm nay em thật đẹp!"

Tiếng nói quen thuộc đối với Sumi vang lên, Sumi Quỳnh ngai ửng đỏ cả mặt khi nhìn thấy hấn ta, Từ Dung khều khều tay Sumi, Sumi nhanh chóng trở lại bình tĩnh, không nhìn vào hấn chăm chú nữa, hôm nay hấn ta thật đẹp trai...

"Này, đã nói rồi! Tôi là Sumi Quỳnh không phải Quỳnh Quỳnh"

"Được, chỉ cần em nói là anh đồng ý"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Không phải như chị nghĩ

Cô diện cho mình một cái đầm maxi theo phong cách công chúa màu trắng, xung quanh được đính hạt cườm tinh tế, đường chỉ được thêu rất tỉ mỉ. Cô đứng trước gương, lượn xoay một vòng. Ngày hôm nay, cô đã quyết định, phải đến dự lễ cưới của hấn ta, để sau này còn kể cho Mẫn Huyền xem tên đó đáng ghét cỡ nào. Mẫn Huyền tội nghiệp ơi!

Cô bước đến bàn trang điểm, trang điểm nhẹ rồi đi, trước đây mẹ cô toàn giúp cô trang điểm, nhưng hôm nay có lẽ cô phải tự làm rồi. Cô búi tóc cao, để rơi nhẹ vài sợi tóc xoăn trước mặt. Cái tên An Khôi đầy đáng ghét! Tại sao lại mời một học sinh như cô và Mẫn Huyền dự lễ cưới? Chuẩn bị xong mọi thứ, cô hướng mắt về phía tán cây qua ô cửa sổ, đã thấy anh đợi sẵn phía dưới. Cô mỉm cười, với lấy túi xách xuống nhà.

"Anh! "

Cô vui vẻ kêu anh, anh quay sang nhìn cô một vài giây, nhìn chăm chăm vào cô khiến mặt cô đỏ ửng, cô nhanh chóng sờ vào mặt xem có dính gì trên mặt không.

"Sao...sao anh nhìn em ghê vậy?"

Cô lấp bắp lên tiếng, trên mặt cô hiện đâu có gì dính trên mặt? Anh mỉm cười, khoe môi hơi cong lên một tí, hôn lên chóp mũi của cô.

"Khê của anh lớn thật rồi."

Anh đáp nhàn nhạt, bước đến gần xe, mở cửa cho cô. Cô đợi một vài giây, sau đó nhanh chóng đi theo bóng lưng của anh.

...

Hôn lễ được cử hành tại một nhà hàng cực kì sang trọng, nhà hàng được an tọa tại trung tâm thành phố. Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô bước vào trong. Tiệc cưới hôm nay được trang trí cực kì bắt mắt, xung quanh được trang trí bằng hoa hồng đỏ lãng mạn, phía cổng hoa còn có một thác nước có đèn, phía dưới còn rải vài cánh hoa hồng đang trôi bồng bềnh.

Anh dắt cô về phía An Khôi cùng Từ Dung đang chào khách. Lướt nhìn Từ Dung, cô không thể không bật lên lời khen ngợi. Từ Dung hôm nay thật đẹp, đẹp như một đóa hoa phù dung vậy. Đóa hoa lung linh, tựa như một nàng công chúa. Cô mỉm cười chào hỏi Từ Dung, sự trưởng thành cùng nét duyên dáng của Từ Dung thật khiến cô khâm phục. Nhưng dù có trang điểm rực rỡ cỡ nào, cô vẫn thấy cô ấy chính là người đã vô tình gặp gỡ trong quán cà phê lần đó... Anh nói chuyện với An Khôi, rồi lại quay sang kéo cô về phía mình.

"Hôm nay Lục Khê quả thật rất xinh đẹp, rất trưởng thành!"

An Khôi nhìn thấy cô liền tán thưởng, cô nhìn thấy hấn liền muốn nổi con giận, nhưng lại bình tĩnh cảm ơn lời khen ngợi của An Khôi. Hôm nay mặc maxi, làm tôn lên làn da trắng nõn nà của mình, cũng giống như tăng chiều cao cho cô, bộ váy này cũng giúp cho người mặc vừa nhìn vào đã thấy đúng tuổi, đầy chừng chạc. thật khác hẳn so với bộ dạng mặc đầm phục của cô mà.

"An Khôi, Từ Dung chúc hai người trăm năm hạnh phúc!"

Anh mỉm cười ôn nhu nói, An Khôi hôm nay diện vest đen cực kì lực lưỡng, vui vẻ đến mức miệng luôn tươi cười như hoa nói cảm ơn. Từ Dung liếc nhìn anh, chỉ gạt đầu một cái nhẹ, mỉm mỉm cười, cúi đầu.

"Anh chị, em chúc anh chị hạnh phúc!"

"Cảm ơn em"

Từ Dung cảm ơn cô, cô chỉ mỉm cười lại, rồi bước vào trong phòng đãi tiệc. Hình như, cô dâu hôm nay không được vui lắm?

"Anh, hình như em thấy cô dâu không được vui lắm?"

"Chắc do hồi hộp, ngày trọng đại của cuộc đời, đương nhiên sẽ cảm thấy áp lực."

Giọng nói trầm ấm của anh vang lên trong tiếng nhạc vĩ cầm vang lên. Cô nghĩ đi nghĩ lại, nhớ đến vẻ mặt của Từ Dung đành gật đầu. Cô nhìn xung quanh, toàn người lớn tuổi hơn mình, lại chẳng có ai quen thuộc với mình ngoài anh khề xì mặt. Mọi người đều quen biết anh, liền liên tục mời rượu, anh chỉ uống qua loa một vài ly, từ chối khéo mọi người.

"Đại tiệc vui vẻ, chỉ nên dùng vài ly mua vui. Không nên dùng nhiều"

"Phải! Phải! Anh Dương nói chí phải"

Họ tung hô, cạn ly, khiến cô cảm thấy chán ngán. Tiệc lễ vẫn chưa bắt đầu, cô liền lấy điện thoại ra chơi game giải trí.

"Chị Dương, không phải chị cũng nên uống cùng mọi người một ly?"

"Tôi...sao?"

Tiếng nói của cô gái đối diện mặc váy cúp ngực đen quẩy rũ lên tiếng. Cô ngước mắt lên, vẻ mặt khá ngạc nhiên khi cô ta gọi mình như thế, liếc nhìn thấy vẻ mặt đùa cợt của cô ấy liền không hài lòng. Nhìn cô ta đã biết không hề đơn giản, tại sao cô lại ngồi bàn này chứ?

"Tôi uống thay cô ấy?"

"Cái này..."

Cô ta không hề có ý định đồng ý, khá lưỡng lự, anh không chờ lâu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào cô gái kia, khề lên tiếng, giọng nói có đôi chút lạnh lùng.

"Được không, cô Trương?"

"Được, được! Anh Dương luôn đúng"

Cô ta mỉm cười, nụ cười như giả như thật khiến cô khó hiểu. Tuy lời nói của anh có hơi lạnh lùng, nhưng đáng sợ vậy sao? Bầu không gian trầm lắng cho đến khi anh uống hết ly rượu trên tay, tên mập béo kia khoi chuyện giúp không khí vui vẻ trở lại.

"À hem... Anh người yêu của bé thật lợi hại, không hổ danh anh hùng cứu mỹ nhân"

Cô gái kế bên cô khề khề tay cô, khề nghĩa sát vào tai cô nói. Không biết vì ngại hay do tai cô mẫn cảm mà đỏ ửng cả lên, cô mỉm cười đáp trả lại cô ấy.

"Không, không như chị nghĩ đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74-2: Hát một bài ?

Cô vội xua tan suy nghĩ của bà chị kế bên, từ lúc anh thay cô uống ly rượu kia, mọi ánh nhìn luôn hướng về cô. Có người nhìn bằng ánh nhìn ngưỡng mộ, còn có người như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Cô rùng mình, kéo ly nước ép trái cây về phía mình, uống một ngụm tự trấn an bản thân. Anh nghĩa sát tai cô thì thầm, khiến mặt cô ửng đỏ hết cả lên.

"Đừng căng thẳng!"

Bà chị mặc áo cúp ngực đối diện chắc chắn đang rất ghét cô, ánh mắt luôn dõi theo hành động của cô khiến cô lạnh xương sống. Cô đưa mắt nhìn cô nàng ấy, ánh mắt anh hướng theo cô, dừng lại tại cô gái ấy, anh ho nhẹ, khề lên tiếng.

"Nếu có ý định mời rượu, tôi sẽ không có ý định tiếp"

"Hải Miên, em đừng làm càn nữa, mau vui vẻ cùng mọi người!"

Tên kế bên nắm lấy bàn tay của cô gái ấy, giọng nói ngọt ngào vang lên, tình cảm đút cô gái ấy một miếng trái cây.

"Người ta biết rồi nha"

Giọng nói điệu đà của cô ấy vang lên, cô chỉ tìm một chỗ khuất để nôn mửa, chị gái bên cạnh khẽ khều cô, nói nhỏ.

"Cô ta là tình nhân của Kiên giám đốc"

Cô gật đầu không trả lời, thì ra chỉ là một người phụ nữ cậy quyền lên mặt. Suốt cả buổi chờ tiệc, cô luôn nói chuyện thân thiết với bà chị bên cạnh. Bà chị này tên Lâm Thúc Hy, là một người khá vui vẻ, suốt buổi luôn hàn huyên cùng cô không ngớt, cũng may có cô ấy cô mới cảm thấy không buồn chán trong buổi tiệc hôm nay. Nhìn kĩ, dung nhan của chị gái này rất được, đôi mắt to tròn, làn da trắng, trang điểm khá nhẹ nhàng, không lòe loẹt như các cô gái khác!

Đồng hồ đã điểm giờ lành, tiếng nhạ du dương vui vẻ được bật lên, MC đã bắt đầu lên sân khấu, tiếng nói của MC trong trẻo lưu loát, ngay khi MC vừa dứt lời, tiếng nhạc tươi vui nồng nhiệt vang lớn, tất cả mọi người đều hướng mắt về ba cô dâu và cô dâu đang bước về phía sân khấu, phía sau cô dâu có hai thiên thần nhỏ đang cầm tà váy cưới dài thướt tha, hai bên đường cũng có vài thiên thần đang rắc những cánh hoa hồng đỏ. Phía trước chính là chú rể An Khôi đang mỉm cười đón cô dâu tương lai của mình, chỉ qua ngày hôm nay, qua buổi lễ này họ sẽ chính thức là vợ chồng của nhau. Mọi người đều tung hô khen ngợi đôi trai gái tài sắc này.

"Wow! Cô dâu này quả thật rất đẹp! Em nhìn xem, chú rể cũng rất soái nha"

Thúc Hy cười hí ha hí hửng, nồng nhiệt vỗ tay như một đứa trẻ nhỏ. Cô khều tay Thúc Hy, tránh mọi sự chú ý đang dòm ngó sự nhiệt tình từ Thúc Hy. Cô ngắm nhìn Từ Dung, cô gái này quả thật rất đẹp! Đẹp đến mê người...

"Đưa con gái Từ Dung này, từ nay sẽ giao cho con chăm sóc"

"Ba! Con nhất định sẽ chăm sóc Từ Dung"

An Khôi gật đầu, vui mừng lên tiếng, ông Phù Duy hài lòng, vui mừng đến rơi cả nước mắt. Cuối cùng, ông cũng đã thực hiện được tâm nguyện, tìm cho con gái một chỗ dựa vững chắc, thực hiện lời hứa năm xưa của mẹ Từ Dung. Ông kiềm nén cảm xúc, nhường chỗ cho nhân vật chính ngày hôm nay. An Khôi bước đến gần Từ Dung, khẽ nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Từ Dung, mỉm cười. Lời tuyên bố của MC dẫn dắt buổi lễ thành công tốt đẹp. An Khôi nâng bàn tay trắng nõn nà của Từ Dung lên, cúi người hôn lên bàn tay ngọc ngà ấy, khẽ đeo chiếc nhẫn cưới lên ngón áp út của Từ Dung.

Từ Dung cảm nhận trên tay, khẽ chùng chừ một vài giây, đôi mắt long lanh chiếu sáng tựa ánh đèn lấp lánh.

"Từ Dung, đeo cho anh"

"Ừm"

Từ Dung gật đầu, đeo lên ngón áp út của An Khôi, khẽ mỉm cười nhìn An Khôi.

"Hôn đi! Hôn đi!"

Tiếng hô to nhỏ từ khách mời vang lên, mọi người đang hào hứng tung hô cặp đôi của ngày hôm nay. An Khôi nâng cầm Từ Dung, cúi người hôn lên môi Từ Dung một nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, mọi người cười vui vẻ hoan hô, buổi tiệc chính thức được nhập tiệc.

An Khôi cùng Từ Dung bắt đầu đến từng bàn tiếp đãi khách mời. An Khôi chu đáo cầm váy dài giúp Từ Dung, không ngừng uống đỡ giúp cho Từ Dung rất nhiều ly rượu.

"Anh, em có thể tự uống mà, tửu lượng của anh cũng không cao"

Từ Dung lắc đầu khi nhìn thấy An Khôi liên tục uống đỡ giúp mình.

"Không sao, ngày vui anh có thể uống được. Bệnh tình của em không nên dùng rượu"

An Khôi mỉm cười vuốt nhẹ mái tóc đang bay của Từ Dung, Từ Dung mỉm cười dịu dàng với An Khôi, An Khôi bị lôi sang mời rượu từ người bạn đồng nghiệp. Từ Dung thờ dãi, mỉm cười nhạt, Từ Dung bước đến lấy cho mình một ly nước ép, lặng lẽ nhìn về một góc xa vắng phía trước. Ánh mắt của Từ Dung không rời khỏi người đó, chậm rãi nhấp từng ngụm nước ép, không hề bước về phía trước, trạng thái như bất động.

"Em mệt rồi sao? Hay em nghỉ ngơi một tý đi?"

"Không! Em không sao, có lẽ đông quá khiến em hơi choáng thôi"

An Khôi lo lắng cho Từ Dung, cứ chỉ dịu dàng, dịu Từ Dung về phía trước.

...

Mọi người ăn uống vui vẻ hào hứng, khiến cô cũng vui vẻ ăn không ít, Hải Miên liền đưa ra đề nghị cô ta sẽ lên hát cho mọi người thưởng thức, Hải Miên được mệnh danh là sơn ca thời cấp 3, khiến mọi người vô cùng tò mò. Hải Miên bước lên sân khấu, ánh đèn chiếu rọi vào cô ta, chiếc đầm cúp ngực đính đầy kim tuyến chiếu lấp lánh, thu hút mọi ánh nhìn từ khách mời, đặc biệt chính là phái mạnh của ngày hôm nay. Tiếng nhạc sôi động vang lên, Hải Miên mỉm cười nhảy múa, cất tiếng hát sơn ca của mình. Giọng hát của Hải Miên khá triển vọng, mọi người đều say sưa lắng nghe.

Kết thúc bài hát sôi động nóng bỏng từ cô gái Hải Miên, khách mời vỗ tay nồng nhiệt khiến cô ta đặc ý nhếch môi cúi đầu chào, bước xuống sân khấu.

"Nếu rượu tôi mời cô đã không uống? Vậy chỉ bằng nỗ lực tôi hát một bài cho mọi người thưởng thức?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Chúng ta đã quen nhau từ lâu rồi?

Những lời nói khích của Hải Miên khiến mọi người nhìn chăm chú vào hai cô gái xinh đẹp này, một cô gái xinh đẹp xa lạ, cô chẳng quen biết vậy mà lại xảy ra hiềm khích với cô vào buổi gặp mặt đầu tiên? Cô hít thở sâu, định lên tiếng, nhưng anh đã nắm chặt lấy tay cô.

"Đừng gây chuyện, nếu muốn kiếm chuyện sau buổi lễ gặp tôi?"

Lời nói lạnh như băng của anh vang lên, mọi người lần lượt đảo mắt sang cô rồi lại sang Hải Miên, cuối cùng lại nhìn chăm chú vào anh. Khẩu khí lạnh lùng, thần thái anh cũng lạnh như băng, ánh mắt tựa chìm ung khiến con người ta khiếp sợ. Cô nhìn trân trân vào anh, chưa lần nào cô thấy anh như thế? Có phải ai chọc anh tức giận anh cũng sẽ như vậy? Lúc nào đối với cô, anh cũng ôn nhu dịu dàng, cứ chịch đây chăm sóc, quan tâm

"Hải Miên, em đừng quấy nữa!"

"Em có quấy đâu? Người ta đang trình cầu tiểu thư đây hát một bài cho mọi người thưởng thức thôi mà"

Giọng nói ẻo lả của Hải Miên vang lên, Hải Miên liếc mắt đưa tình với tên lúc này, thân thể nóng bỏng uốn éo khiến cô cảm thấy vô cùng khó coi. Tên bao nuôi Hải Miên toát mồ hôi, khuôn mặt tái xanh sợ hãi, ra sức ngăn cản. Tình tình Hải Miên vô cùng ương bướng, luôn dùng ánh mắt và lời nói khích cô, hoàn toàn không để ý đến anh nói.

"Anh Dương, xin lỗi anh! Tiểu Miên của tôi..."

"Tôi sẽ hát!"

Tiếng nói của tên ấy còn chưa thành câu hoàn thiện, cô liền lên tiếng. Tiếng nói mạnh mẽ dứt khoát vang lên khiến mọi người lại vô cùng ngạc nhiên lần nữa.

"Lục Khê, chị tin em! Cố lên"

Ngoài Thúc Hy ra, mọi người đều đờ người, Hải Miên vô cùng nổi tiếng, một cô gái đơn thuần thế này sao có thể đắc tội. Huống hồ người bao nuôi cô ấy là một tổng giám đốc của công ty lớn ở trung tâm thành phố. Mọi người bắt đầu xì xầm to nhỏ. Từ Dung và An Khôi nhanh chóng đến giải quyết.

"Có Chuyện gì vậy em?"

"Không có gì, hôm nay ngày vui của hai anh chị, em chỉ muốn lên hát một bài góp vui thôi"

Cô nói với Từ Dung và An Khôi, Từ Dung nghi hoặc, nhưng nhìn thái độ chắc nịch của cô khiến cả hai gật đầu. Cô bước lên sân khấu, mọi ánh nhìn đều hướng về cô. Cô bắt đầu chọn một bài hát, bài hát pretty boy vang lên, giai điệu nhẹ nhàng du dương. Tiếng hát trong trẻo của cô vang lên, mọi người đều say sưa lắng nghe giọng hát hay, mượt mà của cô. Nụ cười vui vẻ, cùng những cái bước qua bước lại nhịp nhàng theo điệu nhạc cũng khiến cô tựa thiên thần trong tà váy maxi trắng.

"Cô gái này cũng được chứ nhỉ?"

An Khôi ghé sát tai anh khẽ thì thầm, anh im lặng lắng nghe giai điệu, vẫn giữ nét trầm tư trên khuôn mặt ngắm nhìn hình dáng của cô uyển chuyển trên sân khấu.

"Lo mà đi tiếp đãi khách cho tốt"

Anh liếc nhìn An Khôi, giọng nói có chút lạnh lùng, hờ hững. An Khôi làm mặt đau lòng, nhanh chóng chạy theo Từ Dung đang đứng cạnh nói chuyện cùng đám bạn.

Tiếng nhạc bắt đầu nhỏ dần, nhanh chóng kết thúc. Cô cúi đầu chào mọi người, bước xuống sân khấu. Mọi người vỗ tay nồng nhiệt, so với bài hát nóng bỏng của Hải Miên, thì bài hát cô mang đến lại có giai điệu rất êm tai, khiến mọi người say sưa chìm đắm trong khúc nhạc. Hải Miên bức tức, mặt đỏ như trái cà chua chín. Bàn tay giựt lấy ly rượu uống hết bằng một ngụm. Mọi ánh nhìn bây giờ đều chuyển sang cô, những lời khen ngợi chuyển từ Hải Miên sang cô khiến Hải Miên vô cùng ầm ức.

"Anh à, cô ta thật đáng ghét!"

"Bảo bối ngoan, mặc kệ cô ta nhé?"

"Anh...anh không thương em"

"Em hãy hiểu cho anh, anh có lý do riêng"

Tên đó cố dỗi dành Hải Miên, ôm gọn cô ta vào lòng. Lâu lâu khẽ liếc nhìn thái độ điềm tĩnh của anh. Cô bước xuống sân khấu, mọi kí ức ủa về khiến cô rơi vào trạng thái suy tư.

"Anh, ước mơ của em là ca sĩ. Anh thấy em hát hay không?"

"Hay! Hay! Tiểu Khê là hay nhất"

"Anh ủng hộ em làm ca sĩ?"

"Chỉ cần em thích anh đều chấp nhận"

Những câu nói quen thuộc vang bên tai, đôi mắt cô long lanh ngấn nước, cô từng nhớ cô rất thích làm ca sĩ, cô rất thích đem tiếng hát đến mọi người, nhưng chưa bao giờ cô có cơ hội để thể hiện. Sau này, cô đã từng hứa sẽ thi vào nhạc viện, nhưng từ lâu cô đã quên mất...

"Khê, Lục Khê em sao vậy?"

"..."

"Khê, Thúc Hy kêu em kìa?"

"Dạ?"

Cô quay lại trạng thái hiện tại, thoát khỏi hồi kí ức, cô dụi dụi mắt gạt đầu với anh, quay sang Thúc Hy đang nhiệt tình khen ngợi.

"Lục Khê, không ngờ em lại có tiềm năng ca hát như vậy? Mới gặp em chị đã thấy thích rồi, chị làm công ty âm nhạc, sau này khi em cần nhất định đến gặp chị nhé?"

Cô gạt đầu, thì ra Thúc Hy là trợ lý của các ca sĩ, nhưng sao chị ấy đi một có một mình lại không ngồi cùng bạn bè?

"Em nhất định sẽ tìm chị, nhưng...sao chị lại ngồi ở đây một mình, không tiếp xúc với ai?"

"Ba chị đi công tác, chị đến giùm thôi hìhì"

Thúc Hy vui vẻ trả lời, nụ cười của cô gái này thật tươi, người chị gái này dường như chả có sự lo âu nào trên khuôn mặt xinh đẹp. Thúc Hy rời khỏi bàn đi vào nhà vệ sinh, anh lúc này mới quay sang cô, khẽ vuốt mái tóc đang bay vào môi cô. Anh không muốn làm phiền cuộc trò chuyện của hai người, chỉ trầm tĩnh tiếp chuyện từ khách khứa, buổi tiệc này anh thật có nhiều người quen, họ đều đến nâng ly mời rượu anh.

"Thúc Hy và em cũng hợp tính nhỉ?"

"Chị ấy thật tốt."

Anh nhìn cô một hồi lâu, không hề lên tiếng. Cô suy nghĩ một hồi lâu, nhìn vào ánh mắt của anh.

"Anh à, chúng ta đã quen nhau từ lâu rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Nghi Hạ tìm được địa chỉ

Nghi Hạ thuê thám tử điều tra nơi mà bà Lục đã miêu tả qua tin nhắn, trước đây bà đã từng có được địa chỉ nhưng do quá vội vàng và lo lắng, bà đã đưa cho bác tài chở đến, nơi này rất xa và khó tìm, bà không hề nhớ về địa chỉ, điện thoại đã bị chúng lấy mất, bà Lục chỉ còn cách miêu tả nhưng thứ đặc biệt mà bà còn nhớ, mong rằng Nghi Hạ sớm tìm ra được. Nghi Hạ tốn không ít công sức, tiền bạc cuối cùng cũng nghe được tin tốt, tìm được nơi theo như dữ liệu đã có, tận sau trong vùng ngoại ô, căn biệt thự cực kì hắc ám. Nghi Hạ trả tiền cho thám tử, vội vàng đến nơi đó dò thám, mọi kế hoạch Nghi Hạ đã chuẩn bị. Nghi Hạ bắt taxi đến nơi này, bác taxi nhìn Nghi Hạ lắc đầu.

"Nơi này hoang vắng lại có nhà hoang? Một người phụ nữ như thế đến nơi này làm gì?"

"Tôi... Tôi đến gặp bạn!"

Ông tài xế gật đầu không hỏi gì thêm, nơi này tuy u ám nhưng không phải là không có người dân sinh sống. Ngược lại sâu bên trong còn có khu dành cho người giàu có. Nghi Hạ đến nơi, không khí u ám khiến Nghi Hạ lo lắng, gió thổi lạnh đến thấu xương. Nghi Hạ bước đến gần cánh cổng màu đen của biệt thự, cầm điện thoại đọc lại miêu tả của bà Lục, bà bấm nút chuyển tiếp tin nhắn sang số điện thoại của Lục Khê mà bà có được.

"Bà kia? Bà đến đây làm gì?"

Nghi Hạ đang suy nghĩ, tiếng nói lạnh băng của tên mặc áo đen vang lên khiến bà giật mình, run rẩy.

"Tôi...tôi đến tìm bạn!"

"Nơi này không có bạn của bà đâu! Hãy đi đi!"

Nghi Hạ gật đầu, nhất định chính là nơi này, chỉ có nơi u ám như thế mới thích hợp cho hành động giam giữ người bất hợp pháp. Lại có vài tên xã hội đen như thế này! Nghi Hạ nhanh chóng chạy thật nhanh tránh mặt. Bà đi chạy đến một gốc khuất có cây cổ thụ cách khá xa nơi đó, Nghi Hạ thở dài một cái, Nghi Hạ quan sát không hề thấy ai theo sau, Nghi Hạ không hề thấy tin nhắn phản hồi từ Lục Khê liên gọi lại.

"Alo? Lục Khê, ba mẹ con..."

"Bốp!"

Một tên áo đen khác đánh Nghi Hạ một cái, Nghi Hạ lập tức ngã xuống đất.

"Anh Chung!"

Tên kia cúi người xuống kính cẩn, hắn ta nhìn Nghi Hạ nằm dưới đất, khẽ nhíu mày.

"Lôi bà ta vào trong, nhất định bà ta đã phát hiện ra điều gì rồi, gọi điện cho bang chủ!"

"Tuân lệnh!"

...

Anh nhìn cô không chớp mắt, cô bắt đầu hơi run khi nhìn thấy ánh mắt nâu mang nét trầm tĩnh đó, cô chớp mắt, định lên tiếng, nhưng anh đã lên tiếng trước, vẹo má cô một cái.

"Đừng nghĩ lung tung"

Cô vội gật đầu một cái, đúng lúc Thúc Hy bước ra, từ xa cô đã có thể nghe tiếng cô ta đang kêu mình. Cô vội vàng thoát khỏi suy nghĩ, nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường nói chuyện cùng Thúc Hy. Anh đột nhiên đứng dậy, quay sang cô xoa đầu cô, ghé sát tai cô lên tiếng.

"Anh đi nghe điện thoại, ở đây khá ổn!"

Cô gật đầu nhìn anh, Thúc Hy nhanh chóng kéo cô quay lại, mỉm cười lên tiếng.

"Cho chị số điện thoại của em! Em nhớ lưu số chị đấy! Khi nào có dịp chúng ta nhất định tìm nhau trò chuyện"

Thúc Hy từ nhỏ đã có tính tự lập, nhưng lại không hề có nhiều bạn và bạn thân. Duyên vô tình gặp được cô, Thúc Hy cảm thấy vô cùng hợp ý và muốn giao lưu kết bạn với cô bạn nhỏ này!

Cô gật đầu chịu thua với bà chị gái Thúc Hy này, cô lấy túi xách cầm điện thoại, dường như có rất nhiều cuộc gọi đến từ một số lạ, còn có tin nhắn, buổi tiệc ồn ào náo nhiệt khiến cô không hề nghe thấy điện thoại đổ chuông. Thúc Hy đọc số điện thoại, cô vội vàng bấm số của Thúc Hy lưu vào danh bạ, cô mở tin nhắn thoại chỉ nhận được vài chữ "Alo, Lục Khê, ba mẹ con..." Tim cô bắt đầu đập mạnh liên tục, linh tính đã cho cô biết điều không hay sắp xảy ra với mình. Sắc mặt cô trắng bệch, cô run rẩy nhìn dòng tin nhắn từ Nghi Hạ gửi cho mình, là cảnh miêu tả kèm địa chỉ của một nơi nào đó. Lúc này có nhắc đến ba mẹ con... Lẽ nào có manh mối về tính mạng của ba mẹ? Cô đứng phắt dậy, lập tức chạy ra ngoài. Thúc Hy hoảng hốt nhìn thái độ của cô, Thúc Hy còn chưa xin được số điện thoại của cô cơ mà...chỉ mới cho số điện thoại của mình mà thôi.

"Ê! Lục Khê! Em đi đâu vậy?"

"Lục Khê, chị vẫn chưa biết số em!"

Thúc Hy kêu lớn, cô vẫn không hề quay đầu lại, lập tức rời khỏi nhà hàng, bắt taxi đi khỏi nơi này. Thúc Hy nhìn theo bóng dáng cô rời khỏi buồn bã, Thúc Hy còn chưa hoàn hồn, vẫn mơ hồ không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Cô Lâm, buổi tiệc chưa kết thúc, cô muốn dùng tiếp hay ra về tôi sẽ bắt taxi giúp cô?"

Tiếng nói của người phục vụ vang lên, cô lắc đầu xua tay bước về cánh cửa của buổi tiệc.

"Không! Tôi sẽ vào trong"

"Mời cô"

Tên phục vụ cúi thấp người tiếp đãi, Thúc Hy thờ thẩn bước vào trong. Vừa lại bàn tiệc đã bắt gặp ánh mắt của anh.

"Cô Lâm, Lục Khê đâu?"

"Em ấy...vừa bắt taxi..."

Lâm Thúc Hy còn chưa kịp buông đầy đủ câu từ, anh đã bỏ đi nhanh chóng ra ngoài, bỏ lại Thúc Hy mơ hồ đờ người. Lâm Thúc Hy ảm ức ngồi xuống ghế, lẩm bầm.

"Rốt cuộc các người bị cái quái gì vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Sự thật được hé lộ

Nghi Hạ bị đánh ngất xỉu, được giam cầm ngay chính căn biệt thự lúc này, bà vai Nghi Hạ ê ẩm, Nghi Hạ ngược nhìn xung quanh, không gian rộng rãi với gam màu đen thật đáng sợ khiến bà Nghi Hạ rung mình một cái.

"Nghi Hạ, Nghi Hạ...em có sao không?"

Tiếng bà Lục vang lên, Nghi Hạ quay lại đằng sau liền thấy hai vợ chồng Văn Khước đang bị trói tại ghế, chính bà cũng đang bị trói.

"Chị Lục, em xin lỗi. Em đã không cứu được anh chị"

Nghi Hạ rơi nước mắt lên tiếng, điều tại bà quá chủ quan, quá vô dụng nên chúng mới có cơ hội giam giữ thêm bà vào đây. Nhưng nhìn vào sợi dây trói buộc cả ba người, đây không phải loại dây bình thường mà chính là... Dây điện!

"Bóp bóp bóp"

Tiếng vỗ tay vang lên, người áo đen bước vào bên trong, mép miệng nhếch lên đầy nham hiểm, ánh mắt chim ưng cực kì lạnh lùng, dáng người phong độ bước vào với những tiếng vỗ tay đầy sự khinh bỉ. Hắn ta tiến lại gần Nghi Hạ, chỉ khẽ lắc đầu tiếc cười.

"Lại thêm một người đến nộp mạng, thật ngu xuẩn"

Hắn ta bước lại gần ông Văn Khước, bàn tay bóp chặt cằm ông lại.

"Nói thật cho tôi biết! Ai đã là người ra tay năm xưa?"

"Chỉ có mình tôi!"

Có chết ông cũng chỉ trả lời như thế, hắn tức điên người, người này vì lí do gì mà khiến ba hắn chết. Hắn không hề chiếm đoạt tài sản, chỉ sống cuộc sống nhàn hạ tuổi già, lại còn là cảnh sát? Một người cảm thú như thế này có thể ngồi lên chức vị cao quý đó sao?

"Hãy nói thật cho tôi biết, rốt cuộc có phải ông làm không?"

"Phải!"

"Được, hôm nay sẽ phải là ngày tàn của ông"

Hắn tức giận bỏ đi, một tên áo đen chạy đến nói nhỏ, hắn không trả lời, sắc mặt bắt đầu căng thẳng, chỉ dùng ánh mắt trả lời, không hề có ý định lên tiếng. Hắn lại bước đến gần bọn họ, đứng nhìn Văn Khước đang đau đớn vì những vết thương, cúi người, ghé sát tai Văn Khước thì thầm, hắn nói xong liền đứng dậy, nhếch môi.

"Tôi cho ông cơ hội cuối cùng, nếu ông nói chính ông đã ra tay hãm hại ông ấy, vậy ông hãy kể toàn bộ sự việc"

"Tôi...tôi...chính tôi đã xô Nam Anh vì tranh dành một số thứ, lúc đó tôi chuẩn bị nhận chức vụ cao của giới cảnh sát, nên đã làm những bằng chứng giả, phá hỏng camera để mọi người không biết, và tin rằng ông ấy chỉ vì vô ý mà té xuống cầu thang, đập đầu mà chết, vụ án đó cũng do tôi nhậm nhiệm vụ, nên mọi thứ đều hoàn thành nhanh chóng"

"Văn Khước!!! Ông nói gì vậy??? Đến nước này ông còn..."

"Ba!!!"

Giọng nói trong trẻo của cô gái nhỏ vang lên cắt ngang lời nói của bà Lục, đôi mắt của cô đã đỏ hoe vì nước mắt. Trên khuôn mặt sáng sủa ướt đẫm nước mắt, cô đã nghe hết toàn bộ sự việc, đã chứng kiến chính miệng người cha của mình nhận tội án giết người. Cô bước lại gần ông Văn Khước, ôm chặt lấy ba và mẹ, những vết thương vừa bị tra tấn lúc này đang rớm máu khiến lòng cô đau như cắt, cô khóc thút thít, ôm lấy đầu của mình, mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến cô không thể nào chấp nhận được. Người ba hiền lành của cô đây sao? Người ba mà cô kính mến, tôn vinh đây sao? Không! Tất cả chỉ là giả dối.

"Lục Khê, con phải tin ba con, ba con thật sự không hề làm những chuyện tồi tệ như thế!"

"Anh, anh nói gì đi, anh hãy nói sự thật. Tất cả không phải như vừa rồi anh nói"

Bà Lục gào thét khóc lóc, van xin ông Văn Khước xoay chuyển tình thế, nhưng ông chỉ lắc đầu, cố gắng rướn người chạm vào người con gái mà thôi. Ông làm như vậy chỉ vì muốn tốt nhất cho đứa con gái bé bỏng này.

"Lục Khê, con nghe hết rồi đấy? Ba không phải người ba tốt, ba rất xấu! "

"Không! Không! Con không tin, ba nói dối"

Cô gào thét, nước mắt chạy xuống đôi gò má xinh đẹp của cô, Văn Khước cố gắng kiềm nén cảm xúc, cố gắng không để con gái biết được ông đang đau lòng thế nào, những vết thương trên người ông cũng không đau bằng những giọt nước mắt đang rơi của con gái của mình.

"Nam Phong, tôi nói sự thật, tôi sẽ nói sự thật cho cậu biết! Tất cả không như vậy!"

Bà Lục cố gắng la hét lớn tiếng, Văn Khước nhìn con gái của mình, quay sang nhìn người vợ đang gào thét, chỉ dùng ánh mắt biểu lộ, ông lắc đầu liên tục, khẽ mấp máy lên tiếng nhỏ.

"Lời thề đó, bà đã quên?"

"Bây giờ tôi đã nhận tội rồi, muốn đền tội, tôi sẽ đền tội? Cậu muốn làm gì tôi cũng được. Mọi thứ đều nghe theo cậu, chỉ cần có thể bảo đảm buông tha cho con gái tôi."

Văn Khước lên tiếng khiến mọi không gian càng thêm đáng sợ, tất cả mọi người im lặng chỉ còn vọng lại tiếng khóc thút thít.

Hắn ta bước đến gần cô, kéo cô rời khỏi chỗ Văn Khước, dìu cô đứng dậy, nhưng cô giật phắt tay ra, không hề quay đầu. Người tên Nam Phong này chính là người đáng ghét nhất! Cô căm hận!

"Cô bé, đừng khóc? "

"Tôi khóc hay không, mặc kệ tôi!"

"Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, nếu nước mắt của cô rơi xuống người ba cô, mạng sống của ba cô không thể giữ được?"

Giọng nói quen thuộc trầm ấm vang lên, nhưng khẩu khí rất lạnh lẽo, bờ vai cô run rẩy, cô nhìn thấy trên người ba mẹ, cùng dì Nghi Hạ được trói buộc bằng dây điện... Nếu như nước mắt rơi xuống chẳng phải bị giật điện sao?

"Mau thả ba mẹ và dì Nghi Hạ ra! "

Cô vội vàng lau nước mắt, đứng dậy, ánh mắt nhìn thẳng vào người đàn ông máu lạnh tàn nhẫn mang tên Nam Phong kia, nước mắt của cô còn đọng lại trên khoé mắt, cô thần thốt há hốc, người đàn ông này...giọng cô run run, khó khăn bật lên thành tiếng, bờ vai run lên bần bật, cả người như bị đóng băng, cả con tim như ngừng đập.

"Mặc Dương? Tại...tại sao lại là anh...?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78: Trò chơi bắt đầu

Cô nhìn sâu vào đôi mắt màu nâu ấy, đôi mắt mang nét u buồn, mùi hương bạc hà đặc trưng đó tỏa ngát xung quanh khứu giác của cô. Cô ôm đầu suy nghĩ, tại sao lại là anh, người tên Nam Phong chính là Mặc Dương, Mặc Dương chính là Nam Phong? Tâm trí cô rối loạn, móng tay nhọn bầu chặt mu bàn tay đến rớm máu. Trái tim cô như bị ai bóp nát, cô khó thở, cảm giác như bị nhấn chìm giữa dòng nước lạnh lẽo. Cô đưa tay lên sờ khuôn mặt anh, khuôn mặt mà cô không thể nào quên được, đôi mắt ấy không còn ôn nhu dịu dàng đối với cô nữa rồi, mà chính là đôi mắt chìm ung lạnh lùng nuốt chửng con tim của cô. Giọt nước mắt của cô rơi xuống, cô mím môi thành một đường thẳng. Bây giờ cô mới hiểu tại sao cô lại nhận thấy người đàn ông này không chỉ là một thầy giáo bình thường, lúc tiệc cưới mọi người đều dòm ngó ánh nhìn từ anh, cung kính. Cô cũng nhận ra bóng lưng của anh ở trong quán cà phê, anh và Từ Dung đã quen biết trước? Nhưng lại giả vờ không quen nhau ở tiệc cưới?

"Anh nói tôi biết, anh có phải là Trịnh Mặc Dương không?"

"Không! Tôi xin lỗi, tôi chỉ họ Dương, tên Nam Phong, hoàn toàn không biết người cô vừa nói"

Nam Phong? Nam Phong? Cái tên này đang vang lên trong đầu cô, từng kí ức vụn vờ trở về bám xung quanh tiềm thức của cô. Cô từng nhớ người con trai tên Nam Phong rất ân cần, rất quan tâm gọi cô là Tiểu Khê? Người con trai ấy cô thường gặp trong giấc mộng... Đây chính là sự trở trêu của cuộc đời? Cô nhắm mắt lại, những giọt nước mắt long lanh đọng lên mi mắt, tất cả sự thật cô đều đã hiểu rõ, thứ thuốc đắng ngắt mà cô ghét cay ghét đắng chính là liều thuốc để cô quên đi quá khứ... Cô bất lực, hai tay buông lỏng nhìn về phía anh đang đứng lạnh lùng, ánh mắt u hồn nhìn cô không chút ôn nhu, dịu dàng. Đầu cô nhức nhối như sắp nổ tung, cô ôm chặt đầu, quay cuồng, cô hét lên trong đau đớn.

"A! Đầu tôi, đầu của tôi"

"Lục Khê!!!"

Tất cả mọi người hét lên, cô ngã xuống đất, không gian trùng xuống, mọi người như chết lặng!

Bà Lục khóc nức nở, bà sợ cô sẽ xảy ra chuyện như lúc trước, bà sợ cô sẽ suy nhược, căn bệnh sẽ tái phát. Anh không hề có ý định thả mọi người khỏi sợ dây điện, chỉ lặng lẽ bỏ cô rời khỏi nơi chết chóc này. Cô nhắm tịt mắt, hàng lông mi rom rớm nước mắt, môi tái dần.

"Nam Phong, cậu hãy giúp tôi, tìm gặp bác sĩ Lý, ông ấy có thuốc dành cho bệnh tình của Lục Khê"

Anh im lặng không lên tiếng, bỗng cô bước đi lướt sang hai vợ chồng Văn Khước, đầy vô tình. Anh bế cô đi, bà Lục đã rơi nước mắt, bà đã đi lâu như vậy số thuốc ở nhà chắc đã hết, bệnh tình của cô cũng đã lâu rồi chưa được tái khám.

...

Tối,

Cô lơ mơ mở mắt, hình bóng của người đàn ông nhoè nhạt trước mắt cô. Đầu cô hoàn toàn nhức mỏi, cả người tê cứng. Nhìn thấy bóng dáng ấy, cô đã hận đến thấu tâm can. Cô nhanh chóng ngồi dậy, ánh mắt vô cảm liếc nhìn người đàn ông đang đứng gần bệ cửa sổ.

"Ba mẹ tôi đâu?"

Nghe thấy cô hỏi, anh không hề trả lời, chỉ nhú mày, bước đến rót cho cô một ly nước ấm, cô không đón nhận, anh vẫn giữ khư khư tư thế, vẫn chia ly nước trước mặt cô.

"Uống"

"Không, tôi không uống nước của người ghê tởm như anh"

"Khê, uống?"

"Xoảng!"

Ly nước thủy tinh bị cô hất mà đổ xuống đất, từng mảnh thủy tinh vụn vỡ trên sàn nhà, tiếng vỡ làm cô giật mình hoảng sợ, anh vẫn im lặng đứng lặng người ở đó. Lâm Đồng nghe tiếng động lập tức bước vào.

"Lâm Đồng, cậu thu dọn giúp tôi!"

"Dạ"

Lâm Đồng nhanh nhẹn gom đóng thủy tinh dọn dẹp, nước trên sàn đã được lâu khô, anh bước lại gần cô, nâng cầm cô lên một cách nhẹ nhàng. Ánh mắt

lạnh lùng u buồn của anh khiến cô có chút sợ hãi.

"Nói tôi biết, bây giờ em muốn gì?"

"Tôi muốn anh buông tha ba mẹ tôi cùng dì Nghi Hạ?"

"Haha, tôi sẽ thành toàn cho em, với một điều kiện?"

"Được, được tôi đồng ý, dù có chuyện gì tôi cũng đồng ý!"

Cô như loé lên tia hy vọng khi anh nói câu đó, anh kéo cô đứng dậy khỏi giường. Bàn tay rắn chắc của anh nắm chặt lấy cổ tay cô thô bạo kéo đi.

Tầng dưới, ba mẹ cô cùng dì Nghi Hạ vẫn bị giam cầm trên chiếc ghế, chiếc ghế toàn dây điện, chỉ cần sơ sót, có thể tử vong vì giật điện. Anh bước đến gần họ chỉ vào từng người.

"Ở đây có 3 bức ảnh, sẽ là mạng sống của từng người, tiểu thư có 1 phút 2 giây cho một tấm ảnh? Nếu tiểu thư hoàn thành được một tấm, sẽ nhận được một chìa khoá ngắt nguồn điện của một người! Còn nếu sai, thùng nước được thiết lập bên trên sẽ đổ xuống, mạch điện sẽ được kích hoạt!"

Giọng nói của Lâm Đồng vang lên, Lâm Đồng vừa nói xong, liền có người đem lên một số mảnh ghép để lung tung, Lâm Đồng đặt gọn gàng trên bàn, đưa tay cung kính mời cô bước vào vị trí.

"Em đã hiểu luật? Đã chuẩn bị sẵn sàng?"

"Sẵn sàng, ngoài cách này ra tôi cũng đâu còn cách khác?"

Cô cười khẩy, ngoài cách này ra tất nhiên anh ta không hề cho cô cơ hội khác, rõ ràng làm khó chính cô, gây khó dễ cho họ, cô chỉ còn cách đánh cược với bản thân cứu mọi người, nếu không cô sẽ dùng cách khác. Nhưng ghép hình chính là cái mà cô ghét nhất trên đời, liệu 1 phút 2 giây cô có thể không? Bây giờ cô mới chợt nhận ra, ngày trước anh hỏi cô thích số mấy là có vấn đề...

"Em rất thông minh, em chỉ có một sự lựa chọn này thôi, mạng sống của họ hoàn toàn nằm ở em!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Dừng tay

Cô hít một hơi thật sâu, cơ thể yếu ớt tần tụy ngược nhìn ba mẹ, cô đã suy nghĩ kỹ, bây giờ cái quan trọng nhất chính là cứu bọn họ.

"1 phút 2 giây? Cậu..."

"Ba, mẹ, dì Nghi Hạ. Con sẽ cố gắng!"

Cô trấn an mọi người, thật chất cũng chính là trấn an bản thân. Lý trí của cô đang hối thúc cô, còn con tim của cô thì đau lắm, đau giống như đang bị từng mảnh tranh trước mắt đâm sâu vào lồng ngực. Cô run rẩy cầm miếng mảnh ghép đầu tiên, mười hai giây ngắn ngủi cô phải hoàn thành bức tranh phức tạp trước mặt.

"Lục Khê tiểu thư, cô đã sẵn sàng?"

Cô gạt đầu "ừm" một tiếng với Lâm Đồng, đồng hồ trên tay đã được bấm giây, cô nhanh chóng dồn hết tâm huyết của mình vào ghép bức tranh trước mặt. Bức tranh lần này cũng khá ôn đối với cô, cô rất nhanh chóng ghép, cô chỉ có thời gian một phút ngắn ngủi.

"Tiểu thư, cô chỉ còn 10 giây cuối cùng"

Thời gian trôi qua nhanh chóng, mồ hôi nhanh chóng ướt đầm trên vầng trán của cô. Cô nhắm mắt, đặt vị trí của mảnh ghép cuối cùng lên khung. Bức tranh vừa vụn hoàn thành, cô thở phào nhẹ nhõm.

"Chúc mừng tiểu thư cô đã hoàn thành, cô dư được một giây"

Cô gạt đầu, anh ngồi trên ghế sofa bắt chéo chân, ngồi coi kịch hay mà cô mang đến, cô vừa ghép xong mảnh ghép, anh không hề nói gì, đôi mắt lạnh lùng u buồn đang hướng về cô, anh gờ chìa khóa ra trước mặt, ý định muốn cô tự mình đến lấy. Trên con đường đi đến chìa khóa tràn ngập đá nhọn hoặc phía sàn, còn có nước đá lạnh buốt. Cô nuốt nước bọt, cố gắng từ từ bước đến gần.

"Khê, con nhất định không được đến! Mặc kệ chúng ta!"

Mặc cho tiếng la hét từ ông Văn Khước, cô vẫn cắn chặt răng, chậm rãi bước trên con đường đầy sỏi đá băng giá. Con đường không ngắn không dài, nhưng đủ khiến cho con tim của cô chai sạn, đóng băng như bàn chân của mình. Cô khó khăn lê bước đến chiếc ghế sofa đen huyền ảo để nhận lấy chìa khóa, bàn chân của cô đã ủng đồ, vài viên đá nhọn hoắt đã đâm vào lòng bàn chân của cô. Điểm đến đích đã gần tới, cô thở dốc với tay nhận lấy chìa khóa.

"Cầm...on!"

Cô vội vàng chạy đến hộp chứa mạch ngắt điện, vội vàng dùng chìa khóa mở hộp để ngắt, bàn tay cô chưa kịp ngắt đã nghe tiếng anh vang lên.

"Trong ba hộp đó tương đương vị trí của ba người. Em cứu ai tùy em!"

"Khê nhi, con hãy cứu di Nghi Hạ trước Di Nghi Hạ không có tội!"

Giọng nói của ông Văn Khước vang lên, cả ba và mẹ đều rất mong cô sẽ cứu Nghi Hạ. Nhìn Nghi Hạ bị trói vì cứu hai người họ, thật sự không đáng. Bây giờ bức tranh là hình ảnh dễ, nhưng nếu như lần sau độ khó tăng lên thì sao?

"Khê nhi, con cứu mẹ con trước đi. Di có sức khỏe sẽ không sao, được không?"

Bàn tay cô khựng lại, cô nhìn ngắm khuôn mặt tàn tạ của mẹ, nhìn ngắm vết thương róm máu đã khô của ba, nét mệt mỏi của di Nghi Hạ, lòng cô lại nhói đau hơn. Di Nghi Hạ là người vô tội, di vốn dĩ không hề nên hiện diện trong căn nhà quái quỷ của người cảm thụ bên kia. Cô nghĩ bụng, mở hộp chứa mạch điện của Nghi Hạ, đưa tay ngắt mạch điện. Cô nhất định sẽ cứu hết tất cả mọi người.

"Tôi đã ngắt mạch điện! Cởi trói cho di ấy, đưa di ấy ra khỏi đây!"

"Cởi trói, lấy lưỡi bà ta cho tôi!"

Tiếng nói của anh vang lên, sự lạnh lùng toát lên khiến cô sợ hãi, anh là con người đáng sợ như thế sao? Người giáo viên hiền lành đã còn đâu, mà thay vào chính là một con ác quỷ đội lốt người. Bờ vai cô run rẩy, nước mắt cô lăn xuống đôi gò má, cô nhanh chóng chạy đến phía Nghi Hạ, ôm chặt lấy bà, không cho phép những người vest đen kia tiến lại gần.

"Anh đúng là tên cảm thụ, di ấy là ca sĩ, anh làm vậy thì còn gì là sự nghiệp của di ấy, di ấy vô tội, tôi xin anh tha cho di ấy!"

Cô van xin anh, nước mắt rơi trên má, mồ hôi ướt đầm cả trán, những giọt máu trên chân cũng in trên sàn nhà. Anh im lặng không lên tiếng, chỉ nhìn về mặt đau khổ của cô, khẽ liếc nhìn Văn Khước mép miệng anh khẽ cong lên.

"Cậu! Cậu là đồ tội, tôi là người gây tội, tất cả người khác không liên quan!"

Văn Khước tức giận gào lên, những tên thuộc hạ giữ chặt ông lại, ngăn chặn sự kích động.

"Con người thì không nên biết quá nhiều chuyện!"

Mũi dao sắc bén ngay lập tức tiến đến gần hai người, cô lắc đầu liên tục, cô không hề muốn di Nghi Hạ bị đối xử tàn nhẫn như thế, Nghi Hạ sợ hãi run rẩy, cả tiếng nói cũng mất đi, thờ dốt. Cô cố gắng che chắn cho Nghi Hạ, cô bị Lâm Đồng giữ chặt hai tay kéo sang một bên, mũi dao nhanh chóng tiến sát miệng Nghi Hạ, tên mặc áo đen bóp miệng Nghi Hạ ra.

"Khônggggg! Tôi sẽ thay di ấy, anh thích thì cứ lấy! Chỉ cần buông tha cho di ấy! Cầu xin anh..."

Nước mắt cô chảy đầm đìa, cô cắn môi, cố gắng kiềm nén cảm xúc, cố gắng mạnh mẽ, mùi máu tanh loang khắp khoang miệng hoà lẫn nước mắt, cô bắt lực hết lên đưa ra điều kiện.

"Dừng tay!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Bí mật của nghi hạ

Anh lên tiếng, mọi hoạt động đều ngưng lại, anh lười biếng bước xuống ghế, tiến thẳng đến di Nghi Hạ. Hắn thẳng thừng quăng xuống một xấp hình ảnh, bên trong chính là một bé trai khoảng chừng năm tuổi đang ở trong căn phòng tối.

"Tiểu Minh, con trai...con trai tôi! Cậu đã làm gì nó"

"Đứa con trai được sinh ra từ quan hệ bất chính này, bà nghĩ sao nếu bà dám tiết lộ mọi chuyện ra ngoài?"

"Không! Tôi sẽ không tiết lộ một chữ, tôi sẽ về quê sống tuyệt đối im lặng, tôi xin cậu chỉ cần giữ mạng sống cho con trai của tôi và...ông ấy!"

Nghi Hạ cúi gập người van xin, cả thân người yếu ớt quỵ gục xuống bất lực. Đứa con này chính là sự kết tinh từ tình yêu của bà và Giang tổng- giám đốc của một công ty bất động sản, ông chính là mối tình đầu của bà nhưng bị gia đình cấm cản, ông phải chia tay bà và đến với cuộc hôn nhân thương mại, kể từ đó Nghi Hạ không muốn có quan hệ với người đàn ông khác, thường nói bản thân không muốn bị ràng buộc bởi gia đình con cái, sau bao nhiêu năm định mệnh đã cho bà và Giang tổng gặp lại, đứa con trai này chính là minh chứng cho mối quan hệ bất chính của hai người.

"Lấy gì đảm bảo bà sẽ không tiết lộ?"

"Tôi lấy tính mạng của tôi! Tôi sẽ đưa tiểu Minh về quê sinh sống, tuyệt đối cách xa mọi người"

Nghi Hạ khản cầu thảm thiết, anh im lặng không lên tiếng, chỉ đưa tay ra hiệu. Lâm Đồng lập tức nhanh chóng đưa bà ra khỏi cửa.

"Nếu như bà tiết lộ con trai bà sẽ biến mất, Giang tổng cũng sẽ mất hết tất cả"

Nghi Hạ vội vàng gật đầu liên tục, lúc nhận được tin của bà Lục, Nghi Hạ đã không nghĩ đến mọi chuyện lại phức tạp thế này, bà nghĩ sẽ dùng mọi cách để giúp hai vợ chồng bà Lục thoát khỏi, khi quan sát tình hình cẩn thận bà sẽ nhờ công an vào cuộc, mọi chuyện sẽ không hề liên quan đến Tiểu Minh, đứa con mà bà cất giấu bí mật rất kỹ càng, nhưng mọi chuyện thật sự không như bà nghĩ...người biết được bí mật của bà thật đáng sợ! bà Lục nhìn theo bóng dáng của Nghi Hạ sợ hãi, đúng là mỗi người đều có một bí mật lớn của bản thân, thân nhau như thế, vậy mà bà vẫn không hề hay biết mối quan hệ bất chính của Nghi Hạ. Bà Lục thờ dài, cũng vẫn cầu mong hai mẹ con có cuộc sống yên ổn, bà đã liên lụy đến họ. Dẫu tình bạn có cao cả, thì tình mẫu tử vẫn luôn là thiêng liêng nhất.

"Cuộc chơi còn dài, sự thông minh của em đã giúp một người giải thoát, vui không?"

Vui sao? Cô cười khẩy, anh vừa uy hiếp ba mẹ cô, vừa uy hiếp cô, cả gia đình của Nghi Hạ cô còn có thể vui về sao? cuộc sống này không như cô tưởng, Giang tổng thường được lên báo với tin gia đình hạnh phúc, mà bên ngoài lại còn có mối quan hệ bất chính...

Anh nâng cằm cô lên, khẽ vuốt ve khuôn mặt đã đầm đìa nước mắt trên má, anh cúi người thấp xuống khuôn mặt của cô, cô nhanh chóng tránh sang một nơi khác.

"Anh...Phong, xin anh bắt đầu tiếp cuộc chơi!"

Cô ngượng miệng, sự thật này cô chưa thể chấp nhận được, người đàn ông này chính là ác quỷ, cô lê bước chân đau rát của mình, bước đến gần chỗ ghép ảnh, chỉ cần hai bức nữa, cô sẽ được cứu ba mẹ. Cô không còn nghĩ đến đau đớn nữa, vội vàng bắt đầu cuộc chơi. Tấm hình thứ hai được hé lộ, cô ngưng đọng một vài giây, nhìn chằm chằm vào tấm hình, bất giác đưa những ngón tay lướt trên tấm hình mẫu. Những giọt nước mắt của cô rơi xuống tấm ảnh mang hình ảnh của cô gái đang bên cạnh chàng trai nở nụ cười tươi như hoa, nụ cười thuần khiết vui vẻ của một thiếu nữ. Tấm ảnh đó không phải là những kỉ niệm cô và anh đi khu vui chơi được chụp lại sao?

Lâm Đồng giao Nghi Hạ cho bọn thuộc hạ, nhanh chóng trở lại với vai trò ban tổ chức. Anh bình thần, ánh mắt xa xăm đang nhìn quan sát hai vợ chồng Văn Khước và cô.

"Tiểu thư, mình bắt đầu được chưa?"

Thấy cô vẫn còn nhìn ngẩn bức ảnh chăm chú, Lâm Đồng khẽ ho một tiếng cất giọng, cô thoát khỏi dòng suy tư, nhanh chóng gật đầu một cái. Tiếng hô bắt đầu từ Lâm Đồng vang lên, cũng là lúc đồng hồ được bấm, thời gian nhanh chóng trôi qua. Cô nhanh nhẹn nhặt những mẫu ghép xếp lại đúng vị trí, bức ảnh này tuy khiến cô lay động, nhưng cô phải từ bỏ, vì người đàn ông trong hình này đã chết rồi!

"1 phút 2 giây!"

Những giây cuối cùng của đồng hồ, cô nhanh chóng đặt mẫu ghép cuối cùng lên khung, cô thở phào nhẹ nhõm khi vừa đủ giây.

"Rất tốt, giờ thì lại lấy chìa khóa thứ hai đi?"

Anh nhướng mày, lười nhác lên tiếng, nhìn chăm chú vào đôi bàn chân nhỏ bé của cô đang đứng trên sỏi đá, chậm rãi lê bước. Nước đá đã tan, một thuộc hạ lập tức cho đá vào. Bàn chân ê buốt hòa vào mùi máu tươi. Ông Văn Khước nhắm mắt lại, ông không muốn con gái mình bị hành hạ như thế, nhưng ông lại không thể cứu đứa con gái này, hẳn chính là muốn hành hạ đứa con gái của ông để nhìn ông đau đớn mà! Bà Lục không còn sức lực la hét, chỉ biết nhắm mắt tự trấn an bản thân, những giọt nước mắt ướt đầm.

Cô đi đến gần anh, vượt qua bao khó khăn, cầm lấy chiếc chìa khóa anh chìa ra, lướt nhìn mẹ yếu ớt, không kiềm chế được cảm xúc, cô sợ mẹ sẽ ngã đi, cô nhanh chóng chạy đến hộp chứa mạch điện của mẹ.

"Ba! Con sẽ cứu mẹ trước, con nhất định sẽ cứu ba!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Kí kết

Cô vừa mở chìa khóa ngắt điện, thuốc hạ của hắn đã nhanh chóng còi trối cho bà. Bà Lục vội vàng ôm con gái vào lòng, khóc nức nở.

"Bây giờ đến thời khắc quyết định, tiểu thư cô hãy cố gắng!"

Lâm Đồng lên tiếng, nhanh nhẹn đặt bức ảnh cuối cùng xuống, một bức ảnh máu me khiến cô khiếp sợ...máu từ đầu người đàn ông đó đang loang ra, đổ rọc trên sàn nhà.

Cô bất giác đưa tay lên miệng, cô run rẩy đặt tay lên tấm ảnh đó.

"Cậu! Cậu dám!"

Văn Khước kích động hét lên, đám thuốc hạ lập tức chặn lại. Hình ảnh đó chính là ông Dương Nam Anh, người cha đã mất của anh. Cô nhìn lại từng bức ảnh, bức ảnh đầu chính là gia đình đầm ấm của anh, sau đó là ngày đi chơi của cả hai, và cuối cùng... Bây giờ mọi người đã hiểu lý do tại sao...

"Tiểu thư, xin mời bắt đầu"

Tín hiệu bắt đầu, cô sợ hãi tìm mảnh ghép, những hình ảnh máu me này cô rất sợ, cô sợ những hình ảnh như thế này. Cô bất thần ngồi xếp hình, thời gian vội vàng trôi đi, cô vẫn chưa ráp được một nửa, mọi người hồi hộp với khả năng xuất thần vừa rồi của cô. Lâm Đồng lắc đầu bấm thời gian dừng lại.

"1 phút 2 giây, tiểu thư cô vẫn chưa hoàn thành!"

Giọng nói của Lâm Đồng-người trợ lý thân cận của anh vang lên, cô vội vàng thoát khỏi sự thất thần, cô sợ những bức ảnh máu me, nhưng bức ảnh này lại chính là nạn nhân của ba cô đã ra tay sát hại sao? Bức ảnh khiến cô có những suy nghĩ hỗn loạn, nó khiến cô trầm tư suy nghĩ, khiến những ngón tay của cô run rẩy khi chạm vào nó, đó cũng chính là nguyên nhân cô không hoàn thành trọn vẹn cuộc chơi. Cô bất giác hốt hoảng quay về phía ba đang ngồi bị trói buộc trên ghế.

"Anh A Chung, tụi em có thể kéo dây?"

Bọn thuốc hạ bên trong chạy đến nói với Lâm Đồng, tên A Chung chính là biệt danh thân mật của anh ta với anh em. Lâm Đồng chùng chừ giây lát, quan sát nét mặt của anh, ra dấu hiệu kính cẩn hỏi ý kiến. Anh không hề trả lời, cũng trả hề đáp trả bằng cử chỉ. Đám thuốc hạ bắt đầu lo lắng, anh liếc nhìn một vài giây, khẽ gõ tay lên đùi, xô nước từ trên cao đang bắt đầu chuyển động. Mọi người bắt đầu nín thở chờ thời khắc quyết định.

"Ngừng lại, tôi sẽ đi báo cảnh sát, anh muốn giết người, anh muốn giết chết ba tôi"

Cô hoảng loạn chỉ thẳng ngón trỏ vào mặt anh, anh vẫn im lặng không lên tiếng, mặc cho cô đang hỗn loạn, một lúc sau anh lên tiếng, giọng nói trầm ấm lạnh lùng đến đáng sợ.

"Em cứ báo cảnh sát, trong nhà này có camera ghi hình, em cứ đưa cho họ, có rất nhiều chứng cứ"

"Không!!! Tôi xin anh, tôi sai rồi, tôi không nên bỏ lỡ cơ hội, tôi... Tôi mong anh cho tôi thêm cơ hội lần nữa!"

Cô gào thét, những giọt nước mắt lại bắt đầu tuôn ra, cô lắc đầu liên tục, cô đầu ngu đến mức tự tố cáo ba cô, đám thuốc hạ liền giữ chặt hai tay cô lại, ngăn chặn cô đến công kích anh, anh nghe thấy tiếng la hét của cô

liền nhú mào, đưa bàn tay về phía trước, đám thuốc hạ lập tức buông cô ra, xô nước cũng đứng yên một chỗ.

"Tôi, tôi sẽ nghe theo mọi lời anh yêu cầu!"

"Tôi sẽ đi trên sàn đá"

"Anh muốn mạng đổi mạng, máu trả máu? Được! Tôi đổi mạng của tôi!"

Cô lập tức vượt qua sỏi đá đến chiếc ghế của anh, cô gắng lay tay cầu xin anh. Anh vẫn im lặng, vẫn như một tảng băng, không hề đáp trả mặc cho cô cố gắng gào thét, tìm mọi lý do van xin.

"Khê nhi, con không cần làm vậy! Ba có lỗi với cậu ấy, cứ để mặc ba. "

"Nam Phong, cậu muốn lấy mạng tôi? Mạng này già này giao cho cậu!"

Ông Văn Khước nói giọng dứt khoát, hoàn toàn buông xuôi hết tất cả, ông đã biết tất cả chỉ là trò đùa, anh làm gì có thể cho gia đình ông thoát khỏi một cách đơn giản như thế này, chỉ có đứa con gái ngây thơ ngốc nghếch của ông mới lao mình hy sinh như thế thôi!

Bà Lục cầu xin, khóc lóc đến ngất xỉu, anh liền cho đám thuộc hạ cho bà vào phòng nghỉ. Bây giờ chỉ còn lại ba người, anh, cô, và Văn Khước, cùng mùi máu tanh dưới lòng bàn chân của cô đang rỉ máu.

"Nhanh kết liễu tôi đi! Mọi chuyện chấm dứt tại đây?"

"Ông nghĩ tôi sẽ cho ông chết đơn giản?"

Anh bước lại gần Văn Khước, nhẹ nhàng chống tay lên ghế Văn Khước, mọi lời nói rất êm dịu nhưng đầy mùi chết chóc.

"Ba!!! Ba nói gì vậy? Con sẽ cứu ba"

Cô chạy đến gần anh, hất anh ra khỏi người ba của mình, người đàn ông ác quỷ này không được hành hạ dây vò ba của cô nữa. Nhìn những vết thương đầy thương tích của ba, cũng đủ làm con tim cô đau đớn. Cô nhìn những vết thương đã đau, nhưng nhìn khuôn mặt quen thuộc ấy còn đau gấp trăm lần, như hàng nghìn tảng băng nhọn hoắt đâm sâu vào trái tim của cô. Người đàn ông cô yêu, người cô luôn tin tưởng tất cả là phù du, giả dối.

" Cô muốn cứu ba cô?"

Anh nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào đáy mắt sâu thẳm của cô. Ánh mắt long lanh chứa đựng những giọt nước mắt.

"Đúng vậy, chỉ cần anh tha cho ba mẹ tôi, tôi sẽ nghe theo mọi yêu cầu của anh"

Cô nhìn thẳng vào mắt anh lên tiếng, giọng nói đầy dứt khoát như một con hổ con đang vươn mình trước kẻ địch. Anh mỉm cười nhếch môi, xoa đầu cô một cái, quay lưng lạnh lùng bước đi.

"Em sẽ là người của tôi, đến khi tôi hành hạ chán em thì thôi! Một mạng đổi một mạng."

Anh bước ra khỏi nơi chết chóc này, Lâm Đồng liền đặt xuống một tờ giấy kí kết, bên trong ghi đầy đủ mong muốn của cả hai. Cô nhìn ba đang tàn tụy gắng chịu, nhớ lại cảnh mẹ ngất đi, run rẩy cầm bút đặt lên chỗ kí tên.

"Văn Lục Khê, con nhất định không được kí, cậu ta muốn dùng con để hành hạ ba mà thôi, con cứ mặc kệ ba, hãy cố gắng chăm sóc mẹ con"

Văn Khước hét lên, cố gắng giải thích cho cô, nếu cô kí tên không phải từ nay cuộc sống đều phải phụ thuộc vào người đàn ông đó sao?

"Lâm Đồng, có chắc khi tôi đồng ý, ba mẹ tôi sẽ giữ được mạng sống?"

"Đúng thế! Bang chủ chưa từng thất hứa"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Em hận tôi?

Đám thuộc hạ đã giữ chặt Văn Khước, không để ông làm những chuyện la hét vô ích. Cô nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, cô run rẩy đặt bút lên giấy, một giọt nước mắt rơi xuống tờ giấy. Anh đúng là con người nham hiểm, trò chơi này anh đã thắng, cô hoàn toàn thua cuộc bởi anh đã nhắm trúng nhược điểm sợ hình ảnh máu me của cô. Chỉ cần ba mẹ được sống, cô sẽ nguyện làm tất cả. Cô nhắm mắt lại kí tên lên giấy không chùng chừ. Cô chạy đến bên cạnh ba, từ từ gởi troi cho ba của mình. Văn Khước ôm lấy con gái, khóc nức nở. Người cha vô dụng này đã không bảo vệ được gia đình của mình.

"Ba, ba và mẹ hãy sống thật tốt"

"Khê Nhi, con hà tất phải làm vậy?"

Văn Khước cười khổ, cố gắng kiềm nén cảm xúc của bản thân. Nhìn vẻ mặt của ông cô hiểu rõ ông đang có nỗi khổ, nếu không ông đã không yếu đuối như thế này trước kẻ địch.

"Ba, gửi lời tạm biệt đến mẹ giúp con. Con yêu ba mẹ"

Cô hôn lên trán ba một cái, Lâm Đồng đứng bên cạnh, không nỡ cắt đứt tình phụ tử của hai người họ, đợi cô đứng dậy, Lâm Đồng liền tranh thủ lên tiếng.

"Tiểu thư, cậu ấy đang đợi cô ở trong phòng, cô yên tâm tôi sẽ sắp xếp ổn thoả cho ba mẹ cô"

Cô nhìn ba, rồi lại gật đầu với Lâm Đồng, nhanh chóng bước theo tên thuộc hạ đang chờ cô để chỉ dẫn đường lối cho cô. Trong cam kết có ghi, cô và ba

mẹ sẽ không được gặp nhau nếu như chưa có sự đồng ý của anh. Nếu phạm bất kì lỗi nào coi như mạng sống có thể gặp nguy hiểm. Cô cắn môi, cố gắng kiềm chế bản thân, không dám gặp mẹ lần cuối, nếu gặp chắc chắn mẹ cô sẽ không thể chấp nhận sự thật.

Cô bước theo bước chân của tên áo đen, lối đi đầy hoang vắng, kín mít không có gió ủa vào khiến cô có cảm giác on lạnh, cô xoa xoa lòng bàn tay, nhẹ nhàng lê bước đến căn phòng ma quái kia.

"Tiểu thư, đây chính là phòng của bang chủ"

Cô "ừm" một tiếng, tên thuộc hạ nhanh chóng rời khỏi, để lại cô đứng trước căn phòng lớn thế này, cô run rẩy đặt tay lên cửa, gõ một tiếng, bên trong vẫn im lặng, cô nhú mày gõ thêm tiếng thứ hai.

"Vào đi"

Bên trong có tiếng trả lời, cô chậm rãi đặt tay đẩy cửa. Cô chần chừ một vài giây rồi bước vào, anh vẫn im lặng, chưa hề lên tiếng. Không gian phòng rộng lớn với gam màu tối đủ làm con người ta khiếp sợ.

"Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Cô cắn cắn môi, cố gắng đưa ra câu hỏi, né tránh bầu không khí lạnh im này.

"Em lại đây!"

Cô ngạc nhiên khi anh nói những lời đó, có phải anh đang cảm vũ khí muốn cô đến và kết liễu cô không? Bờ vai của cô run rẩy, cô không hề muốn đặt chân lại gần nơi ác quỷ đó.

"Nhanh"

Giọng nói trầm ấm của anh vang lên, giọng nói ôn nhu nhưng vẫn mang vẻ lạnh lùng khiến cô bưng tỉnh bởi suy nghĩ. Cô lê bước đến gần bàn làm việc của anh. Bàn làm việc rất ngay ngắn, không hề bừa bộn, rất sạch sẽ. Bên trên còn có rất nhiều sách về kinh tế, không phải chứ?

"Chân có sao không?"

"Không cần quan tâm tôi. Đôi chân này của tôi có ra sao cũng là do phước anh ban tặng!"

Cô ngênh ngang đáp trả câu hỏi của anh, đứng trước anh cô luôn tự nhủ người này chính là Dương Nam Phong là một kẻ thù của gia đình cô mà thôi, người mang gương mặt rất giống anh, nhưng trái tim âm áp kia không giống, hoàn toàn không phải anh!

"Em hận tôi?"

"Nực cười! Tôi không hận anh? Anh hại gia đình của tôi như thế này chưa đủ sao? Anh làm ba tôi bị thương xém chút nữa mất mạng vì trò chơi của anh, mẹ tôi phải ngắt xù, gia đình mãi mãi bị chia cắt! Anh đã hài lòng chưa? Dương Nam Phong! Tôi hận anh, suốt cả cuộc đời này tôi hận anh!"

Cô cười khẩy, cố gắng gượng ép bản thân không được tuôn ra nước mắt, cố gắng giúp bản thân mình mạnh mẽ trước anh. Kể từ ngày hôm nay, cô cần phải mạnh mẽ hơn, tuyệt đối cô phải bảo vệ ba mẹ của mình.

"Anh đừng hòng làm sai bản cam kết! Hãy để ba mẹ tôi yên!"

"Em nghĩ em có quyền yêu cầu tôi? Bây giờ, mạng sống của cả gia đình em đều do tôi nắm giữ!"

Anh nắm chặt cô tay cô, ánh mắt chìm ưng lạnh lùng nhìn sâu vào đáy mắt đang long lanh ngấn lệ của cô. Cô cắn cắn môi, cắn đến nỗi đã cảm nhận được mùi máu tanh loang trong khoang miệng. Cô nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, gạt phắc tay ra.

"Nếu không có việc gì, tôi xin phép"

"Tôi chưa cho phép em đi. Em nên nhớ từ nay, em đã là của tôi!"

"Chát!"

"Anh là đồ cầm thú nhất thế gian này"

Cô tức giận vung tay tát lên mặt anh, anh đứng là đồ cầm thú khi đem chuyện này ra uy hiếp cô. Nếu không vì ba mẹ cô chết cô cũng không muốn giam tự do do của mình cho một người tồi như thế này. Một cái tát in trên mặt anh, đây cũng là lần thứ hai cô tát anh, ánh mắt anh đỏ như lửa nhìn cô chằm chằm vào cô, không hề lên tiếng. Không gian im lặng đến đáng sợ, chỉ còn lại tiếng thở của hai người. Anh nâng cằm cô lên, bóp chặt cằm cố định, cắt giọng.

"Cầm thú như thế này lại khiến em yêu sâu đậm!"

"Người tôi yêu là Trịnh Mặc Dương không phải anh!"

"Được, em muốn sao cũng được. Tôi chiều theo ý em"

Vừa dứt lời, anh liền nắm chặt cổ tay của cô kéo đi, cô bất ngờ, không kịp chạy theo sự lôi kéo thô bạo từ anh. Cô không ngừng la hét kêu anh thả tay ra, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng đến đáng sợ. Anh kéo cô sang một căn phòng lớn bên cạnh, không gian rất rộng lớn, gam màu tối không khác hẳn phòng lúc này bao nhiêu.

"Anh, anh muốn làm gì tôi?"

"Giúp em rửa sạch sẽ tội ác của ba em trên người em"

Anh vừa nói, vừa hất cô xuống giường, giận dữ lên tiếng.

"Quản gia, cho cô ấy ngâm nước đá 12h đồng hồ cho tôi"

"Cậu chủ..."

Bà quản gia ngáp ngừng, liếc nhìn một cô gái nhỏ bé yếu ớt đang đứng bên cạnh, đầu tóc bù xù, đầm nước mắt. Trước đây trong căn nhà này chưa hề xuất hiện người phụ nữ trẻ nào ngoài bà. Vì bà là vợ của quản gia chính nên mới được sắp xếp đặc biệt vào đây, lúc đầu anh đã phản đối, nhưng lúc sau lại đồng ý khiến bà có một phe hồi hộp.

Thấy bà quản gia chăm chú nhìn mình không chớp mắt, anh liền nói một vài lời chú thích thêm.

"Tôi là cảm thú, vì thế hết đá cứ đổ thêm vào, nếu làm trái ý tôi hậu quả tự hiểu"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Em thật tham lam

Bà quản gia bất ngờ khi anh hành động như thế, bà làm việc cho anh cũng khá lâu, biết rõ anh là người lạnh lùng, nhưng dường như căn biệt thự ở ngoại ô này chưa hề có một người con gái nào đến đây cả, chỉ lâu lâu anh mới đến mà thôi, lúc bà được tin qua đây, bà thật sự rất bất ngờ. Ngược nhìn cô gái khóc đến sưng mắt, tóc tai bù xù, khiến bà không cảm lòng được mà thương xót. Cô không lên tiếng một lần nào, chỉ lặng lẽ bước vào phòng tắm, nhẹ nhàng nằm xuống bồn tắm.

"Cô bé...con muốn?"

"Bà cứ làm theo lời anh ấy đi ạ, nếu không bà sẽ bị anh ấy phạt"

Đôi mắt của cô vô hồn, cô nằm yên, không hề nhúc nhích, cả ngày hôm nay cơ thể của cô đã quá mệt mỏi, ê ẩm. Cô chưa tựa lưng vào một chỗ nào để nằm nghỉ cả, đây cũng là thời gian cô nên tranh thủ. Bà quản gia lấy một xô đá lớn, đổ ngập vào bồn tắm, cả thân hình của cô đều được nước đá phủ kín, cô hụp đầu sâu xuống, quan sát xung quanh, dường như căn phòng này chính là tra tấn, xung quanh điều rất lạnh. Cô mặc kệ, hiện tại cơ thể của cô đang rất mệt, cô nhắm tịt mắt lại, lặng lẽ thiếp đi trong giấc ngủ.

Trời tối, nhiệt độ ngày càng lạnh, cả cơ thể của cô đã bị đông cứng bởi nước đá lạnh buốt, cứ đến một canh giờ đồng hồ, lại có những trận mưa nước đá ập xuống cơ thể nhỏ bé này, toàn thân của cô không còn cử động được nữa, trải qua năm tiếng, cả người cô hoàn toàn cứng tê người. Cô khó khăn thở gấp, cố gắng cựa người, ôm bà vai để tăng nhiệt độ cho cơ thể, bà quản gia nhìn vào trong liên sợ hãi, cả người cô trắng bệch không còn sức sống, bờ môi hồng hào đã trắng tái nhợt.

"Cô bé, con có chịu nổi nữa không?"

"..."

Bà quản gia khều khều tay cô, cố gắng lay cô thức dậy, nhưng cô vẫn chìm trong giấc ngủ, hoàn toàn không hề phản ứng như bị hôn mê, cả người lạnh ngắt, bây giờ thời tiết đã chuẩn bị vào thu đông, làm sao một cô bé có thể bị ướp đá trực tiếp được...

"Cô bé! Cô bé! Đừng làm tôi sợ"

"Tôi...không sao, tôi chịu được, bao nhiêu giờ rồi?"

Đôi môi của cô mấp máy, thốt lên từng chữ yếu ớt, bà quản gia như bắt được vàng, vội vàng mừng rỡ.

"Đã gần 6 tiếng rồi, cô có sao không? Tôi sẽ xin cậu chủ giúp cô?"

"Đừng đi... Anh ấy cảm thú lắm sẽ không chịu buông tha tôi đâu..."

Vừa nói dứt lời, cô liền ngất đi, hoàn toàn không trả lời được thêm câu nào từ bà quản gia nữa. Tiếng "cạch" vang lên, bên ngoài có người mở cửa phòng bước vào, bà quản gia đang sợ hãi nắm chặt lấy bàn tay của cô, không hề nghe thấy tiếng động. Vừa ngước mặt lên liền thấy anh đang đứng trước mặt.

"Cậu chủ, tôi vâng xin cậu, cô ấy sắp không chịu nổi nữa rồi!"

"Cậu chủ...cô bé ngất rồi"

"Tiếp thêm đá cho tôi, làm cho cô ấy tỉnh dậy"

Anh lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt giận dữ, trong đáy mắt đỏ rực chứa đầy sự hận thù bên trong.

"Cậu chủ... Đã 6 tiếng trôi qua rồi. Cô ấy không chịu nổi nữa, đã sốt cao rồi!"

Anh nghe thấy vậy liền đặt tay lên trán của cô, toàn thân đều đang nóng dần lên, cả cơ thể của cô đang hoà với nước cực lạnh, chiếc váy trắng đã ướt sũng, lộ đường cong xinh đẹp của mình, đôi môi nhợt nhạt không ngừng mấp máy.

"Lạnh...lạnh"

"Nam Phong, em lạnh quá, không chơi trượt tuyết nữa đâu..."

"Anh ơi, em cứng hết cả người rồi..."

Những kí ức trong cô hiện về, cô mấp máy nói sang những kỉ niệm hồi lúc nhỏ. Anh nghe hết tất cả những lời cô nói, trong giấc mơ của cô luôn có anh... Luôn tồn tại anh... Anh mím chặt môi, nhìn cô đang mấp máy dưới bồn tắm, nắm chặt tay thành nắm đấm.

"Gọi bác sĩ đến cho tôi!"

Bà quản gia vội vàng vàng chạy xuống nhà gọi bác sĩ, anh bước đến gần cô hơn, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đã trắng bệch không còn giọt máu của cô, anh bồng cô khỏi bồn tắm, đặt cô trên giường...

...

Bác sĩ lập tức kiểm tra sức khoẻ hiện tại cho cô, cả người của cô rất nóng, nhưng miệng luôn than lạnh, bác sĩ kiểm tra xong liền thờ dài.

"Anh Dương, chị nhà của chúng ta sao lại bị cảm lạnh nặng đến thế? Cả cơ thể đều bị nhiễm lạnh, nếu để lâu một tí nữa sẽ tổn hại đến phổi, anh nhất định chú ý"

An Khôi đưa ra lời trêu chọc anh, chỉ vừa nhìn qua An Khôi cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, chuyện này sớm muộn gì cũng đến, chỉ không ngờ nó lại đến nhanh như thế...

"Đừng đùa nữa, kê đơn thuốc cho cô ấy"

"Được rồi, được rồi! Chưa đi tuần trang mặt ngày nào đã bị gia đình anh Dương quấy rối"

An Khôi vừa viết đơn thuốc, vừa đưa ra lời châm chọc, nhìn thoát sơ cũng đã biết anh đã hành hạ con gái người ta tàn nhẫn như thế nào rồi.

"Lâm Đồng, tiễn khách"

"Ế... Cậu chưa trả phí cho tôi đấy nhé? Đuổi sớm người ta làm gì, vội vàng chăm sóc cô ấy sao?"

An Khôi nghe thấy anh đuổi mình nhanh chóng liền ảm ức, tuyệt nhiên không chịu về sớm, vẫn ngồi yên không hề đứng dậy.

"Ngày mai, nhận lấy hai vé đi du lịch ở Hawaii"

Anh vừa nói xong, liền ra hiệu cho Lâm Đồng tiễn An Khôi ngay lập tức, Lâm Đồng nhanh chóng làm theo, mời vị bác sĩ này ra khỏi phòng.

Căn phòng chỉ còn lại hai người, anh lặng lẽ sửa chăn giúp cô, cô bất ngờ nắm chặt lấy tay anh.

"Dương, đừng bỏ em, em sợ lắm..."

"Khê, em thật tham lam!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Nhấn tâm hay dụ dàng

Sáng sớm, cô chợt người thức dậy, cả đêm qua cô bị bệnh nhưng lại có cảm giác ngủ rất ngon, cô lăn qua lăn lại lười biếng, chiếc chăn ấm áp này chắc đã giúp cô ngủ ngon đêm qua. Cô quan sát, từ bây giờ chắc căn phòng này là của cô rồi... Nhưng chỉ là tạm bợ mà thôi! Mùi hương bạc hà quen thuộc bay xộc vào mũi cô, cô khịt khịt mũi, tại sao mùi hương này lại xuất hiện?

"Tiểu thư, cô ngủ dậy rồi à?"

Bà quản gia bước đến, đem một ít dụng cụ cá nhân trên tay, bà còn đem cả quần áo mới cho cô.

"Đừng gọi con như thế, bà cứ gọi con là Lục Khê cho quen thuộc "

Bà quản gia liên tục lắc đầu, ngày hôm qua anh đã giao nhiệm vụ cho bà quản lý chặt chẽ mỗi hành động của cô, nhìn thái độ kiên quyết của anh, bà vốn tinh tế nên hiểu rõ sự chùng mực của kình. Làm gì bà lại dám gọi thẳng thừng tên của cô.

"Tiểu thư thay đồ đi rồi xuống dùng bữa sáng"

"Dạ, nhưng bà ơi! Tại sao cái chăn này lại có mùi bạc hà vậy?"

Cô nhanh chóng bước xuống giường, trước khi vào nhà vệ sinh không quên chỉ vào cái chăn nằm trên giường.

"Cái này là của cậu chủ. Hôm qua cô nhiễm lạnh, chỉ có cái chăn này mới khiến cô ngủ ngon giấc!"

Cô gật đầu nhẹ, bước vào phòng vệ sinh, trong lòng chợt thoáng buồn, lúc bước xuống giường, cô nghe thoáng mùi hương đó rất đậm, cô cứ nghĩ tới qua anh đã ở lại chăm sóc cho cô...

Cô lắc đầu, cô không được suy nghĩ lung tung đó chỉ là do mùi của chiếc chăn này toả ra mà thôi...Hít một hơi thật sâu, cô nhanh chóng thay một bộ đồ mới do quản gia mang đến.

Rón rén bước xuống nhà, tim cô đập liên hồi, đây là lần đầu cô có biểu hiện lo sợ như vậy, cô bấu chặt tay vào nhau, cắn cắn môi bước chậm rãi xuống phòng ăn. Cô quan sát xung quanh, liền bắt gặp anh ấy, anh đã ăn xong hết phần ăn của mình, thấy cô thập thò, anh không hề nhìn cô một cái, chỉ cất tiếng trầm ấm khiến cô giật mình.

"Vào ăn đi!"

"Ừ...m"

Cô gật đầu, trả lời nhỏ tiếng, cô run rẩy bước đến chỗ ngồi của mình. Từ trước đến giờ cô đã ăn với anh rất nhiều lần, nhưng lần này có lẽ đã khác xa, họ không còn là người yêu của nhau nữa, mà chính là kẻ thù của nhau..

Cô nâng dao nĩa lên cắt miếng thịt bò beefsteak, món này là món cô thích, nhưng nó lại rất khó cắt đối với cô, cô cắt một hồi lâu mới được một miếng nhỏ. Cô hồi hộp, hít thật sâu nhai miếng thịt ấy, anh đột ngột kéo đĩa của cô sang bên mình, ôn nhu cắt miếng thịt cho cô, rồi chuyển sang lại cho cô. Anh mất lạnh lùng đó vẫn nhìn cô, cô có thể nhìn thẳng sâu vào đáy mắt của anh.

"Quản gia, tiểu thư ăn xong nhớ cho cô ấy uống thuốc"

Anh vừa dứt lời, liền đứng lên cầm tài liệu đi ra khỏi cửa.

"Dương... Anh Phong, ngày mai tôi có thể đi học không?"

"Có thể. Trước hết nghỉ ngơi cho tốt"

Anh bước ra khỏi cửa, giọng nói trầm ấm của anh vẫn vang lên bên tai cô, khiến cô có cảm giác vừa ấm áp vừa lạnh lùng vì sự hờ hững của anh.

"Tiểu thư, đây là thuốc của cô, cô nhớ uống ạ "

"Con...không uống được không, khó uống lắm!"

Cô sợ hãi lên tiếng, nhìn viên nào viên nấy to to tròn tròn khiến cô đủ khiếp sợ... Cô cắn cắn miếng bò trong miệng, không dám nghĩ đến thứ thuốc đáng ghét kia...

"Tiểu thư phải uống thuốc để mau hết bệnh chứ, còn phải đi học nữa, hôm qua cậu chủ rất lo cho cô, còn nữa..."

"Bà mau vào bếp đi"

Ông quân gia lập tức cắt lời của bà, bà vội vàng nhanh chóng vào bếp, để lại cho cô những suy nghĩ khó hiểu... Cảm giác hôm qua thật sự rất ám áp. Anh đã lo lắng sao, còn nữa... Rốt cuộc là gì tại sao lại không cho cô biết? Cô thờ dài, chán nản uống một ngụm sữa.

"Rốt cuộc là nhân tâm hay dịu dàng?"

...

Anh bước lên xe, thấy sắc mặt không được tốt của anh liền lên tiếng hỏi thăm. Có phải công việc quá nhiều nên anh mới ngủ không được không?

"Đêm qua, anh không được ngon giấc sao? Nếu có chuyện gì em sẽ giúp anh sắp xếp"

"Không! Vào vấn đề chính đi"

Lâm Đồng nghe anh trả lời, gạt gù báo cáo tình hình công việc mà Lâm Đồng được giao phó, tạm khép lại câu hỏi vừa nãy.

"Anh Phong, Mọi chuyện em đã sắp xếp ổn thỏa nhưng em có một vài điều thắc mắc"

Lâm Đồng đã thu xếp mọi thứ, Lâm Đồng luôn làm tốt mọi việc, là trợ thủ đắc lực của anh, nhưng theo anh lâu như vậy vẫn chưa hiểu hết hàm ý của anh khi thực hiện công việc. Anh liếc nhìn xấp tài liệu, lật từng trang, những ngón tay anh dừng lại khi nghe câu hỏi từ Lâm Đồng.

"Câu thắc mắc gì?"

"Tại sao chúng ta không giết bọn họ, chúng ta đã có chứng cứ? Chúng ta có khả năng..."

Lâm Đồng còn chưa dứt hết câu, anh đã đưa bàn tay ra hiệu ngừng lại. Anh đóng tài liệu lại, đưa mắt nhìn Lâm Đồng đang ngồi phía người lái.

"Bây giờ không phải lúc, chứng cứ dường như có vấn đề!"

"Sao ạ?"

"Cứ tiếp tục điều tra"

Anh trả lời dứt khoát, Lâm Đồng ngỡ ngác nhìn anh, anh ra hiệu khởi động xe, Lâm Đồng lập tức lái xe. Lâm Đồng thực sự không hiểu nổi, anh hận hai vợ chồng Văn Khước đến vậy, tại sao lại buông tha họ, cho họ đến trang trại của anh, cũng là nơi chôn cất ba anh, cho họ sống cuộc sống bình dân, an nhàn ở một vùng đất khác, như vậy có phải quá an nhàn và bất công cho ba anh không?

"Cho họ đến đó để hối lỗi, nhìn thấy bia mộ của ba tôi sẽ muốn bù đắp, có họ chăm sóc trang trại khi sống ông ấy rất thích đến cũng tốt!"

Anh dường như thấu hiểu được lòng trắc ẩn của Lâm Đồng, anh liền không ngần ngại lên tiếng giải đáp thắc mắc. Lâm Đồng càng nghe càng ngỡ ngàng mộ anh, anh đúng là một mẫu người làm việc rất chu đáo.

"Sếp! Anh thật chu đáo. Người nào được anh đề ý nhất định sẽ rất hạnh phúc!"

"Lâm Đồng, dường như tháng này cậu không cần bông lộc?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Trốn đi

Cô ở một căn nhà xa lạ như thế này chỉ quanh quẩn trong căn phòng, hết được ăn uống rồi ngủ, cả ngày chán chết đi mất. Phải rồi! Điện thoại của cô đâu rồi? Cô lục tung khắp nơi trong phòng nhưng không thấy đâu, hình như trong túi xách, nhưng cô lại không nhớ túi nằm ở đâu...

"Tiểu thư, cô muốn tìm gì à?"

"Điện thoại của con...á đúng rồi, chính nó ạ!"

Bà quản gia đưa tận tay cho cô, nhưng tại sao bà lại giữ điện thoại của mình chứ?

"Bà ơi! Bà tìm thấy ở đâu vậy ạ?"

"Cậu chủ đưa cho tôi, nói rằng khi nào cô cần thì sẽ đưa lại"

Cô gật gù, cúi đầu cảm ơn bà rồi trở về phòng, căn phòng quá rộng, rộng hơn hẳn căn phòng của cô lúc trước. Chính vì vậy nó tạo cho cô một sự cô đơn, bây giờ không còn sống chung với ba mẹ... Không còn gặp được Mẫn Huyền, rồi cuộc sống của cô sẽ ra sao? Cô thờ dài ngao ngán, anh giam cầm cô như thế này có được gì không? Nếu muốn thì hãy lấy đi mạng sống nhỏ bé này của cô cho rồi. Cô tải vài trò chơi giải trí, nằm trên giường chơi suốt cả ngày.

"Tiểu thư, đây là đồ của cô cần dùng"

"Dạ?"

Cô nghe có tiếng gõ cửa, lại nghe được giọng bà quản gia vang lên, cô nhanh chóng bước xuống giường nhận lấy số đồ mà bà đưa cho mình. Đây là những đồ dùng dành cho đi học... Cô bắt đầu rơi vào trạng thái suy nghĩ, tại sao anh lại chu đáo với cô thế này?

...

Sáng sớm, cô lười biếng thức dậy, cả ngày hôm qua cô nhớ mọi người đến tận mờ sáng mới dậy, bây giờ mắt lại mở không nổi. Bà quản gia bước vào phòng, nhìn thấy cô vẫn đang say giấc nồng liền không lên tiếng, chỉ dọn bữa ăn sáng lên giúp cô rồi bước xuống. Cô hí mắt, nhìn thấy bà liền lười biếng ngồi dậy, cô nheo mắt nhìn đồng hồ, trời ạ đã 9h sáng rồi!

"Bà, sao bà không gọi con dậy?"

"Tiểu thư ngủ cứ ngủ cho thoải mái ạ, đi học lúc nào mà chả được"

"..."

Cô nhú mày, lười biếng nằm xuống giường lần nữa, bây giờ có đến trường cũng làm gì có ai cho cô vào để học? Năm cuối cấp, cô nhất định không được lơ là rồi...nhưng sao hôm nay bà quản gia lại bụng đồ ăn sáng đến tận nơi như vậy, dù gì cô cũng đã hết bệnh rồi mà...

"Sao nay bà không gọi con xuống ăn sáng, lại đích thân bụng lên vậy ạ?"

"Sáng nay không có cậu ấy, nên tui bụng lên cho cô ăn rồi nghỉ ngơi trên đây luôn"

À! Cô gật gù, nhưng việc gì mà đến bữa ăn sáng của cô cũng phải do anh chứ, việc gì mà cô ăn cũng phải đợi anh. Bà quản gia mỉm cười dịu dàng, thu dọn một số đồ bề bộn cho cô rồi đi xuống lầu. Cô cầm đĩa miến lên ăn một miếng, tiếng chuông điện thoại vang lên, cô cầm lấy điện thoại, màn hình điện thoại hiện thị tên "Lâm Phúc".

"Lục Khê, anh muốn mời em ăn trưa? Trưa nay anh sẽ đến trường đón em?"

Cô vừa đọc tin của Lâm Phúc mời liền thích thú, mắt sáng trưng, từ sau khi xảy ra chuyện cô vẫn chưa có thời gian gặp Lâm Phúc, anh ta lại hào phóng mời cô ăn trưa. Đối với Lâm Phúc cô có cảm giác rất thân mật với Lâm Phúc và xem Lâm Phúc như một người anh trai vì anh của Mẫn Huyền thì cũng chính là anh của cô. Cô mỉm cười, không chờ suy nghĩ, lập tức nhấn lại với Lâm Phúc. Ở nhà cả ngày rất chán, chỉ bằng cô sẽ đi ra ngoài cho thoải mái một tí, dù gì hôm nay cũng không đi học.

"Không cần đón em, anh cứ nhấn địa chỉ em sẽ tự đến."

...

Trưa, cô diện cho mình một cái đầm trễ vai trắng, cô nhanh chóng xuống nhà, vừa bước xuống nhà liền thấy bà quản gia đang đứng trước mặt cô, khiến cô giật mình.

"Tiểu thư, cô muốn đi đâu? "

"Con ra ngoài ăn với anh Lâm Phúc"

"Không được. Cậu chủ sẽ không cho phép đâu!"

Cô nghe bà quản gia nói, chợt nhớ những câu nói của anh, tự do của cô bây giờ được anh nắm giữ, nhưng cô mặc kệ, bây giờ không có anh ở đây, cô nhất định phải ra ngoài.

"Con...con đi một tí sẽ về ngay, bà nhớ bao che cho con nha. Đi mà..."

Bà quản gia nghe cô nũng nịu, liền có chút lay động, nhưng lại nhớ lời anh dặn liền lập tức trở lại nghiêm khắc.

"Không được!"

"Đi mà bà! Mọi khiển trách con sẽ chịu phạt, tuyệt đối không liên lụy đến bà và ông đâu"

"Đề bà gọi cậu chủ...ôi, tiểu thư"

Bà vừa nói vừa cầm điện thoại gọi anh, chưa kịp dứt lời liền nhìn thấy cô chạy mất, cửa cổng lúc này bà vừa ra ngoài chưa kịp khóa, liền bị cô chớp thời cơ tẩu thoát, hiện tại ở nhà chỉ còn có mình bà, bà không biết phải làm sao liền nhanh chóng gọi điện thoại.

"Alo, cậu chủ...cậu chủ"

"Bà có việc gì mà gấp gấp vậy? Cậu chủ đang trong cuộc họp?"

Giọng nói nhẹ nhàng, ôn nhu của Lâm Đồng vang lên, lúc điện thoại vang lên, Lâm Đồng chịu phụ trách giữ điện thoại của anh khi anh bận họp, khi Lâm Đồng nhìn số hiển thị trên màn hình thì khá ngạc nhiên.

"Cậu Lâm Đồng, tiểu thư Lục Khê trốn đi với cậu con trai khác rồi..."

Nghe điện thoại không phải tiếng nói của anh, bà liền biết ngay chính là cậu Lâm Đồng. Tiếng nói của bà quân gia vang lên, khiến Lâm Đồng hốt hoảng, chuyện này nhất định không được nói cho anh biết... Lâm Đồng gật gù, khuyên bà bình tĩnh, mọi chuyện điều sẽ có cách giải quyết.

"Bà à, chuyện này đừng để anh ấy biết, anh ấy sẽ nổi nóng..."

"Lâm Đồng, quả thật cậu không cần nhận lương tháng này?"

Tiếng nói trầm ấm lạnh lùng đáng sợ vang lên khi Lâm Đồng chưa kịp dứt lời căn dặn, Lâm Đồng cảm thấy sống lưng hơi lạnh, vội vã quay về đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Anh sẽ bảo vệ em, được không?

Làm gì có... em chỉ là muốn cho Dương tổng chuyên tâm làm việc thôi!"

Lâm Đồng đưa ra lời giải thích, ánh mắt lạnh lùng tựa chim ưng của anh đang hướng về Lâm Đồng, nhìn phong thái như vậy nhất định anh đã nghe được cuộc trò chuyện của Lâm Đồng cùng quân gia, anh không hề lên tiếng hỏi một lời, chỉ ôn nhu, im lặng lắng nghe Lâm Đồng giải thích.

"Chuyện của tiểu thư Lục Khê, em sẽ giải quyết sớm!"

Lâm Đồng thấy anh chưa lên tiếng, liền nhận trách nhiệm về phần của mình. Anh bước về phòng của mình, Lâm Đồng vội vã theo sau.

"Không cần! Cô ấy không dám bỏ trốn, chỉ là vui chơi một tí"

Lâm Đồng cảm thấy ngạc nhiên khi anh nói vậy, rõ ràng quân gia nói rất gấp gấp tiểu thư đã đi cùng người khác, anh lại không có chút gì là lo lắng, vẫn thản nhiên coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Sao anh lại biết rõ ạ?"

"Cô ấy ít khi giao tiếp với đàn ông, người gần đây nhất chính là Lâm Phúc"

"Vậy anh định giải quyết thế nào?"

"Mặc kệ hần"

Chỉ với ba từ được thốt lên từ khẩu khí lạnh lùng của anh. Lâm Đồng đã hiểu được phần nào. Theo anh đã lâu ít nhiều gì Lâm Đồng cũng hiểu rõ tính tình của anh. Những chuyện gì anh chưa chắc chắn tuyệt đối sẽ không làm, những chuyện gì nhỏ nhặt anh tuyệt đối sẽ coi là vô ý. Lâm Đồng tra điện thoại một giây lát, thấy có điều bất thường liền lên tiếng.

"Lâm Phúc? Hình như người này rất quen thuộc"

Lâm Đồng cảm thấy có chút bất ổn, hình như bản thân đã từng được giao phó về một người lạ mặt, người này cũng mang tên Lâm Phúc, lúc tra điện thoại cũng có chút thông tin của người đó được lưu vào danh sách. Hình như là...

"Không sai! Chính là người đó"

Lúc nào anh cũng như đi guốc trong bụng Lâm Đồng cả, mọi suy nghĩ của Lâm Đồng điều được anh đoán trước, không cần lên tiếng thắc mắc nhiều lời, anh vẫn luôn giải đáp.

"Đừng quan tâm về người khác! Tôi nghĩ... Lo cho lương bổng của cậu thì đúng hơn"

"..."

...

Cô đã đến địa điểm mà anh Lâm Phúc gửi qua tin nhắn, khí trời hôm nay thật dễ chịu, dù đã trưa nhưng vẫn có cái nắng dịu nhẹ không ề gắt gao như mọi hôm, quả thật rất đúng với dịp ra ngoài. Vừa bước vào nhà hàng, Lâm Phúc đã vẫy tay chào cô, đứng dậy galang kéo ghế cho cô ngồi. Cô mỉm cười tươi như hoa đón nhận, lúc nào gặp Lâm Phúc cô cũng cảm nhận được sự ấm áp của người anh này.

"Em gọi món đi"

"Em hả? Thôi em ăn gì cũng được, anh cứ gọi đi"

Cô ngại, chậm rãi chuyển menu về phía anh, bữa ăn nào cũng đều do anh ấy mời, nếu như cô cứ chọn món thật là không hay lắm. Lâm Phúc cười nhả nhận gọi một số món, giọng nói ấm áp dịu dàng.

"Hôm qua anh có đến trường tìm em, nhưng không thấy em, nghe bảo rằng em bị bệnh"

Cái gì? Lâm Phúc đến tận trường tìm gặp cô... Cô cắn cắn môi, ngừng thờ một vào giấy. Nếu chuyện này loang tin đồn ra ngoài thì thật là đáng xấu hổ, ngổ nhờ mọi người hiểu lầm thì sao...

"Anh... Có chuyện gì gấp muốn tìm em ạ?"

"Chỉ đơn giản là muốn gặp em mời em đi ăn thôi! Hôm trước mời em nhưng lại bị bạn trai em đi cùng, anh muốn mời lại thôi"

Cô "à" một tiếng, Lâm Phúc vẫn luôn là người chu đáo đến vậy, lại còn mang về điểm trai, chẳng chắc mấy cô phục vụ không ngừng ngắm nghía anh ấy xi xầm to nhỏ. Nhắc đến hai từ "bạn trai" mà Lâm Phúc cố tình nhấn mạnh, khiến con tim cô không ngừng đập liên tục rồi quặn đau, cô bấu chặt hai bàn tay khiến mu bàn tay ửng đỏ, cố gắng kìm nén cảm xúc của mình để không nhớ lại những cảnh tượng tàn nhẫn của vài hôm trước, cố gắng quên đi người đó mà vững mạnh sống tốt những ngày tháng còn lại.

"Em sao vậy? Anh xin lỗi nếu em cảm thấy không vui khi..."

"Không sao. Anh không cần xin lỗi, chỉ là từ nay em không có bạn trai thôi"

Cô hồ hững trả lời, ánh mắt mơ hồ nhìn về ô cửa sổ khiến cho không khí trầm lặng, Lâm Phúc không nói gì chỉ trầm tư nhìn cô, nhìn cô gái nhỏ đang chìm đắm vào suy nghĩ, Lâm Phúc chậm rãi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cô giật mình quay sang Lâm Phúc, thoát khỏi sự suy tư.

"Anh..."

"Từ nay anh sẽ bảo vệ em, được không?"

Giọng nói dịu dàng của Lâm Phúc vang lên, cô có chút run rẩy, ánh mắt long lanh nhìn thẳng vào mắt của Lâm Phúc. Ánh mắt ôn nhu dịu dàng lúc này rất giống anh... Cô không lên tiếng, Lâm Phúc cũng lặng im theo cô, giữ chặt lấy bàn tay của cô. Cô cố gắng rút tay lại nhưng vẫn bị Lâm Phúc giữ lấy.

"Được không em?"

Lâm Phúc lại lên tiếng, khiến cô càng khó thở hơn, cô hít một hơi thật sâu định lên tiếng, phục vụ bụng bê thức ăn đang đến gần, cô nhanh chóng chớp thời cơ rút tay về để lên đùi. Phục vụ nhẹ nhàng đặt thức ăn lên bàn, cô ngồi chăm chú nhìn thức ăn, thầm cảm ơn trời vì họ đã đến kịp lúc, đợi họ rời đi, Lâm Phúc lại đưa ánh mắt trìu mến nhìn cô, cố gắng chờ tia hy vọng từ cô.

"Xin lỗi... Em không thể..."

"Suyt! Đừng nói! Anh chờ em"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Em cũng là của tôi

Suốt cả ngày hôm nay cả thời gian của cô đều dành cho Lâm Phúc, Lâm Phúc hết chờ cô đi ăn, rồi lại cho cô đi chơi. Khoảng thời gian này cô cảm thấy rất vui vẻ, quên đi hết mọi buồn phiền trong lòng, Lâm Phúc cũng như người anh trút đi bầu tâm sự của cô, Lâm Phúc càng tỏ ra thân mật, cô càng tránh

né khiến Lâm Phúc chỉ biết cười cười, gượng gạo.

"Anh, đưa em đến đây được rồi"

"Tại sao vậy?"

"Em sợ...trễ thời gian của anh thôi"

Cô gượng gạo, tìm kiếm một lý do nào đó để nói khéo Lâm Phúc, cô hoàn toàn không muốn về chuyện đã xảy ra với mình, càng không muốn Lâm Phúc biết mình đang bị giam cầm tự do, sống trong một căn nhà xa lạ khác.

"Không sao, thời gian của anh là của em mà!"

Đôi mắt cô long lanh, câu nói này rất quen thuộc, nó khiến trái tim của cô một lần nữa lại rung động bởi câu nói ấm áp ấy, cô nhìn Lâm Phúc một lúc, lại nhận ra đây không phải là người đó, đành cúi mặt xuống, hít thở một hơi thật sâu.

"Thôi được, anh gọi taxi giúp em nhé?"

Lâm Phúc không muốn cô phải khó xử đành lên tiếng mở lời, cô đành gạt đầu, sau khi Lâm Phúc gọi taxi, cô liền nhanh chóng tạm biệt Lâm Phúc dù trong lòng Lâm Phúc không hề muốn, chỉ muốn được đưa cô về. Cô mỉm cười, nhìn theo chiếc xe hơi đã khuất xa, người anh này thật tốt, nhưng cô vẫn không muốn chấp nhận tình cảm này, sự việc quá nhanh khiến cô không thể nào chấp nhận được.

"Tiểu thư, mời cô lên xe!"

Tiếng đèn từ xa chiếu thẳng vào bóng dáng của cô. Cô đưa tay che mắt lại, lại nghe thấy tiếng nói trầm ấm khá quen vang lên, hẳn ta đã tắt đèn và bước xuống, đứng cạnh cô mời cung kính.

"Anh...là Lâm Đồng? Tại sao anh lại biết tôi ở đây..."

Cô run rẩy lên tiếng, tại sao Lâm Đồng lại biết cô sẽ dừng chân ở đây mà đến đúng lúc thế này, có phải anh đã cho Lâm Đồng theo dõi cô không?

"Anh ấy cho người theo dõi tôi?"

Thấy Lâm Đồng không lên tiếng, cô lạnh lùng cất giọng, ánh mắt hờ hững nhìn về phía Lâm Đồng.

"Chuyện anh ấy muốn biết thì sớm muộn gì cũng biết thừa tiểu thư, cô mau lên xe cậu ấy đang chờ cô ở nhà"

Chờ cô? cô nhủ mảy nghi hoặc, chẳng phải anh không thường xuyên tới lui căn biệt thự xa xôi đó sao, tại sao bây giờ đã tối lại không về nhà lại đến đó chờ cô... Cô bước lên xe theo ý của Lâm Đồng, ngồi trong xe không gian thật khiến người khác cảm thấy ngọt ngào.

"Nếu cô có gì khó nói cứ nói với tôi, tôi sẽ không ngại"

"Cậu chủ của các người rốt cuộc là người thế nào?"

Cô mạnh mẽ lên tiếng, đây là câu hỏi mà cô đã trắc ẩn suốt mấy ngày nay. Anh rốt cuộc là con người thế nào, thật là một con người khó hiểu.

"Rất tốt"

Lâm Đồng trả lời một cách dứt khoát khiến cô ngỡ ngàng, chỉ với hai từ có thể miêu tả hết toàn bộ anh sao... Quả thật, thuộc hạ của anh điều mù hết rồi! Cô tức đến không còn nói nên lời, chỉ lặng lẽ im lặng, hai tay đan vào nhau.

...

Biệt thự,

Cô bước vào với trạng thái thong thả, căn nhà tối thui không một ánh đèn khiến cô có chút sợ hãi. quản gia đâu hết rồi, tại sao không bật đèn vậy nhỉ? Cô lăm bằm trách cứ, tìm kiếm công tắc bật đèn.

"A!!! Ma!!!"

Cô giật mình, hốt hoảng la toáng lên, vừa mở đèn liền thấy có người ngồi yên một chỗ trên sofa với ánh mắt nhìn cô chằm chằm.

"Em còn biết la hét sợ ma sao? Tôi còn tưởng em đi đêm không sợ ma"

"Tôi...tôi làm gì không sợ ma! Anh làm gì mà ngồi ở trong nhà tôi, trời tối thế này lại không bật đèn, làm tôi giật cả mình"

Cô trách nặng, vuốt vuốt ngực, quả là một phe hú hồn, đến tận bây giờ cô còn chưa hết sợ, anh lại ngồi ở đấy hù dọa cười khẩy cô.

"Em vừa mới đi đâu về?"

"Đi...đi ăn"

"Với ai?"

"Bạn...học"

Anh lắng nghe câu trả lời lấp bắp từ miệng của cô, lập tức đứng dậy, tiếng về phía của cô, nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt của cô. Cô nhìn anh, lại quan sát hành động của anh, dường như anh đang nổi nóng?

"Thật không?"

"Thật!"

Hai mắt cô sáng trưng, gật đầu liên tục, cô thầm cầu nguyện anh sẽ bị mắc lừa để giúp cô thoát khỏi nạn này. Liếc mắt nhìn xung quanh, tại sao trong nhà này không có ai cứu cô lúc này vậy?

"Con đi ăn với anh Lâm Phúc"

"Con đi một tí sẽ về ngay"

"..."

"Đi mà bà! Mọi khiển trách con sẽ chịu phạt, tuyệt đối không liên lụy đến bà và ông đâu"

Chợt tiếng nói của cô vang lên từ tivi, toàn bộ lời nói của cô được phát lại, cô sợ hãi mặt trắng bệch không còn đường nào chối cãi, tại sao cô lại ngu ngốc quên mất trong nhà có camera chứ... Cô suy nghĩ một vài giây lập tức tỏ thái độ sang chuyện khác, đánh lừa giác quan của anh.

"Mà quần gia đâu rồi? Sao nãy giờ tôi không thấy?"

"Đuôi rồi"

"Hả? Tại sao! Anh thật quá đáng, chuyện này không liên quan gì đến hai người ấy, tại sao anh lại quá đáng đến vậy, anh chưa hỏi ý tôi mà!"

Cô tức giận mất nhận thức mình đang là người phạm lỗi, chỉ muốn bùng nổ tức giận chửi rủa anh, nước mắt không ngừng rơi trên má, hai người đó đã lớn tuổi, anh lại dám đuổi họ đi, sau này họ sẽ sống thế nào... Anh nắm chặt cổ tay cô, không cho cô có cơ hội làm càn, cất giọng nói lạnh lùng.

"Em nên nhớ, nhà này của tôi! Quần gia là người của tôi, và hơn hết..."

"Hơn hết?"

"Em cũng là của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Muốn ăn trưa cứ nói với tôi

Những câu nói được thốt ra từ anh thật vô lý, cô chưa từng nghĩ anh lại là một người ngang tàn như vậy, người đứng là của anh, nhưng lỗi sai là của cô, chẳng nói chẳng rằng lại ngang nhiên đuổi người ta đi.

"Anh thật vô cảm! Đồ cảm..."

Cô định thốt trọn vẹn câu, nhưng lại nhớ ra chuyện gì đó, lập tức im bặt. Lúc này Lâm Đồng còn khen ngợi anh tốt, phải nói là rất tốt, nhưng anh trong mắt cô bây giờ chẳng khác gì một ác quỷ.

"Em nói tiếp đi, tôi đang nghe đây!"

"Không có gì"

Anh đang lắng tai nghe những điều vô sếp nói, xem cô có bản lĩnh to gan đến cỡ nào, nhưng ngoài sự chuẩn đoán, cô chẳng qua chỉ là một con mèo xù lông. Anh nhìn thẳng vào đáy mắt của cô, không cho cô có cơ hội trốn tránh nhìn nơi khác, cô hung hãn tức giận, ánh mắt phần nộ nhìn chằm chằm đối

diện anh.

"Thích cậu ta đến vậy sao?"

"Nếu thích thì sao, mà không thì sao? Anh nghĩ anh sẽ ngăn cản được tôi?"

Cô tiếp tục chống đối, phản ứng kịch liệt, cắn cắn môi đến rớm máu, mùi máu tanh loang trong khoang miệng. Cổ tay của cô ửng đỏ cả lên vì anh bóp chặt găng co từ nãy đến giờ, anh dứt người cô kéo về phía mình, hôn lên đôi môi đã sẫm rớm máu của cô, mặc cho cô vẫn phản đối, chống cự đánh mạnh vào ngực anh, càng chống cự anh càng ngấu nghiến bờ môi của cô hơn, càng chống cự anh càng giữ chặt eo cô, không cho cô có cơ hội trốn thoát. Những giọt nước mắt trên mi của cô từ từ lăn xuống đôi gò má, trái tim của cô lại luôn rung động trước anh, dù cô có chối bỏ, tìm cách kiềm chế, đôi môi anh dường như tẩm thuốc mê, cô dường như không còn sức chống cự, chìm đắm vào cơn mê, dịu dàng ngọt ngào từ đôi môi của anh. Nụ hôn vẫn kéo dài, nước mắt vẫn lăn xuống, trái tim vẫn mù quáng không tự chủ mà rung động. Anh bắt đầu rời khỏi bờ môi của cô, nhìn cô chăm chăm một vài giây.

"Nếu hận tôi đến vậy, hãy giết tôi đi, đừng dằn vò tôi như vậy, được không?"

"Lần sau, đừng tự ý cắn môi nó là của tôi, cô không có quyền làm hại nó!"

"Anh!!!"

"Hôm khác muốn ăn trưa cứ nói với tôi!"

Anh bỏ đi với những câu nói khiến người khác suy nghĩ, cô bất lực ngồi xuống giường, cả cơ thể không còn chút sức sống. Ngày hôm nay thật quá mệt mỏi, cô nhắm tịt mắt lại không muốn phải suy nghĩ thêm gì nữa, chỉ muốn không gian còn lại được yên tĩnh...

...

Lâm Đồng nhìn thấy anh bước xuống, liền nhanh chân chạy đến.

"Anh...không sao chứ?"

"Không. Chuyện quản gia... Vài bữa nữa hãy cho làm lại, chăm sóc cho cô ấy"

"Anh nhất định phải làm vậy à? Rõ ràng anh rất..."

Lời nói của Lâm Đồng chợt ngừng lại khi bắt gặp ánh mắt của anh, Lâm Đồng nhanh nhẹn tở lái sang chuyện khác.

"Anh có muốn rời khỏi nơi này không? Em sẽ lấy xe?"

"Ồ lại"

Anh không lớn tiếng, chỉ dùng hai từ ngắn gọn bước lên phòng làm việc,

Lâm Đồng lập tức hiểu ý làm theo. Lâm Đồng hiểu rõ, hôm nay căn biệt thự này chỉ có mình cô, anh tuyệt đối sẽ không về, nhưng vì chuyển sang việc khác đành tìm một cớ nhỏ.

Anh bước vào phòng làm việc, ngồi trên ghế trầm tư suy nghĩ, liền thiếp đi vì công việc hôm nay khá bận rộn, căn phòng yên tĩnh, căn phòng với gam màu tối càng làm không gian u uất hơn.

"Đừng..."

Anh lẩm bẩm vài câu trong miệng, hình ảnh máu me hiện lên trong giấc mơ của anh. Máu đỏ loang xung quanh đầu của ba, khi anh đi chơi về lại nhớ nhìn thấy cảnh tượng ấy... Mẹ liền ngất xỉu bên cạnh được đưa đến cấp cứu... Sự việc xảy ra khá nhanh chóng khiến anh vô cùng hoảng hốt sợ hãi. Anh giật mình tỉnh giấc, ánh mắt lạnh lùng lại trở lại, sự hận thù trong đáy mắt của anh ngày càng rõ hơn, anh bất giác đặt tay lên môi, tại sao lúc này anh lại có hành động như vậy... Tại sao lại có cảm giác với người con gái ấy...

"Cốc cốc cốc"

"Vào đi"

Lâm Đồng nhẹ nhàng mở cửa bước vào, trên tay còn có một xấp tài liệu, liền đưa tận tay cho anh.

"Chuyện đó dường như thật sự có chút vấn đề, các chứng cứ ấy..."

"Nói!"

"Vẫn chưa tìm được nguyên nhân..."

"Tiếp tục, không có việc gì nữa cậu quay về nghỉ ngơi đi"

Anh ra lệnh cho Lâm Đồng, Lâm Đồng có chút chùng chừ chưa rời khỏi.

"Lão gia muốn gặp anh vào ngày mai"

"Được! Sắp xếp lịch cho tôi"

Anh trả lời dứt khoát không chờ suy nghĩ, Lâm Đồng vẫn chưa đi, anh nhú mồm, mắt vẫn lật tài liệu, đang lặng im chờ câu nói tiếp theo từ Lâm Đồng.

"Em thấy lão gia..."

"Tôi hiểu, cậu về được rồi"

Anh không làm mất thời gian của cả hai, trời đã khuya anh vẫn muốn Lâm Đồng nghỉ ngơi sớm, không cần phiền muộn vì chuyện của bản thân. Lâm Đồng gật đầu, lập tức rời khỏi. Lâm Đồng đã đóng cửa, trong phòng chỉ còn lại một mình anh, anh lại bắt đầu rơi vào trạng thái suy tư, mở học tủ lấy ra tấm ảnh đông người đã cũ. Trong ảnh chính là gia đình cả hai bên.

"Gia đình tôi đã làm gì, tại sao lại tàn nhẫn với chúng tôi như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Chuỗi ngày chán nản

Sáng hôm sau,

Anh bước vào căn biệt thự tuy quen nhưng xa lạ, căn biệt thự này như ngôi nhà thứ 2 của anh... Anh bước vào, Lâm Đồng chỉ bước đến gần cửa rồi đứng lại chờ, không hề bước vào tiếp một bước.

"Cùng vào?"

"Không ạ, vẫn là anh nên vào một mình"

Lâm Đồng luôn giữ phép tắc, anh và lão gia gặp nhau sẽ bàn chuyện quan trọng Lâm Đồng tuyệt đối sẽ không nhiều chuyện, tuyệt đối giữ kín, không hề làm sai ý, phản nghịch lại anh. Anh lặng lẽ bước vào, liền đúng lúc ông ta đang dùng bữa sáng cùng một người đẹp nào đó.

"Con trai, đến rồi à, mau vào cùng bàn dùng bữa sáng?"

"Không, con đến để bàn chuyện, nếu như ba còn dùng bữa con sẽ ra ngoài chờ"

Anh lễ phép tôn kính, ông chính là người đã nhận nuôi, giúp anh và mẹ vượt qua cơn khó khăn khi ấy, đối với anh, ông ta như là một ơn nhân trong cuộc đời, mặc cho ông có như thế nào, anh vẫn luôn giữ thành kính đối với ông.

Ông ta nói nhỏ vào tai người đàn bà kế bên, nhanh chóng đứng dậy ra hiệu cho anh vào phòng, bà ta như một con mèo mướp ngoan ngoãn gật đầu, ra cử chỉ nịnh nọt lên má ông trước khi ông rời phòng ăn.

Trong căn phòng âm u, ông ta đã ngồi an vị trên ghế, bàn tay thô ráp đang chậm rãi rót trà nóng thơm phức.

"Uống đi!"

Anh không lên tiếng chỉ lặng lẽ gật đầu, tay nâng tách trà uống một ngụm, vị trà đắng đắng thanh thanh hoà quyện vào khoang miệng đánh thức sự tỉnh táo của con người.

"Nghe nói con đã bắt được bọn họ khai ra sự việc năm xưa?"

"Tin tức của ba thật tốt, quả thật là vậy!"

"Tại sao con không mau tống họ vào tù, mau giết chết đứa con gái ấy! Nó sẽ là mầm họa lớn"

Ông ấy có chút kích động, nhưng lại nhanh chóng giữ bình tĩnh, tay lấy một miếng xì gà.

"Việc đó con sẽ xem xét, sớm muộn gì cũng sẽ..."

"Mau làm ngay, nếu không con sẽ hối hận đấy"

Ông ngắt ngang lời anh, nhẹ nhàng dẫn dò ti mỉ, anh lặng im trầm tư, chỉ gật đầu cái nhẹ. Ông luôn là người hướng tương lai cho anh, lúc anh không biết giải quyết việc gì ông luôn là người gợi ý, anh rơi vào bế tắc anh đều luôn được ông ra tay giúp đỡ, mọi chuyện đều nghe theo lời ông giải quyết, mọi chuyện đều êm xuôi, ông chính là quý nhân của anh trong cuộc đời này.

"Con trai, đừng để con bé ấy làm con mù quáng, mối thù của con là quan trọng nhất!"

"Con biết, con có việc xin phép người đi trước"

Không đáp lại lời trả lời trực tiếp, anh nhìn đồng hồ, đứng dậy rời khỏi phòng. Ông nhìn theo bóng lưng của anh, hút điều xì gà cười cười.

Anh bước ra ngoài, bước lên xe, điềm đăm đọc tài liệu, không hề lên tiếng, không giam trở nên im lặng đến đáng sợ.

"Đưa tôi đến công ty, sau đó quay về mua một phần cháo hạt sen!"

...

Kể từ ngày cô đi ăn với Lâm Phúc, rõ ràng buổi tối anh ở lại, nhưng sáng hôm sau lại không hề thấy anh xuất hiện, chỉ nhìn có trợ lý Lâm Đồng của anh mang đến món cháo hạt sen bổ dưỡng đến cho cô rồi đi ngay. Anh hoàn toàn không hề quay lại căn nhà này nữa, dù cả ngày hay đêm. Ông bà quản gia đã trở về làm việc, hoàn toàn nghiêm khắc hơn trước, cô ra vào vẫn bị hỏi cung. Mọi hoạt động của cô đều trở lại như trước, cô vẫn đi học đều đặn, cuộc sống nhàm chán thiếu vắng niềm vui vẫn tiếp tục diễn ra, nếu không có ông bà trò chuyện, cô cứ nghĩ cô đang sống trong một toà lâu đài cô đơn vô vọng này.

"Tiểu thư, cô hãy dậy đi học, nếu không sẽ trễ mất, trường của cô không gần nơi này, tài xế đang đợi"

Cô ngán ngẩm thức dậy, chán ghét cảnh dậy sớm. Tất cả đều do lỗi của người nào đó đã khiến cô phải vất vả thế này.

"Thật chán nản! Con không muốn đi học nữa"

Trong lúc mơ màng, cô lười biếng bước xuống giường thốt ra vài câu lầm bầm. Cô lười nhác ăn sáng vào mỗi buổi sáng, chỉ lẳng lẽ uống hết ly sữa nóng đặt trên bàn rồi rời khỏi nhà.

"Tiểu thư, cô phải ăn...tiểu thư tiểu thư!"

Mặc cho quản gia la hét inh ỏi, cô vẫn lắc đầu liên tục chạy nhanh khỏi nhà. Buổi sáng đã dậy sớm, cô không tài nào muốn ăn những món đó.

Bà quản gia nhìn bóng dáng xe khuất đi, chỉ thở dài một tiếng, cô đã không ăn sáng vào hằng ngày, lại còn búống bình ăn uống thất thường, bà quản gia đã dùng đủ biện pháp nhưng không ổn.

"Bà không báo tình hình cho cậu chủ biết à?"

"Chúng ta chịu trừng phạt không sao, nhưng lỡ con bé bị phạt sẽ rất tội nghiệp. Ngày con bé mới đến đây, đã bị không ít thiệt thòi"

Bà quản gia thở dài, trò chuyện cùng ông xã của mình, chứng kiến cảnh tượng cô bị ngâm mình dưới đá lạnh lẽo, thật khiến bà cảm thấy đau lòng. Lúc bà quýnh quáng gọi cho anh, không biết anh đã làm gì hại đến cô không...

"Nhưng nếu bà không gọi báo cáo, con bé đổ bệnh chúng ta sẽ không gánh nổi hậu quả!"

Ông quản gia lo lắng lên tiếng, một mặt muốn tốt cho cô, nhưng mặt khác cũng lo lắng cho mạng già của hai người.

"Tôi..."

"Sẽ không sao, cậu chủ là người tốt, rất quan tâm con bé! Tuyệt đối không làm tổn thương con bé!"

Ông khẳng định, vì trong ánh mắt của anh ông nhận ra được điều khác biệt từ đáy mắt, tuy không dám hỏi thẳng nhưng ông biết đó là sự quan tâm lo lắng. Bà quản gia gật đầu thấy hợp lý, lẳng lẽ bước đến cầm điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Anh trở về

Cả ngày học mệt mỏi, cô vừa được tài xế đưa về nhà, liền chạy tọt vào phòng, con đau dạ dày khiến cô chỉ muốn ngã lưng xuống cái giường ấm áp.

"Tiểu thư, tiểu thư!"

"Dạ!"

Cô dạ một tiếng rồi lập tức chạy lên lầu, con đau khiến cô không còn muốn suy nghĩ gì thêm.

Cô nằm trên giường, cảm thấy đồ đạc của cô có chút gì đó không đúng, gọn gàng hơn trước, cũng sạch sẽ nữa. Tuy bà quản gia thường dọn dẹp sắp xếp giúp cô, nhưng cô cách bố trí này hơi khác thường ngày, cô nhú mày, quan sát xung quanh, hai tay ôm lấy bụng đang đau. Tiếng nước chảy róc rách trong nhà tắm vang lên, cô sờn gai ốc, không lẽ là ma chứ? Phòng này là của cô, nếu cô không vào thì là ai...

"A! ma!!! Ông bà ơi!! Cứu con..."

Cô thất thanh hét toáng lên, lấy chân chùm kín toàn thân, đến một lỗ hờ cũng không cho hờ. Cái chăn đột nhiên nhúc nhích, có một lực kéo kéo về phía trước, mồ hôi của cô đổ đầm cả trán, cố gắng ghì cái chăn lại về phía mình.

"Buông ra đi! "

Giọng nói quen thuộc lại vang lên, cô nhắm mắt, hít một hơi thật sâu. Tại sao con ma này lại có tiếng nói y hệt chủ nhà vậy...

"Tha cho tôi... Tôi không phải chủ nhà đâu, nếu muốn cứ tìm anh ấy..."

Tắm chân bị lực kéo mạnh hất tung ra, cô nhắm tịt mắt lại, không nghe động tĩnh cô từ từ mở mắt ra...

"Anh...tại sao...anh lại...ở trong phòng tôi?"

Cô run rẩy lắp bắp lên tiếng, cảm giác sợ hãi vẫn còn vương vấn, hai bả vai run run.

"Tôi không ở trong nhà tôi thì ở đâu?"

"..."

Cô nhú mày, bực bội bỏ đi lấy quần áo, tiến về phòng tắm.

"Lần sau đừng vào phòng tôi, đi ra ngoài đi"

Cô ôm bụng, nhú mày, cô biết dù có nói gì anh cũng sẽ thắng cô. Người đàn ông này rất đáng ghét!

"Có phải lại đau dạ dày rồi không?"

"Không có!"

Cô chột dạ, quay người lại đối diện anh trả lời. Cô chối cãi, cô không muốn mọi người biết, cô sợ bị uống thuốc.

"Đừng chối, đừng tưởng tôi đi xa, em có thể làm những chuyện khác sau lưng tôi!"

"..."

Cô im lặng, trốn tránh bỏ vào phòng đóng cửa lại. Anh nhú mày, nhìn theo bóng dáng nhỏ bé cứng đầu của cô. Anh ngồi trên giường lau khô mái tóc còn ướt của mình.

Cô bước ra khỏi phòng tắm trong bộ đồ pijama dài, đầu tóc còn ướt sũng. Cô lại giật mình lần thứ hai, cứ ngỡ trốn tránh được anh, nhưng anh lại mặt dày ở lại, còn đang coi vở bài tập của cô. Đôi lúc cặp chân mày của anh chau lại, nhìn mặt anh lúc làm việc nhìn rất cuốn hút, như một ma lực, cô cũng đã từng ngắm anh làm việc, nhưng bây giờ cô lại bị đắm chìm vào đó.

Ánh đột ngột ngược mắt lên nhìn chăm chăm vào cô, cô giật mình vội ngoảnh mặt giả vờ đi lấy tinh dầu.

"Lau khô tóc xuống nhà dùng bữa!"

"Ừm"

Cô ừm một tiếng nhẹ, ngượng ngừng làm việc, có anh ở đây chỉ càng làm cô thêm ngại. Cô chùng chừ không làm, lâu lâu liếc mắt sang anh.

"Điểm của em tệ quá, tôi sẽ dành thời gian dạy dỗ em"

Lời nói tuy đơn giản nhưng lại mang chút ma mị, quyền lực. Cô tròn mắt nhìn vào cuốn vở, lắc đầu liên tục. Anh gấp lại tập vở đặt lại trên bàn của cô rồi bước ra ngoài, không quên lên tiếng, khoe môi hơi cong lên.

"Nhanh lên, đợi em làm xong com đã nguội rồi"

...

Cả bữa tối dùng bữa, không gian trầm lắng đến ngợp thở, cô cứ cắm cúi đầu dùng thức ăn, hoàn toàn không muốn lên tiếng, lâu lâu liếc sang nhìn thái độ của anh. Anh vẫn bình thản dùng bữa, đột nhiên ngừng lại nhìn cô.

"Sau này, nên nghe lời quản gia."

"..."

"Còn nữa, không được bỏ buổi sáng"

"..."

Cô không trả lời, thản nhiên như mình không nghe thấy. Anh nhìn cô, ánh mắt có chút lạnh lùng, đưa ra lời răn đe.

"Không nghe lời, em sẽ chịu hậu quả"

"Được rồi..."

Cô như con mèo mướp vâng lời, cúi mặt trả lời. Cô lại sợ anh làm tổn thương đến ba mẹ, cô sợ anh sẽ không cho cô có cơ hội gặp họ. Suốt mấy ngày hôm nay cô rất muốn tìm cách hỏi anh, hỏi họ có sống tốt không? Cô muốn biết hết tất cả mọi thứ về cuộc sống của ba mẹ, quan trọng hơn hết cô muốn biết rằng anh có giữ lời hứa đó không...

...

Ăn com xong, cô quan sát anh, dường như anh đang rất rảnh rỗi, còn có thời gian uống trà thưởng thức loại bánh mới của quản gia làm. Cô hít thở một hơi thật sâu, chậm rãi tiến lại gần anh.

"Anh..."

"..."

Anh không hề lên tiếng, đang chờ đợi cô nói tiếp, ánh mắt vẫn chăm chú đọc báo.

"Ba mẹ của tôi có sống tốt không? Anh có làm gì họ không? Họ có..."

"Tốt, tốt hơn những gì em nghĩ"

Cô chưa kịp dứt lời, anh đã cắt ngang với câu trả lời dứt khoát, cô thờ phào nhẹ nhõm, thầm mong điều anh nói là thật.

"Tôi có thể gặp họ không?"

"Không!"

"Vì sao? Tôi chỉ cần gặp họ một lần thôi...một lần thôi..."

Cô cố gắng nấn nỉ anh, bàn tay mềm mại lay cánh tay săn chắc của anh.

"Không được. Ngày mai Lâm Đồng sẽ cho em coi vài tấm ảnh về cuộc sống hiện tại của họ"

Anh đưa ra giải pháp cho cô, nhìn cô sụt mướt như thế thật sự khiến người khác không đành lòng, bản cam kết cũng đã nêu rõ. Anh không hề đối xử tàn nhẫn với họ, cho họ cuộc sống nhàn hạ, nhưng đổi lại chỉ là sự hối lỗi, đối mặt với chính toà án lương tâm trong họ mà thôi. Cô gật đầu mừng rỡ, đột nhiên ôm chặt lấy anh, tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của anh, cảm giác an toàn, cảm giác quen thuộc như lúc trước. Phát hiện hành động của mình không đúng, cô nhanh chóng rời khỏi, bản thân tự trách mắng mình. Bây giờ cô chỉ là con nợ của anh mà thôi, cô làm gì có tư cách như thế...

"Với một điều kiện!"

"Dạ?"

"Ngày mai lên phòng với tôi"

"Làm...gì?"

"Đăng kí kết hôn!"

Chương 91: Từ chức đi

Giọng nói trầm ấm của anh vang lên, đôi mắt của cô long lanh còn ngấn nước, cô thật sự không nghe lầm chứ...cô chưa... Cô đơ người, trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc anh muốn gì, anh muốn lấy con gái của kẻ thù sao...

"Không phải anh rất hận gia đình tôi sao?"

"Đúng vậy"

"Tại sao...?"

Cô run bần bật lên tiếng, nhìn về mặt nghiêm nghị lạnh lùng của anh khiến cô nghĩ chuyện này không phải là trò đùa.

"Anh thật sự muốn đến đó vào ngày mai?"

"Đương nhiên, ngày mai đến đó hãy kể khai với bọn cảnh sát ông bà Văn đã tìm được, hiện tại đang sống tại Úc rất tốt. Ông Văn chỉ bí mật giấu vợ để chuẩn bị mừng sinh nhật của vợ!"

Anh phá lệ nói một tràng dài trong suốt những ngày cô gặp lại anh. Cô ngơ người, thất vọng. Hoá ra anh chỉ kiếm lợi cho riêng mình, chỉ vô tình nói một câu đùa giỡn mà thôi,

cô cứ nghĩ anh còn yêu cô, nhưng hoá ra cô chỉ là một con ngốc...một câu đùa giỡn ấy khiến anh vui mừng đắc thắng, nhưng lại khiến trái tim của người thua cuộc đau nhói.

Nếu như đứa con gái nói ra, còn kèm theo những bức ảnh cuộc sống nhàn hạ của họ, chắc chắn họ sẽ tin và không hề truy cứu nữa, đó là lý do anh cho cô gặp họ qua những bức ảnh sao? Cô cố gắng kiềm chế, cố gắng không để những giọt nước mắt rơi xuống. Cô đột nhiên đứng dậy, bước lên lầu, không quên nói một câu.

"Được, chúc ngủ ngon"

Anh nhìn theo bóng dáng của cô, nhìn cô chậm rãi lê bước cũng hiểu rõ cô như thế nào. Lâm Đồng đã đứng bên ngoài từ lâu, đã nhìn thấy, nghe rõ cuộc trò chuyện của hai người, liền thở dài.

"Tại sao anh lại làm..."

"Không phải làm được cô ấy đau đớn là vui sao?"

Anh lạnh lùng lên tiếng, Lâm Đồng thở dài, chậm rãi đưa những bức ảnh đã được chuẩn bị.

"Vốn dĩ anh không hề muốn làm vậy!"

"Vì sao cậu nghĩ vậy?"

"Thế giới này, người ngoài cuộc luôn là người sáng suốt nhất"

Lúc nghe tin cô luôn bỏ bữa sáng, anh đã tức giận thu xếp để trở về gặp cô, lúc nghe thấy dạo này cô học hành sa sút, anh liền quan tâm đến kết quả học tập của cô. Nhưng càng quan tâm lo lắng, lại khiến anh càng hận...

"Nếu muốn giải quyết bọn cảnh sát, còn có cách khác..."

"Không cần, cứ để cô ấy làm vậy!"

"Còn chức vụ của ông Văn..."

"Cho từ chức đi! "

...

Sáng sớm, cô đã thức dậy rất sớm để thực hiện lời hứa của mình, anh đã ngồi sẵn sàng ở bàn ăn, về mặt nghiêm nghị lạnh yên, cô chậm rãi bước lại ghế ngồi xuống, đã lâu ngày không ăn sáng khiến cô cũng chẳng muốn ăn nữa. Cô nhìn phần ăn sáng trên bàn của mình ngấm ngấm. Anh nhú mày nhìn cô,

khẽ gõ tay lên mặt bàn nhắc nhở.

"Ăn"

"..."

Cô thờ dài, bàn tay nâng miếng bánh mì lên cho vào miệng.

"Buổi sáng rất quan trọng, sau này em phải ăn, uống thêm sữa!"

"Được rồi..."

Cô nói lí nhí trong miệng, chậm rãi ăn hết phần ăn của mình, dạ dày của cô đã căng tròn, cô liếc nhìn cốc sữa trên bàn, lại là cốc sữa nóng lần nào cũng không được thay đổi.

"Bà ơi, cho con ít đá!"

"Không được, uống nóng mới tốt!"

"Nhưng...tôi muốn thay đổi khẩu vị một tí"

"Có phải em lại muốn ngâm mình vào nước đá nữa?"

"..."

Cô úy khuất cầm cốc sữa trên bàn uống một lần cho hết. Quá đáng! Nhưng cô phải nhịn phải nhẫn nhịn.

Ăn sáng xong, anh và cô liền đến phòng theo thỏa thuận, trong không gian trầm lặng, ngợp thờ, cả hai đều không hề lên tiếng, anh chỉ tập trung lái xe, còn cô thì nắm chặt lấy gấu áo, nhìn cảnh vật xung quanh. Anh lấy ra một xấp hình ảnh giao cho cô, cô im lặng nhận lấy tấm hình. Hình ảnh này thật sự rất sắc nét chân thật, nhìn ba mẹ cô vẫn rất khỏe mạnh, họ còn trông trẻ chần nuôi... Dường như họ sống rất tốt, cô chạm vào khuôn mặt từng người, nét chân chiêm của mẹ dường như hiện ngày một rõ hơn, ba đã già đi nhiều.. Cô khá yên lòng, lặng lẽ cất đi xấp hình ảnh cầm trên tay, hít một hơi thật sâu.

"Anh hận tôi lắm đúng không?"

"..."

"Nếu vậy thì cứ giết tôi đi, đừng tàn nhẫn lại dịu dàng đối với tôi, xin anh..."

"Dịu dàng bao nhiêu càng tàn nhẫn bấy nhiêu. Cảm giác ấy tệ hơn chết gấp trăm lần!"

Đôi mắt cô long lanh nhìn anh, những giọt nước mắt sắp tuôn ra được cố gắng kiềm nén, bàn tay cô run rẩy nắm chặt bao đựng hình trên tay.

"Anh khác thật rồi!"

"Thời gian là thứ duy nhất chúng ta không bao giờ đuổi kịp"

Cô cười khẩy, tự trách bản thân mình cứ ngây ngô đem lòng yêu anh, nhưng càng yêu anh cô lại càng đau, càng gượng ép từ bỏ anh cô lại càng đau đớn gấp trăm lần. Anh nói đúng càng dịu dàng càng tàn nhẫn.

Bánh xe dừng bánh, cô lặng lẽ bước xuống một mình, giữ bình tĩnh, khôi phục lại vẻ tươi tắn trước khi bước vào trong.

"Anh không cần vào cùng đâu, tôi có thể tự vào"

"Được, tôi chờ em bên ngoài"

Cô gạt đầu, ánh mắt hờ hững đối diện với anh. Anh im lặng nhìn cô, anh muốn cô có chút tự do, với sự thông minh của cô anh hoàn toàn biết được cô sẽ không ngu xuẩn làm sai thỏa thuận.

Cô nói chuyện với mấy chú rất lâu, mấy chú liên tục hỏi thăm sức khỏe của ba mẹ cô, cô chỉ lễ phép đáp lời, có chú còn trách hờn ba cô thật lảng mạn, trợn anh em kĩ đến vậy...cô chỉ gượng cười cho qua, cô và mấy chú cũng đã gặp gỡ nhiều lần, những lời nói của cô đều được mọi người tin tưởng. Cô xin phép mọi người ra về có việc, lặng lẽ bước ra cửa, liền bắt gặp anh cùng người con gái khá quen thuộc đang đứng nói chuyện... Cô bước lại gần hơn, khuôn mặt quen thuộc này chính là người cô đã dự tiệc cưới, vợ của An Khôi, nhìn hai người họ nói chuyện rất thân mật, ánh mắt Từ Dung tràn ngập hạnh phúc khi nói chuyện với anh, cô run rẩy lên tiếng.

"Chị...Từ Dung?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Quan sát

Từ Dung mỉm cười dịu dàng, quay sang nhìn cô, cô khá bất ngờ khi nhìn thấy Từ Dung ở đây, nhìn ánh mắt chị Từ Dung dành cho anh chứa đầy tình cảm. Cô cảm thấy khá ngạt thở, cảm thấy có chút hụt hẫng.

"Em làm xong việc rồi sao?"

"Dạ... em xong rồi, sao chị lại đến đây?"

"Chị mua đồ cạnh đây thôi"

Cô gật gù, lấy lại tinh thần của mình, tươi tắn trò chuyện cùng Từ Dung, cô chợt nhớ đến anh và Từ Dung đã quen nhau từ trước... Anh đã quen biết Từ Dung và An Khôi. Ngày hôm đó, cô đã nhìn thấy người có bóng dáng giống anh cùng Từ Dung, bây giờ cô đã xác định rõ... Ngày hôm đó chính là anh! Anh đã giả vờ không quen biết Từ Dung trước, anh và chị ấy dường như có mối quan hệ không bình thường, hai người rất thân mật. Anh vẫn luôn lừa dối cô...

"Hôm nay em sẽ mời hai người ăn trưa?"

"Không cần! Em về ăn với An Khôi đi."

Anh từ chối thẳng thừng lại khiến cô bất ngờ lần nữa, tại sao anh lại đối xử với Từ Dung thế này, lúc này chẳng phải rất thân thiết sao?

"Hmm em gọi An Khôi đến cùng"

"Không cần"

"Tiểu Khê, em nói anh ấy đi!"

Từ Dung lay tay cô, cô nhìn Từ Dung, đôi mắt Từ Dung long lanh, bàn tay mềm mại trắng nõn nà chạm vào tay cô, cô có chút lưỡng lự, Từ Dung hoàn toàn chưa biết chuyện đã xảy ra của cô kể từ tiệc cưới của hai người ấy. Cô gật đầu nhẹ với Từ Dung, nhìn Từ Dung thật tội nghiệp, còn anh thì quá dứt khoát, chỉ là một bữa cơm thôi mà. Cô quay sang anh, chùng chừ lên tiếng.

"Đi cùng chị ấy, được không?"

Cô quan sát thái độ của anh, thầm mong anh giữ chút thể diện cho cô mà đồng ý, nhưng một mặt khác lại chuẩn bị tinh thần nghe anh từ chối. Cô nhắm mắt lại, lắng nghe anh quyết định.

"Đói rồi?"

Anh ghé sát tai cô, thì thầm, khiến cô giật mình mở mắt nhìn anh. Đôi mắt cô lay động, trái tim một lần nữa lại rung động, đập loạn nhịp.

"Đói rồi?"

Anh lặp lại một lần nữa, cô hoảng hốt gật đầu một cái, mặc dù cô không đói lắm, lúc sáng vừa ăn no, nhưng cô không đành lòng để mặc Từ Dung ở lại.

"Đi thôi, em hãy gọi cho An Khôi đi"

Anh quay sang nói với Từ Dung, Từ Dung mừng rỡ gật đầu liên tục lập tức gọi điện cho An Khôi. Kể từ sau khi đi hawaii tuần trăng mật của hai người, Từ Dung chưa từng gặp lại anh một lần nào... Dù lúc trước đã từng hứa anh và Từ Dung sẽ vẫn là bạn bè, anh em, Từ Dung sẽ từ bỏ việc theo đuổi anh. Từ Dung bước đến một góc để nghe điện thoại, cô trầm mặc suy nghĩ, hồi hộp cúi gằm mặt xuống đất.

"Em lại nợ tôi thêm một lần nữa rồi"

"Anh!!!"

Anh thì thầm nói nhỏ, cô định phản ứng lại, đúng lúc Từ Dung vừa trò chuyện xong cuộc điện thoại, liền chạy đến hai người

"Chúng ta đi trước đi, An Khôi sẽ đến sau!"

"Được"

"Nam Phong, anh cho em đi chung xe được không?"

Giọng nói ngọt ngào vang lên từ Từ Dung, Từ Dung không ngần ngại kêu tên anh... Không ngần ngại...

"Được"

Anh chừng chừ giây lát, gật đầu lên tiếng. Từ Dung mỉm cười dịu dàng, bước lại gần xe của anh. Trái tim của cô bỗng dưng đau nhói, lồng ngực cảm thấy khó chịu vô cùng, cảm xúc lúc này rất khó diễn tả.

"Chị Từ Dung.."

"Sao thế em?"

"Chị ngồi ghế trước đi, em thấy... hơi nhức đầu, muốn ra băng ghế sau nghỉ ngơi một chút"

Cô đưa ra lời đề nghị, ngay lúc này, cô cảm thấy khá choáng ngợp, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì, tâm tư rối loạn. Cô không muốn đối diện với anh, càng không muốn vì cô mà cản trở hai người thân thiết lâu ngày không gặp. Cô nắm chặt gấu áo, bước xuống phía sau, đôi mắt buồn nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài.

Từ Dung vui vẻ không ngừng cười nói với anh, tất cả những cử chỉ hành động cô đều nghe thấy, cô đều hiểu rõ trong lòng Từ Dung dường như có dành tình cảm đặc biệt với anh, nhưng chắc vì lý do nào đó mà đến với An Khôi...

Cả ba người bước xuống một nhà hàng sang trọng, Từ Dung xinh đẹp hơn cô, trưởng thành hơn cô khiến cô có chút ngần ngại. Từ Dung và anh đi trước, cô chỉ chậm rãi từ từ đi một mình... Đứng ở phương diện này, cô cảm thấy hai người rất đẹp đôi, hoàn toàn rất hợp...

"Đi chậm chạp như vậy người khác sẽ nghĩ tôi bạc đãi em"

Anh trầm giọng, quay xuống sau nói với cô, cô nghe thế liền đi nhanh hơn một tí. Ở chỗ đông người sang trọng, tuyệt đối cô sẽ không để mất mặt. Cô bước đến bàn ăn ngồi cạnh anh, phía đối diện anh chính là Từ Dung...

"Hai em cứ gọi món"

"Hôm nay em mời mà, nên hai người cứ việc gọi món, em sẽ ăn giống vậy"

Từ Dung cười cười đẩy menu sang anh, anh liền đưa mắt nhìn cô, ý kêu cô gọi món, nhưng cô lại lắc đầu khiến anh thờ dài, liếc nhìn vào menu.

"Cho tôi ba phần beefsteaks, hai nước ép, và một rượu vang đỏ"

Phục vụ gật đầu, lập tức rời khỏi. Không gian trầm lặng, được Từ Dung khởi động.

"Anh vẫn còn nhớ em thích ăn beefsteak luôn nha"

Anh không trả lời, chỉ im lặng nhìn về hướng khác. Một nhát dao lần nữa lại đâm sâu vào tim cô, thì ra Từ Dung cũng thích món này giống cô. Anh kêu cho Từ Dung nên muốn gọi cho cô luôn mà... cô quay sang anh, nhìn thẳng vào mắt anh lên tiếng, không chút do dự.

"Tôi... em muốn ăn mì spaghetti, em thích món đó"

"Em thích ăn nhất là beefsteak!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Tôi đợi em

Anh nói hoàn toàn đúng, cô thích ăn nhất chính là món đó, nhưng lúc này khi nghe Từ Dung lên tiếng cô cảm thấy mình chỉ là người thừa thãi, thức ăn mà bản thân thích nhất cũng trở nên vô vị. Anh không hề tranh cãi với cô, cũng chẳng hề lớn tiếng ép buộc cô, chỉ nhẹ nhàng nắm chặt lấy bàn tay của cô như một liều thuốc trấn an, người cô như có nguồn điện, làm cô giật thót người. Không gian trầm lặng đến đáng sợ, Từ Dung cũng không hề lên tiếng, điện thoại Từ Dung reo lên, Từ Dung xin phép rời khỏi bàn nghe điện thoại, không khí ngột ngạt càng trở nên căng thẳng, cô hất bàn tay thon dài ảm áp của anh ra, ánh mắt căm phẫn nhìn anh.

"Đừng giả vờ thương hại tôi!"

"Tôi thương hại em?"

"..."

Cô không trả lời, lập tức quay chỗ khác, không muốn đối diện với anh. Rõ ràng dù Tử Dung đã được gả cho người đàn ông khác, vậy mà anh vẫn luôn chăm sóc chọn món mà cô ấy thích nhất...

"Đừng nghĩ lung tung"

"Đừng giả vờ nữa, đi mà lo cho cô ấy, nhưng tôi nhắc cho anh nhớ cô ấy đã có chồng rồi đấy!"

Cô nói một tràng rồi lại bất ngờ khi bản thân lại cư xử như thế, tại sao cô lại tức giận, tại sao trong lòng cô lại rối loạn, lại chứa đầy sự giận dữ... Cô cúi mặt xuống, không hề muốn đối diện với anh nữa. Anh đột nhiên nâng cằm cô lên, ánh mắt anh và cô đối diện nhau, ánh mắt chứa đầy sự thâm tình...

"Em đang ghen với Tử Dung?"

"Không có! Tôi không còn yêu anh việc phải ghen?"

"Em nói lại lần nữa cho tôi nghe"

Cô không chút sợ hãi lên tiếng. Anh chỉ mỉm cười ôn nhu, tay đang kéo đĩa thức ăn mà phục vụ vừa bê lên, hoàn toàn xem như lời cô nói chỉ là đùa giỡn.

"Tôi không còn yêu anh!"

"Em!!!"

Đúng lúc Tử Dung và An Khôi cùng bước vào trong, hai người họ đang rất vui vẻ, anh giữ bình tĩnh, ghé sát vào tai cô nói nhỏ.

"Hư hỏng. Tôi sẽ xử lý em sau!"

An Khôi vừa bước vào liền cười đùa vui vẻ gọi món, quay sang nhìn cô chăm chăm.

"Tiểu Khê, lâu rồi không gặp em, lâu ngày có dịp, hôm nay hai vợ chồng chúng tôi sẽ mời"

An Khôi biết cô vẫn còn có chút hiềm khích với mình chưa được giải quyết rõ ràng, nhưng hôm nay là dịp vui ngày gặp lại mọi người An Khôi muốn nhân dịp này gây được ấn tượng tốt lại. Mỗi lần gặp lại cô An Khôi lại có chút nhớ về hình bóng nhỏ bé của Mẫn Huyền mà áy náy, nhưng hiện tại...An Khôi đã có vợ, An Khôi không muốn mình phạm lỗi với thêm một người con gái nữa... Trước khi làm đám cưới với Tử Dung, An Khôi đã cố tìm kiếm để nói lời xin lỗi với Mẫn Huyền, nhưng vẫn vô ích.

"Đứng, đứng. Buổi trưa này cũng coi như em và anh An Khôi cảm ơn anh bởi chuyến đi tuần trăng mật!"

"Không có gì chỉ là chuyện nhỏ"

Anh đáp lời của Tử Dung, điềm tĩnh cắt miếng thịt trên đĩa, rồi lại đẩy sang cô, cô gượng gạo nhận lấy, trong lòng vô cùng rối bời.

"Ăn đi"

Cô ừm nhẹ một tiếng, đôi tay run rẩy cầm dụng cụ ăn uống lên, lâu lâu lại quay sang nhìn khuôn mặt điềm đạm, ôn nhu nghiêm chỉnh của anh. Tại sao anh lại tốt với cô như thế này...

"Món quà đó là anh bỏ công sức bằng nghề nghiệp chân chính của mình đó!"

"Anh chỉ giỏi dẻo miệng"

"Được được là anh không tốt, đưa đây anh cắt thức ăn giúp em"

Vợ chồng An Khôi trò chuyện vui vẻ. An Khôi quả thật là người đàn ông tốt, nhưng rất tiếc không thuộc về Mẫn Huyền... Cô thờ dài, chậm rãi ăn từng miếng thịt, trong tâm trí bỗng chốc nghĩ đến Mẫn Huyền, phải chi lúc đó Mẫn Huyền đừng bỏ đi không một lời nhắn gửi... Bữa trưa cứ tiếp tục diễn ra, trong vui vẻ cũng tràn ngập nỗi nhớ đến đau lòng, trong dịu dàng cũng vương vấn chút tàn nhẫn...

...

Sau khi ăn uống, Tử Dung đã đưa ra sáng kiến đi shopping, An Khôi dịu dàng chiều chuộng Tử Dung xin nghỉ phép nửa ngày còn lại, bốn người họ cùng đi shopping, sau đó lại dùng bữa tối, khiến cô cả ngày mệt rã rời. Cô vừa về đến nhà, liền muốn trốn tránh vào phòng, không muốn gặp ai nữa. Vừa bước xuống xe liền nghe anh lên tiếng.

"Vào phòng làm việc của tôi, tôi xử lý em!"

"Không!"

"VẬY VÀO PHÒNG CỦA EM ĐI, CHỜ TÔI QUA"

"KHÔNG"

"EM CHỈ ĐƯỢC QUYỀN CHỌN MỘT TRONG HAI"

Anh đưa ra lời đề nghị nào cô cũng đều nói không, đề nghị nào cũng tốt cho anh cả, cô không muốn nghe lời anh, thật sự rất mệt mỏi, cô chỉ muốn nghỉ ngơi một chút mà thôi... Anh đã nhường nhịn cô, đã hạ mình nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng cô vẫn bướng bỉnh không trả lời, vội vàng chạy đi, anh nắm chặt lấy cổ tay của cô lại, khoe môi hơi cong lên.

"TÔI CHỈ MUỐN NÓI CHUYỆN RÕ RÀNG VỚI EM!"

Giọng nói trầm ấm, ôn nhu vang lên trong màn đêm tĩnh mịch khiến cô có chút lay động. Giọng nói dịu dàng ôn nhu khiến cô lại càng thấy đau lòng, cô không kiềm chế được cảm xúc của mình được nữa, vội vàng hắt tay của anh ra bỏ đi. Anh đứng yên, chỉ dõi theo bước chân của cô, trên tay cầm lấy một hộp quà nhỏ.

"TÔI ĐỢI EM Ở PHÒNG"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Dây chuyền xương rồng

Anh bước lên phòng, căn phòng tối không một chút ánh sáng, cô vẫn chưa vào phòng gặp anh, anh thần nhiên đặt một thứ lên bàn, bước vào phòng tắm, anh không bật đèn, chỉ để căn phòng tối hoà cùng tiếng nước chảy róc rách. Nước chảy xuống cơ thể cường tráng của anh, anh nhắm mắt lại, tận hưởng sự thoải mái rửa trôi đi bao mệt mỏi, bao suy nghĩ trong lòng anh... Anh tắm xong, liền quấn một chiếc khăn tắm trên người bước ra, mái tóc còn ướt rơi xuống bờ vai rắn chắc. Anh bật đèn lên, một tay đang vịn chiếc khăn lau tóc, tay còn lại bật laptop lên làm việc. Anh nhũn mảy, có chút sùng sốt, khi cô ngồi trên giường của anh. Cô không bật đèn, chỉ lặng lẽ nhìn về một hướng, ngồi lặng yên chờ anh tắm xong.

"Em...?"

"TÔI ĐẾN THEO YÊU CẦU CỦA ANH, DÙ GÌ THÌ BÂY GIỜ TÔI CŨNG LÀ NGƯỜI CỦA ANH, PHẢI NGHE THEO LỜI ANH!"

Ánh mắt cô hồ hững, giọng nói nhẹ nhàng lắng đọng trong không gian đêm tĩnh mịch. Anh không hề lên tiếng, chỉ bước đến cầm lấy thứ trên bàn đưa cho cô. Thân thể cường tráng của anh đứng đối diện với cô, khiến cô có chút ngần ngại, anh không hề mặc quần áo, trên người cũng chỉ có một cái khăn tắm. Đôi má trắng nõn của cô ửng đỏ cả lên, cả người hơi run lên, lắc đầu không nhận.

"ANH MUỐN NÓI GÌ VỚI TÔI? CÒN ĐÂY LÀ GÌ?"

"TÔI VÀ TỬ DUNG KHÔNG CÓ GÌ, ĐỪNG SUY NGHĨ LUNG TUNG! CÒN ĐÂY LÀ THỨ EM THÍCH"

Cô nhìn kĩ lại, đây chính là sợi dây chuyền, mặt dây chuyền được khắc tinh tế hình cây xương rồng... Lúc đi mua sắm tại khu trung tâm thương mại, vừa nhìn thấy nó, cô liền khựng lại vài giây, nhìn ngắm vẻ đẹp của nó, nhưng lại vội đi nhanh, suốt cả ngày đi cô không hề nói chuyện, cũng chẳng hề tỏ ra thích thú, cứ im lặng chậm rãi bước theo mọi người, cô cũng chẳng yêu cầu mua một món nào cả, chỉ nói không hợp... Nhưng tại sao anh lại mua tặng cô, tại sao lại đối xử tốt với cô như thế? Đôi mắt cô long lanh ngấn lệ, cố không để những giọt nước mắt kia sắp tuôn ra, cố gắng gồng mình kiềm chế cảm xúc vì cảm động. Anh ngồi xuống ghế, chậm rãi lau tóc của mình, đôi mắt tựa chim ưng sắc bén theo dõi mọi hành động của cô.

"TÔI...KHÔNG NHẬN!"

"NHẬN! TỪ NAY ĐEO NÓ VÀO, KHÔNG ĐƯỢC THÁO RA!"

"TẠI SAO?"

"VÌ EM THÍCH NÓ!"

Bốn chữ đó vang lên từ anh, anh dứt khoát lên tiếng, hành động tuy ép buộc nhưng lại chứa đựng đầy sự dịu dàng ôn nhu trong đó, khiến con tim của cô không chịu đựng được mà rung lên.

"TÔI...VỀ TRƯỚC, NGỦ NGON"

"TỪ BÂY GIỜ CHÚNG NÓ SẼ GIAO CHO EM CHĂM SÓC!"

Anh chỉ tay về phía khung cửa sổ, cô nhìn theo ánh mắt của anh, anh vẫn luôn giữ nó bên người sao... Cô cứ ngỡ anh đã quên nó, chậu hoa của anh cũng

bị anh hắt hủi, nhưng nhìn chúng cô thấy rất tươi tốt, lần đầu cô bước vào căn phòng u ám của anh, không hề xuất hiện chúng, bây giờ lần thứ hai đặt chân đến chúng lại xuất hiện trước mặt cô. Cô nhanh chóng cầm lấy chúng, gặt đầu một cái rồi mang chúng đi.

"Em còn quên một thứ"

"Thứ gì?"

"Dây chuyền. Qua đây tôi đeo cho em?"

Anh ôn nhu dịu dàng cầm lấy dây chuyền đưa trước mặt cô, hai tay của cô đang cầm lấy hai chậu xương rồng, cô không còn tay nào để nhận lấy. Cô đặt một chậu xuống bàn, cầm lấy sợi dây chuyền từ anh, nhanh chóng cho vào cánh tay, cầm lấy chậu xương rồng rồi khỏi. Chỉ cần ở đây thêm một giây nào nữa, cô sợ rất sợ trái tim không thể tự mình làm chủ.

...

Quay trở về phòng, cô ngắm nghía sợi dây chuyền cầm trên tay, quả thật nó rất đẹp, rất bắt mắt, nhưng cô không muốn đeo nó trên cơ thể của mình. Nếu là trước đây, cô sẽ vui vẻ nhận lấy và hạnh phúc, nhưng hiện tại, nó chỉ là một món quà cô khó mà chạm tới, cô lắc đầu cầm lấy cho vào một hộp nhỏ trong hộc tủ.

"Ting!"

Tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, cô bước đến cầm lấy điện thoại, là tin nhắn từ Lâm Phúc. Lâm Phúc muốn gặp cô vào ngày mai, cô chùng chừ một vài giây, nghĩ đến hậu quả ngày hôm trước, thật khiến con người ta đau lòng. Cô tắt màn hình điện thoại, không muốn để tâm đến mọi thứ, chỉ muốn thiếp đi thật sâu, quên đi hết tất cả...

"Á! Đau quá, anh làm em té rồi nè!"

"Tại em đó thôi!"

"Huhu, tất cả tại anh, tại anh hết"

"Anh...anh đừng bỏ em!!! Đừng bỏ... Đừng..."

Cô thiếp đi lúc nào không hay, con mơ ngọt ngào đột nhiên chuyển sang ác mộng đáng sợ, những kí ức hồi nhỏ luôn đeo bám theo cô trong giấc mơ... Mô hôi cô ướt đầm cả trán, cô giật mình ngồi dậy, trời lúc này đã tờ mờ sáng. Cô chạy theo tiềm thức của bản thân đến phòng của anh, cửa không khoá, cô nhanh chóng bước vào. Căn phòng được kéo kín rèm không ánh sáng, u uất, nhiệt độ trong phòng rất lạnh... Cô nhú mồm, cảm điều khiển chỉnh nhiệt độ làm ấm lên một tí, cô tho thẩn nhìn anh đang ngủ trên giường, gương mặt nghiêm nghị đôi mày đôi lúc chau lại nhìn rất trẻ con, cô ngồi bên cạnh ngắm nhìn anh, gương mặt anh thật sự rất đẹp... Nhìn về một môi này chắc có lẽ anh đã khá mệt mỏi. Cô chợt nhớ lại giấc mơ ban nãy, hình như có một điều gì đó khiến cô và anh phải rời xa lúc ấy...có một người đàn ông nắm lấy tay anh kéo đi. Cô trầm tư suy nghĩ, tiếng nói chợt vang lên đánh thức cô, khiến cô giật mình mất trọn tròn.

"Em nhìn tôi đủ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Ngày xương rồng nở hoa

Cô giật thoát người, vội vàng nhìn sang chỗ khác, cô không ngờ anh lại thức giấc nhanh như vậy, có phải cô đã làm anh thức giấc không?

"Tôi xin lỗi...đã làm phá giấc ngủ của anh!"

Cô cúi đầu, ngượng ngịu xin lỗi anh, anh không nói gì chỉ mỉm cười xoa đầu cô, anh đột ngột đứng dậy, rót một ly nước uống một ngụm, trở về bàn làm việc của mình. Cô ngồi yên lặng, dõi theo bóng dáng làm việc của anh, anh không ngủ sao? Cô thấy laptop của anh chưa tắt, hình như anh chỉ vừa nghỉ mất một tí...

"Em về ngủ đi. Nếu em muốn cảm giác an toàn, cứ ngủ ở đây."

Giọng nói anh trầm ấm vang lên, đánh thức tất thảy dây thần kinh của cô, anh hoàn toàn nắm bắt được tất cả suy nghĩ của cô, không những thế còn bắt được cả tâm trạng của cô. Đôi mắt chim ưng của anh nhìn chăm chăm vào cô muốn nói cô hãy nghỉ ngơi, cô chỉ lắc đầu nhẹ, đứng lên định bước ra khỏi phòng, đôi chân trần của cô chợt khựng lại, cô quay sang nhìn anh.

"Anh thức cả đêm như vậy không tốt... Thật sự không tốt"

Cô ngược sang nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn sang anh, lo lắng lên tiếng. Cô cảm thấy rất lo lắng đến sức khoẻ của anh, trước đây cô không hề biết anh vất vả như thế... Nhìn anh thế này, nhất định không thể là một giáo viên? Một lúc lâu sau, anh lên tiếng trả lời cô, chỉ với một từ ngắn gọn.

"Ừ"

"Anh không đơn giản là một giáo viên phải không?"

"Ừ!"

Lại là một từ "ừ" vô vị, cô nhắm mắt hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế sự ức chế của mình.

"Anh luôn lừa dối tôi!"

"Về nghỉ ngơi"

Lần trả lời này là câu trả lời mới, nhưng cũng chẳng khác gì câu trả lời nhảm tâm lúc nãy... Cô cắn cắn môi, vội vàng quay lưng bỏ đi, lại nghe tiếng anh vang lên, cô càng tức tối bỏ đi khỏi căn phòng quái quỷ này.

"Những thứ của em đều thuộc về tôi, đừng lại hại nó nếu chưa có sự cho phép của tôi!"

...

Cô trở về phòng của mình, khó khăn cách mấy cũng không thể ngủ lại được, trong lòng tức giận khó chịu vô cùng. Phải chi cô không vô thức đi vào phòng anh, thì không phải ủy khuất như thế này...

Cô bước đến bệ cửa sổ, nơi cặp xương rồng đang ở cạnh nhau ngày ngày khoe sắc, cô nhẹ nhàng tưới phun sương lên chậu xương rồng của cô, còn chậu của anh cô liếc nhìn nó rồi đặt bình phun xuống bệ, không thêm để ý chăm sóc đến nó, nhưng nhìn nó, cô lại như cảm thấy nó rất tội nghiệp liền cảm lên tưới cho nó. Chờ đến lúc trời sáng là quãng thời gian khá lâu chẳng có gì làm, cô liền nghịch điện thoại, chế độ máy bay được mở, vội vàng tin nhắn của Lâm Phúc hiện lên khiến cô có cảm giác áy náy. Lâm Phúc lo lắng cho cô khi cô không trả lời tin nhắn, không gọi được điện thoại, cô hít một hơi thật sâu, giúp bản thân tỉnh táo hơn, nhắn với Lâm Phúc một tin nhắn phản hồi để Lâm Phúc không lo lắng. Trời lúc này cũng đã sáng dần cũng đã được năm giờ, thời khắc này luôn khiến cô buồn ngủ, cô lác đầu, dụi mắt, đặt điện thoại cạnh chậu xương rồng, chậm rãi bước xuống bếp pha một tách cà phê để tỉnh táo hơn. Cô vừa rời khỏi phòng, quên lãng việc đóng cửa, anh đứng trước cửa phòng, nhìn không thấy ai, phong thái thư thả, cầm một cuốn sách đặt gần chậu xương rồng của cô, định rời khỏi, tiếng chuông điện thoại vô thức rung nhẹ lên, kêu ting một tiếng. Điện thoại hiện tin nhắn ở ngoài màn hình, căn phòng hơi tối loá lên một chút ánh sáng nhỏ nhoi, anh nhú mày liếc sang đồng tin nhắn hiện thị, đọc trọn vẹn tin nhắn trong đó. Câu từ tuy ngắn nhưng lại chứa đầy sự quan tâm lo lắng cho cô. Anh không hề cầm điện thoại, không chạm vào nó, chỉ lặng lẽ bỏ đi.

"Á! Đau quá!"

Cô hét toáng lên khi bị một vật cứng rắn đụng vào người, những giọt cà phê không may bắn lên mặt và áo sơ mi của anh, trí não cô nhanh chóng nhận thức được chuyện đang xảy ra, vội vàng cúi mặt xuống.

"Tôi xin lỗi... Đã làm bẩn áo của anh!"

"Không sao"

"Nhưng.. Anh đến phòng tôi làm gì?"

Cô chột thức mắc, rụt rè lên tiếng, tránh né ánh mắt dò xét từ anh. Khoảng cách hai người rất gần với nhau, mùi hương bạc hà của anh lan toả hoà quyện cùng mùi hương của cốc cà phê trên tay cô, hơi thở của anh khá đều... Anh đột nhiên cúi xuống, những ngón tay thon dài của anh chậm rãi lướt trên đôi gò má xinh đẹp trắng nõn nà của cô, lau sạch những giọt cà phê, nhịp thở của anh đều đặn, còn cô như bản loạn cả lên... Giọng nói trầm ấm của anh vang lên, đánh thức sự bình tĩnh của cô.

"Lần sau, nếu muốn đi ra ngoài hãy nói tôi một tiếng!"

Đáp lại câu trả lời không hề liên quan từ câu hỏi của cô, anh vừa dứt lời liền bỏ đi, không chờ một câu trả lời từ cô, để lại cô đứng lặng ở đó, từ khi xảy ra mâu thuẫn giữa hai gia đình, anh luôn xưng hô xa lạ với cô, hoàn toàn không hề thân mật như trước khiến cô có chút hụt hẫng. Cô bước vào phòng liền nhìn thấy cuốn sách đặt trên bệ cửa sổ, cô ngắm nhìn cuốn sách thật lâu, lật đọc một vài trang để nắm nội dung, một cuốn sách nói về kỹ năng chăm sóc xương rồng tốt hơn, có cơ hội ra hoa, cô đọc trang đầu lẩm bẩm tên tác phẩm.

"Ngày xương rồng nở hoa chính là ngày chúng ta tìm thấy nhau!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Trốn tránh thất bại

Cô lẩm bẩm dòng chữ ấy, mi tâm khẽ nhắm lại, trời đã sáng, mọi thứ lại bắt đầu theo quy luật, cô bắt đầu sửa soạn đến trường, uống vội ly cà phê đã mau nguội. Trong đầu suy nghĩ bằng quơ câu nói của anh lúc nãy, tại sao anh lại nói thế? Điện thoại lóe lên chút ánh sáng khi cô vô tình chạm vào nó, tin nhắn của Lâm Phúc hiện lên, cô đọc hết tin nhắn, khẽ thờ dài, chắc anh đã đọc được tin nhắn này đúng không? Thắc mắc được giải quyết, nhưng lòng của cô lại trỗi dậy sự hốt hắng, tại sao anh không ngăn cô lại, tại sao lại cho cô đi cùng người khác, có phải anh chưa từng yêu cô không?

"Lục Khê tiểu thư, tiểu thư muốn dùng ở phòng hay xuống nhà ăn?"

"Anh ấy đã đi rồi ạ?"

Bà quản gia không lên tiếng, chỉ cúi mặt buồn buồn gật đầu, chỉ về hướng cửa sổ, cô nhanh chóng đáp lễ ăn trong phòng, đứng bên cửa sổ. Chiếc xe của anh đã bắt đầu lăn bánh, mỗi lần quản gia hỏi cô ăn sáng ở đâu, cô liền hiểu, anh sẽ không ăn sáng cùng cô...

Cô buồn rười, ngồi lên xe tài xế đưa đến trường, trong lòng không ngừng nghĩ lung tung đến hình ảnh của anh vào mờ sáng, cứ chỉ ôn nhu ân cần lau những giọt cà phê vương trên khuôn mặt của cô. Cô cầm điện thoại, lướt lướt từ chỗ danh bạ, sờ vào hai chữ Mẫn Huyền, số điện thoại này đã từ lâu không liên lạc được, nếu như bây giờ có Mẫn Huyền thì hay biết mấy, cô không cần phải khổ sở như thế này...

Cô định bước xuống xe liền thấy chiếc xe quen thuộc của Lâm Phúc, cô nhanh chóng trốn tránh, không muốn gặp người nào nữa, nhất là Lâm Phúc, ngay lúc này!

"Bác ơi, hãy lái xe đến chỗ kia!"

"Vâng, tiểu thư!"

Tài xế nhanh chóng lái xe dừng lại gốc cây đằng kia, cô bước xuống xe, liền nhanh chóng luồn theo đám đông đang đùa giỡn chạy vào trường.

"Lục Khê! Lục Khê"

Giọng nói to của Lâm Phúc vang lên, cô giật thót mình, anh Lâm Phúc đã nhận ra cô sao? Cô không quay đầu lại, lập tức đi nhanh vào trường. Lâm Phúc nhìn thấy vẻ trốn tránh của cô, liền để cô vào trường không chạy đến níu kéo, cầm điện thoại gửi cho cô một tin nhắn rồi lái xe rời khỏi.

Vào lớp, cô đọc tin nhắn của Lâm Phúc, tắt màn hình, cô chỉ biết thờ dài, sự dịu dàng của Lâm Phúc khiến cô càng muốn tránh né, cô hiểu rõ tình cảm Lâm Phúc dành cho cô, nhưng rất tiếc cô không thể đáp lại...

...

"Chuyện của các người đã làm xong chưa?"

"Chưa ạ! Đạo này con bé ấy được tài xế đưa đón rất khó hành động"

Căn phòng tối mịt vang lên tiếng nói, khói thuốc trắng bay bay trên không trung làm điểm nổi bật cho căn phòng tối, ông ấy đang cầm điếu xì gà trên tay, tay còn lại đang nhịp nhịp, gõ gõ trên đùi biểu lộ sự quý phái sang trọng. Ông đặt một xấp tiền trên bàn, bàn tay đeo một chiếc nhẫn khá lớn hình con rắn hổ mang được chạm khắc tinh tế, chiếu sáng trên bàn.

"Đây là số tiền, nếu như làm được trong ngày hôm nay, tôi sẽ thưởng gấp đôi! Cậu muốn gì tôi sẽ thưởng"

"Dạ dạ"

Tên thuộc hạ mừng rỡ, cầm lấy xấp tiền, cúi đầu cảm ơn lia lịa, ông ta đưa tay ra hiệu, hẩn vội cúi người lui ra chỗ khác. Một người phụ nữ chậm rãi uyển chuyển bước ra, trên người dùng loại nước hoa cao cấp, là lời trước mặt ông.

"Lão gia à, người ta đã cố hóa trang thật giống rồi đó nha!"

Bàn tay thô ráp của ông chạm vào khuôn mặt mịn màng xinh đẹp của người đẹp ấy, nở nụ cười bí hiểm cười phá lên, sờ soạng lên khắp người của cô gái kia.

"Khá lắm, ngày hôm nay tôi cho em thứ em muốn!"

"Được a, người ta muốn một chiếc xe mới nhất hiện nay nha"

Ông ta gật đầu, cuồng bạo hôn lên đôi môi của cô ấy một cách nhanh chóng, cô ta thỏa mãn nhu cầu của ông, liền dịu dàng hầu hạ, trong miệng ông khẽ kêu lên tên người con gái khác, khiến ả ta có chút tức giận, nhưng để đạt được tham vọng đành chấp nhận chăm sóc lão già này.

"Ái Du... Ái Du..."

...

Vừa bước ra khỏi trường, cô liền bắt gặp Lâm Phúc, cô gật đầu nhẹ, mỉm cười chào Lâm Phúc, lúc này suy nghĩ cô đã nhận ra trốn tránh không phải là cách tốt nhất!

"Lục Khê, lúc sáng anh gọi em nhưng em lại trốn tránh anh!"

Cả hai vào trong xe, chiếc xe đã lẩn bánh nhưng trong xe chỉ nghe được tiếng thở của cả hai, Lâm Phúc thấy vậy liền bắt đầu trò chuyện.

"Em trốn tránh anh hồi nào cơ? Chắc do em không nghe thấy!"

Cô tìm một lý do biện hộ cho bản thân, hôm nay cô đã dặn bác tài không đến đón để nói rõ mọi chuyện cùng Lâm Phúc. Cô đã sẵn sàng để từ chối mọi thứ nhưng lại không muốn quá thẳng thừng sợ anh Lâm Phúc đau lòng, dù gì anh ấy cũng là anh họ của Mẫn Huyền...

"Ngoài em tên Lục Khê còn có ai khác sao?"

"Sao em biết được, tên của em cũng đâu phải tên hiếm đâu à nha"

Cô trả lời, Lâm Phúc chỉ mỉm cười cốc lên đầu cô một cái nhẹ, Lâm Phúc hoàn toàn biết cô đang nói dối.

"Em thật sự lém lỉnh! Tên em thật sự rất xấu, không ai dám trùng với em"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Kẹo bông gòn

"Xùy! Tên tôi xấu kệ tôi"

Cô trách mắng Lâm Phúc, Lâm Phúc không nói gì, chỉ cười cười, một lúc sau lại quay sang cô lên tiếng.

"Bây giờ em muốn đi đâu?"

"Anh mời mà, đi đâu cũng được!"

Cô đáp lời Lâm Phúc, thực sự cô chẳng muốn mình đi đâu cả, nếu như không phải vì muốn nói chuyện rõ ràng với Lâm Phúc, chắc có lẽ cô chẳng muốn đi đâu cả. Chiếc xe lẩn bánh đến một nhà hàng sang trọng, cô chưa từng hỏi Lâm Phúc làm nghề gì, chỉ nhớ rằng anh du học mới về nước không lâu, nhưng tại sao anh lại giàu có thế này... Lúc nào cũng đưa cô đến những quán ăn sang trọng.

"Anh Lâm Phúc, mình đến chỗ khác được không? Những chỗ sang trọng thế này..."

"Em không cần lo đâu, ngốc thật!"

Cô cau mày nhìn Lâm Phúc, anh ta thật đáng ghét mà. Cô cùng anh Lâm Phúc dùng bữa trưa, Lâm Phúc liền có điện thoại ôn nhu đứng lên nghe, cô ở lại một mình ăn bao nhiêu đồ ăn ngon. Một bàn tay nhỏ nhắn kéo váy của cô, cậu bé chỉ khoảng chừng ba tuổi. Cô sững sờ khi thấy bé vừa kéo vừa mếu.

"Em...em sao vậy?"

"Chị ơi, chị giúp em ra ngoài kia mua kẹo bông gòn đi, em không qua đường được"

Cậu bé chìa ra tờ tiền khá lớn đưa cô, cô sững sờ lần hai, một cậu bé tại sao lại giữ một số tiền lớn thế này.

"Ba mẹ em đâu?"

"Ba mẹ bận tiếp khách rồi ạ!"

Hóa ra là vậy, cô gật đầu thương cảm, ba mẹ dù bận cách mấy cũng nên dành thời gian cho con trẻ chứ? Cô mỉm cười dịu dàng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cậu bé ấy, tiện tay trả lại tờ tiền mệnh giá lớn của cậu bé.

"Chị mua tặng em một cây nhé!"

"Dạ!"

Cậu bé vui sướng reo lên, nắm chặt tay cô kéo đi. Ở một góc khuất của nhà hàng chợt có một người đàn ông cười nhếch môi lên, liền lấy điện thoại áp

lên tai.

...

Trong căn phòng rộng rãi, với gam màu dịu nhẹ, anh ngồi nghiêm nghị trên bàn làm việc, bàn tay cầm tài liệu, ánh mắt khế cau lại một vài cái, có tiếng gõ cửa, anh không gấp tài liệu lại, vẫn thản nhiên đọc, chỉ cất tiếng lạnh lùng.

"Vào đi"

"Anh! Có chuyện rất quan trọng"

"Chuyện gì? Bây giờ đã là giờ nghỉ trưa, cậu không muốn cho tôi nghỉ ngơi tí sao?"

Anh nói với Lâm Đồng, trong câu chứa một chút bông đùa, Lâm Đồng với vẻ mặt hốt hoảng, nghiêm túc, khiến anh nhú mày, gấp tài liệu lại. Lâm Đồng hiểu được ý anh, liền ghé sát tai anh nói nhỏ. Ánh mắt anh liền chuyển từ ôn nhu sang tức giận, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm.

"To gan! Là kẻ nào? Lập tức lấy xe"

Anh ra lệnh cho Lâm Đồng, lập tức đứng dậy bước ra khỏi phòng. Trên đường biết bao nhiêu đèn đỏ, khiến anh có chút nhú mày.

"Chuyện xảy ra lâu chưa?"

"Em không biết, vừa lúc này tiểu thư Lục Khê dặn dò bác tài khởi động để đi với cậu Lâm Phúc, em liền dặn dò đi theo..."

"Tiếp!"

Lâm Đồng có chút ngập ngừng, anh liền ra lệnh cho Lâm Đồng nói tiếp.

"Ông ta bảo có người theo dõi chiếc xe đưa tiểu thư Lục Khê đi ăn trưa! Chiếc xe luôn bám sát xe của Lâm Phúc"

"Họ ăn đã lâu chưa?"

"Dạ khá lâu"

"Tới đó thật nhanh bằng mọi cách!"

Anh ra lệnh cho Lâm Đồng, Lâm Đồng gật đầu làm theo, anh nhìn đồng hồ đeo trên tay mình không khỏi sốt ruột. Ra lệnh cho Lâm Đồng vượt một số đèn đỏ để đến kịp nhà hàng của cô đang dùng bữa trưa. Chiếc xe lao nhanh như vút, tiếng kèn thổi lớn từ bộ phận của cảnh sát giao thông. Chiếc xe của anh phải dừng lại tập vào một chỗ.

"Từ đó không xa em sẽ ở lại giải quyết, anh đến đó trước đi!"

Lâm Đồng quay sang nói với anh, anh gật đầu đưa một ít tiền cho Lâm Đồng.

"Giải quyết ổn thỏa, nếu không cứ liên lạc với tôi!"

Lâm Đồng xuống xe nói chuyện với cảnh sát, tên cảnh sát thấy anh lái xe đi liền không ngừng la ú ớ, Lâm Đồng bước xuống chào nghiêm túc.

"Chào cảnh sát, lúc này tôi là người lái xe vượt đèn, các anh cứ làm việc với tôi."

"nhưng... Tôi cần giam xe!"

Lâm Đồng rút ra không ít tiền đút vào tay tên cảnh sát, cảnh sát lập tức im lặng, mỉm cười mừng rỡ cầm lấy.

"Anh cứ tiếp tục đi đi ạ, không cần làm gì hết"

Tên cảnh sát kính cẩn mời Lâm Đồng đi, Lâm Đồng không nói gì, chỉ gọi điện thoại cho một ai đó.

...

"Chị ơi, em muốn mua ăn cây này"

Cậu bé nhón người chỉ lên cây cao nhất, người bán hàng liền lấy xuống đưa cho cậu bé. Cậu bé thích thú cười vang.

"Em chờ chị một tí nhé!"

Cô quay sang nói với cậu bé, cúi mặt xuống tìm kiếm tiền trong túi xách, cậu bé cầm kẹo bông gòn thích thú nhìn sang bên đường.

"A! Trái bóng đẹp ghê"

"Bé!"

Cô vừa thanh toán tiền xong, liền nhìn thấy cậu bé đã băng qua đường, chiếc xe từ phía kia đang đổ xuống, cô lập tức lao đến.

"Két!"

Chiếc xe lao như tia chớp đến trước mặt của cô, cô xô người cậu bé ra, ngã xuống đất, cô lấy tay che mắt lại theo quán tính, chiếc xe từ từ đến gần.

"Khê/Lục Khê!!!"

Có tiếng ai đó vang lên nhanh như chớp khi từ thần dần đến với cô. Cô cảm thấy một lực mạnh mẽ ầm ập ôm chặt lấy cơ thể của cô...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Em to gan thật

Cảm giác ầm ập bao phủ cơ thể của cô, cô như được thoát khỏi vòng tay của từ thần, cả cơ thể cứng lại, chưa kịp hoàn hồn.

"Lục Khê, em không sao chứ?"

"Không...không sao!"

Cô lấy lại tinh thần sau vài giây, lắp bắp trả lời, Lâm Phúc đang ôm chặt cơ thể cô, trong ánh mắt loé lên những tia sợ hãi như mắt mèo một thứ gì đó. Cảm giác này khiến cô cảm thấy rất quen thuộc, trong kí ức chợt hiện về ngày hôm đó, cũng là một cậu bé khiến cô gặp tai nạn, cũng là một cậu bé được cô cứu thoát khỏi vòng tay từ thần, nhưng chỉ khác bởi một điều...người cứu cô không phải anh.

"Anh sẽ đưa em đến bệnh viện kiểm tra?"

Lâm Phúc hỏi cô khi nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngác của cô, Lâm Phúc xoa xoa hai bàn tay của cô đầy lo lắng. Cô chỉ lắc đầu nhẹ, lập tức đứng dậy.

"Không cần, em không sao"

Lâm Đồng đến, cũng là lúc chứng kiến toàn cảnh mọi thứ, Lâm Đồng chỉ lặng im quan sát vẻ mặt của anh. Một lúc sau lên tiếng nói nhỏ.

"Sếp...có cần em thu xếp tên này không? Hai lần hấn ta đã..."

Anh không lên tiếng, chỉ giơ tay ngăn chặn những lời nói tiếp theo của Lâm Đồng, Lâm Đồng thấy vậy vội im bặt. Anh quan sát hai người họ ân cần với nhau, cùng nhau rời khỏi nơi này, anh hít sâu một hơi, nét mặt vẫn bình tĩnh trầm lặng đi về phía xe của mình.

"Anh..."

"Trở về công ty, còn nữa... điều tra chuyện này, là vô tình hay cố ý? Người theo dõi là ai"

"Dạ!"

Lâm Đồng tuân lệnh, lập tức lái xe, không gian trầm lặng đến đáng sợ, anh lấy ra một ít tài liệu có sẵn trên xe tập trung đọc nó, hoàn toàn không đề cập đến chuyện khác.

...

Mặc dù cô không muốn đến bệnh viện, nhưng Lâm Phúc vẫn nằng nặc lái xe đưa cô đến kiểm tra, may mắn cô chỉ bị trầy xước nhẹ khi bị va chạm dưới mặt đường, nếu không...cô không biết mình bị cản nặng bởi Lâm Phúc như thế nào, không cho cô đến trường chỉ lặng lẽ chăm sóc, cứ giữ cô lại đến tận chiều tối, đưa cô đi ăn uống tắm rửa cũng như xin lỗi cô vì sự sợ hãi đã xảy ra ngoài ý muốn, mặc dù cô đã từ chối rất nhiều lần. Lâm Phúc ân cần dịu dàng lo lắng cho cô, khiến trái tim của cô càng đau nhói, từng kí ức vụn vỡ không ngừng chạy trong dòng suy nghĩ của cô. Chợt, cô bỗng nhớ lại cảm giác và hình ảnh của người đàn ông cứu cô đêm cô đi tìm Mẫn Huyền, dáng vóc đó rất giống... Lâm Phúc, hơn nữa đồng hồ này rất giống.

"Đồng hồ này... anh đeo lâu chưa?"

"Cái này sao? Là một trong bộ sưu tập của anh, em thích không? Anh sẽ tặng..."

"Không cần, em chỉ tiện hỏi thôi..."

Cô rụt rè lên tiếng, bây giờ cô đã khẳng định, người hôm đó chính là Lâm Phúc, vậy chẳng phải cô đã nợ Lâm Phúc hai mạng rồi sao?

"Anh là người cứu em hôm đó?"

Mặc dù đã khẳng định được vài phần, nhưng cô vẫn muốn xác định rõ ràng để trả ơn Lâm Phúc, Lâm Phúc chỉ mỉm cười bí hiểm, quay sang cô trả lời, chiếc xe lăn bánh cũng vừa đến nhà của cô.

"Em nhận ra rồi sao?"

Cô cúi mặt, không trả lời, Lâm Phúc không ép cô trả lời, nhẹ nhàng rướn người tháo dây an toàn của cô ra.

"Đến nơi rồi, em ngủ ngon!"

Cô ngược nhìn căn nhà mà mình đã lớn lên, đã bao lâu cô không được về, căn nhà tối không ánh đèn, lãnh lẽo không một bóng người, cô đứng lặng người nhìn theo xe của Lâm Phúc từ từ rời khỏi, cô hít thở một hơi thật sâu, ngay lúc này cô không hiểu vì sao mình không muốn trở về căn biệt thự kia của anh, cô chỉ muốn một mình, chỉ muốn trở lại cuộc sống như trước... cô tìm kiếm trong túi xách chìa khoá, may mắn chiếc chìa khoá này luôn theo cô... Cô cầm lên, nhìn một vài giây rồi mở khoá. Ánh đèn ô tô một lần nữa lại loé sáng chiếu thẳng vào mắt của cô, theo phản xạ khiến cô nhắm mắt, nhúm mày, vội đưa tay che mặt. Xe đột nhiên dừng lại tại ngay vị trí của cô, động cơ của xe ngừng hẳn, trong màn đêm tĩnh mịch, cô không thấy rõ người đó, nhưng bóng dáng rất quen thuộc, người đó từ từ tiến dần lại cô...

"Không phải là Lâm Đồng đến đón mình chứ?"

Cô lảo nhảo trong miệng, vội quay mặt làm ngơ với người đó, vội vàng mở cửa, chạy vào trong. Người đó không hề chạy đến, chỉ bình thản, chậm rãi đi chuyển, cô nhanh chóng đóng cửa lại, khoá cửa đi vào nhà. Hắn ta đứng trước cửa nhà cô, chỉ lặng lẽ lấy ra trong túi một chiếc chìa khoá y chang cô, mở khoá, cửa được mở ra hắn thân nhiên bước vào.

"Lâm Đồng có chìa khoá nhà?"

Mùi hương bạc hà nhanh chóng xâm nhập chiếm lĩnh không gian của màn đêm tĩnh mịch... Người ấy từ từ đến gần, khuôn mặt quen thuộc hiện ra, cô giật mình, bật miệng.

"Là anh...sao? Sao anh... Lại có chìa khoá của nhà tôi?"

Cô lắp bắp lên tiếng, bây giờ để ý cô mới thấy dáng vóc của Lâm Đồng khá giống anh, nhưng chỉ khác là anh cao hơn Lâm Đồng một ít, màn đêm mờ ảo, cô lại không đeo kính thật khiến cô không thể nhận ra...

"Tại sao trở về nhà mà không nói? Em to gan thật!"

"Tôi... Nhà của tôi! Tôi về là việc của tôi, không phải việc của anh!"

"Được, em giỏi lắm. Ngày mai, chìa khoá sẽ được thay đổi!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Dị dạng

Khoé môi của anh cong lên, cô nhìn anh với ánh mắt sợ hãi, nhà là nhà của cô, anh có quyền gì làm vậy?

"Anh... Tại sao có chìa khoá của tôi?"

"Nhà của em đương nhiên là nhà của tôi rồi!"

Anh vô si lên tiếng, khiến cô tức giận hận không thể tát vào mặt của anh một cái. Anh từ từ tiến dần đến cô, ép sát cô vào tường, hơi thở nóng, dồn dập từ anh đang phả vào khuôn mặt của cô, nhịp tim của cô đập nhanh, cô khó thở, hai tay bấu chặt váy áo, cúi mặt nhìn hướng khác. Bàn tay thon dài nâng cằm cô lên, bóp chặt, không cho phép cô cự tuyệt.

"Anh...anh muốn làm gì? Đứng... Làm vậy!"

Đôi môi cô run rẩy, cô nhắm mắt khi anh đang dần dần áp sát khuôn mặt của mình, đầu anh hơi nghiêng, từ từ cúi người xuống môi chạm nhẹ vào môi cô.

"Đừng..."

Cô sợ hãi lên tiếng, cô yêu anh yêu rất nhiều, nhưng hành động ma mị của anh khiến cô có chút sợ hãi, hai bờ vai của cô run run, cô đưa tay trước ngực, muốn đẩy anh ra.

Điện thoại của anh rung lên, điện thoại anh không để chuông, ở khoảng cách gần, cô mới có thể nghe được. Cô nhướn mày, chỉ tay về phía điện thoại đang reo.

"Mặc kệ nó! Phiên phức."

Anh buông một cô, lấy điện thoại từ trong túi để lên bàn, tiếng rung của điện thoại không ngừng vang lên, sự ma sát từ mặt bàn khiến điện thoại càng rung lên mạnh hơn tạo ra tiếng ồn.

"Anh nên nghe điện thoại, nếu có chuyện gấp..."

Cô chưa kịp nói hết câu, anh đã chặn miệng cô lại, nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, sự mềm mại từ môi chạm môi khiến từng tế bào ngưng lại, cả cơ thể của cô tê cứng, nụ hôn đến bất ngờ khiến cô không kịp kiểm soát... Nụ hôn nhanh chóng lướt nhanh, anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, chậm rãi tiến đến lấy điện thoại.

"..."

Anh không hề lên tiếng, chỉ áp điện thoại lên tai, đợi đối phương lên tiếng. Anh không hề nói một câu nào từ khi nghe điện thoại, trong ánh mắt hiện lên sự giận dữ. Không gian trầm lặng, cô chăm chú quan sát thái độ của anh, lắp bắp lên tiếng.

"Có...chuyện gì sao?"

"Vào ngâm tay vào nước đá, sau đó lấy xà phòng rửa thật sạch!"

Anh ngưng nghe điện thoại, quay sang trả lời với cô, cô khó hiểu nhíu mày nhìn anh, ánh mắt sắc bén dọa nạt cô, cô không hiểu vì sao, tính tình bướng bỉnh lại trôi dạt, cô muốn làm rõ chuyện này.

"Tại sao?"

"Bản rồi!"

Anh kiêu lờ lên tiếng, làm dấu hiệu ra lệnh cho cô đi, cô ưỡn khuỷu bừa bãi mỗi bước đi, trong đầu vô cùng khó hiểu.

"Hửm? Dương tổng dễ nổi nóng thế à? Anh chàng kia chỉ mới nắm tay của Tiểu Khê một chút thôi..."

Tiếng nói An Khê lại xuất hiện, trong lời nói có chút bồn chồn.

"Đem thuốc thoa vết thương cho cô ấy!"

Tiếng nói vừa dứt lời, không đợi An Khê có cơ hội trêu chọc, anh đã cúp máy gấp gáp khiến An Khê tiếc nuối không ngừng chửi rủa.

Cô rửa tay theo lời anh nói, đã rửa qua nước lạnh, cũng thoa xà phòng, nhưng vẫn không hiểu mình tại sao phải làm thế này... Cô rửa tay xong liền bước ra. Anh đã kết thúc cuộc trò chuyện điện thoại với người lạ bên kia. Cô rón rén chậm rãi bước lên lầu, trong lúc anh đang chăm chỉ đọc tài liệu.

"Đứng lại..."

"..."

Cô giật thót mình, như bị bắt quả tang, theo quán tính quay ngược về sau. Anh gấp tài liệu, đáng ngờ thái ngược nhìn cô.

"Qua đây"

Giọng nói ngọt ngào nhẹ nhàng của anh khiến cô có chút bất ngờ, không biết ma xui quỷ khiến gì cô lại bước đến chỗ anh. Ngoan ngoan như một con mèo, cô ngồi xuống cạnh anh, có chút nghi hoặc nhìn anh chăm chăm.

"Đưa tay đây!"

Cô xòe bàn tay ra trước mặt anh, bàn tay còn khá ướt chưa được lau khô bởi sự lười biếng của cô. Anh mỉm cười, những ngón tay dần dần di chuyển lên khuỷu tay. Vết thương trầy xước ngoài da vẫn còn ứng đỏ một ít, có một vài vết bầm trên tay. Loại da của cô khá mỏng chỉ cần va chạm nhẹ dưới đất sẽ bị trầy xước, vết bầm ứng lên rõ rệt trong chốc lát.

"Bị như thế này, sao không nói?"

"Không có việc gì to tát, chuyện đã qua rồi."

Cô thờ phào khi nhìn thấy thái độ ân cần của anh, nhưng tối hôm nay anh rất lạ, dịu dàng ôn nhu như ngọc, không hề lớn tiếng, la mắng ép buộc cô, cũng không hỏi xem cô đi đâu mà bị vậy...

"Tại sao, anh lại biết...tôi bị thương, anh nhìn thấy sao? Vậy lúc đó anh có định cứu tôi không?"

Đôi mắt ngây thơ của cô nhìn đối diện anh, trong tận đáy mắt lóe lên chút hi vọng, chắc chắn là anh đã nhìn thấy cô, nên mới có thể biết được cô bị thương mà lo lắng. Trái tim cô lần nữa lại rung động bởi sự dịu dàng khó cưỡng, nhịp tim đập nhanh mong muốn câu trả lời.

"Không thấy, chỉ đoán thôi"

"Rõ xạo, anh cho người theo dõi tôi thì có?"

Cô thất vọng, cúi đầu lên tiếng lí nhí, làm gì có người nào cao siêu đến mức đoán trúng được như thế này, nếu anh không tận mắt nhìn thấy thì chắc chắn đã không biết rõ như thế, anh cho người theo dõi là đúng rồi...hình như lúc đi ngang trong bệnh viện, cô có gặp An Khôi...

"Em không được chấp vắn tôi"

"Được rồi!"

Cô cúi gầm mặt, trả lời, đứng dậy định bước đi lên lầu, tối hôm nay cô không muốn quay về nơi kia, cô chỉ muốn có ở lại đây mà thôi...

"Từ nay, không được đi với Lâm Phúc nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Có thể yêu người khác sao?

"Tại sao?"

Cô sững sờ, mở tròn xoe mắt nhìn chăm chăm vào anh. Trước đây anh đã dặn dò, cô đi đâu cũng phải nói một tiếng, nhưng trưa nay cô không hề báo, cô cũng chẳng nói lại với quần gia, ngược lại còn bị thương nữa... Có phải anh giận cô rồi không?

"Em phải ngoan ngoãn nghe lời tôi! Không được là không được!"

"Anh thật quá đáng, anh đã ép buộc tôi không gặp ba mẹ, bây giờ lại không cho tôi gặp anh ấy?"

Tiếng nói dứt khoát thoát ra từ anh, giọng nói hơi lớn, đôi mắt màu nâu sẫm ôn nhu lúc này cũng dần chuyển sang giận dữ. Cô cũng không màng bị mắng chửi cố gắng nói lên bức xúc, vừa dứt lời ánh mắt của anh lại khiến cô có chút bất loạn, từ con hồ con hiên ngang xù lông, nhưng hiện tại cô lại có cảm giác sợ hãi, chẳng khác nào mèo mướp.

"Qua đây!"

Cô chậm rãi bước đến gần anh theo quán tính, những bước đi có chút chùng, anh đột nhiên đứng dậy, vịn chặt lấy hai bờ vai trắng nõn nà của cô, sức lực của anh dồn hết vào bờ vai của cô khiến cô có chút đau, khẽ nhủ mảy, càng chống cự cự người, anh lại càng giữ chặt hơn.

"Khê, Nhìn thẳng vào mắt tôi!"

Cô không dám nhìn, nhất là ngay lúc này, cô sợ phải đối diện với anh, cô cắn cắn môi, anh lại càng bóp chặt hai bả vai của cô, hỏi thúc cô tập trung nhìn thẳng vào mắt anh.

"Em yêu cậu ta?"

"Tôi..."

Cô ấp úng không trả lời, cô không biết phải trả lời thế nào, trái tim cô làm sao có thể chứa người khác... Cô không lên tiếng chỉ quay mặt nhìn chỗ khác, gờ hai bàn tay sắt chắc của anh ra.

"Nói!"

"..."

Không hiểu vì sao, cô lại không muốn trả lời câu hỏi này, mặc dù cô chưa hề có tình cảm với Lâm Phúc, Lâm Phúc đối với cô rất tốt, nhưng cô chỉ dành lại cho Lâm Phúc tình cảm của đứa em gái dành cho anh trai mà thôi. Đối với cô anh Mẫn Huyền cũng là anh của cô. Anh càng lúc giận dữ hơn khi cô không trả lời câu hỏi của anh.

"Em nói đi, nếu không..."

"Được, tôi đã yêu anh ấy"

Hai bàn tay của anh buông lỏng, anh lập tức bỏ đi, để lại cô một mình đứng lặng ở đó, đôi mắt cô long lanh ngấn lệ, cô dõi theo bóng dáng cao cao của anh, ngửi mùi hương bạc hà còn chút vương vấn của anh còn lưu lại, đôi môi nhỏ nhắn của cô khẽ mấp máy.

"Yêu anh rồi tôi còn có thể yêu người khác sao?"

...

Từ Dung bước ra từ phòng tắm, mái tóc dài vẫn chưa được lau khô, hai bàn tay thon thả của Từ Dung đang cầm tấm khăn lau tóc, nhìn thấy An Khôi vui vẻ nói chuyện điện thoại, thật khiến Từ Dung có chút tò mò.

"Anh nói chuyện với ai mà có vẻ hứng thú vậy?"

"Nam Phong"

Hai từ ấy được thốt lên từ An Khôi khiến Từ Dung có chút rung động, Từ Dung ngưng lau tóc, nhẹ nhàng thả lỏng khăn rơi xuống gra giường. An Khôi nhìn thấy thái độ của Từ Dung không khỏi đau lòng, từ sau khi cử hành hôn lễ, hai người đã là vợ chồng của nhau, lúc đầu Từ Dung có chút lạnh nhạt, chưa chấp nhận được An Khôi, nhưng hiện tại đã dần thay đổi hơn, nhưng điều khiến An Khôi lo lắng nhất chính là Từ Dung còn rung động bởi người ấy...

"Qua đây, anh sấy tóc giúp em!"

"Được..."

Từ Dung giật mình đáp nhẹ, An Khôi tích cực lấy máy sấy tóc, nâng niu những sợi tóc mềm mại thơm ngát của Từ Dung. Cả hai dường như không lên tiếng, chỉ còn lại sự ồn ào từ máy sấy mà thôi. An Khôi mỉm cười, tắt máy, lên tiếng.

"Dù là ai đi nữa, người khiến anh hứng thú nói chuyện vẫn chỉ có mình em!"

"Đéo mồm!"

Từ Dung bị thái độ của An Khôi làm cho bật cười, cả hai cùng nhau nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Suốt cả thời gian qua, ngày hôm nay chính là ngày cả hai thoải mái cười nhiều như vậy... Có lẽ thời gian đã giúp Từ Dung chấp nhận cuộc hôn nhân này, Từ Dung dù chưa thật sự chấp nhận, nhưng ít ra cũng là khởi đầu tốt của cả hai.

...

Anh đi khỏi nhà của cô, lập tức phóng xe đi ngay khỏi nơi đó, trong lòng anh có một sự khó chịu, thất vọng trời dậy, ngay lúc anh gấp gấp tìm gặp cô, hai lần muốn bảo vệ cô thoát khỏi nguy hiểm điều bị chậm trễ, cô không hề hiểu, ngược lại càng vì người đàn ông khác chống đối anh, anh nhắm mắt lại dùng xe tại một góc khuất tối, anh tìm kiếm điện thoại bấm danh bạ quen thuộc.

"Lâm Đồng, đưa quản gia đến chăm sóc cô ấy"

"Dạ, Cậu An Khôi đã cho người chuyển thuốc đến..."

"Đưa quản gia"

"Dạ, anh còn gì dặn dò?"

Lâm Đồng vâng lệnh nghe theo, lo lắng hỏi thêm để hoàn thành mọi việc.

"Ngày mai, đổi ổ khoá"

Anh vừa dứt lời, liền nhanh chóng cúp máy, Lâm Đồng thở dài, nhìn đồng hồ, nhanh chóng lái xe rời đi. Anh nhìn xung quanh ra ngoài cửa kính ô tô, bên ngoài bầu trời không sao, người đã vắng lại, chỗ này hình như khá quen thuộc, là công viên gần nhà cô, nơi này cô rất thường hay đến...

Anh bước xuống xe, thư thái dạo mát xung quanh, nhìn ngắm khung cảnh đã lâu không gặp. Hình bóng khá cao lớn đang hiện dưới mặt đất do ánh đèn chiếu vào, anh nhíu mày, không cần quay lại cũng đoán được là ai.

"Về đi, tôi sẽ đến gặp lão gia!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Em đừng mong thoát khỏi tôi!

Anh bước vào căn biệt thự sang trọng tối tăm trong màn đêm tĩnh mịch. Bóng dáng cao lớn của anh hiện ngang bước vào, thuộc hạ đều nhanh chóng cúi đầu chào.

"Con về rồi à?"

Anh không trả lời, chỉ gạt đầu nhẹ như một lời chào, cũng như câu trả lời dành cho ông ta. Ông ta đang hút điếu xì gà, tay còn lại đang gõ gõ mặt bàn, đáng vẻ đầy thư thái.

"Con ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn nói với con"

Ông lên tiếng trầm lặng nhỏ nhẹ, ra lệnh cho thuộc hạ nhanh chóng bưng trà. Mùi trà hảo hạng thơm phức toả ngát cả căn phòng, anh gạt đầu cảm ơn, tiện thể uống một ít thể hiện lịch sự.

"Ta nuôi con lớn khôn, giúp con mọi việc, bây giờ họ đã bị chúng ta tóm được, con định thể hiện lòng nhân ái sao?"

Khẩu khí của ông ta tuy có hơi tức giận, nhưng lại nhanh chóng dè nén.

"Không, chỉ là con thấy chưa đến lúc!"

"Đến khi nào mới là lúc? Nếu như con thấy không đủ can đảm làm hại người nhà của con bé đó... Ta sẽ giúp con!"

Ông vươn người, đặt bàn tay thô ráp của mình lên tay anh như truyền lòng tin. Anh chỉ mỉm cười, khoé môi khẽ cong lên.

"Đã phiền lòng cha nuôi rồi. Chuyện của con người đừng bận tâm!"

Anh rút tay ra, định đứng dậy rời khỏi, nhưng lại nghe tiếng ông ta vang lên chứa đầy sự tức giận.

"Lớn rồi đúng không? Bây giờ còn muốn ra lệnh cho lão già này à?"

"Xin lỗi, đừng đụng vào cô ấy!"

Mặc kệ lời nói giận dữ của ông, anh chỉ nói một câu ngắn gọn, bỏ đi ngay lập tức. Ông không hề ra lệnh kêu người ngăn chặn, tay nắm chặt thành nắm đấm, đập xuống mặt bàn.

"Nhải ranh!"

...

Cô ôm đầu gối trên ghế sofa, mái tóc dài xoăn xoả xuống dài đến chấm gối, quần áo vẫn chưa thay, ánh mắt mơ hồ nhìn về cửa ra vào, sự tức giận và ra đi của anh khiến cô khá sợ hãi... Cô không biết mình có làm đúng không, nhưng cô rất sợ anh giận...

"Ting tong"

Tiếng chuông cửa vang lên, như nguồn động lực nhập vào người cô, cô đứng bật dậy mở cửa, đôi mắt thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt.

"Tiểu thư, cô vẫn chưa thay quần áo?"

Quản gia lên tiếng hỏi, cô chỉ lễ phép gạt đầu, tay cầm giúp bà quản gia ít đồ bước vào, chậm rãi lê bước như không có sức sống.

"Tiểu thư, cô nhanh chóng thay đồ đi, tôi bôi thuốc cho cô?"

"Không cần đâu..."

Bà quản gia nhìn thấy dáng vẻ của cô khá bất ngờ, có phải lúc gặp tai nạn đã bị ảnh hưởng đến tâm lý không? Bà quản gia soạn đồ ăn tối ra bàn, nhanh chóng chạy đến kiểm tra cô.

"Tiểu thư, cô mau thay đồ đi, tôi giúp cô bôi thuốc, cô còn phải ăn món cháo này nữa..."

Bà quản gia hồi thức cô, nắm lấy hai vai của cô đẩy lên lầu. Cô liếc nhìn tô cháo trên bàn, món ăn cô ghét nhất tại sao đến tối mà còn phải gặp?

"Con... Không ăn đâu. Món đó tệ lắm!"

Cô lắc đầu liên tục, không bước lên lầu, bà quản gia thở dài, làm sao không ăn được, buổi tối nên ăn món cháo để dễ tiêu hoá, huống hồ cô được anh giao cho bà, cô có mệnh hệ gì sao bà có thể gánh vác nổi.

"Tiểu thư Lục Khê, cứ tắm rửa trước đã... Còn nữa, không được dùng nước lạnh để tắm sẽ cảm lạnh, cậu chủ sẽ mắng cô"

Bà quản gia sắp xếp lại đồ đạc cho ngăn nắp, miệng luyên huyên lên tiếng dặn dò khiến cô nhức hết cả đầu.

"Con không quen dùng nước ấm...mặc kệ anh ta đi!"

"Cậu chủ nói, nếu tiểu thư không nghe lời... Dạ, chào cậu, cậu vừa mới về...!"

Cô vừa nghe đến hai từ ấy liền gật đầu liên tục nhanh chóng chạy đi không cần biết anh đã bước vào hay chưa. Bóng dáng của cô đã khuất từ xa, bà quản gia bùm miệng cười tùm tùm vì đã lừa được cô.

"Xem ra tiểu thư lại sợ đến vậy? Vậy mà cứ tỏ vẻ kiên cường"

...

Căn phòng quen thuộc của cô tràn ngập gấu bông, lâu ngày không quay về mọi thứ vẫn thế, chỉ có điều đã đông bụi mà thôi. Bà quản gia tận tình lau dọn sạch sẽ, tí mĩ bôi thuốc cho cô, giúp cô nhanh chóng được chìm vào giấc ngủ sau một bữa ăn no nê.

"Cạch!"

Tiếng cửa phòng được mở ra, bóng dáng cao ráo của anh bước vào, anh ngồi cạnh bên cô, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô gọn trong tay của mình. Gió từ cửa sổ thoảng vào khiến cho không gian se se lạnh, tấm rèm cửa không ngừng bay phấp phới.

"Rầm!"

Tiếng sấm sét vang lên, khiến người cô giật thót lên, cô nắm chặt lấy bàn tay của anh, mồ hôi không ngừng đổ xuống.

"Máu...sợ quá..."

"Máu... Con sợ lắm!"

Đôi môi nhỏ nhắn của cô không ngừng lắp bắp, anh áp tay lên trán của cô, nhiệt độ không hề tăng, trời sắp đổ mưa, anh gỡ bàn tay nhỏ bé của cô ra vội vàng đứng dậy đến bên cửa sổ.

"Đừng đi, được không?"

Cô giựt mạnh tay anh lại, đôi mắt nhắm chặt, chân mày khẽ nhíu lại biểu hiện sự lo lắng.

"Đừng bỏ... Đừng bỏ tiểu Khê!"

Cô nắm chặt lấy tay anh, không cho phép anh rời khỏi. Đôi mắt anh trầm tĩnh nhìn cô, trong lòng có chút lo lắng, anh nắm chặt lấy bàn tay cô, chậm rãi cúi người xuống, thì thầm bên tai của cô.

"Đừng sợ, tôi sẽ không bỏ em... Em cũng đừng mong thoát khỏi tôi"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Điều tra

Suốt cả đêm, cô cứ gập ác mộng, nắm chặt lấy tay anh, không cho phép rời khỏi cô. Anh định bước đi, cô lại giật mình ghì chặt bàn tay anh lại, khiến anh không đành lòng mà ở lại với cô suốt cả đêm. Đến mờ sáng, cô mới ngủ sâu giấc, ác mộng đã qua, bàn tay của cô cũng nói lỏng ra hơn, anh nhẹ nhàng chậm rãi gỡ bàn tay nhỏ nhắn của cô ra, đặt nhẹ nhàng xuống giường. Anh đứng dậy, xoa xoa vùng thái dương, cả người khá mỏi khi cả đêm chỉ giữ nguyên một tư thế. Anh bước xuống nhà, đến gần bàn rót một ly nước. Bà quản gia đang lom khom dọn dẹp, lau bàn ghế, vừa ngược lên liền giật thót mình, miệng lắp bắp.

"Cậu chủ...cậu dậy sớm vậy sao?"

Bà lấp ba lấp bắp lên tiếng, bà đã lớn tuổi, huống hồ đã có thói quen từ dưới vùng nông thôn lên đây, đã quen chân lấm tay bùn, thức dậy lạng lạng là chuyện đương nhiên. Nhưng cậu trai trẻ này lại dậy sớm thật khiến bà khá bất ngờ, trước giờ khi bà đến làm quản gia, cũng ít gặp anh, nên không hiểu rõ anh. Anh không trả lời câu hỏi của bà chỉ chậm rãi uống hết ly nước trên tay, nhẹ nhàng đặt ly nước xuống bàn, kính cẩn mời bà quản gia ngồi xuống.

"Khê hay gặp ác mộng?"

"Dạ, trước đây thì vậy, nhưng dạo này thì đã đỡ hơn trước"

Anh gật đầu, trầm tư suy nghĩ, tại sao cô luôn gặp ác mộng? Lúc trước đã giảm dần nhưng sao khi về nhà này lại gặp ác mộng?

"Cậu chủ có muốn ăn sáng không ạ?"

Bà quản gia đánh thức suy nghĩ của anh, bà đang chuẩn bị nấu bữa sáng.

"Không cần, bà cứ chuẩn bị cho Khê."

Anh nói xong liền nhanh chóng rời khỏi nhà, trời đã sáng dần, cô đột ngột giật mình thức dậy, căn phòng trống chỉ còn lại mình cô, hơi ẩm này vẫn còn lưu lại, cô có cảm giác suốt cả đêm qua anh vẫn luôn ở bên cô, nhưng chắc chỉ là mơ mà thôi, cô còn nhớ rất rõ chính cô đã chọc giận anh, đã nói là những lời đó, khiến anh bỏ đi... Cô lắc đầu xoa xoa vùng mắt, làm vệ sinh cá nhân. Cô rón rén xuống nhà, mùi thơm của thức ăn dậy mùi bay xộc vào khứu giác, đêm qua ăn cháo dễ tiêu hoá, bây giờ bụng cô đã đói meo.

"Bà ơi, thơm quá!"

Tiếng nói của cô lãnh lớt vang lên, hoàn toàn tỉnh táo, không mơ màng, lại khiến bà quản gia giật mình. Thường ngày báo thức có kêu đến nổ tung, bà có kì kèo đến bao nhiêu cô vẫn còn ngáy ngủ, nhưng hôm nay lại đột ngột dậy sớm thật khiến bà bất ngờ.

"Tiểu thư, cô dậy sớm vậy?"

"Con giật mình thức giấc, cũng may trời đã sáng, nếu không rất khó ngủ!"

Cô mỉm cười, trả lời với bà quản gia, kéo ghế ngồi sẵn sàng chờ bữa sáng.

"Hôm qua chỉ có con với bà, bà có sợ ma không đó? Hai người phụ nữ yếu đuối như chúng ta..."

Cô nghịch ngợm chọc bà, chắc chắn ở nhà xa lạ bà quản gia sẽ sợ không ngủ được đây.

"Bà có gì phải sợ chứ nhỉ? Thật ra...hôm qua có đàn ông trong nhà."

"Ai vậy? Tại sao tên đó dám vào nhà của con? "

Cô hoảng hốt lên tiếng, tìm kiếm xung quanh, nhưng lại không hề thấy kẻ lạ mặt nào, vốn kĩ tính và háo thắng cô lập tức đứng dậy chạy lên lầu tìm kiếm khắp nơi, nhưng đáp lại chỉ là sự thất vọng, hoàn toàn không có ai, nhưng đồ đạc quý giá cũng còn nguyên vẹn, không hề tổn thất, cô thờ phào, bực bội bước xuống phòng bếp, rót một cốc nước uống. Bà quản gia giả vờ sợ hãi, khiến cô có chút nghi hoặc, người không thấy, không ở đây đã biến mất... Chẳng lẽ là ma...

"Người bà nói là ma sao?"

Cô sợ hãi lên tiếng, trời ơi! Sống tận đến bây giờ cô vẫn không hề thấy ma trong nhà cô, chẳng lẽ bỏ lâu quá đã biến thành nhà hoang rồi sao? Bà quản gia đột nhiên mỉm cười, bước đến gần cô, kéo cô về phía bàn ăn, bẻ thức ăn thơm phức đã được hâm nóng đặt xuống bàn.

"Ngốc! Con mau ăn đi cô bé!"

Bà quản gia cốc đầu cô một cái, cô nhăn mặt khó hiểu, chậm rãi ăn từng miếng, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

"Thực ra... Cậu chủ đã ở lại vào đêm qua!"

...

Anh cầm lấy lọ thuốc trên tay, đây là lọ thuốc mà anh vừa nhìn thấy ở trên bàn của cô, lọ thuốc nhìn sơ không có gì đặc biệt, không hề dán nhãn mác.

"Dương tổng, anh có gì cần gọi em?"

"Điều tra tới đâu rồi?"

Anh đặt lọ thuốc xuống bàn, đưa sấp tài liệu trước mặt Lâm Đồng, Lâm Đồng kính cẩn thu thập hồ sơ đưa giao anh.

"Thực sự ngày hôm đó có người nhúng tay vào, kẻ đó chính là..."

"Quả nhiên suy đoán không sai! Truyền lời đến với ông ta, đừng cố giấu giếm, tránh xa cô ấy ra!"

Anh tức giận lên tiếng, lúc trước anh đã nghi ngờ, nhưng anh không hề xác định vì tránh làm những chuyện ngu xuẩn, nhưng giờ chứng cứ đã rõ ràng thật khiến anh thất vọng. Anh cảm lợ thuốc, ánh mắt như muốn nói với Lâm Đồng điều gì đó, Lâm Đồng lập tức nhận lấy rồi khỏi.

"Em sẽ nhanh chóng điều tra!"

"Tốt, càng ngày càng hiểu ý tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Ngo ngác

Suốt cả dọc đường đi cô dường như thấy có người nào đó vẫn chăm chăm theo dõi mình, bác tài xế vẫn thản nhiên lái xe không hề để ý, chắc có lẽ là do cảm giác? Cô hít thở thật sâu, không cho mình nghĩ lung tung, cô cầm điện thoại chơi một vài trò chơi yêu thích để giải trí, xe đã lăn bánh tại trường, cô nhanh chóng thu xếp bước xuống xe.

"Tiểu thư, từ nay về sau tôi sẽ không để cô tự ý đi bên ngoài nữa ạ!"

Bác tài xế đột ngột lên tiếng, cô giật mình, đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm về phía của bác tài xế, bác vẫn ôn nhu và làm đúng trách nhiệm, chắc chắn anh đã căn dặn bác tài xế làm vậy. Cô gạt đầu với bác, không hề làm khó, chỉ lặng lẽ bước vào trường.

"A!"

Bác tài xế đi khỏi khi nhìn thấy cô đã bước vào cổng an toàn, một tên lạ mặt nào đó đã bá vào vai cô thật mạnh, khiến cô bất ngờ loạng choạng kêu lên theo quán tính, tên đó vẫn thản nhiên bước đi, khuôn mặt không hề thay đổi sắc thái.

"Tên này thật không có mắt!"

Cô bực bội bước vào, ngày hôm nay thật xui xẻo.

...

"Đã cho người hành động?"

Giọng nói của ông vang lên, bên cạnh là kẻ hầu người hạ đang châm trà, đưa tận tay ông. Ông thư thái cầm tách trà, loại trà đặc tiền hảo hạng được cho vào với loại sứ đặc giá, ông chậm rãi thưởng thức, những ngón tay thô ráp sờ vào hoa văn của tách trà.

"Dạ, em đã cho người làm chuyện theo ý của lão gia! Chỉ có điều... Cậu Nam Phong... Sẽ không tha cho chúng em!"

Tên thuộc hạ nói nhỏ dần, giọng nói run rẩy có chút lo lắng. Ông cười lớn, phá tan bầu không khí trầm lắng, đặt mạnh tách trà xuống bàn khiến tiếng va chạm lớn vang lên.

"Người là thuộc hạ của ta, thì không phải sợ nó!"

"Nhưng..."

Tiếng nói im bặt khi bắt gặp ánh mắt sắc bén hung dữ của ông, tên thuộc hạ biết sai cúi gập người xuống, hẳn ta vốn là thuộc hạ của anh, nhưng lại vì tiền của ông đành nghe theo lệnh. Từ trên xuống dưới đều được căn dặn, không được làm việc có hại liên quan đến cô, nhưng lão gia lại luôn muốn hại cô ấy...

"Tên nhãi ranh đấy còn trẻ tuổi, chưa đầu lại ta nổi đâu, ha ha!"

Tiếng cười của ông lại vang lên, đám thuộc hạ xu nịnh cười theo, không gian rộng rãi của căn phòng tràn ngập những tiếng cười đầy nham hiểm...

...

Tối,

Cả ngày hôm nay cô được nghỉ chiều, cô liền đòi bác tài xế cho về nhà của chính ba mẹ mình. Bác tài xế không chấp thuận, khiến cô nản nĩ mãi mới được, người tính không bằng trời tính, chìa khoá của cô không mở được cửa của chính căn nhà mình... Cô buồn bực nhiều hơn thất vọng, anh đã hành động nhưng điều đã nói, lời nói của anh thật đáng sợ. Cô buồn bã nghe theo lời bác tài xế về lại căn biệt thự kia, mọi thứ lại trở về theo quỹ đạo cũ, cô ngủ cả buổi mới dậy, bầu trời đã tối sẫm, cả người ê nhức, đầu choáng váng. Bàn chân trần nhỏ bé của cô bước xuống giường, liền bị bóng dáng cao lớn kia làm cho giật cả mình.

"Này... Anh làm gì ở trong phòng tôi?"

"Kiểm tra những thứ cần thiết!"

Đôi mắt chim ưng của anh vẫn không rời mắt khỏi bàn học của cô, tay đang chậm rãi lật từng trang, phong thái vô cùng uy nghiêm, tuấn tú. Cô bước đến gần anh hơn, liếc nhìn xem anh đang xem vở gì, trong lòng có chút hồi hộp...

"Đây chuyện tại sao không đeo?"

"Đây chuyện nào? Chẳng phải đang đeo đây sao?"

Cô thuận miệng trả lời, liền bắt gặp ánh nhìn sắc bén lướt trên người của cô. Cô còn cảm dây chuyền đeo trên cổ giờ lên trước mắt kiểm chứng, ánh mắt mơ màng, giọng nói còn ngáy ngủ.

Anh giờ lên một vật trước mặt cô, chiếu sáng vào mắt của cô. Cô phát giác, lập tức nheo mi cười dịu dàng.

"Tại sao?"

"Ồ... Tại nó đẹp quá không nỡ đeo thôi!"

Cô tìm một lí do để đáp trả, trong lời nói có chút lúng túng, miệng luôn cười ngây ngô, anh hít một hơi thật sâu, liếc cô một cái, đứng dậy, cô giật mình theo quán tính lui về phía sau một bước.

"Anh...đừng tức giận, đừng làm bậy..."

"Đương nhiên phải giận rồi, và chuyện tôi sắp làm sẽ..."

"Đừng mà... Anh định làm gì tôi"

Cô bịt hai tai lại, lắc đầu lia lịa, anh càng tiến lại gần người của cô hơn, cô càng thụt lùi về sau, đứng phải cạnh giường kêu á một tiếng than đau, ngồi xuống giường xoa xoa chân. Anh nhóm người lên gần cô, áp sát vào tai của cô, toàn thân như được truyền nhiệt điện, cô rung mình một cái.

"Ăn..."

Giọng nói nhẹ nhàng, ôn nhu tựa gió truyền vào tai của cô, cô còn chưa nhận thức được, đã thấy được khoe môi của anh cong lên, vội vàng ra khỏi cửa phòng.

"Cái tên này!"

Anh rời khỏi phòng, mọi giác quan và thần kinh của cô được tái tạo lại, cô đã biết cái tên này đã trêu mình liên ỷ khuất, chạy xuống nhà. Chỉ là mớ dùng cơm có cần dùng nhiều chiêu trò đến thế không?

Cô bước xuống nhà, liền nhìn thấy anh đang ung dung từ tốn cầm bộ đồ dùng thức ăn, anh nhướn mày, ra lệnh cho cô ngồi xuống.

"Ngơ ngác, ăn xong nhanh đi, chúng ta sẽ cùng học bài!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Núi bài tập

Cô ăn xong, liền đứng dậy thu dọn chén đĩa giúp bà quản gia, bà đã lắc đầu từ chối sợ ảnh hưởng đến thời gian của hai người, cô lại phản đối, nhất quyết giúp đỡ bà, càng có thời gian ở đây làm việc cô càng có cơ hội trốn tránh anh. Anh không hề lên tiếng, sự im lặng đến đáng sợ, anh chậm rãi, thư thả bước đến sofa, cầm báo lên đọc. Cừ chỉ điềm đàm, tập trung cao độ vào tờ báo, không biết trong đó có gì khiến anh tập trung đến vậy. Cô rửa bát xong, rón rén chậm rãi bước đến cầu thang, nhìn anh tập trung không để ý đến xung quanh liền mừng rỡ vội vàng vàng chạy lên lầu.

"Đi chậm thôi, còn có sức để giải bài tập"

Tiếng nói trầm ấm của anh vang lên, cô giật thót mình, đứng lại, chầm chậm quay về sau lưng, bắt gặp ánh mắt chim ưng của anh đang nhìn chằm chằm vào cô.

"Hôm nay... Có rất nhiều cần làm, hôm khác tôi sẽ làm bù nhé?"

Cô cười cười, cử chỉ lúng túng, gãi đầu, tìm một lí do, anh không hề lên tiếng đáp trả, bước lên trước cô một bước, bế xốc cả thân thể nhỏ bé của cô nằm gọn trong lòng của anh.

"Anh...anh làm gì vậy? Thả tôi ra..."

Cô bất ngờ, theo quán tính kháng cự, cố gắng cựa người, vụng vẩy thoát khỏi, anh vẫn bình thản bước tiếp, không hề có ý định buông tha cho cô. Cô đánh vào ngực anh, tiếng la hét cho dù to thế nào cũng trở nên vô ích. Anh đột nhiên ngừng lại, nhìn chằm chằm vào cô, cô tròn mắt tròn xoe nhìn anh, tim đập mạnh liên hồi, cảm giác hồi hộp lan toả xung quanh cơ thể.

"Suyt, ngôi nhà này...không chỉ có riêng mình chúng ta!"

Ý thức của cô chợt thất tỉnh. Phải rồi, nếu cô cứ tiếp tục la hét chẳng chắc nào khiến người khác càng hiểu lầm. Cô cắn cắn môi, im lặng, uỷ khuất không dám lên tiếng. Đến phòng của cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô, ra lệnh cho cô mở cửa, cô không lên tiếng, chỉ gật đầu nhẹ, vớ bàn tay nhỏ bé của mình mở cửa. Anh bế cô bước vào, căn phòng khá bề bộn, lúc này cô vẫn chưa dọn dẹp kịp thời, mặc dù anh đã lên tiếng.

"Đến nơi rồi, thả tôi xuống"

"Á!"

Cô hoảng hốt kêu lên một tiếng, anh không nói không rằng, lại thả cô xuống giường một cách mạnh bạo mà không hề nói trước. Cô cắn môi, ầm ức, xoa xoa lưng. Tên này ngày càng đáng ghét.

"Đây là tất cả dạng bài tập đã được học trên lớp, bây giờ cần luyện tập lại"

Anh bước đến bàn học, lấy ra từ học bàn của cô một xấp giấy. Cô há hốc, đầu hơi choáng khi nhìn thấy xấp giấy khủng khiếp từ học bàn của mình.

"Tại...tại sao chúng lại để vào bàn..."

Cô áp a áp ứng thốt không lên lời, chậm rãi tiến đến cầm lấy nó, nhìn chằm chằm vào chúng. Rõ ràng đã học qua, nhưng cô lại chẳng nhớ gì về chúng, những kiến thức đều theo gió bay đi.

Anh kéo ghế ra, ánh mắt nhìn cô, biểu hiện ra lệnh cho cô ngồi xuống. Cô áp lực, ngồi xuống cầm bút. Câu hỏi của cô vẫn chưa được giải đáp khiến cô vẫn ầm ức trong lòng, không tài nào tập trung.

"Mỗi một bài học của em, tôi đều có làm sẵn bài luyện tập gửi quản gia cho vào học bàn"

"Tại sao, tại sao anh không hề nói cho tôi biết?"

Cô nhú mày lên tiếng, không ai nói, cô chẳng biết nó ở đâu, bao nhiêu ngày dồn lại chúng đã trở thành núi bài tập không thể nào leo kịp. Anh đúng là trên người người khác mà...

"Là do thái độ học tập không tốt"

"Bây giờ, chăm chỉ làm hết nó đi, rất nhiều môn đang đợi"

Thấy cô không trả lời, anh bổ sung thêm một câu nữa, cô vừa nghe anh dứt lời liền mở ngăn tiếp theo, lại là một xấp tài liệu của môn khác. Những môn cô học kém đều được gói gọn trong học bàn...

Anh không nói gì, chỉ tay vào xấp giấy trước mặt của cô, lên tiếng.

"Một tiếng sau, nộp bài"

Giọng nói trầm ấm của anh vang lên bên tai của cô, giọng nói ấm nhưng lời nói lại ngược lại, cô cầm bút, bắt đầu giải từng câu.

Anh quan sát cô một lát, nhìn thấy sự chăm ngoan của cô liền hài lòng, đứng dậy.

"Đương...Anh...đi đâu vậy?"

Đột nhiên quay sang thấy anh đứng dậy, trong vô thức cô liền buột miệng lên tiếng. Ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn vào sâu trong đáy mắt của cô. Cô nhận ra được mình đã sai gì đó trong lời nói, vội vã bùm miệng, quay mặt vào chỗ khác. Anh không hề trả lời, chỉ lặng lẽ bước ra khỏi phòng, trước khi đi anh còn nhìn cô với cặp mắt ra lệnh, ngược mắt nhìn thời gian đồng hồ đang trôi qua khá nhanh.

Căn phòng hiện tại chỉ còn mình cô, chắc có lẽ anh đã bận làm việc, làm gì có thời gian dành trọn thời gian cho cô. Cô lắc lắc đầu, cả cơ thể mỏi mệt, liền nằm xuống bàn. Ngoài trời đang mưa, từng hạt mưa rơi tí tách, gió lùa vào khe cửa sổ, khiến cho không khí se se lạnh, những sợi tóc may của cô khẽ phấp phới. Cô lấy bịch bánh snack trong cặp nhâm nhi, tận hưởng thời tiết mát lạnh.

...

Anh bước vào phòng làm việc của mình, liền có điện thoại từ Lâm Đồng, đúng như lời hứa, giờ này Lâm Đồng sẽ báo cáo kết quả điều tra của mình. Anh áp điện thoại vào tai, không hề lên tiếng, Lâm Đồng lập tức hiểu rõ, đây là phong cách làm việc của anh, người tìm anh sẽ là người mở lời trước.

"Em đã tìm gặp bác sĩ theo dõi cho tiểu thư, anh có muốn gặp gỡ để trò chuyện rõ ràng thêm không ạ? Hay em sẽ tự thảo luận..."

"Sắp lịch hẹn cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Mập mờ

"Cạch!"

Tiếng mở cửa vang lên, anh vừa nói chuyện điện thoại xong, liền trở về phòng quan sát cô làm việc thế nào, cánh cửa vừa mở, mùi thức ăn bay xộc vào mũi anh, trên bàn tràn ngập bao bì bánh snack, cô thì đang ngủ say khướt, trên tay con cầm lấy cây bút, không rời, giả vờ đang chăm chỉ làm bài tập, ngoài trời đã bắt đầu rơi nặng hạt, mái tóc của cô bị gió hất lên, tung bay trong gió, anh rướn người, đóng cửa sổ lại, vuốt nhẹ mái tóc mây, chỉnh chu gọn gàng giúp cô. Cử chỉ của anh nhẹ nhàng ôn nhu, trên khuôn mặt nghiêm nghị không nở một nụ cười, khuôn mặt lạnh lùng vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang say giấc. Anh lườn vào bàn tay nhỏ của cô, chậm rãi tháo bỏ cây bút cô đang cầm, đặt vào hộp bút. Anh lắc đầu, nhẹ nhàng bế cô trên tay đặt xuống giường. Mặt chạm mặt, khoảng cách rất gần, làn da trắng của cô làm khuôn mặt nổi bật hẳn lên, người anh chậm rãi tiến gần xuống bờ môi mỏng đỏ mọng đang chu lên, ánh mắt chìm ưng sắc bén của anh chợt nhìn về phía khác, anh đứng dậy, bước đến gần bàn học của cô, dọn dẹp những mẩu bánh và bỏ bánh trên bàn, tiện tay lấy bút ghi lên một dòng chữ trong tập, bước thư thả ra khỏi phòng. Khoé môi của anh cong lên, từ khi nào mà anh đã trở thành osin của cô?

...

Ngoài trời mưa một lúc càng to hơn, âm thanh của sấm chớp vang dội vào phòng của cô, cơ thể nhỏ bé của cô rung mình một cái, mồ hôi trên trán ướt đầm, môi của cô không ngừng mấp máy, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi.

"Đừng...!"

"Đừng làm vậy...A!!!"

Mùi máu tanh nồng nặc, máu đỏ nhuộm hết cả mặt đường, cô nắm chặt lấy tấm chăn, giật thót mình ngồi dậy, thở gấp. Con ác mộng vừa rồi đã đánh thức giấc ngủ ngon của cô, cô bước đến gần học tủ, tìm kiếm một thứ quan trọng, nhưng lại lắc đầu uống ly nước bên cạnh, thuốc đã không còn nữa, chắc có lẽ cô sẽ sống với những con ác mộng lâu dài hơn...

Cô ngồi tựa người vào thành giường, chống tay lên đầu gối, ác mộng ban nãy đã làm cô khiếp sợ... Ngoài trời vẫn mưa ào ạt, đồng hồ đã điểm ba giờ sáng. Tiếng động mở cửa bên cạnh vang lên, rất nhỏ nhẹ, tiếng bước chân cũng không lớn, cô lập tức đứng dậy, chạy sang phòng bên cạnh. Anh vừa đi đâu mới về sao? Cô rón rén đến gần cửa, căn phòng tối không hề mở đèn, cô áp sát tai chỉ có thể nghe những tiếng động nhỏ đặt đồ xuống bàn, một lúc sau, tiếng nước róc rách vang lên, trong lòng cô bồn chồn, bất loạn, tay đã đặt lên cửa từ lâu, cửa không hề khoá trái, chắc có lẽ căn nhà này chẳng có ai dám bước đến xâm phạm quyền riêng tư của anh... Cô hít một hơi thật sâu, cô rất muốn biết anh đã đi đâu làm gì mà giờ mới về, lại còn quay lại đây....

"Cạch!"

Bàn tay nhỏ bé của cô mở cánh cửa ra, trong căn phòng lạnh lẽo của anh tối om, tĩnh mịch, cô bước đến giường, lặng lẽ ngồi xuống, tay bấu víu vào gra giường chờ anh, suy nghĩ vẩn vơ, ánh mắt đang nhìn về cái áo sơ mi ướt đầm.

"Em thật gan dạ, dám xâm phạm vào phòng lúc này! Có phải tôi quá dễ dãi rồi không?"

Tiếng nói trầm ấm của anh vang lên khiến cô giật cả mình, cô cắn cắn môi, lập tức đứng dậy. Hơi thở của anh đang dồn dập, từng giọt nước trên tóc đang thi nhau chảy xuống bờ vai của anh. Cô bước đến gần chiếc áo, khẽ nhủ mảy suy nghĩ.

"Anh... ra ngoài lúc khuya sao?"

"Ừ"

"Sao anh không mang ô..."

Dù biết anh sẽ lái ô tô, nhưng khi rời khỏi xe không lẽ anh không dùng ô sao... Cả người bị ướt đẫm, về đến nhà lại còn tắm... Anh ngước mặt lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, cảm khăn đặt lên tay cô.

"Em đang lo cho tôi sao?"

"Không có, chỉ là gặp ác mộng, mất ngủ... Vô tình gặp nhau hỏi thăm thôi"

Cô lắp bắp lên tiếng, gắng gượng trả lời câu nói của anh. Đúng là cô quan tâm anh mới vào đâu, nếu chỉ là vô tình cô đã không bước vào đây để khó xử. Anh không lên tiếng, cúi hơi thấp người, làn môi mỏng chạm vào tai của cô khẽ thì thầm

"Vô tình? Vậy thì vô tình lau tóc cho tôi đi"

Hơi thở nóng bỏng thổi vào tai cô, khiến đôi má của cô ửng đỏ, may mà căn phòng này rất tối...cô ngó người, không hiểu sao anh lại làm như vậy... Anh chỉ im lặng thư thả ngồi xuống đợi cô hoàn thành nhiệm vụ.

"Em không làm, đêm nay đừng mong bước ra khỏi đây"

Lời nói của anh khiến cô như được thất tỉnh, cô nhanh chóng quỳ lên giường, chậm rãi lau khô mái tóc của anh, tâm trạng vô cùng rối bời. Tại sao anh lại kêu cô lau tóc cho anh? Hành động này có giống với những kẻ thù làm cho nhau không? Sau khi làm xong nhiệm vụ, cô chậm rãi bước vào nhà tắm cất khăn, lặng lẽ bước đến cửa phòng, sự im lặng tĩnh mịch của màn đêm, anh không lên tiếng, càng khiến cô có cảm giác khó thở, những móng tay bầu chặt vào mu bàn tay, cô khẽ lên tiếng

"Tại sao?"

"Phạt em tùy tiện bước vào phòng tôi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Đừng lừa dối bản thân của em

Giọng nói của anh trầm lặng vang lên, cô khó hiểu, nhưng cũng chẳng buồn lên tiếng, chỉ lặng lẽ lau khô những sợi tóc ướt của anh. Cô lau một lát, khẽ lắc đầu, loại tóc gì mà lau mãi không khô vậy?

"Tôi cho em đi? Không được dùng máy sấy, tự lau đi"

Anh lên tiếng, khiến đôi chân trần của cô khẽ khựng lại, giật thoát cả mình, làm thế nào anh có thể hiểu rõ suy nghĩ của cô như thế... cô ngậm ngùi quay lại chỗ, tận tình dùng khăn lau nhẹ nhàng mái tóc của anh. Mùi hương bạc hà trên tóc bay thoảng vào mũi cô, rất dễ chịu, khiến không gian trở nên dễ thở hơn đối với cô. Mái tóc hư hỏng cuối cùng đã khô ráo, cũng là lúc cô đã buồn ngủ, cô chậm chạp rướn người đặt chiếc khăn đã ướt trên bàn, lười nhác đem vào phòng tắm.

"Chỗ đó không phải nơi để khăn"

Giọng anh lại vang lên, thức tỉnh cơn buồn ngủ của cô, cô gật gù lê bước vào phòng tắm.

"Em ở lại chờ tôi một chút!"

Cô gật gật đầu, ánh mắt đang hướng theo bóng dáng cao lớn của anh trong màn đêm tĩnh mịch, tiếng đóng cửa vang lên, cô theo bản năng nằm nhoài xuống giường, điều hoà trong phòng khiến cô dễ chìm trong giấc ngủ hơn, mắt cô thiếp dần, mùi hương trên gối hoà quện vào giấc ngủ của cô.

...

Anh bước xuống xe, liền mang lên một hộp quà màu đen huyền, cái hộp khá to, trên chiếc hộp cũng có đính một chiếc nơ màu đen, dường như màu đen chính là màu chủ đạo, đôi chân dài của anh bước nhanh trở về phòng trên tay cầm chắc hộp quà đặc giá trên tay.

"Cạch"

Tiếng mở cửa vang lên, bên trong phòng, cô gái nhỏ bé ấy đang cuộn mình trên giường thiếp đi. Không hề hay biết đã có người mở cửa, trong mơ không biết đã mơ thấy gì mà khoé miệng khẽ cong lên. Anh bước đến gần giường đặt chiếc hộp màu đen lên bàn, ngồi xuống bên cạnh cô, kéo tấm chăn đắp lên người cô, ánh mắt dịu dàng chan chứa tình cảm. Anh nhìn cô chăm chú, gương mặt trắng trẻo xinh đẹp của cô lúc ngủ tựa như một thiên thần, không lo âu không sợ hãi. Anh khẽ cười khi nhớ lại dáng vẻ lúc cô sợ hãi giật mình, nhưng có lúc lại như một con hổ con cái lời.

Tiếng điện thoại của anh rung lên, phá tan bầu không khí vui vẻ lúc này, anh nhìn màn hình điện thoại, nhìn thấy Lâm Đồng, liền bật máy.

“Em xin lỗi... nhưng mà chuyện này gấp quá...”

“Nói đi”

Lâm Đồng sợ hãi, ngập ngừng, giờ này đã không sớm, dù biết anh thường thức vào khoảng không gian này, nhưng Lâm Đồng vẫn sợ làm phiền anh. Lâm Đồng vâng lời nói về công việc, đầu dây bên kia vẫn không lên tiếng, chỉ lặng im lắng nghe. Lâm Đồng theo anh đã lâu, hiểu rõ tính anh liền nhanh nhẹn nói hết lời mình muốn nói.

“Được rồi, cứ làm theo kế hoạch.”

“Vâng...”

“Còn nữa, thu xếp cho tôi gặp vị bác sĩ kia”

Anh nói xong, liền chậm rãi gác máy. Anh bước ra khỏi phòng bước sang phòng làm việc, bắt đầu khởi động máy tính. Những ngón tay của anh khẽ gõ trên mặt bàn chờ đợi, tiện thể nhắm mắt nghỉ ngơi một tí, dạo gần đây phải tranh dành dự án, anh không có thời gian ngủ, chỉ có thời gian dành cho công việc. Dự án nhanh chóng hiện lên màn hình máy tính, anh mở mắt, bắt đầu lao vào công việc. Đồng hồ chậm rãi trôi qua, không gian im lặng, chỉ còn anh và máy tính.

“Cạch”

Hương cà phê phảng phất bay vào mũi của anh, anh khẽ nhàu mày, mắt không hề rời khỏi màn hình, ai lại to gan bước vào phòng làm việc của anh? Từ trước nay, anh không hề chốt cửa, vì chẳng có ai dám bước vào phòng của anh khi chưa được sự cho phép.

Bóng dáng nhỏ nhắn trong chiếc váy mỏng đứng trước anh, trên tay cầm tách cà phê sữa thơm phức, cô nhẹ nhàng đặt xuống bàn, lặng lẽ rời khỏi nơi làm việc. Lúc này, khi cô thiếp đi, giấc mơ đẹp chưa trọn vẹn, cô lại mơ thấy ác mộng, con ác mộng lại liên quan đến sự an nguy của anh...

“Sao em thức rồi? Lại gặp ác mộng?”

Cô khựng lại, không lên tiếng trả lời, chỉ gật đầu nhẹ. Anh ngưng làm việc, không còn nghe được tiếng gõ phím nữa. Anh đưa tay ra hiệu, ý chỉ kêu cô bước lại gần đây. Cô không hề lên tiếng cũng chẳng hề có ý định đáp trả, trong vô thức lặng lẽ bước đến ghế bên cạnh bàn làm việc của anh ngồi xuống.

“Tại sao lại pha cà phê?”

Anh nhìn chăm chú vào cô, những ngón tay dài lướt qua, vén những sợi tóc đã che khuất khuôn mặt xinh đẹp của cô.

“Đừng làm việc trễ như vậy... sức khỏe rất quan trọng”

Đôi môi nhỏ nhắn của cô khẽ mấp máy, cô nhỏ nhẹ trả lời, không dám lớn tiếng. Con ác mộng lúc này khiến cô rất sợ, trong lòng cô luôn có cảm giác sợ anh rời xa cô...Anh không lên tiếng, khoé môi khẽ cong lên.

“Em đang quan tâm tôi sao?”

“Không có”

Cô chối bỏ, lập tức đứng dậy, rời khỏi căn phòng này, nếu cô ở đây thêm một giây phút nào nữa trái tim của cô sẽ không chịu nổi mà tan vỡ mất. Anh nắm chặt lấy bàn tay của cô lại, bàn tay nhỏ bé nằm trọn trong lòng bàn tay ấm áp của anh, anh khẽ lên tiếng.

“Đừng lừa dối bản thân của em”

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.